

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kota

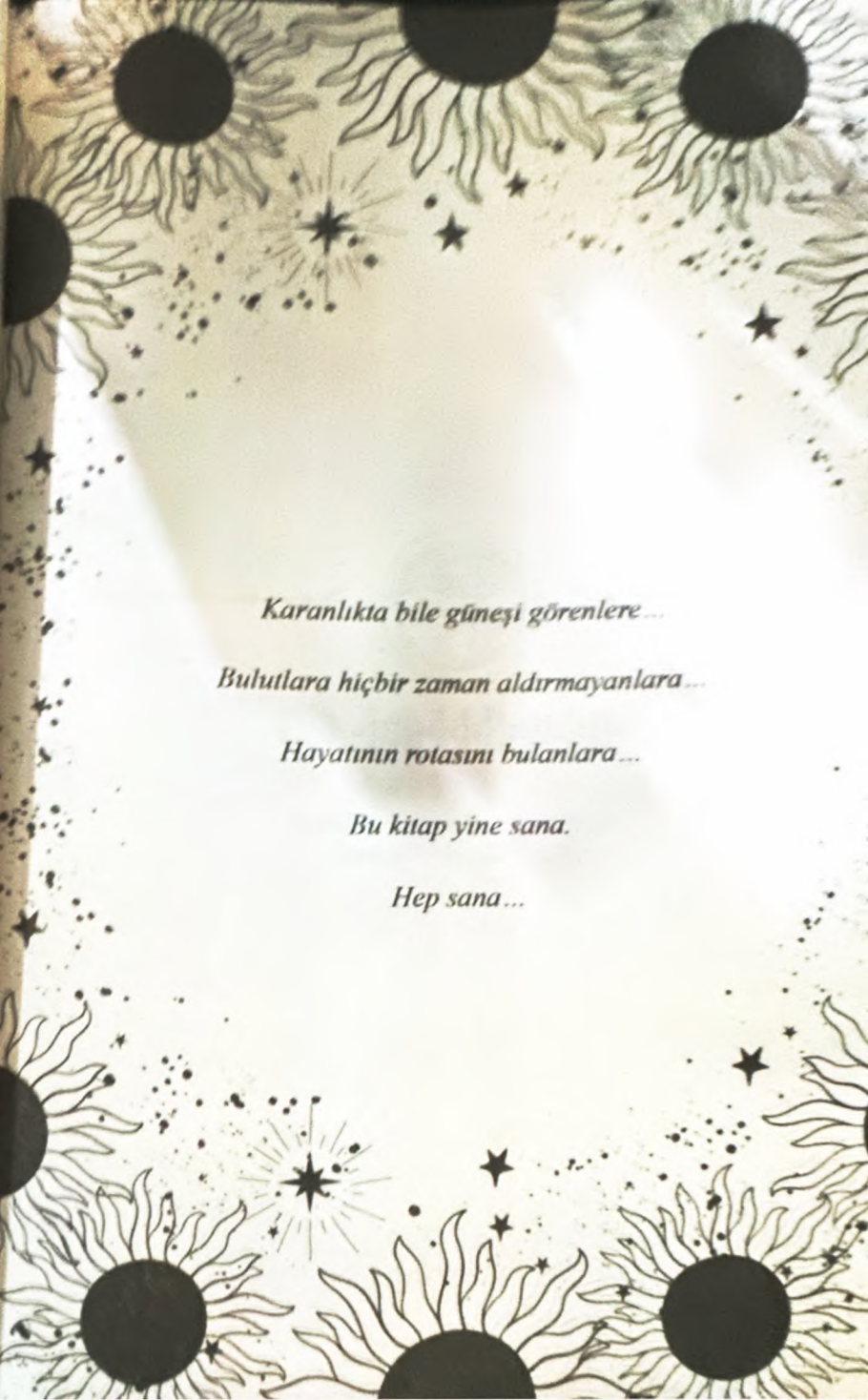
LEMAN VELİ 2



EPHESUS

BULUT ATAY



A decorative border frames the page, featuring stylized suns with wavy rays and various sizes of stars, some with radiating lines, set against a light background.

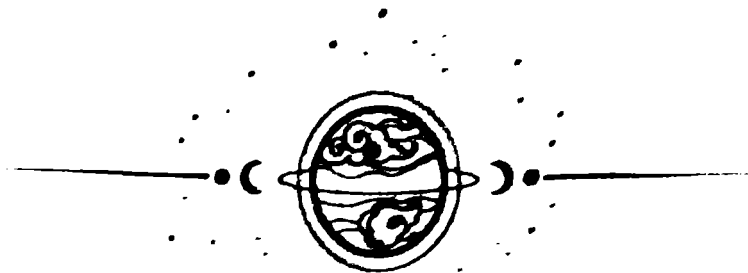
Karanlıkta bile güneşi görenlere...

Bulutlara hiçbir zaman aldırmayanlara...

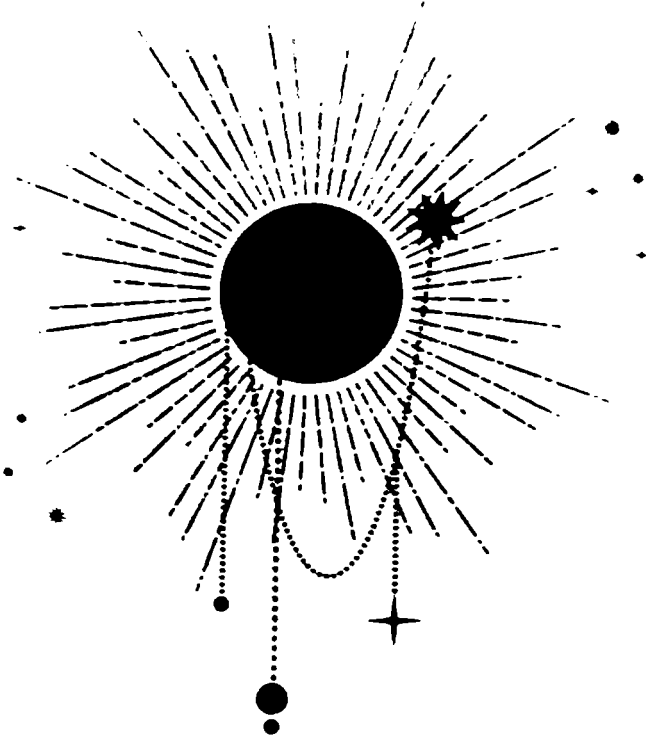
Hayatının rotasını bulanlara...

Bu kitap yine sana.

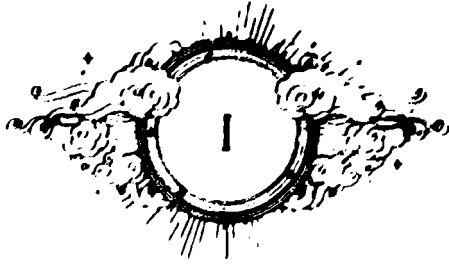
Hep sana...



Spotify parkı lisansına ulaşmak için
karekodu okatabilirsiniz.



Sanki tüm hayatım boyunca
karanlık dolabımda
güneşin doğmasını beklemiş gibiyim.



Şîr Feridun Düzagaç - Beni Erakma
Keti - ver Beni Yamağa
Yırmış & Biröl Namoğu - Muhtemel Aşk Şîr

İskiden sahilde sıcak mısır yerken dilimin acısının geçmesi için dili-
mi çıkarır ya da soğuk su içerdim. Soğuk su içtiğim an dişlerim sızlardı
bu acıya de. () anlarda içimden bu acının geçmesini dilerdim.

En büyük acımı o zaman yaşadığımı sanıyordum.

Sonradan içimde yaşanan, burkulan ve sızlayan şeyler bana çok şey
öğretti. Zamanla fiziksel acının belirli bir boyutu ve zamanı olduğunu
anladım. Anladığım ve pratikte kanıtladığım başka bir şey ise ruh sızla-
rının, geçmişin izlerinin hiçbir kalıba sığmaması, zamanla geçmemesiydi.

Martin o günü ne vücudumdan ne de ruhumdan siliniyordu. Saç-
larımın dibinde o sızı, burnumun ucunda o koku hâlâ vardı ve bu beni
delirtiyordu.

‘Tıpkı gelen mesaj gibi...

+539 409 **:** Benden kurtulamazsın. Nakit paraya sıkıyım. Bu
kadar hayırsız olamazsın, değil mi?

Günüz Işık: Dönem sonuna kadar sabırlı ol. Birincilikle bitirip sana
bursumu göndereceğim.

+539 409 **:** Ne yapayım ben senin bursunu? Babandan istesene
para!

Günüz Işık: İstemeyeceğim.

+539 409 **:** Pişman olursun.

Günüz Işık: Ben pişman olmam.

+539 409 **:** Göreceğiz.

"Çalışın! Bir sorunu mu var?" Babamın sesiyle irkilip başımı kaldırdım. Gözlerimin üzerimde olduğunu fark ettim. Şu an annemin yanı sıra masaları ona gösterirsem yapacağı ilk şey onu aramak olurdu. Peki, bunu yapmadan direkt istediği miktarı ve hesap numarasını bana verirdi. Babamın son zamanlarda yaptıkları beni oldukça şaşırtıyordu ve ben de ondan sonra yapacaklarını kestirmek güçtü.

"Yok bir şey."

Sorgulayıcı tavrıyla beni süzdü. "Öznur ya da Çağan seni rahatsız etmiyor, değil mi? Okuldan atıldıkları için öfkeli olabilirler."

Öznur ve Çağan velilerin oy çokluğuyla okuldan atılmış, Alaca'ya transfer olmuşlardı. Bu Öznur'u ve ailesini öfkeliendirmişti. Fakat Çağan onun aksine hak ettiği cezayı kabul etmiş, hiçbir şey söylemeden itiraz etmeden gitmeye razı olmuştu.

"Hayır," diye yanıtladım sorusunu. "Beni rahatsız etmedi ikisi de."

"Peki, başka biri var mı sana sataşan?"

Kaşlarımı çatıp "Neden?" dedim. "Bana sataşan herkesi okuldan uzaklaştıracaksın?"

"Kızım, bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum. Neden bu kadar sert davranıyorsun bana? Çabaladığımı görmüyor musun?" Ciddeden, beni eskisi gibi kandırabileceğini mi sanıyordu? Yıllar önce beni arar, hazırlanmamı söylerdi. Şakıya şakıya hazırlanır, saçlarıma onlarca renkli toka takardım. Pencerenin önüne geçer, saatlerce beklerdim ama beni arayıp işinin çıktığını, gelemeyeceğini söylerdi. Saçlarımdan ağlayarak çıkarırdım o renkli tokaları. Yere atar ve çıplak ayaklarımla ezerek kırardım.

Güçlü olmayı da böyle öğrenmiştim zaten. Tokaların tabanlarımda bıraktığı acı, saçlarımdan dibindeki sızıyla büyümüşüm ben.

"Bir şeyleri düzeltmek mi istiyorsun?" Başım beni hiç beklemeden salladı. "Madem karını yaptıkları yüzünden boşayacak kadar babalık yapamıyorsun, hiç olmazsa bana bir ev al. Küçük, deniz manzaralı ve yüksek katta olsun."

Gözleri irileşirken, "Bunu konuşmuştuk," dedi hayret dolu bir sesle. "Buna hazır değilim."

"Ben hazırım," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Tapusu senin üzerine olabilir. Üniversiteye kadar yaşayacağım zaten."

Ben bir tek seni beklemeyi severdim, baba. Pencerenin önüne geçip seninle geçireceğim günü planlar, hayaller kurardım. Bazen gelirdin, bazen beni kandırırdın. Ben kimseye güvenmemeyi de seninle öğrendim, baba.

Benimle değil, Efeyle uyuduğun geceler yasığıma sarıldığımda anladım ne kadar acımasız bir dünyaya doğduğunu. Bir ihanetin meyvesi, bir günahın bedeliydim ben. Sen ve annem beni bu yükün altında bıraktınız ve geri çekilip bu yükü nasıl başa çıkacağımı izlediniz keyifle.

Pes etmedim.

Ve asla pes etmeyeceğim.

Bunu bekleyenlerin yanıldığını keyifle izleyeceğim. Güniz Işık sozu.

Babamın ağzını açmasına izin vermeden sandalyemi itip yemek masasından kalktığımda askıdaki paltomu alıp giydim ve şapkamla çantamı alarak dışarı çıktım. O sırada kapının önünde beni bekleyen Bulut'u fark etmem kısa bir süremi almıştı.

Yüzümdeki kara bulutlar bir anda beyazlığa büründüğünde ona doğru adımlar atmaya başladım. "Günaydın. Geleceğini bilmiyordum."

"Günaydın," dedi. "Şoförün olacağımı söylemiştim." Göz kırptı. *Yardım edin bana!*

Arabasına bindiğimde hemen motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtı. "Sınavlara az kaldı. Yine konuşmayacak mıyız?"

"Aynen. Dikkatim dağılmasın."

"Dikkatini dağıttığımı kabul ediyorsun yani?" Bana bakarak gaza bastığında yüzünde muzip ifadeye karşılık gözlerimi devirdim.

"Her şeyi de abart."

Gözlerim etrafta gezinirken bir anda arkadaki büyük pakete ilişti. "Bu ne?"

"Sana aldım. Gözüme çarptı vitrinde. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Gözlerim parladı sevinçle. "Bana mı aldın?"

"Evet. Bakmak ister misin?"

Başımı hızlıca sallayıp arkaya doğru uzandım ve paketi alarak kucağıma yerleştirdim. Hevesle paketi açtığımda içinden çıkan çanta gözlerimin irice açılmasına neden olmuştu. Bu, üzerinde harita desenleri olan bir çantaydı! Hem de çok güzel bir sırt çantası...

"Bu..." Dilim tutuldu bir anda. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Babam haricinde kimse bu zamana kadar bana hediye vermemişti. Özel bir gün değildi, ortada hiçbir sebep yoktu ve o sırf hoşuma gideceğini düşündüğü için bana hediye almıştı. Kollarım istemsiz bir şekilde ona uzandığında boynuna sarılıp onu kendime doğru çektim. "Çok teşekkür ederim!"

Araba sarsıldığında, “Şu an ölsem umurumda olmaz,” dedi. Araba kenara çekerek durdurdu. Kollarımı boynundan çekti. “Mediğim sırada buna izin vermedi ve o da bana sarıldı. “Mutlu hep. Lütfen... Kimse mutsuz edemesin seni.”

“Nasıl bildin?” Alnımı omzunun üzerine yaslayarak kirpiklerimde, ıslaklığı montuna sildim çıkartmadan.

Nefesi boynuma çarparken “Söylesene, Gün. Sadece kırıldığını mı bana sarılıyorsun?” diye sordu. İlk kez ona sarıldığımda babamla tartışmıştım. Alaca Koleji’nde maçı kazanmıştık ve yanına gidip tema kuralını bir defalığına kaldırmamızı rica etmiştim.

Şimdi de babamla aramda geçen olay yüzünden mi ona sarılıyordum? Ben bu kadar bencil biri olamazdım. Bulut’u kendime yara bandı yapacak insan değildim. “Hayır,” diyerek dediklerini inkâr ettim. “Böyle düşünme.”

Burnumun ucunda kor alevler yandı, gözlerimde okyanuslar birikti. Omzunda hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için kendimi zor tuttum o an. Bulut’a kendisini böyle hissettirmek iğrençti...

“Kırıldığında bana sarılman sorun değil.” Montunu sıktım parmaklarım ile devam etmemesi adına. Ama beni umursamadı. “Bana sarılman da olur ama hiç incinmesin güzel ruhun.”

Omzuna vurdum öfkeyle. “Böyle konuşmayı kes! Sana içimden geldiği için sarıldım.”

“O zaman neden ağlıyorsun omzumda?”

Hıçkırdım bu sefer dayanamayarak. “Çünkü babamdan sonra ilk defa birisi bana hediye aldı. Hem de hiçbir sebep yokken.”

Elini saçlarımda hissettim ama irkilmedim. Bundan cesaret alarak parmaklarını açıkta olan saçlarıma daldırdı, nazik hareketlerle okşadı başımı. “En büyük sebep, varlığın.”

“Oyunumuz bittiğinde üzülmeni istemiyorum, Bulut.” Ani itirafım parmaklarının duraksamasına neden oldu.

“Ben oyun kelimesini her kullandığında üzülüyorum, Gün.”

“Sen başlattın bunu.”

“Sen bitireceksin.”

Dudaklarımdan firar eden hıçkırık eşliğinde, “Ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordum. “Benden hoşlanmadığını bile söyledin! Hiçbir duygu beslemeyen birinin elini tutup oyunu gerçeğe dönüştürmemi mi bekliyorsun?”

Parmakları bir anda saçlarımdan çekildiğinde benden uzaklaştı. Boşluğa düştüğümü sandığım sırada her iki eliyle kollarımı tuttu ve ona odaklanmamı sağladı. "Aptal mısın sen? Yoksa saf mı? Masum olduğuna inanmasam beni kandırmaya çalışan sinsinin tekisin diye düşündürdüm." Gözlerimin içine ezbere bildiği bir kitabı okuyormuş gibi baktı. "Bana öyle gözlerini belerterek bakma, Gün! Şu an sana sinirliyim ve yapacağım şeyden sorumlu değilim."

Kaşlarım düz bir çizgi hâlini aldı. "Ne yaparsın?"

"Bunu!" dedi ve kafamı alarak kendisine doğru çekti, ısırdı.

"Oha!" Onu itirmeye çalıştım ama ısırdığı yeri bu sefer öperek beni bozguna uğrattı. Avuçları yanaklarıma gömülüydü ve elleri çok sıkı olduğu için geri çekilemiyordum. "Öküz! Kafamı neden ısırdın?"

Yanaklarımı sıkıştırarak yüzünü yüzümün hizasına getirdi. "Şu tipe bak ya! Yanaklarını da ısırsam sinirim geçecek gibi."

"Sakin! Deneme bile! Ay, bıraksana beni! Kusacağım şimdi üzerine!"

Bu sefer onun gözleri irileşti. "Yanakların sıcakladı. Utandın mı sen?"

"Gebertirim seni Bulut! Bırak beni!"

Camı açtığım sırada gülererek arabayı çalıştırdı ve önüne döndü. Başımı dışarıya doğru uzatıp soğuk havanın yanaklarıma çarpmasına izin verdim. Tenimdeki ısının varlığını damarlarımda bile hissedebiliyordum. Onun yakınlığı, onun hareketlerine tüm hücrelerim neden tepki vermek zorundaydı? Ve dahası, neden bunun farkındaydı?

Okula kadar başımı içeriye sokmadım. En sonunda otoparka girdiğimizde arabayı park etmesine izin vermeden hızla araçtan indiğimde koşar adım okula girmiş, onu beklememiştım.

Okulun camdan kapısına vardığımda Nail'i fark etmem zor olmadı. Eğilerek kapıdaki görevlinin masasının altına girip bir şeyler yapıyordu. "Ne yapıyorsun?"

İrkilerek başını kaldırdı. "Haritacı! Gel, seni Cevher'le tanıştırayım."

"Cevher mi?" Masanın altına doğru eğildiğimde simsiyah yavru bir kediyle karşılaştım. "Bu kedi nereden çıktı?"

"Yumurtadan çıkmadığı kesin."

Gözlerimi kustım. "Çok komik."

Kediyi kucağına alarak ayaklandığında ben de doğruldum. "Sabah okulun bahçesinde buldum. Kafeteryada besledim, sonra okuldan çıkmak istemedi. Bizim kedimiz olsun mu? İsmi de bu yüzden Cevher koydum!"

"Tan! Benim soyadımı kara kediye mi verdin sen?"

"Uğur, senin kulakların da maşallahı var," dedi Nail kediye devam ederken. "Hem ne var soyadını kediye verdimsem? Sanki aday mı vardı soyadını almak isteyen?"

"Hah!"

O sırada kedi Uğur'a bakarak miyavladığında Nail dil çıkardı ne miyavladı Uğur! Bak benden söylemesi, intikam köpek işidir. kediler bedel öderir!"

Aşına olduğum ses, "Cinsiyetine baktın mı?" diye sorduğunda kaya dönmek için kendimi zor tuttum. Bulut ne zaman gelmişti

"Nur topu gibi bir şehzademiz oldu, hünkarım." Nail elindeki kediye yanına varan Bulut'a doğru uzattı. Göz ucuyla bana bakarak, "Ben erkek doğuracak. Yine erkek doğuracak. Hep yine erkek doğuracak. Hürrem ben olacak!" dedi ve çenesini dikleştirdi.

Bulut onun kafasına vurdu. "İki dakika ciddi ol!" Nail başını salladığında Bulut elini uzatarak kedinin başını okşadı şefkatle. Uğur da kediye sevdiğinde istemsizce telefonumu çıkarıp onların fotoğrafını çektim.

"Aşkım, kaç saniyem kaldı?"

Hepsi güldüğünde benim dudaklarım da benden izinsiz bir şekilde kıvrıldı. *Nail... Ben seninle ne yapacaktım? İsmi düşünmek bile yüzümü gülümsetmeye yetiyordu. Senin arkadaşlığına nasıl inanacaktım?*

Gizem, "O ne be?" diye bağırarak Nail'in yanına geldi.

"Cevher Şehzade onun adı! Doğru konuş yoksa senin kelleni alırım. sinsirella!"

Uğur, "Sinsirella mı? Çok uydu!" diyerek Gizem'in saçını çekti.

"Pezevenkella da sana çok uyuyor, Uğur!" Gizem onun dizine sert bir tekme attığında Bulut aralarından sıyrılarak yanıma geldi.

Koridor bir anda sessizleştğinde Vedat Bey'i görmemiz uzun sürmedi. Müdür bey ellerini sırtında birleştirmiş şekilde bize doğru adımladığında bakışları Nail'in kucağındaki kedideydi. "Bu ne?"

"Torununuz sayılır," diyerek kediye Vedat Bey'e doğru uzattı Nail. "İsmi Cevher koydum."

Vedat Bey, "Benim soyadımın kedide ne işi var?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Hem bu kedi nasıl girdi okula?"

'Muhteşem Yüzyıl' dizisinden bir repliğe gönderme yapılmıştır. Dizi, temel olarak Osmanlı İmparatorluğu padişahı Kanuni Sultan Süleyman'ın ve nikâhlı eşi Hürrem Sultan'ın hayatı üzerine kurgulanmıştır.

"Kucağımda girdi, kafeteryada bir şeyler ısmarladım. Sonra burada ki kaloriferi sevdi diye..."

Nail, müdürün bakışları altında daha fazla sözlerine devam edeme vince bir adım öne çıktım. "Burada kalmasında ne sakınca var? Sıcak bir yere ihtiyacı var."

Vedat Bey, "Güniz," dedi iç geçirerek. Benim ve babamın karının da olan mahcubiyeti konuşmasına dikkat etmesine neden oluyordu. "Aşklarını yaptırın o zaman. Ortalıkta dolanmasın! Havalara uandığında gidecek!"

Hepimiz aynı anda, "Tamam!" diye bağırarak. Yüzünü buruşturdu ve kulaklarını ovarak yanımızdan uzaklaştı.

"Uğur, koca alnına kırk sekiz puntoyla yazıyorum, bu adam kediye bağlanacak bir süre sonra."

"Benim alnıma kırk sekiz punto sığmaz. En fazla otuz altı. "

"Takıldığı şeye bakar mısınız?" diyerek bize döndü Nail. "Haydi! Gidip kediye bir şeyler alalım."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Dersim coğrafya."

"Zaten yeni bir şey öğrenmiyorsun, hatta hocadan bile fazla biliyorsun. Neden derslere katılıyorsun?"

"Tekrar için."

Nail gözünün ucuyla Uğur'a baktı. Uğur, "Ben şahsen ikna oldum." diye mırıldandı.

Nail, "Sanırım ben de," dedi ve bu sefer Bulut'a döndü. "Aşkım, gidip şehzademize birkaç eşya alalım mı senin limitsiz kredi kartıyla?"

"Gel, başımın belası..." Bulut, elini uzattığında Nail kediye Uğur'un kucağına bırakarak Bulut'un kolunun altına girdi ve beraber okulun çıkışına doğru yürüdüler.

Nail bana dil çıkardı ve başını Bulut'un omzuna yasladı. "Kıskan, çatla..."

Onu umursamadan Uğur'un kucağındaki kediye doğru ilerledim ve parmağımı uzatarak burnuna yaklaştırdım. Önce parmağımı kokladı, ardından başını eğerek onu sevmeme izin verdi. Başını okşamaya başladığımda, "Resmen soyadımı taşıyor bu velet," dedi Uğur. "Duygulandım sanırım."

Kaşlarını hayretle havalandı. "Duyguların mı vardı senin?"

Yüzünü buruşturdu. "Neden öyle dedin ya?"

Şu kız Onun hakkında geçen dediklerini unutmadım. Varyasyonu için transfer ettirdiği kızın çirkin, sivilceli olduğunu söylemişti. Kime göre çirkindi? Aynaya baktığında kendini güzel baktığını düşünürken onun hakkında çirkin diye konuşmaya hakkı vardı. "Çirkin neydi?"

Uğur başka bir tarafa bakıp "Neden kendin tanımıyorsun?" dedi. Onun baktığı tarafa baktığımda bize doğru gelen ufak tufak kızla karşılaştım. Uğur'un da dediği gibi yüzü sivilceliydi, yanakları kıpkırmızıydı. Çoğuna göre çirkin sayılabilirdi ama bence oldukça güzel bir havası vardı. Çekingendi. Elleri hırkasının cebindeydi ve aklımda tereddütlüydü.

"Merhaba."

"Merhaba!" Onun aksine oldukça samimi bir tavırla elini cebine taktı. Hırkasının cebine taktığı sağ elini çıkardığında gözlerindeki ışıltıyı gördüm. "Ben Güniz Işık."

Tatlı tebessümü dudaklarına yayıldı anında. "Ben de Aylin. Memnun oldum."

"Ben de çok memnun oldum. Nasıl gidiyor hazırlıklar?"

"İyi," diye mırıldandı. "Heyecanlıyım."

"Uğur seni çok övdü," dedim gülerek. "Sesinin aşırı güzel olduğunu duydum. Yarışmayı mümkün olursa izlemek isterim."

Gözleri parladı. "Çok teşekkür ederim."

Uğur, "Güniz," dedi kolumdan tutup beni koridora doğru itti. "Coğrafya başlıyor. Haydi, sen git."

Bu sefer onu taklit ederek "Siz yalnız şey yapmak istiyordunuz." dedim. Dudaklarımı ıslatarak şeytani tavırla tebessüm ettim. Zamanında aynısını Bulut ve bana yapmıştı. İntikam soğuk yenen bir yemek gerçekten de... "Şey işte. Konuşmak yani. Görüşürüz o zaman. Aylin, kolay gelsin sana! Yarışmada yani!"

"Güniz!" Arkamdan öfkeyle bağırduğunda bu sefer koridoru inletcek kadar yüksek sesle kahkaha attım. O sırada bana dönen gözleri umursamadan sınıfıma doğru yürüdüğümde yine aynı şekilde üzerimde tuhaf bakışların olduğunu hissedebiliyordum. Herkes Dedikodu Sitesi'nin kapandığı ve Çağan okuldan atıldığı için bana karşı cephe almıştı. Başa dönmüştüm. Bazıları Bulut, Efe, Uğur ve Nail'in yanında olduğunu anlayıp nötr bakıyordu olaya. Ama onlar haricinde kimse tam anlamıyla arkamda değildi.

Biri bile gelip mücadelemi desteklememişti. Site yüzünden yıprandığımı, buna hakkımı olduğunu söylememişti. Okuldaki kimse bunu yapmamıştı. Çok mu zordu haklinın yanında bulunmak? Çok mu zordu bağlamak, sesini duyurmak?

Hasan Hoca sınıftaydı ama ders daha başlamamıştı. "Gunaydın, hocam. Nail biraz gecikecek. Okulun kedisi Cevher'in ihtiyaçları için markete uğradı."

"Okulun kedisi mi var?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ve Nail'in kedilere ilgisinin sebebi ne?" Omuz silktim ve yerime geçtim. Hasan Hoca'ya kedisinin doğum yaptığını söylemişti ama bir kedisi olmadığını Nihat'tan öğrenmiştim. Bahane konusunda kimse Nail'le yarışamazdı sanırım.

Ders başladığında hoca sürpriz bir yazılı yaptı. Tüm sorulara dolu dolu cevap verip kâğıdımı sırasına bıraktığımda bana bir kez daha baktı gururla. Çantamı alarak dışarı çıktığımda kapının önüne doğru ilerledim. Tahmin ettiğim gibi Nail oradaydı. Kedi için bir yuva, yemek ve su kapları almıştı. Hatta masanın altına kum kabı bile koymuştu. Kalorifere yaslanan ve yuvasında rahatça uyuyan kediyi izlediği için beni fark etmeyen Nail'i korkuttum.

"Hey!"

"Ananı, avradını lan!" İrkilerek bana döndü. "Haritacı? Sen coğrafya dersinden erken mi çıktın? Deprem mi, tsunami mi? Hangisi oldu?"

Sırıttım. "Yazılı oldu."

"Ha..."

Gözlerim etrafı taradı. "Bulut nerede?"

"Mülakata gitti. Haberin yok mu?"

"Ne mülakatı?"

"Lisanslı futbolcu olmak için Name kulübü onu alacaktı. Takım başkanları mülakata çağırdı." Bana neden bundan bahsetmemişti? Yüz ifadem gerildiğinde bunu belli etmemek adına başımı aşağı yukarı sallayıp kalçamı kalorifere yaslayarak Cevher'e bakmaya başladım. Çoğunun uğursuzluk olarak gördüğü, yolunu değiştirdiği bu kedinin insanlara ne zararı dokunmuş olabilirdi? Kediydi sonuçta bu. Rengin ne önemi vardı?

İnsanlar hâlâ ırkçıydı. Ne insanın ne de hayvanın siyahına tahammülleri yoktu.

Fakat, kalplerin karanlığına nasıl dayanabiliyorlardı?

Nail, "Çıdılıp bir şeyler yiyelim mi? Çok açım," dedi. "Ben ısmarlamam mı?"

Nail ve ısmarlamak mı? "Tsunami geliyormuş gerçekten de..."
Nail beni geçiştirdiğinde beraber kafeteryaya doğru ilerledik. Kafeterya
kımız haricinde kimse yoktu. Zilin çalmasına çok vardı daha. Yalnızca
oldukça erken çıkmış olmalıydım.

Kafeteryaya girdiğimizde, "Sıcak kaşarlı tost var!" diye bağırıyordu. Sıcak
tosta çalışan teyzelerden biri. "Acele et, Nail!"

"Uçtum!" Nail kelimenin tam anlamıyla uçup ikimiz için kaşar
tost ve meyve suyu alıp geri döndüğünde iştahla yemeye başladı ve ben
benim de iştahımı körükledi. Onunla beraber konuşmadan tostlarımızı
yediğimizde, "Durgun görünüyorsun," dedi aniden.

"Sence ben Öznur'u dövmekle yanlış mı yaptım? Şiddete karşı bir
insan olarak kendimi dizginleyemedim."

Sanki bu sorumu bekliyormuş gibi hazırlıklıydı. "O sana psikolojik
şiddet uyguladı. Hem de aylarca. Sen bir anlık öfkenle hareket ettin."

İç çektim. "Bana yakıştı mı?" Ne olursa olsun bir kadına şiddet uy-
guladığıma inanamıyordum bazen. Bunu kendime yakıştırmıyordum
hiçbir şekilde. Sebebi ne olursa olsun sinirlerime hâkim olmalıydım.

"Sen bir insansın. Damarına basan birine karşı ne kadar tahammül
edebilirdin? Herkesin sınırları var. Üstelik karşıdaki pişman bile değil."

Dilimi damağımın içinde gezdirerek, "Özür bile dilemedi. Dilesey-
di eğer vuramazdım ona," diye mırıldandım. "Neyse, boş ver."

"Sen boş ver, Haritacı. Düşünme artık."

Teneffüs zili çaldığı anda ıssız kafeterya dolmaya başladı. Herkes
aynı ağızdan konuşuyor, kimsenin ne dediği anlaşılmıyordu. Nail ile
beraber ayaklandığımızda oturduğumuz yeri anında bir kız kaptı.

Kafeteryadan çıkınca, "Efe hâlâ dönmedi mi?" diye sordu aradaki
sessizliği bozarak. Efe... Birkaç gündür yoktu. Kafasını dinlemek için
gitmişti ama nerede olduğuna dair kimsenin bir fikri yoktu. Babam
da sorgulamak istememişti çünkü buna ihtiyacı olduğuna inanıyordu.
Okula gelmiyor, eve uğramıyordu. Annesinin aramalarına da dönme-
diğini duymuştum.

"Yok."

"Onu aradın mı?"

"Hayır. Neden?"

"Belki senin telefonlarını açardı diye." Ben onun için bu kadar önemli miydin? Nail neden kimsenin telefonunu açmayan Efe'nin benimle konuşacağını düşünüyordu?

Ayaklarım onun cümlesiyle beraber titreyip birbirine dolandığında dizlerimin bağı çözüldü. Dengemi sağlayamadığım için merdivenin basamağına tabanım değmedi ve bir anda boşluğa düştüm.

"Günüz!" Nail'in sesini duyduğumda çoktan kalçamın üzerine düşmüştüm ama tek sorun bu değildi. Düşerken ayağımı burkmuştum ve ayak bileğimde çok fena bir acı vardı. "İyi misin?"

"Burktum sanırım."

Nail anında kolunu dizlerimin altından geçirdiğinde diğer eli belimdeydi. Refleksle boynuna sarıldığımda beni zorluk çekmeden kucağına alıp kalan basamakları indi dikkatle. "Revire gidelim."

İlk katta koridorun doğu kanadındaki revire gittiğimizde beni sedyeye bıraktı yavaşça. Endişeyle geri çekildiğinde genç doktor Yağmur Hanım beyaz perdeyi çekip ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardıktan sonra bileğimi kontrol etti. "Burkulmuş. Bir krem sürüp dinlendirelim ayağını. Eğer yine ağrın olursa röntgen çekirmek için hastaneye sevk ederiz. Tamam mı?"

"Tamam."

Nail perdenin arkasından, "Ampütasyon gerekiyor sanırım Uğur. Gitti sağ ayağı kızın..." diye konuştu. Ampütasyon mu? Basit bir merdiven kazası sonucunda ayağımın kesileceğini bu çocuğa düşündüren neydi?

Ve Uğur hangi ara gelmişti? "Vah, vah..."

Yağmur Hanım, "Susun!" diye uyardı onları. "Ayak bileği burkuldu sadece. Biraz dinlenmesi gerekiyor. Dışarı!"

Her ikisi dışarı çıktığında Yağmur Hanım bana bir sakinleştirici ilaç vermiş, ayağıma da krem sürüp dinlenmem için dışarı çıkmıştı. Gözlerimi kapatarak bir süre sadece düşündüm. Efe'yi düşündüm... Şu an nerede olduğunu, ne yaptığını, aklından neler geçtiğini merak ediyordum.

Ardından Bulut'u düşündüm. Bana haber bile vermeden gittiği mülakatı nasıl geçmişti acaba? Lisanslı bir sporcu olursa ek puanlar kazanırdı ve Spor Akademisi garanti olurdu. Onun bir şeyleri başarmasını istiyordum. Özellikle futbolda çok başarılı olabilirdi ve bunu hak ettiğini düşünüyordum. Benim aksime kendi çabalarıyla yeteneğini

geliştirmişti. Her gün antrenman yapıyor, yediklerine, kilosuna dikkat ediyordu.

Futbolcu olmak ona yakışacaktı. Çünkü onun mekânı yeşil yerlerdi.

Nail'i düşündüm... Beni kucığına alıp buraya getirirken yüzüne gördüğüm tedirgin ifadeyi anımsadım. Korkmuş muydu? Bana gele gelmesi onu korkutmuştu sanırım. Bazen onun bana gerçekten değer verdiğini hissediyordum ve bu beni ürkütüyordu.

Sonra Çağan... Sessizce gitmişti. Pişmandı ve sırf onda gördüğüm pişmanlık, içimde bir yerlerde gizlediğim merhametimin küllerini yeniden alevlendirmeye çalışıyordu.

Uğur... O kadar dengesizdi ki. Hareketlerini asla önceden tahmin edemiyordum. Efe'nin Bulut'u Yaren üzerinden tehdit ettiğini bilmiyordu. Bilseydi bir şeyleri değiştirmeye çalışır mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

"Gün!" Kapı büyük bir gürültüyle açıldığında bir anda çekilen perdenin arkasında gördüğüm Bulut dudaklarımın o şeklini almasına neden oldu. Terden parlayan cildi, üzerine yapışan sporcu tişörtü ve şiddetle inip kalkan göğsüne baktığımda buraya nasıl geldiğini sorguluyordu zihnim. "İyi misin?" Elini uzatarak başımı, yüzümü, kollarımı yokladı, ardından açıkta olan ayağıma doğru eğildi. "Hastaneye gidelim mi? Acıyor mu?"

"Sen..." Derin nefes aldım. *Bunu yapmamış olsun. Lütfen!* "Mülakatta olman gerekmiyor muydu?"

Gök mavisi gözleri ayağımdan yüzüme doğru tırmandı. "Boş ver mülakatı. Canın acıyor mu? Onu söyle."

"Ne demek boş ver?" diye bağırdım. "Nasıl geldin buraya?" Aklım almıyordu bir türlü.

"Bıraktım mülakatı. Sorun değil."

Nail, "Lan!" dedi. "İkinci bir şansın olmayacaktı."

Uğur, "Sana ciddi bir şeyi olmadığını söyledim," diye homurdandı. "Birkaç saate gelebilirdin. Aptal!"

"Çıkın dışarı," dedi omzunun üzerinden Nail ve Uğur'a. İkisi de ikiletmeden dışarı çıkınca Bulut kapıyı kilitledi ve gelip sedyeye oturdu. "Gidelim mi hastaneye?"

"Bulut," dedim suçlu bir ses tonuyla. "Bunu yapmamalıydın."

"Neyi?" diye sordu anlamaması gibi davranarak. Yapması eldeniçe başka bir fedakarlık. Tüm kariyerini belalayacak bir anımsama buralup buraya gelmiş.

"Dudaklarını bükteyim. "Kuşun mı buraya kadar" Soruşturma olmasun senden."

"Arabamın anahtarını bulamadım. Otobüslerden tanınmasını gettiğin. Bilemedim ve hiçbir taktik durmadı. Kızın ben de "Çalışmamı kındaki ızdı bomba ceset cümleleri çalışmada parladığında kalırlama vğumamak için kendimi ön tutuyordum. Bu kadarın vapırmamalıdır benim için.

Gözlerinin rengi beni sonuuz bir götubus için çok oraya maridim etmeye çalıştığımda avuçlarıma içim verdiğini hissediyordum. Yüzüne doğru yaklaştı. Nefesini duyacağımı kadar yakınlama geldiğinde. "Bana nasıl hissettiğini söyle," diye fısıldadı. "Acıyor mı?"

"Kalbim mi? Çok acıyordu böyle patlı durduğunda.

Parmaklarının açları dıneyip avuçlarına başladığında gözlerini gözlerinden çekmeye çalıştım ama dudakdan giriş açına girdiğinde tekrar göz ruvifliklerine odaklanmak zorunda kalmıştım. En sonunda bu daha az tehlikeli sayıladı. "Acııyor, iyiyiz. Belki. Keşke gelmeseydin baksana."

İşaret parmağını dudaklarının üzerine gerindi. "Bopuna gelmedim."

"Geldin," deyip devam edeceğim sırada parmağını daha fazla bastırdı ve konuşmama izin vermedi.

"Buna sen karar veremersin," dedi tok sesle. "Önemli olan tok şey iyi olman."

"Sen ilacım mısın?" diye sordum parmağını dudaklarının üzerinden çekerek. "Gelip gelmemen neyi değiştirirdi?" Nasıl yakardı kendi kariyerini? Aptalın tekiydi!

Gözleri yüzümde doluştu özgürce. "Bilemensen. Belki de ilacım ben dedir."

Kaşlarını çatırdı. "Yani?"

"Kimse küçükken düşüğünde öpmedi mi yaralarını?" diye sordu başını omzuna yatırarak. "Annenin, babanın, abinin boçlarını ben kapatsam? Ben öpsem tüm açık ve çoktan kapanmış yaralarını?"

Kalbim patlamak üzereydi! "Bulut..."

"Hım?" Çoktan elimi kavramış, dudaklarına doğru görürmüştü. "Parkta oynarken çok düşerdim ve avuçlarımdan içi sıyrılırdı. Sende de olmuştur." Avucumun içine bir öpücük kondurdu ve gözlerini kapadı.

Bulut

Buna dayanamazdım. Durması gerekiyordu ama neden...
ende hiçbir şey söyleyemiyordum? "Hum?" dedi tekrar. Gözleri,
"Saçlarını kim çekti, güzelim? Ben okşasam unutmaz mısın?"

"Unutamam," dedim bu sefer çatlayan bir ses tonuyla. "Çur...
rim. Buna mecbur değilsin. Kendi hayatını geride bırakıp bana k...
memelisin. Yapma bunu."

Dudaklarını kulağımın yanına getirerek "Benim yerime karar...
me," diye konuştu. Nefesinin sıcaklığı tüm bedenimin mayışmasını
sağladı. "Kendi irademle verdiğim kararları sorgulama. Değmediği...
düşünme. *Sen bir değil, bin geleceği mahvetmeye değersin, gün ışığı bu,*
gün oradan çıkıp sana geldiğime pişman olursam ya da bunu herhar...
bir zamanda yüzüne vurursam şerefsizim tekiyim demektir."

Titreyen sesimle, "Seninle ne yapacağım ben?" diye sordum. Sen,
nasıl ardımda bırakacaktım ben? Bu kadar şeyi nasıl yaşamamış sayı-
caktım?

"İçinden ne geliyor?" Boğuk sesi kulaklarımdan tüm içime sızdığı-
da bedenimdeki tüm görünmez tüyler şaha kalktı, tenim karıncalandı.
"Cesaretinin yetmediği şeyleri yapabilirsin mesela."

"Cesaretim neye yetmiyor?"

Dudağının sağ tarafı kıvrıldı. "Biliyorsun." Nefesi dudaklarıma
çarptığında gözleri de tam olarak dudaklarımdan üzerindeydi. Onun
kalın dudaklarına indi bakışlarım. Hay aksi! Bakmamalıydım... Bakar-
sam o zinciri kırardım yoksa.

"Herkesi yenmekten zevk alıp birbirimize mağlup olmaktan go-
cunmasak? Ben kabul ediyorum. Sana mağlubum. Bundan da çok
memnunum."

Konuşma, vicdansız.

Kelimelerle oynayıp beni kuklana çevirme artık.

Dudaklarıma daha çok yaklaştı. "En güzel rakibim, birbirimize kay-
bedelim..."

Elimi kaldırdığımda gök mavisi gözlerindeki tüm kıvılcımlar sön-
dü. Onu ittireceğimi sandı ama ben büyük bir yanılgıya sebep olarak
elimi ensesine götürdüm ve başını kendime doğru çekerek aramızdaki
mesafeyi kapattım. Kalın dudakları dudaklarımdan üzerine kapandığın-
da kaybettik. İkimiz de birbirimize mağlup olduk.

Kalbimdeki bombalar patlamaya başladığında tüm içim heyecan dipreminde sallandı. Titreyen ellerimin biri enucune, diğeri ne yanağına tutunuyordu.

Bulut'un kalın dudakları ustalıkla dudaklarımı öperken elleri belimi buldu ve sırtım saniyeler sonrasında sırtıyla buluştu. Üzerime ağırlığını vermeden beni öpmeye devam ederken nefes alma ihtiyacıyla elbisekiler sonra çok az uzaklaştık.

Göğüslerimiz aldığı kesik solukla inip kalmaya başladığında, "Bilseydim," dedi nefes nefese. "Sadece kariyerimi değil, kendimi de yakardım."

"Yakma..." Gözlerim doldu. "Ne kendini ne de beni yakma bundan sonra, aptal herif."

"Öpeyim o zaman? Yüksek müsaadenle, sultanım?"

Omzuna vurdum. "Serseri!"

"Hünkarım diyecektin, dilin sürçtü herhâlde. Neyse ki bende sana birmeyecek bir iltimas var."

Bu sefer onu kendime çekmeme gerek kalmadı. Kendisi yavaş yavaş aramızdaki mesafeyi kapattı. Bunu o kadar yavaş yapmıştı ki bir an saatler geçti sandım. Maksudı benimle oynamaktı. Bunu anladığım için hiçbir atakta bulunmadım ve beni öpmesini bekledim.

Gözleri gözlerime değdi. Dudakları dudaklarıma kapandığında her ikimiz birbirine kilitlenmiş gözlerimizi yummuştuk.

Bulut'un elini saçlarımın arasında hissediyordum. Parmağının ucundaki pusulayla özgürce dolaştığı saçlarımın arasını kendine ait kılmış gibiydi.

Diğer eli ısınan yanaklarımdaydı. Parmaklarını yanağıma sürüyor, çeneme doğru bir yol çiziyordu.

Bulut'un diliyle dilim birbirine temas ettiğinde ağzının içine doğru inerken buldum kendimi. Bu onu memnun etti. Dudaklarıma doğru güldüğünde ona tekrar vurmak istedim ama bunu anlayıp beni durdurdu.

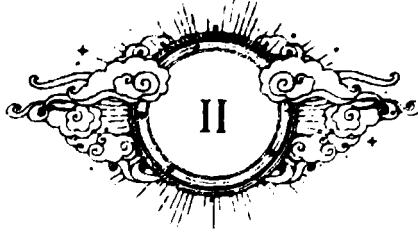
Elimi tutarak kelepçeledi ve beyaz çarşafa gömdü. Beni daha derin bir tutkuyla öpmeye başladığında bedenimden şehvetin dalgası geçiyor, kasıklarına yabancı bir acı doluyordu. Bedeninin altındaki bedenimin kıvrınma isteğini zorlukla törpüledim ve dudaklarımı dudaklarından ayırmaya çalıştım.

Nefes nefese kalmıştık ikimiz de. Soluklarımız birbirine karışırken kesilen nefeslerimizin odanın duvarlarına çarpan sesi unutulmayacak bir anıya dönüşmüştü.

Gözleri ok gibi bana saplandı. "Bana güveneceksin bir gün. Vazgeçemeyeceğin o kişi olacağım."

"Vazgeçilmez kimse yoktur."

"Var," dedi anında. "Sen varsın."



♪ Simple Plan - welcome to My Life
Georgia Merry - This is Me
Demi Lovato - This is Me
Austin & Ally - You Can Come to Me
Aurora - Daydreamer ♪

"Nail, okulda Bulut'tan başka sevdiğin bir şey yok mu?" diye sordum bıkkın sesle. Saatlerdir revirdeydik. Bulut başımdan ayrılmıyordu. Onun yüzünden Nail de buradaydı ve Uğur da yalnız dolaşmamak adına yataklardan birine uzanmış meyve suyunu yudumluyordu.

"Teneffüsü de severim." Elindeki kumandayı sağ tarafa kıldı ve uzaktan kumandalı arabası yatağımın kenarına çarparak durdu. Nail'e sorarcasına baktığımda bana göz kırptı çapkın bir tavırla. "Binsene bebek."

Bulut bir paket pamuğu ona doğru fırlattı. "Bineceğim ben sana, Nail!"

Nail ellerini birbirine vurdu sahte bir sevinçle. "Sonunda hayallerim gerçek oluyor!" Bulut'u çıldırtmak için uğraşıyordu deminden beri. Sanırım ona kısa bir süreliğine kapıyı kilitlediği ve mülakata bıraktığı için kızgındı. *İkinci konuda kesinlikle haklıydı.*

O sırada çalan kapıyla beraber kendimi topladım, sırtımı yatağın başlığına yaslayarak doğruldum. Bulut bana son kez baktıktan sonra, "Gel," dedi.

Mavi renklerde giyinip şapka takmış genç bir çocuk içeriye girdi ve etrafa baktı. Gözleri Nail'in üzerinde durduğunda, "Merhaba. Cevherler Koleji, 'Revirdeki Yakaşıklı' siz misiniz? İsim olarak bu belirtilmiş

"Sadece" dedi. Gözlerini kocaman açılırken Nail elindeki kâğıdı bırakarak ayaklandı.

Sonunda zevki olan biri! Evet, bu kolejdeki tek yakışıklı öğrenciydi.

Uğur uzandığı yerden kalkıp "Ya ben!" diye vırdı. Sonrasında onun onu yakışıklı bulmaması kanına dokunmuştu. Berraklığının ve derisiyle kuryenin karşısına dikildi. "Gözlerinizin içine bak ve yakışıklı olmadığımı söyle."

Kurye dudaklarını kemirerek "Tipim değilsiniz sadece" diye cevap verdi.

Bu sefer Uğur gözlerini devirdi. "Sorun sende değil. Ben zaten yakışıklı değilim."

Nail onu ittirdi. "Kudurma hemen."

Uğur işaret parmağını göğsüne bastırarak "Bu kolej benim değil. Uğur Cevher'im ben!" diye bağırdı.

Nail suratın buruşturdu. "Ay götüm!" Gözleri bana ilişti. "Kızcağız bakma, Haritacı." Ardından daha fazla tatsızlık çıkmaması için kuryeye ücreti ödeyip onu gönderdi. Uğur hoşnutsuz bir ifadeyle yazıyı yerleşince beyaz çarşaf onun ayakkabılarıyla kirlendi ama onun bunu umursadığı pek söylenemezdi.

Bulut bunu anında fark etti. "Lan görgüsüz! Ayakkabılarını çıkar sana."

"Aman be! Bir rahat ettirmediniz!" Oysa rahat etmek için doktora bile revirden çıkarmıştı. Benimle kendisinin ilgileneceğini söylemişti. Sanki tıpla çok ilgileniyormuş gibi bir hâli vardı. *Tek sorun, Uğur'un Biyoloji sınavından bile on alması, sonrasında sonuna gizlice bir 0 daha eklemesiydi.*

Nail poşetleri açtığında içinden çıkan pizza kutuları duraksamama neden oldu. Zorlukla yutkunup başımı eğdiğimde nefeslerim düzensizleşti. Bu sefer ne olursa olsun o pizzayı yemeyecektim. Midem bunu kaldıramazdı.

"Yemeyecek misin?"

Başımı kaldırdığımda Bulut'un gözlerinin ruhuma ok gibi saplandığını hissettim. Benim tüm içimi okumak istermiş gibi izliyor, bir şeyleri çözmeye çalışıyordu sanki. *Bunu başarmasından korkuyordum. Çünkü benim anılarım onu yıkardı, bundan emindim.*

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Midem biraz kötü."

"Benim de midem fena," dedi ağız dolu konuşan Nail. Ne konuş-
tuğunu anlamak için dudaklarını okumak ve onu dikkatlice dinlemek
gerekliyordu. "Dün gece annemin makyaj temizleme suyuyla gargara
yaptım. Çok kötüydü... Allah düşmanlarımıza yaşatsın."

"Amin!" diyerek ellerini göğe kaldırdı Uğur.

"Sızın işiniz, gücünüz, devam eden bir hayatınız yok mu?" Bulut en
sonunda ayaklandığında Nail ağzına yeni bir dilim atıyordu.

"Hayatım çok güzel gidiyor. Ama ellerimden." Uğur'un derdi ney-
di? Sabahıtan beri sanki bir derdi varmış gibiydi. Nitekim bir süre sonra
iç geçirerek "Yatasım var nurlar içinde," dedi.

"Ne oldu lan?" Nail aniden bu soruyu sorarak Uğur'a döndüğünde
onun yüzüne tükürdü yanlışlıkla.

Uğur elinin tersiyle tükürüğü silip tekrar iç çekti. Sanırım arkadaş-
lığın geldiği son seviye bu olmalıydı. "Aylin bana tokat attı. Hem de
herkesin içinde."

"Ne?!" Üçümüz de aynı anda bağırarak tepki verdiğimizde gözlerim
yuvalarından çıkmak üzereydi. Aylin oldukça tatlı bir kıza benziyordu.
Uğur'un aksine oldukça sakın bir yapısı vardı. Neden bir anda ona to-
kat atacak kadar sinirlenmişti?

"Uğur Cevher'e herkesin içinde tokat mı attı? Kanka sana tokat at-
tığından eminsin, değil mi? Eli yanlışlıkla çarpmış olamaz mı?" Nail
tekrar ona doğru tükürdüğünde Uğur yine elinin tersiyle yüzünü te-
mizledi.

Bakışları beni buldu, dudakları büküldü. "Ona sivilceleri yüzünden
yanışmaya katılmamasını söyledim. Çirkin olduğunu, kuliste zor du-
rumda kalacağını anlattım."

"İyi bok yedin," diye çıkıştım. "Şerefsizliğin ayaklı hâlisin sen, Uğur.
Seni çamaşır makinesinde bir tur döndürsek akullanır mısın acaba? San-
mam..."

"Dün gece de konuştuk ama telefonda söyleyemedim. Bugün okul-
da söyleyince bastı tokadı yüzüme."

Nail, "Neden aradın onu gece? Anlamadım," dedi kuşkuyla.

"Markete gidiyordum. Yolda canım sıkılmasın diye aradım kızı."
Bulut onun kafasına benim kucığıma koyduğum yastığı fırlattı.

Merakla, "Sonra?" diye sordum. Çünkü nedensizce devamını öğ-
renmek istiyordum. Uğur başından beri tanımak istemediğim biriydi

ama şimdi tavırları bende soru işaretleri yaratıyordu. Herkesin kararını oluşturan olayların olduğuna inanıyordum artık. Onun da muska ka bir sebebi olmalıydı.

Morali bozuktu. Sebebinı sordum, o da anlattı. Kızlar tuvalete dedikodusu yapılmış. Onunla takıldığını, hatta benimle yarışma vattığını söylemişler. Onu buraya transfer ettirmek isteyen bizdik on ki. Hangi ara, neyi yanlış anladılar?"

Herkes bir anda sustuğunda boğazımdaki düğüm yüzünden ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Konuşsam içimi dökerdim. Başta gelenlerin beni ne denli üzdüğünü, hırpaladığını anlatırdım onlar. Uğur'un herkese anlattığı, annem hakkındaki gerçeğin benim kamburum olduğunu söylerdim. Bilerek ya da bilmeyerek beni çok incittiğini biliyor muydu acaba? Aylin'e aynısını yaşatmaması gerektiğinin farkında mıydı?

Birinin hayatını karartmak çok kolaydı.

Zor olan, en karanlık anında el uzatmak ve ışığın onun üzerinde durmasına fırsat yaratmaktır.

İlk konuşan Nail oldu. "Git özür dile kızdan. Şu dedikodu yapar tayfaya da aranızda bir şeyler geçmediğini söyle."

"O zaman da başkaları ona yaklaşmaya başlar."

Bulut şaşkınca ona döndü. "Kendin kızı beğenmiyorsun. Başkalarının hoşlanması neden umurunda. Sana ne?"

Nail, "Aynen," diyerek ona katıldı. "Sana ne?"

Uğur yardım isteyen gözlerle bana döndüğünde omuz silktim. Bu sırada kesinlikle ona destek çıkmayacaktım. "Ya birinin niyeti kötüyse?"

Nail kollarını göğsünde kavuşturdu. Oldukça ciddi görünüyordu ve bu beni korkutuyordu. "Tekrar ediyorum. Sana ne? Şimdi de kızın bekçisi mi oldun? Hem gayet akli başında birine benziyor. Sana tokadı bastığına göre istemediği kişileri kendisinden uzaklaştırabilir."

"Anlamıyorsunuz," diye homurdandı. "Neyse ya. Boş verin. Kapatım bu konuyu."

Onlar pizza yerken ben sadece su içmiş, sosisin kokusunun çıkması için Bulut'a pencereyi açtırmıştım. Pizza benim ceza yiyeceğimdi. Gözlerimden süzülen sıcak damlalar eşliğinde ona yalvarırdım, dudaklarımı zorla açar ve ağzıma dilimleri tıkarı. Defalarca boğulurmuş gibi öksürmüştüm ama bu sefer de ağzımdan çıkardığım lokmalar için dayak yemiştım.

Yanağımda tokadan uzasını hissettim

Ellerim ve ayaklarımı titremeye başladığında onların dikkatini çekmek adına ellerle dizlerimi tutmaya çalıştım hastanayenin üzerindeki. Dizlerim ve ellerim sanki benden hafızamızı gırtlak hareket ediyordu.

Anılarımı tüm sinirlerimde oynuyor, bedenimin kumarcısını da geçiyordu.

Geçti, Güneş Işık. Bir daha oraya dönmeyeceksin

Yutkunamadım. Ya dönersem?

Ben kendi çığlığımından korkmuştum o gün. Kendi sesim beni dehşete düşürmüştü.

Ben kendimden bile kaşmıştım o gün. Ruhumu hangi sokakta duyduğumu dahi umursamayacak hâlde kaşmıştım lanet yerden.

Bedenim sızladı. () adamın dokunduğu yerler sanki demin yaşanmış gibi yanmaya başladığında çenem seğirdi. Burnumun ucu ve gözlerim buz kestiğinde göz ucuyla çocuklara baktım. Uğur morali bozuk bir şekilde yemeğini yiyordu. Nail ise doymuş gibiydi. Lokmasını çiğnemeye çalışan Bulut'a sırnaşıyordu. Bulut onu itince yeniden başını omzuna sürtüyor ve bir şeyler söylüyordu.

Onlara bakmak neden anılarımı unutturuyordu bana?

Onlarla neden küçüklüğümde tanışmamıştım? Eğer babamın evinde, Efe'yle beraber büyüseydim onlarla çok güzel bir çocukluk geçirirdim.

Onlarla saklambaç oynayabilirdik, Bulut saklandığım yeri bilse de kıyamadığı için beni sobeemezdi. Nail'le saklanırdık ama yerimizi belli ederdi. Onunla kavga ederdim ama sonra hemen barışırdım. Uğur salıncakta beni hızla sallardı, kahkahalar atardım. Sonra Efe ya da Bulut ona kızardı bunun için. Uğur bana bakarak göz kırpar ve onların görmediği anlarda bunu tekrarlardık. Belki de Nail kaydıracağı ayakta-bılarıyla çıkıp kirletirdi, sıramı çalardı, kaymama müsaade etmezdi bir türlü. Mızıkçılık yapardı sürekli ama en sonunda gelip tatlı tatlı bakardı bize ve mesele hallolurdu.

Doğum günlerimde pastamı üfledikleri için onlara küsmek istiyordum. Aynısını onların doğum gününde yapıp hepsini çıldırmak istiyordum. Bulut'un saçlarını şakadan çekmesini istiyordum, onu Efe'ye şikâyet etmek istiyordum. Nail beni korkutduğunda, Uğur istediğim çizgi filmi izlemediğinde ağlayıp zırlamak istiyordum.

Çocukluğumu geri verin. Ne olur. Sadece bunu istiyordum.

Annem ve babam benden tüm geçmişimi çalmıştı.
Annemi, babam ve Melike Hanımı benden Efe'yi çalmıştı.
Şimdi geleceğimi çalmalarına izin vermeyecektim.



"Ne kadar güzel kucaklamış kıızı..."
"Yapboz gibi girdiler birbirilerine."
"Lego değil miydi o?"
"Yapboz daha romantik sesleniyor, kanka."
"Haklısın."

"Sesinizi kesin!" Bulut'un uyarısıyla Nail ve Uğur sustuğunda otoparkta arabanın yanına vardık. Uğur, arabanın kapısını benim için açtığı anda Bulut dikkatlice beni arkaya yerleştirip bedenimi çevirdi. O sırada Nail de diğer kapıdan ayağımı yukarı kaldırmama yardımcı oluyordu.

"Buna cidden gerek yoktu," diye homurdandım.

Bulut sadece gözlerini devirerek beni geçıştirdi. "Rahat mısınız?"

"Rahat tabii ki!" Nail kapıyı hışımla kapattı. "Beni bir kere bile kucağına almadın! Yazıklar olsun sana! Oysa alnıma düşen saç tutamlarımı sana süpürge etmiştim."

Bulut hâlâ arkamdaydı ve kapıyı kapatmıyordu. Başımı çevirerek "Rahatım," diye mırıldandım. "Artık gidelim mi?"

"Ben de geleceğim!" Nail ön koltuğa yerleşeceği sırada Bulut onu ensesinden yakaladı ve Uğur'a doğru fırlattı.

"Sevdir git şuradan. Bi' rahat bırak bizi." Bu sefer benim kapımı kapatarak sürücü koltuğuna geçtiği sırada Uğur, Nail'i tutuyordu. Onlara baktığımda Nail bana gözlerini kısarak bir şeyler söylüyor, Uğur ise onu zapt etmeye çalışıyordu.

En sonunda arabayı otoparktan çıkardığında, "Efe'den haber var mı?" diye sordu dikiz aynasından bana bakarak.

"Yok."

İç çekti. "Geri zekâlının gidebileceği her yere baktım ama bulamadım."

"Onu merak ettin yani?"

Gök mavisi gözleriyle gözlerim aynada çakıştı. "Evet. Öz nür meselesi yüzünden dağılmasından endişelendim. Ayrıca senin kurduğun cümleler... Ağır gelmiştir."

Başımı onayla sallarken, "Benim yaşadıklarından daha ağır geçire
ğimi sanmam." diye cevap verdim. Efe'ye karşı içimde bitmek bilmeyen
bir öfke vardı. Her koleje geldiğimde bu öfkenin ateşini körükliyordum
atığım adımlar eşliğinde. Fakat sonra göz göze geldiğimizde, yüzlerimizi
aynı hızda birleştğinde uçup gidiyordu kızgınlığım. Yerini kocaman
bir kızılgün alıyordu. Elimi uzatmak istiyordum ona. Beni düptürecek
bilsem bile onu her gördüğümde elini tutmak geçiyordu içimden

Efe'yi gördüğümde içimdeki o küçük Güniz Işık uyanıyordu. Göz-
lerini ovalıyor, abisine bakıyor, tebessüm ediyordu. Karanlık dolabına
uzan ışığı büyüten, o kapağı açan kişinin abisi olacağını umuyordu

Sonra Efe konuştuğunda tüm hayallerim üzerime devriliyordu.
Büyük sarsıntıda sadece benim içimdeki Güniz Işık hasara uğruyordu,
geçmeyecek yaralar alıyordu.

Araba yavaşça tanıdık yerde durduğunda, "Kendim inebilirim," diye
konuştum. Sabah arabada bıraktığım, Bulut'un aldığı çantaya doğru
uzandım. O ise beni dinlemeden gelip kapımı açtığı anda her iki çantayı
alıp omuzlarına geçirmişti. "Alma kucağına. Cidden gerek yok."

"Kulağımın pili bitti şu an. Seni duymuyorum."

"Çocuk gibisin, Bulut."

Beni duymamış gibi davranmaya devam ederken çoktan kucağına
almış, ayağıyla arka kapıyı kapatmıştı. Kollarımı boynuna doladığım
sırada açık bahçe kapısından içeri girip taşlı yoldan yürümeye başladı.

"Bana yakın olmak için bahane üretiyorsun gibi geldi." Cevap ver-
mediğinde hâlâ beni duymuyormuş gibi davranıyordu. Dudaklarını
ıslatarak, "Duymuyorsun yani beni?" diye sordum. "O zaman bunun
hoşuma gittiğini söylesem de duymazsın?"

Beni tutan kolları cümlemlerle beraber titrediğinde bir an için dengesi
bozuldu. "Düşüreceksin beni! Doğru tutsana!" Tutuşunu sıkılaştırdı-
ğında gözlerimi kısarak onu süzdüm. "Hani duymuyordun beni? Ne
diye heyecan yaptın?"

Sorumu yanıtsız bırakıp ayağıyla kapıya vurduğunda kısa bir süre
sonra Peri teyze kapıyı açmış, şaşkınlıkla bize bakıyordu. "Güniz, ne
oldu sana?"

"Ufak bir kaza..." Bulut beni odama taşıırken Peri teyze de arkamiz-
dan geliyor, doktor çağırmak için beni ikna etmeye çalışıyordu. Yatağa
yatıp üzerime yorgani çektiğim sırada, "Hiçbir şeyim yok," dedim. "Ba-
bamı da arama. Biraz dinleneyim, geçer."

"Tam da bugün olacak iş miydi bu?"

Kuşku dolu gözlerle Peri teyzeye baktım. "Bugünün neyi var?"

"Pazartesi," diye cevap verdi hemen. "Derslerinden kalarak."

Bulut yatağıma oturarak "Merak etmeyin," dedi. "O yatağına derslerine çalışır."

Peri teyze, bize öğle yemeği hazırlamak için ayağı ındığında bulut hâlâ yataкта, ayaklarımın dibindeydi. Okulda yaşadığımız o yakın mir zihnime kor bir alev gibi düştüğünde Bulut'un çıkıp gitmesini düşünm ama kıpırdamamaya yemin etmiş gibiydi sanki.

Tüm bedenime yayılan sıcaklık yanaklarımda toplanıp tenimin rengini değiştirdiğinde dudaklarımdan arasından titrek bir nefes kaçtı.

Bulut'un bakışları avıyla göz göze gelen bir avcı gibi beni buldu. "Ne?"

"Yok bir şey." Kahretsin... Sesim neden cılız çıkıyordu? Ben Gönül Işıktım, böyle heyecanlar elimin, ayağımın dolanmasına neden olamazdı.

"Söyle, içinde tutma."

"Neden bunu yaptın?" Sitem dolu sesimle beraber yüzündeki ifade gerildi. Aynı konuyu açmamdan hoşnut değildi ama ben de yapmış şeyden memnun kalmamıştım. "İkinci bir şansın olmayacakmış. Spor Akademisi ne olacak? Lisanslı sporcu hayallerin?"

Gözleri rotasını ezberlediği yüzümde dolaştı, her zaman duraksadığı gözlerime ilişti. "Futbolcu olmak benim en büyük hayallerimden... Ama en büyük hayalim değil."

Ona en büyük hayalinin ne olduğunu sormadım çünkü alacağım cevaba kendimi hazırlamaya fırsatım olmamıştı. Sessizlik aramıza girip görünmeyen yolların inşasına başladığında kapı çaldı.

Fakat cevabımızı beklemeden açılan kapıdan giren iki kişi elimi sertçe alnıma vurmama neden oldu. Nail ve Uğur elleriyle yüzlerini kapatıp açarak "Sürpriz!" diye bağıldılar. "Bizi özlediniz mi?"

"Keşke..." Başını iki yana salladı Bulut. "Keşke sizi özlememize fırsat verseniz."

Nail gelip onun yanağını sıktı. "Kıyamam ki ben sana!"

Uğur, "Bulutçuk'um, sen merak etme. Dönüşümlü olarak Güniz'in refakatçisi oluruz. Hem sen de yorulmamış olursun," dediğinde Bulut'un boynundaki damarların şiştiğini gördüm.

Patlamaya hazır bir ortalıkta idi anı. "Kusamak istiyorum." (Nail'in arasından sinikle baktığıyla) "Beni kumam, kurdurdu." (Defolun lan) "Bizi salmanızı istiyorum."

Nail yatağa yanına uzandı rahat bir tavırla. "Eh her uyanışınız olmuyor neye ki."

"Nail!" Aynı anda bağırmanın kulağına, ikinci yatağına başını koyup gözlerini kapattı.

"Canım kumam, bu durumda seni nasıl yatağa bırakırım? Baki sana ne göstereceğim." Elini formanın cebine atarak telefonunu çıkarıyordu ve galerideki resimlere tıkladı. "Bugün Cevher ilk kakaasını yaptı. Bakarsan şu kakanın tatlılığına! Kendi evladım suçmuş gibi mutturum şu an. Bir de kumuna yapmış! Nasıl da akıllı. Bana çekmiş."

"Sen de mi kuma yapıyorsun kakanı?" Uğur kahkaha attı kendi dediğine.

"Cevher için onu da yaparım gerekirse!"

Midem kalktı. Elimle boğazımı tutup, "Kusacağım şimdi üzerine." dedim boğuk sesle.

Uğur ensemden yakalayıp başımı Nail'e doğru eğdi aniden. "Kusana Güniz! Yalvarırım kus şunun üzerine!"

"Lan!" Bulur, Uğur'un ensemdaki elini itirdi. "Defolun lan!" Hiçbiri kıpırdamadı. Bulur bu sefer büyüyen öfkesiyle ellerini kulağınma uzattı ve iki kulağını da kapatarak onlara doğru konuşmaya başladı hararetli bir şekilde. Nail ve Uğur'un irilemiş gözleri Bulur'un pek de güzel şeyler söylemediğine işaret etti sanırım.

Nail yataktan düştü.

Uğur da geri geri gittiği için çalışma masasının sırtı ucuna çarptı.

En sonunda her ikisi koşar adım odadan çıktığında Bulur'un elleri kulaklarından çekildi. "Yaratıcı küfürlerine maruz kaldılar sanırım."

"Hak ettiler..." Gözleri üzerimde gezinirken omuzlarımdan basarak beni geriye doğru itti ve uzanmamı sağladı. "Dinlen biraz. Ne yemek istersin?"

"Fark etmez ama şimdi uykum var," diye mırıldandım. "Bir saate uyandır beni, sonra dengem bozuluyor." Esneyerek yatağıma sarılıp gözlerimi kapattığımda göğsümün altındaki yorganı yukarıya doğru çekti ve omuzlarımı örttü.



"Dokunma yoksa kendimi öldürürüm." Neden kimse sesimi duymadı? du? Oysa yeri göğü inletecek kadar yüksekti.

Neden bir kadın bağırdığında insanlar kulaklarını kapatıyordu? Neden onun hak ettiğini duyanlar nefes alıyordu? Neden bir kadının bağırması, yardım istemesi onun herhangi bir günah işlediği düşüncesini doğuruyordu? Günah işlemek kadınlara mı hastı? Peki, neden cezaları hep erkekler kesmek zorundaydı? Adalet... Yok muydu?

"Ben onu da yaparım," dedi iğrenç sesiyle. "Sen yorma kendini."

Ölmek istemiyordum.

Ama gerekirse ölürdüm.

Çenemi sıkan parmakları gevşediğinde elinin kemerine gittiğini görüp tekrar çılgık attım ve geriye giderek duvara tosladım. Tüm bedenim titremeye devam ederken dizlerim beni taşıyamıyordu.

Kimse gelmedi. Kapı kilitli değildi ama kimse o kolu çevirmedi.

O gün kaderimin kalemini alıp kırdığım, devamını kendim yazmaya başladığım gündü.

16 Mart. Takvimden silinmesini dilediğim ikinci gündü.

Birincisi ise doğum günümdü.

"Bırak..." Kendi sesimi duyduğum an bunun kâbus olduğunu anladım. Alnımdan yanaklarıma doğru süzülen terin varlığını, vücudumu saran sıcak yorganı hissedebiliyordum. Gözlerimi korkuyla araladığımda birbirine yapışan kirpiklerimi kırpıstırdım ve etrafa baktım.

Oda karanlığa gömülmüştü, sadece daha önce burada bulunmayan bir mum yanıyor ve cılız ışığı doluyordu içeriye. Kaşlarımı çatarak doğrulduğumda gözlerim komodinin yanındaki muma, onun yanındaki kutuya ilişti.

Kutuyu alıp kucağıma koyduğumda uyuşan parmaklarım kapağını alıp kenara bıraktı. İçindeki net görünmediği için elime mumu aldım ve kutunun içine bakmaya çalıştım.

Bu bir fotoğraf albümüydü.

Üzerinde güneşle bulutların olduğu gökyüzü temalı albümü alıp açtığımda ilk sayfada gördüğüm fotoğraf duraksamama neden oldu. Fotoğrafta ben vardım. En fazla beş yaşında olmalıydım. Babamın aldığı yeni futbol topunu ayağımın altında sabitlemiş şekilde kameraya gülümsüyordum. Yanımda bir çocuk vardı. O futbol formasındaydı, karşısında scooter'ı vardı ve aşağı bakarak gülüyordu.

Kalbime binlerce affı aynı anda gördüğünde yanındaki nene şakırdı:
bulutla.

Benimle yedi yaşında değil dört yaşında tanıştık, gün geçti.
Ben de neşeli yaşlıyordum.

Bir yıl sonra babam getirdi seni nene. Futura oynamak
istediğini söyledi.

Şut çekmeyi sana ben öğrettim...

Saatlerce maç yaptık boş sahada. Kuyafetimin ağır
olduğunu söyledim ama beni umursamadı. Kendi
dünyasında dönüyordun. Bazen o kadar sert vuruyordun
ki canım acıyordu ama tebessüm ediyordum.

Gidersin diye korktum. Gittin.

Babam seni götürmeden önce fotoğrafımızı çekti. Şunu
sordu "Güniz, sevdiğini mi arkadaşını?"

"Çok yakışıklıymış ama güzel oynayamıyor, baba. Zor de
elbisemi beğenmedi. Elbisem çok güzel ama!"

Yakışıklı dediğin için utandım, başımı eğdim. O sırada
çekti fotoğrafımızı.

Yalan söyledim, Gün. Elbisem çok güzeldi. Sen de çok
güzeldin...

Yanaklarımdan süzülen yaşları fark ettiğimde irkildim. Ağlıyor
muydum?

Gözüm ikinci sayfaya iliştiğinde o an gördüğüm kocaman pembe
pastayla hiçkırıldım. Bu anı hatırlıyordum ama o an fotoğrafımızın çe-
kildiğini fark etmemiştim. Bulut'la karşılıklı oturuyor, sohbet ediyor-
duk. Ortamızda ise pasta vardı.

Her sonrasında beni tanımamıştın.
Bundan önce çok sevindim çünkü elbise ne baf ettiğini sen
benden nefret edeceğini sanmıştım. O gün de yine
ben karar vermiştim. Bundan sonra ben yanımda yer
alması yok olmamayı dilemiştim. Sana söz veriyorum.
Asla yok olmayacaksın.

Aptal çocuk... Kalbimi acıtıyorsun.

Zorlukla diğer sayfaya geçtiğimde bu sefer beraber çektiğimiz fotoğrafları gördüm.

Üç kez tanıştık seninle. Dördünde, yedinde ve
on yedinde... Binerce kez tanışsam yine de
bıkmayacağım tek insansın.

İyi ki varsın.

İyi ki doğdun.

Benim doğum günüm müydü bu gece? Yüzüm sırlıslık olmaya
devam ederken mumu komodinin üzerine bırakıp ayaklarımı yataktan
sarkıttım. Daha bu sabah incittiğim bileğime rağmen zorlukla ayakla-
nıp kapıya doğru yürüdüm yavaşça.

Kapının kolunu çevirip açtığımda karşımda mumların ışığı içerisinde
parlayan Bulut, yanında duran Nail ve Uğur vardı.

"İyi ki doğdun, Güniz!"

"İyi ki doğdun, Haritacı!"

Elimin tersiyle yüzümü silip "Siz?" diye sordum ağlamaklı sesle.
"Ne yaptınız?"

Nail, "Elmalı turta yapmayalım demiştin!" diye çıkıştı. "Kız beğen-
medi işte!"

Gözleriminlen yarıdan akan yaşları silmeye çalışırsan ama nasıleydi Elmalı turta mı yaptınız?"

Uğur, "Begenemedi," diyerek Nail'e kaşdı. "Bulut cumalık yapmış sandı on karlı duğun pastası alırdık ama canını içti."

"Bulut, Allah belanı versün. Kumamı uzduğun için seni boşayacağım!" Bulut doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Elinde tuttuğu turta ve üzerindeki mumlar ağlamamı padderlendirirken Nail'in elini uzarak yüzümü silmeye çalıştığını gördüm. "Üzulme, canım kumam. Ben paraya kıyıp sana on karlı pasta alırım."

"Üzulmedim ki," dedim tüm gardımı indirirken. "Çok güzel."

"Dilek tutmaya ne dersin?" O an kurduğu cümle kalbimin durmasına neden oldu. Bu cümle, bu ses tonu, bu masum bakışlar... Küçük Bulut'a çok benziyordu...

Burnumu çekerek bulanıklaştıran gözlerimi kapattım. En son pastamı Bulut'la üflemiş, son dileğimi onun yanında tutmuşum. Yıllar sonra yine aynı şeyi yapıyorduk. Bu sefer çocukluğumu diledim. Benden çalışnan çocukluğumu diledim.

Gözlerimi açıp mumları üflemeye kalkıştığımda Nail ve Uğur benden önce davrandı. Kaşlarını çatarak onlara baktığımda kalbim bu sefer şiddetle çarpmaya başladı. Her ikisi yaramazlık yapıp dayak yemek istemeyen küçük çocuk bakışlarıyla bana baktığında dudak büküp, "Teşekkür ederim," dedim ve tekrar ağladım.

"Ama neden ağlıyorsun?" Nail omuzlarımdan tutarak beni kendisine çevirdi. "Hediye de aldım sana. Babamdan harçlık avansı istedim senin için."

"Yoksa sen bilmiyor muydun doğum günün olduğunu? Lan ben bir ay önceden geri sayımlar paylaşıyorum. Kızdaki rahatlığa bak."

Uğur'a doğru, "Unutmuşum," diye mırıldandım. "Hem ben kutlamazdım ki."

"Elmalı turta ne alaka? Onu anlatsanıza!" Nail turtanın üzerindeki elmalardan birini çektiştirirken Bulut onun eline vurdu.

"Siz aşağıya inin." Turtayı Uğur'a uzatığında her ikisi bize baka baka aşağı inmişti. Bulut ise gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmemekte ısrarcıydı. "İyi misin?"

"Sana." Hiçkurdım. "Beni." Tekrar. "Bir saate uyandır, demiştim." Gözlerimden düşen kocaman yaşları sildim. "Neden yaptın bunu?"

Bana doğru bir adım atıp kutumdan nazikçe nazarında geriye gitti. Burkulan öleğimin acısı odukları hafiflese de Bulut kutumdan 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000

Uğur a doğru kaldırdım bakışlarımı. "Üç kişiyiz zaten. Peri teyze tatlı yemez. Ne yapacağız o kadar büyük pastayı?"

"Öyle deme," dedi gülererek. "Belki de beklemediğin şeyler (umlesi) biter bitmez acıyla inledi. Büyük ihtimal birisi ayaklarına ve tekmeyle geçirmiş olmalıydı.

"Neyse ki on sekiz yaşındayım, Uğur," dedim elime bıçağı alıp tayı keserken. "Yoksa inanırdım ve beklerdim."

Onlar sessizliğe gömüldüğünde ben turtayı çoktan kesip ikram etmeye başlamıştım. Peri teyze de çaylarımızı getirdiğinde sessizce turtadan yedik. İlkindeki gibi lezzetliydi ama yamuk değildi. Büyük ihtimal bu sefer Peri teyzenin ufak dokunuşları vardı.

Nail ve Uğur bir anda hareketlendiğinde önüme koyulan iki kutu atıllamama neden oldu. İlk önce Nail'in kutusunu açtığımda içinden çıkanlar tanıdık. Bundan Efe'nin odasında görmüş olmalıydım ama daha önce hiç denememiştim. "Bana oyun konsolu mu aldın?"

"En son modelinden!" diyerek vurgu yaptı. "Az ders çalışmanı istiyorum. Yoksa beni evlatlıktan atacaklar."

"Bu çok pahalıdır."

"Babam zengin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak "Teşekkür ederim," diyebilirdim sadece. "Öğretirsin oynamayı."

Sırıttı. "Tabii!"

Uğur'un masaya bıraktığı kutuyu açtığımda içinden çıkan ve parlayan kolye Bulut'un da dikkatini çekmişti. Üzerinde bulut, arkasında ise güneş sembolü olan kolye gözlerimi kamaştırdı. Uğur bizim hâlâ gerçekten sevgili olmadığımızı bilmediği için büyük ihtimal romantik bir hediye seçmişti. Fakat buna rağmen... Çok hoşuma gittiği bir gerçekti.

"Uğur, bu çok güzel."

"Başlangıcımız güzel olmamıştı," diye konuştu. "Düşüncesizce davrandığım çok an oldu. Ama pişmanım. Özür dilemiyorum, çünkü dilesem bile affetmeni ummuyorum. Sadece yaptıklarımın gurur duymadığımı bil."

"Peki."

Nail yerinde zıpladı. "Sana sarılabilir miyiz? Rahatsız olmazsan eğer?"

Ağlayıp ağlamamak arasında giden gözlerim onlarla tekrar buluştuğunda birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. Sonrasında kollarım

benden bağımsız bir şekilde açıldığında Nail bana doğru atıldı. Kollarından biri boynuma, diğeri sırtıma dolandığında. "Kumasın falan ama iyi kızsın be Haritacı!" dedi. "Doğum günün kutlu olsun."

Ayık kahverengi gözlerim Bulut'un gök mavisi harelerine dokunduğunda başını ağır ağır sallayarak bana cesaret verdi. Elimi yavaşça Nail'in sırtına götürdüğümde Bulut'un tebessüm ettiğini fark ettim. "Sağ ol, Nail."

Uğur, Nail'in aksine oldukça tereddütle karşıma geçtiğinde eğilerek kollarını belime dolamış, beni kendisine çekmişti. "Keşke yıllar önce tanışsaydık. Sen benim karakterimi iyi yönde etkilerdin o zamanlar bile. Her şey için teşekkür ederim, Güniz. Biraz iyilik varsa içimde, senin sayende bulmuşumdur. İyi ki varsın."

Gözümden bir yaş düştüğünde sırtını sıvazladım. "İçinde biraz da olsa iyilik olduğunu biliyorum. Onu asla kaybetme."

Uğur'la ayrıldığımızda. "Bulut'la yukarıda sarıldınız mı?" diye sormuştu.

"Yoksa daha fazlası mı?" *Onların ciddiliği sanırım buraya kadardı.*

"Kanka, kesin itiraflar havada uçmuştur."

"Evlilik de teklif eder bu. Reşit olmasını ipe çekiyordu malum."

"Çocuk yapalım, demiştir direkt belki de."

"Evimin kadını, çocuklarımla anası ol, Gün."

İkisi Bulut'u taklit etmeye devam ederken biz sadece birbirimize bakıyorduk. Bakışlarımız sanki birbirine mühürlenmişti ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Zorlukla yutkundum, gözlerini üzerimden çekmesini bekledim ama bunu yapmadı.

Şu an çocuklara kızmaması, onları kovması gereken kısımdaydık ama pürdikkat beni izliyordu.

"Transa girdi Bulutçuk."

"Ben onu kendine getirmesini bilirim," diyen Nail beni sarstı ve ona odaklanmamı sağladı. "Bulut'un bir ayıcığı var ve ismi de Tosuncuk. Küçüklüğünden beri onunla uyuyor. Krem renginde çirkin bir şey."

Bulut irkildi. "Lan!"

"Bir keresinde onu saklamıştık. On yaşındaydık. Bulut ağlaya ağlaya her yeri aramıştı. Onsuz uyuyamaz asla. Yani iyi düşün, Haritacı. Evlenince ortanızda uyuyacak bir ayıcık söz konusu."

"Siz öldünüz lan!"

Bulut onlara doğru atladığında ben geri çekilerek kakhaha atıyordum. Nail masanın etrafında dönmeye başladığında Uğur kanepenin üzerine çıkmış zıplıyordu. Her üçü tüm salonu sesleriyle inletip kavgaya tutuştuğunda ben onlara kakhahalarımınla eşlik ediyordum.

"Bulut, dur! Haritacı gülüyor!"

"Oha!" diye hayretle çığlık atıp yanıma geldi Uğur. "Dişleri varmış ve gülebiliyormuş."

"Burnu da güzelmiş ya."

Daha yüksek sesle gülmeye devam ettiğimde yere oturdum yavaşça. "Neden?" diye sordum bir anda. "Neden bu kadar geç girdiniz hayatıma?" Gülüşlerime akan gözyaşlarımla devam etmeye başladığımda her üçü bozguna uğradı. Oysa onlara küçükken daha çok ihtiyacım vardı. Genelevin penceresinden sokakta oynayan çocukları gördüğümde kışkançlık krizlerine girerdim. Okulda kimse benimle arkadaşlık etmek istemezdi çünkü anneleri buna izin vermezdi. Tüm hayatım boyunca yanımda olacak insanın varlığını dilenmiştim.

Şimdi onlar vardı.

Geç değil miydi? Çocukluğumu dilemiştim arsızca ama geç değil miydi?

"Geç kaldık," dedi Bulut. Başımı kaldırıp ona baktığımda mavi göklerin gri bulutlarla dolduğunu fark etmiştim. "Özür dilerim. Çok geç kaldık."

Bir anda beni kendisine doğru çektiğinde sanki bunu bekliyormuş gibi başımı göğsüne yerleştirdim ve içli içli ağlamaya başladım. Bulut'un parmakları korkarak saçlarıma dokunduğunda irkilmedim. *İr-kil-me-dim.*

Saçlarımı yavaşça ve becerikli bir şekilde okşamaya başladığında, "Buradayım," diye fısıldadı. "Buradayız. Telafi edeceğiz her şeyi."

Nail, "Titanik'te bu kadar ağlamamıştım!" diyerek hıçkırdı ve başını Uğur'un omzuna koydu. "Saçlarımı okşasana Uğur."

Uğur o an ne yaptığını bilemeyerek Nail'in saçlarına dokundu, hemen ardından gözlerini belerterek ondan ayrıldı. "Saçların yağlıymış puşt!"

"Jöle o," dedi Nail gözlerini silerek. "Cahil..."

"Güldürmeyin," dedim. Hem ağlıyor hem de gülüyordum. Hem çok mutluydum hem de çok kederli. Bana tüm bunları aynı nasıl yaşatabiliyorlardı?

Nail başını omzuna yatırarak "Gülsene," dedi "Sana yakışıyor."

"Şu an bana mı yürüyorsun, Nail?"

"Yok bacım!"

Uğur onu kafasına vurdu. "Bacım ne lan? Hani kumaydı?"

"Bacım, kumam, yürümüyorum sana. Demesene öyle. Kemiklerimi seviyorum hen." Gözleri Bulut'un üzerindeydi. Dudaklarını ıslatarak başını Bulut'un göğsünden çekti. Dık dık Nail'e bakıyordu ve sanırım bu Nail'i korkutmaya yetiyordu.

Bulut'un kolunu dürttü. "Bakmasana ona öyle."

Nail, "Helal be!" diyerek bana öpücük attı. "Tacın yere düşmüş." Güllere onu geçiştirdiğimde ciddiyle bana bakıyor, parmağıyla yan tarafı işaret ediyordu. Başımı yavaşça sol tarafa çevirdiğimde gördüğüm taç duraksamama neden olmuştu.

Uğur tacı alarak kafama yerleştirdi. "Yakıştı ha!"

"Gerçek bir kraliçesin!"

Sarı renkli büyük tacın ağırlığını kafamda, onların varlığını kalbimde hissediyordum. Ağırdu. Taçtan çok, onların bana yaşattığı duygular ağırdu. Sanki dileğimi duymuşlardı ve tüm çocukluğumu bana geri vermek için çabalıyorlardı. Bu mümkün müydü? Herhangi biri beni duymuş olabilir miydi?

Bulut'un elini sırtımda hissettim. Beni yeniden kendisine doğru yaslayıp kulağıma eğildi. "İstedğin sürece bu salak çocuklar hep yanında olacak. Lütfen, iste. Lütfen, gitme..."

Lütfen... Onun silahına bu kurşunu ben doldurmuştum ve o her defasında beni kendi kurşunlarımla vuruyordu.



Şeytan Erer - İnceleme Yüzünden

Sia - Never Give Up

Sia - The Greatest

Sia - Unstoppable

Güven kırık bir pencereydi. İçeri süzülen soğuk beni kuşatıyor, kalbimin ısınmasına asla izin vermiyordu. Kırık camın parçaları her seferinde içime batıyordu.

Güvensizlik beni kanatıyordu.

Kimse bu kanı durdurmaya yeltenmemişti bu zamana kadar. Kimse elini bastırıp kendi elini kana bulamak pahasına bana yardımcı olmamıştı.

Bu sefer ise bir şeyler oldu sanırım. Güvenin kırık penceresi onarılacak istencesine bana yalvarıyordu âdeta. Birine güvenmemi istiyordu. Babama bile sırtımı çevirecek kadar güvenmeyen ben birine yaslanabilir miydim peki?

İlk defa bu üç çocuk karşıma geçip bana masum masum bakmış, kanın kurummasına sebep olmuştu. Bulut... Bana âşık olduğunu söylemişti. Gözlerimin içine baka baka kurduğu cümle tüm gece beynimin içinde cirit atmıştı.

Nail... Bana bir kez şaka amaçlı sarılmıştı ama dün bambaşkaydı. Sanki dün kendi çocukluğuna soyunmuştu ve çıplak ruhunu, içini görmemi istemişti.

Uğur... Onunla böyle bir başlangıç yapacağımızı düşünmezdim. Yaptığı hatalar eteklerinden dökülürken bana attığı adımlar tuhaftı. Aldığı hediyeler, kurduğu cümleler, davranışları bana yakın olmak ister gibiydi.

Efe? O yoktu. Belki de varlığı bile benim sanrımdı, bilemiyorduk...

"Kaşarlı tostun içinde kaşar yok, kanka." İrkilerek Nail'e döndüğümde iki ekmeğin arasını dikkatlice incelediğini gördüm. Kanka demişti ama bu rastgele ağzından çıkan bir sözcük de olabilir. "Burası kolej! Babam buraya bir çanta para yatırıyor ama tosta kaşar koymamışlar!"

"Haydi, ye çabuk. Sınava yetişeceğiz daha." Son bir sınav kalmış ve onu da başarıyla tamamlarsam birinci olacak, bursa kavuşacaktım. Çağan artık kolejde olmadığı için iki rakibim kalmıştı ama onların ortalaması en fazla doksan sekizdi.

"Dur, kopyalarımı yerleştireyim üzerime."

Gözlerimi devirdim. "Bizim sınıfta kamera var." Kopya çekse bile eğer şüpheli durum varsa mutlaka kayıtlar izlenilirdi.

"Revirde yok ama," diyerek bana laf attı. "Artık ne yaptırırsanız orada..." *Öpüştük, Nail. Hem de ben başlattım.*

"İçin fesat senin."

2 Aralık'tı. Benim doğum günüm. Dün gece çocuklarla beraber kutladığım, babamın gelmediği, annemin belki de unuttuğu tarihti. Bir günden doğan, nelere sebep olacağını bilmeden ağlayan Güniz Işık'ın dünyaya göz açtığı ilk gündü.

Babasının en büyük pişmanlığı, annesinin yıllarca adını kullanarak sefasını sürdüğü kızdım ben.

"Biz tarih okumasak da olur. Yazarız zamanı geldiğinde. Gazamız mübarek olsun."

Dönemin son sınavı tarihti. Bugün girdiğimiz dördüncü sınavdı. Hepsinden notum tamdı ve Gülsüm Hoca'nın tarih dersinden de istediğim puanı alırsam kendime kocaman bir doğum günü hediyesi verecektim. *Cevherler ve Name birincisi olacaktım. Anneme para gönderip onu susturacaktım. Bu kısa süreli bir şeydi çünkü buradan gittiğimde izimi kaybettirecektim zaten.*

Dün gece çocuklar gittikten sonra sabaha kadar konuların üzerinden geçmiştım. Zihnimde binlerce şey dönse de odaklanmayı başarmıştım zorlukla. En sonunda konuların hepsini ezberlediğimden emin olduğumda alarm çalmış ve duş alarak okula gelmişim.

Nail ile ayağa kalkıp sınıfa doğru ilerlediğimizde zilin sesini duyduk. O sırada sayısal sınıflarından öğrenciler sınavdan çıkıyordu. Bulut ve Uğur'u görüp duraksamamak adına Nail'i kolundan tutarak sınıfa

doğru götürdüm. Çünkü onlarla karşılaşarak sınavı geçirdik ve tüm kesinlikle riske atmak istemiyordum.

Çünkü onunla karşılaşmam tüm dengem bozulurdu ve bildiğim her şeyi unutturdum.

Gülsüm Hoca sınıftaydı. İçeri girdiğimizde, "Eğlenceleriniz hemen biter ama notlarınız sizi ömrünüz boyunca takip eder," diyordu karşıdaki iki öğrenciye. "Şimdi bu söylediklerim çok boş geliyor ama sizin istediğiniz üniversiteyi kazanmadığınızda çok pişman olacaksınız. Her üniversite size iyi bir gelecek vadetmez. Aralarında ciddi farklar vardır ve bunu çok geç fark etmenizi istemiyorum. Sadece çalışın. Yıllar sonra beni gördüğünüzde, yanıma koş koş gelip selam vermenizi istiyorum. Benden saklanmanızı, nefret etmenizi değil."

Ben onu dinlerken "Yine coşmuş," diye fısıldadı Nail.

Gülsüm Hoca gözlüklerini düzelterek başını kaldırdı. "Ne dedin oğlum?"

"Yıllar sonra elinizi, eteğinizi öpeceğim, hocam. Onu diyordum."

Tek kaşını kaldırarak "Geç bakalım yerine," dedi otoriter tonla.

Nail anında dediğini yaptığında zil çaldı, ardından sınıf doldu. "Sırada kalem haricinde bir şey kalmasın!" Her şeyi Bulut'un hediyesi olan harita desenli çantaya doldurup iki kalemi kenara koydum ve geriye yaslandım. Bedenimden bir ürperti geçti. Giydiğim montu alarak bacaklarımın üzerine attığımda daha rahattım. Neden etek giymiştim ki? Pantolon çok daha iyi bir seçim olabilirdi oysa.

Nail, "Haritacı!" dediğinde başımı çevirip ona baktım.

Elindeki kalemi bana uzattı. "Okunmuş kalem ister misin?"

"Saçmalama."

"Al bunu, utanma." Kalemi aldım ve tekrar önüme döndüm.

Midem sınav heyecanımdan dolayı kasılmaya başladığında Gülsüm Hoca seri bir şekilde kâğıtları ön sıraya verdi ve arkaya doğru dağıtmalarını istedi. Tüm soruların karışık ve farklı olduğunu, kopya çekene 0 vereceğini belirttikten sonra sınavı başlattı.

"Hocam, istediğimiz sorudan başlayabilir miyiz?"

"Her sınıfta böyle bir aptal olmak zorunda mı?"

"Bu yazılı olmayan bir lise kuralıdır."

"Çocuklar!" diye uyardı Gülsüm Hoca. Kısa bir sessizlik oluştuğunda ismimi yazıp ilk soruyu okudum.

Nail, "Hocam, ismini yazan puan alıyordu, değil mi?" diye sordu.
"İsmimi çok güzel yazdım. Ek puan alır mıyım?"

"Nail, tek kelime daha edersen sıfır!"

Nail ağlamaklı surat ifadesiyle kâğıdına döndüğünde başını yana salladım, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne yaşıyordum ben? Sınava odaklanmam gerekiyordu. Şu an Nail'e gülmek, nin hiç sırası değildi.

İlk soruyu okudum. Daha şıklara bakmadan cevabı bulduğumda hemen C'yi işaretlemiştim. Neden soruyu okurken cevabı bilmek zorundaydım? Böyle de hiç tadı çıkmıyordu...

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Gülsüm Hoca'nın topuklarının sesi haricinde hiçbir ses yoktu. Kadın yorulmadan tüm sınıfı turluyordu ve kimsenin kopya çekmesine izin vermiyordu.

Dakikalar sonra yirmi beşinci soruya geldim. Hızımdan dolayı derin nefes almış, soruyu sindire sindire okuma kararı almıştım ama tam o sırada tüm dikkatim dağıldı.

"Nail, bu ne?" Hoca, Nail'in yakasındaki küçük kâğıdı çekerek çıkardı ve okumaya başladı.

"Dua yazdırdım hocam!"

"İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin başını çektiği siyasi ayaklanmanın neticesinde Sultan II. Abdülhamid Han, Kanuni Esasi'yi yürürlüğe koyarak II. Meşrutiyeti İlan etti. Meşrutiyetin İlanından bir müddet sonra meydana gelen 31 Mart Olayı'nın ardından Sultan II. Abdülhamid Han tahttan indirildi ve yerine Sultan Mehmed Reşad tahta çıktı. Bu süre içerisinde İttihat ve Terakki yönetimde söz sahibi oldu."

Gülsüm Hoca Nail'in kopyasını okurken tüm sınıf gülmeye başladı. Nail ise asla bozuntuya vermeden, "Amin, hocam," dedi. "Allah kabul etsin."

"Parmağım kadar kâğıda tüm müfredatı geçirmişsin ve dua diye kandırmaya çalışıyorsun beni! Gözlüklerimle bile zor okudum."

Nail başını salladı. "Bu da bir başarıdır hocam. Herkes yapamıyor ama ben sığdırıyorum. Puntomun ölçüsü de bir. Puan alır mıyım bunun için?"

"Uzaklaştırma alırsın Nail!"

"Hocam, babam beni evlatlıktan atar. Yapmayın! Çok dua ettim bu sınavdan geçmek için. Google'da arama motorum sadece sınav dualarından ibaret!"

"Nail, Osmanlı neden çıktı?"

"Taktik rılahı, hocam. Ne hadlimize şehitini sorgulanıktı."

"Nail, hatim de indirsen geçemezsin bu sınavdan! Yine de devam et," dedi yüzünü buruşturan Gulsum Hoca. "Müdürle konuşacağım bu konuyu." Kopyayı alıp çöpe attığında Nail ve tüm sınıf sınava döndü. Vedat Bey ve İhsan amcanın yakın olduğunu bildiği için sanırım Nail sınavdan kovılmıyordu. *Torpid*. Her alanda, her defasında karşıma çıkıyordu ve bundan kaçışım yoktu.

En sonunda tüm soruları cevapladığımda son kez kontrol edip ayaklandım. Çantamı sırtıma geçirirken kâğıdı elime almış, hocanın masasının üzerine bırakmışım. "Çıktım ben, hocam."

"Sağ ol, kızım. Sonuçları resmi siteden kontrol et bir saate."

Sınıftan çıktığımda kapının önünde elleri ceplerinde, kalorifere yaslanmış Bulut'la karşılaştım. Başını kaldırdığında gök mavisi gözleri bana değmiş, yüzünde sempatik bir gülümseme doğmuştu.

Hayda... Beni düşürmeye mi çalışıyordu çocuk?

Ona doğru adımladığımda, "Nasıl geçti?" diye sordu hemen.

"İyi ama Nail'in durumu feci."

"Tahmin etmek zor değil."

"Hoca, Nail'e hatim indirse bile sınavdan geçemeyeceğini söyledi." Bulut cümlemi tamamladığım an başını duvara yaslayarak tüm koridoru inleyen bir kahkaha patlattı.

O sırada uzaktan bir kapı açıldı, "Bulut!" dedi tanıdık ses. "Please, be quiet! We are in the middle of the exam."³

"Sorry. I will not do it again."⁴ Elini göğsüne koyarak koridorun diğer ucundan bize bakan Yasemin Hoca'dan özür dilediğinde hoca içeri girerek kapıyı kapattı sessizce.

Gözlerimi koridordan alıp ona çevirdiğimde bana bakıyordu pürdük-kat. Kirpiklerimi kurpıştırarak "Neden bana bakıyorsun?" diye sordum.

"Nedenini dün söyledim."

Bu sefer tam karşıma geçtiğinde bir adım geriye gittim ve sıcak kalorifere yaslandım. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışıp "Kamera," diye fısıldadım. "Üzerimizde şu an."

³(İng.) "Lütfen sessiz ol! Sınavın ortasındayız." -ed.n.

⁴(İng.) "Özür dilerim. Bir daha olmayacak." -ed.n.

"Ne yapacağımı düşündün?" diye sordu ellerini yeniden cepten çıkardığında. "Öpmem seni. Heyecanlanma."

Bakışlarım bıçak mısali ona saplandı. "Ne heyecanlanacağımı ben yaından geçip gittiğinde peşime takıldı, sonrasında benimle aynı zada yürümeye başladı."

"Ayağın iyi mi?"

"İyi," diye yanıtladım sorusunu hemen. "Zaten küçük bir şeydi, abarttın."

"Peki, bugün için planın nedir?"

Düşünmeden, "Pijama, yatak ve cips," dedim. "Tüm sınavlardan geçtim. Kendimi bir cipsle ödüllendirmem gerekiyor."

"Şaka mısın?" diye sordu hayretle. "Kaç kalori o cipsler! Hem cipsi patatesten haberi olmadığına kalıbımı basarım!"

"Hâlâ yediklerine dikkat mi ediyorsun sen? Üç günlük dünyada yaşıyoruz. Ye, iç, umursama."

"Bugün senin doğum günün, Gün! Bir şeyler yapmak zorundasın."

Sabırsızca, "Ay ne yapayım, Bulut?" diye sordum. "Dün kutladık ya. Yeter o bana geri kalan ömrümde." *Zaten unutulmaz iki doğum günüm vardı, ikisi de onunlaydı.*

Cümlemi bitirir bitirmez önümü kesti. "Yetmez." Yüzünde ve sesindeki ciddiyet beni hayrete düşürürken gözlerini kısıtı. "Her yaşını kutlayacaksın bundan sonra."

"Sen yeniden emir vermeye başladın," diye homurdandım. "Eski hâllerine dönersen dikenlerimi çıkarırım."

"Lütfen," dedi üzerine basa basa. "Her yaşını kutlayabilir misin bundan sonra?"

Derin nefes aldım ve ona baktım yorgun gözlerle. Şu an en çok ihtiyacım olan şey bir yatak ve uykuydu. "Benden ne istediğinin farkında mısın?" Buruk bir tebessümle güldüm. "Dünü bana yaşatırken hiç gerisini düşündün mü? Mutsuzluğa, yalnızlığa alışan birine bunu yapmak iyilik midir sence?"

"Gün."

"Bulut," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Sınavlar başladı, bitti ama biz oyunu bitirmedik."

Yüzündeki tüm ışık çekildi, karanlık peyda oldu ansızın. "Bitirelim mi?"

"İvet, oyunu bitirelim artık," dedim kuru sesle. *Çünkü gerçeklere ihtiyacım var. Gerçek hislere, gerçek duygulara, gerçek sana, gerçek bana. Belki de gerçek bize.*

Gözlerim yanmaya başladığında bana doğru adım attı. Artık aramızda çok az bir mesafe kalmıştı ve tam başımızın üzerindeki karnelerinin odak nokrasıydık. "Bana sarıldın, beni öpün. Haç mı zımada kalbin?" Başımı eğeceğim sırada parmaklarıyla çenemi kavradı ve bunu engelledi. "Dürüst ol. Hiçbir şeye zorlamam seni ama yalan söyleme."

Gözlerim hem yanıyor hem de yaşlarla doluyordu bu sefer. Nasıl yalan söyleyebilirdim? "Kaçtım. Çok kaçtım. Seni zihnimsinden, yaralı kalbimden kovmaya çalıştım ama her test çözdüğümde B şıkında aklıma gelmeyi başardın. Her yerdesin, Bulut. Nereye baksam bana gülümseyen seninle karşılaşıyorum."

Dudakları o şeklini alırken birkaç saniye sonra konuşabildi. "B şıklarında aklıma ben mi geldim cidden? Sen bana âşık olmuşsun güzelim! Oldu bu iş!" O an görünmez olmayı diledim ama imkânsızdı. "Haydi, gidelim ve reşit olmanı kutlayalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Alışveriş," diye cevap verdi. "Sonra da kutlamaya. Bak eğer beni reddedersen seçtiğin tüm B şıkları yanlış çıksın. Beddua ettim."

"Beddua mı?" diye sordum hayretle. "Ne yapmam gerekiyor şimdi?"

Kendinden emin edayla, "Dediğimi yapman gerekiyor ki beddua tutmasın," dedi.

"Tamam," dedim anında. "Gidelim, kutlayalım şu günü." Bu bedduanın altında kalamazdım çünkü karşımda daha bir dönem ve üniversite sınavı vardı.

Onunla beraber okulun çıkışına doğru yürüdüğümüzde kapının önünde duran Cevher'i gördüm. "Cevher?" Bana dönüp bakmadı. Bu kadar kısa sürede ismine tepki vermesi zaten pek de mümkün değildi. Eğilerek başını okşadığımda gözüm yemek ve su kabına ilişmişti. İkisi de doluydu. Cevher onu sevdiğim için mırlayıp ayağıma dolandığında gülümседim ve geri çekilerek ayağa kalktım.

Bulut kapıya yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde gülümseyerek bana bakıyordu.

"Nail ve Uğur gelmeyecek mi bizimle?"

Dudakları daha çok kıvrıldı. "Aıştın sanırım onlara."

"Yok," diye savunmaya geçtim. "Öylesine sordum."

"Tabii," diyerek kapının kolundan tuttu ve dışarıya doğru itti. "Peki gelirler. Bilmiyorum." Okulun bahçesinde ilerlemeye başladığımda gözümün formasını giymemiş biri takıldı. Oldukça tanıdık yüzü bana döndüğünde adımlarım sekteye uğradı. Nihat beni fark ettiğinde bu yük adımlar atmış, tam karşımda durmuştu.

"Merhaba."

"Merhaba, Nihat."

"Merhaba, Nihat abi," dedi vurguyla Bulut. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve inatla başımı ona doğru çevirmedi.

Nihat elindeki paketi bana uzattı. "Bu sana. Doğum günün olduğunu söyledi Nail."

"Gerzek." Bulut'un homurdanması kısıktı ama duymuştum.

"Çok teşekkür ederim," dedim ve paketi alarak gülümsedim. "Zahmet etmişsin." Bana hediye alacağını, buraya kadar geleceğini düşünmemiştim. Hislerinin sadece basit bir hoşlanıyla sınırlı olduğunu sanıyordum.

"Zevkti benim için. Bir planın var mı?"

"Var," diye atladı Bulut. "Bana sözü var."

Nihat anlayışla başını sallayıp bir adım geriledi. "Peki o zaman. Size iyi eğlenceler. Tekrar kudarım."

"Sağ ol." Arkasını dönüp gittiğinde kızgın bakışlarla Bulut'a döndüm. Bunu fark edip omuz silkti ve önden ilerlemeye başladı. "Derdin ne senin?" Ona yettiğim otoparka doğru yolumuzu değiştirdik. "O tavırlar da neydi?"

Elleri cebinde yürürken başını bana çevirdi umursamaz tavırla. "Ne yaptım ki?"

"Kıskandın."

Kaşları havalandı. "Ben mi?"

"Sen."

"Yanlış anladın."

"Yanlış anlamamı ister misin?" Pekâlâ, onu onun silahıyla vurmak çok güzel bir şeydi ve sanırım bunu başarıyordum.

Gözleri büyürken birkaç saniye ne diyeceğini bilememiş, ardından. "İsterim," demişti. "Yanlış anla."

Arabaya peştiğimizde kemerimi takıp camı açmış ve içeriünün ha-
valanmasını sağlamıştım. () sırada Bulut arabayı otoparktan çıkarmış,
yolu doğru sürüyordu. "Açmayacak mısın?" Hediyeyi kastediyordu

"Eyde açarım."

"Neden burada açmıyorsun?" Sesinde baskın bir ton vardı. Sanki
içinden çıkacak şeyin varlığı onu rahatsız ediyormuş gibiydi.

"Abartma istersen, kaptan."

Bir şey demeden sahil şeridine doğru arabayı sürdü. Camı bu sefer
sonuna kadar açtım ve deniz dalgalarının sesini duymak, rüzgârı his-
setmek için kafamı dışarı çıkardım. Normalde doğum günlerimi dola-
bın içinde kutlardım. En son Bulut'la kestiğimiz pastadan sonra hiçbir
doğum günümde babamla dışarı çıkmamıştım. Çünkü babam o gün
Efe'nin peşinden giderek seçimini yapmıştı. Bana hediye alırdı, kartlar
gönderirdi ama yine de 2 Aralık'ta asla buluşmazdık.

Bir keresinde annem babamın doğum günümde gönderdiği zarfıaki
parayı alıp yüzüne doğru sallamış, "İyi ki seni doğurdum," demişti. "Sen
de olmasan babanı nasıl kerizlerdim?"

"Anne," demiştim küçücük aklımla. "Beni neden sevmedin?"

"Beni sevdiler mi Güniz?" diye sormuştu o da. "Ben nasıl seveyim baş-
kasını?"

"Seni kim sevmeydi?" Meraklıydım. Onun hayatı, geçmişi bende büyük
merak uyandırıyordu.

"Yetim kızın yükünü taşıyamazlarmış. Amcam ve yengem böyle diye-
rek beni pavyona sattılar. Oradan da buraya geldim." Babası ve annesi
çok küçükken bir trafik kazasında ölmüştü. Bunu sonradan duymuştum.
Amcası bir süre ona bakmıştı ama sonrasında köydeki kız yurduna bırak-
mak istemişti. Yengesi ise kız yurduna bırakmak yerine para edecek bir işte
çalıştırmayı teklif etmişti. Uzun bir süre pavyonda çalışmıştı. Sonrasında
ise bu bataklığa girmiş, bu sefer onlarla tüm iletişimini kesmişti.

O an anneme acımıştım. Ona doğru adanmış, elimi yanına koşa-
rak gülümsemiştim. "Ben seni severim. Sen de beni sev."

Gözlerini pencereden çekerek "İstemez," dedi sinirle. Elim iitti, ayağa
kalıp gitti.

Göz kapaklarım kapalıydı ama buna rağmen içine yaşlar doluyordu.
Bu yüzden gözlerimi açtım. Kafam tamamen dışarıda olduğu için beni
göremiyordu, yoksa çoktan soru yağmuruna tutardı.

Salih izledim. Babamla sık sık geldik eskiden. Mısır yarıdır...
puz keserdik, piknik yapardık. Kendini buna zorunlu hissederdik...
dim ama belli etmezdim. Onunla zaman geçirmekten zevk alıyordum
gibi rol keserdim. Oysa sesizce acı çekerdim.

Ne annemin ne de babamın yanında asla mutlu olmamıştım. Ama
neden dün? Boğazımda kocaman düğüm vardı. Hayır, bunu dışarı
mezdim. Bu düşünceye, onlara kapılamazdım.

Ama ben bu akıntıda boğulmaya da razıydım. Çünkü bir kere ce-
larla mutlu olmuştum. Bir kere mutluluktan gözyaşlarımı akıtmıştım.
Nasıl eskisi gibi olurdum bundan sonra?

Ya Bulut da beni bırakırsa? Ona tutunduğum anlarda bilerek beni
bırakır ve düşürürse?

Ama tüm kariyerini benim için yakan biri neden bunu yapardı?

Kalbim tuhaf bir acıyla kasıldıgı esnada, "Üçüncü sezon başladı
mı?" diye sordu.

"Ne?"

"Dizi senaryosu yazıyordun ya kafanda," diye açıkladı. "Üçüncü
sezon başladı mı? Keşke kafanın içini full hd izleyebilseydim."

Başımı koltuğa yaslayarak camı kapattım. "Ne olurdu o zaman?"

"Anlardım," dedi tok bir sesle. "Anlatırdım."

Yüzümdeki bomboş ifadeyle, "Dalga geçme," dedim. Sustu ve kısa
bir süre sonra arabayı sahil kenarındaki alışveriş merkezinin açık oto-
parkına park etti. Cüzdanını ve telefonunu alıp indiğinde ben de çan-
tamı almış, montumu arabada bırakmıştım.

"Çantayı da bıraksana."

"Kartım içinde."

"Bugün senin doğum günün ve her şey benden."

Kaşlarımı havalandırdım ve itiraz kabul etmeyen tavırla, "Hayır,"
dedim. "Zaten dün hediye vermiştin. Bu kadar para harcayamazsın
bana."

"Limiti ne kadar?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum ama geçen Yasemin Hoca bir sürü şey
aldı. Hiçbir şey olmadı."

Sırıttı. "İyiymiş. Hakan amcanın kalbine indirelim o zaman."

"Bunu yapalım!" dedim anında. "Zaten sinirlenmeye hakkı yok."

Bulut yavaşça başını omzuna yatırdı, sorgulayan gözlerle beni izledi. "Gelmediği için üzülüün mü?"

"Hayır," dedim zoraki tebessümle. "Bugünü kutlaması doğru olmazdı zaten."

Alışveriş merkezine girip yukarı kata çıkışımızda Bulut nereye gideceğimizi biliyor olmalıydı. Onlarca mağazaya dönüp bakmamış, en sonda parti kıyafetlerinin olduğu bir yere girmişti direkt. "Nereye gideceğiz ki?"

Gözlerini gözlerime dikti ve başını eğerek "Bugün kendini bana bırak," dedi, ona inanmamı ister gibi.

İnandım. "Tamam."

Benim için krem renkli bir etek, askılı saten bluz seçti. Bluzun birkaç rengini omzuna atıp askılar arasında dolaşırken görevli bir kız yanına yaklaşmış "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Eteğin başka renkleri var mı?"

"Var. Kim için bakıyordunuz? Ölçüleri?"

Bulut kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti. "Sevgilim için. Ölçüleri..." deyip beni baştan aşağı süzdü. Gözleri göğüslerimde çok az oyalandı. Dudaklarını ıslatırken bıyık altından gülüyordu. "Small."

Görevli anında eteği aldığı tarafa ilerlediğinde ben onu dirseğimle dürttüm. "Röntgenci misin sen? Ayıp!"

"Tamam ya," diyerek kolumdaki parmaklarını çözdü. "Şaka da yapılmıyor sana. Hem vücudunun kötü olduğunu ima etmedim."

"Vücudum iyi yani?"

"Eh," dedi tekrar beni süzüp. "Cipsler yağ yapmış sanki." NE?

Tam ona ağzının payını vereceğim sırada, "Başka renkleri yok," dedi görevli. "Bunları denemek ister mi hanımefendi?"

"İster, ister." Bulut omuzlarımdan tutarak beni kabinlere doğru götürdü. Kendi omzuna attığı kıyafetleri elime tutuşturdu. "Burada bekliyorum."

Ayaklarımı yere sürüyerek kabinlerden birine girdiğimde eteği okul eteğimin üzerinden giydim. Okul eteğimden uzundu ve kesinlikle altında bir şey olduğu belli olmuyordu. Beyaz kazağı çıkarıp askılı bluzu giydim. Eteğin içine soktuğumda pek de fena görünmediğimi fark etmişim.

Aynada kendime son kez baktıktan sonra dışarı çıktım. Bulut dediği gibi beni bekliyordu. Gözleri anında beni bulurken "Hımmmm," diye mırıldandı. "Güzel. Alalım."

"Başkalarına bakmayacak mıyız?"

"Başka bir şey beğenirsen onu da alırsın."

Babamın parasını harcamak konusunda ciddiydi. Ve ben de bunu istiyordum. Madem bir telefonla bile beni kurtarmıştı, o zaman ben de kartını ağlatırdım. Üzerimi değiştirip derimizi aldıktan sonra mağazayı dolaşmaya başladığımızda başka bir beğenmeyip çıkmış, ayakkabı mağazasına girmiştik. Bulut anımsı, topuklu ayakkabıyı alıp bana gösterdi. "Bu nasıl?"

"Uyumlu." Kaşların çatıldı. "Sanki her şeyi elinle koymuş gibi bizi."

"Filmle koydum çünkü."

"Ne?"

"Dün gelip seçtim her şeyi. Tüm alışveriş merkezini didik didik aldım. Ayağın burkulduğu için yorulmanı istemedim. Kıyafetleri de getirtseydim, kızardın. O yüzden."

Ağzım açık kaldı.

İfademe karşılık konuyu değiştirdi. "Ayakkabıyı beğendin mi? Eğer zorlanacaksan babetlere de bakalım."

"Babetlere bakabilir miyiz? Zorlanırım. Yürürken acımıyor ama yine de işte."

"Tamamdır," diyerek bu sefer aynı renkteki ayakkabının babet tarzında olanını eline aldı. Başımı evet anlamında sallayıp deneme kabinine doğru ilerledim ve oturup botlarımı çıkardım. Bulut babetlere dizini kırıp yere oturacağı sırada elimle onu durdurdum. Bu kadar kalbimin kaldıracağını sanmıyordum çünkü.

Babetler ayağıma tam olmuştu. Ayağa kalkıp mağazanın içinde dolaştığımda oldukça rahat olduklarını fark ettim ama buna rağmen burkulan kısım az da olsa acıyordu.

"İyi mi?"

"Evet." Tekrar kendi ayakkabılarımı giyip ödemeyi yaptığımda paketi elimden aldı. "Dolaşmayalım daha fazla."

"O zaman tekrar o mağazaya dönelim ve üzerini değiştir. Ama lütfen bu sefer okul eteğini çıkarmayı unutma."

"Sen onu nasıl fark ettin?"

"Çünkü seni olduğundan kilolu gösteriyordu."

Tekrar etekle bluzu aldığımız mağazaya döndüğümüzde Bulut'un elindeki paketleri alarak kabine girdim. Bu sefer dediği gibi eteği

çıkarıyordum. Bluzu, eteği ve ayakkabıları giydiğimde kendimi çıplak gibi hissediyordum. Askılı bluz omuzlarımı tamamen açıkta bırakıyordu ve uçan olarak indiği için belirli dekoltesi de vardı. Yine de çok güzeldi.

Saçım başım tamamen dağılmıştı. Bugün dört unava gideceğimizi düşünürsek oldukça normal bir hâldi. Elimle saçlarımı düzelterek ılık bir atkuyruğu yaptım. Çantamdan çıkardığım ruju, rimeli kullandığımda daha iyi görünüyordum ve aynadaki görüntüm çok hoşuma girmişti.

Okul formamı katlayarak poşetin içine koyduğumda elime çantamı alıp dakikalar sonra dışarı çıktım.

Bu sefer beklemediğim bir şey olmuştu. Çünkü beni bekleyen Bulut Atay'ın üzerinde nefes kesici siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve bordo papyon vardı.

Nefesim kelimenin gerçek anlamıyla kesilirken "Çok şıksın." dedim. "Nereye gidiyorsun acaba?"

"Sevgilimin doğum günü bugün. Yanında sönük kalmak istemedim."

"Güzel bir kız mı?"

"Çok..." Güldü. O kadar güzel güldü ki kalbim ona doğru kanatlanıp uçtu. Tam dudaklarının üzerine kondu.

Tüm poşetleri alıp önden geçmem için işaret verdiğinde içim kıpır kıpırdı. Nereye gideceğimizi, gideceğimiz yerde kimlerin olacağını merak ediyordum. Asansörle otoparkın olduğu kata indiğimizde ona bakmamaya, soru sormamaya çalışıyordum.

Heyecanlanmıştım.

Normal bir doğum günüm olacaktı sanırım ilk defa.

Nail ve Uğur'un gelme ihtimali olabilirdi sanırım. Belki de futbol takımından birkaç kişi. Başka da gelecek birinin olduğunu düşünmüyordum ama yine de heyecanlıydım. Kalbim göğüs kafesine bombalar yağdırıyor ve tüm içimde bambaşka kıpırtılara sebep oluyordu. Küçük bir kızın heyecanını taşıyordum içimde. Ailesinin ona alacağı pastayı, hediyeleri deli gibi merak eden, gözlerindeki ışıqla karanlıktan aydınlatan, yüzündeki tebessümle insana tüm dertlerini unutturur bir ruhu taşıyordu şimdi bedenim.

Dakikalar sonra arabadaydık ve bu sefer sahil yolundan çıkmıştı. Arabayı tepeye doğru sürerken şehrin bu tarafına daha önce uğramadığımı fark etmiştim. Birkaç otel ve restoran görüş açımı girdiğinde gözlerimi kısarak etrafı kontrol ediyordum.

En sonunda arabayı dış görünüşü oldukça güzel olan bir mekânın önünde park etti. Mekânın dışı tamamen sarmaşıklardan oluşuyordu. Kocaman camlarından içeriye de görmek mümkündü ve buradan gördüğüm kadarıyla beyazla gri rengindeki mermer duvarları vardı.

Arabadan indigimizde, "Kavalyen olabilirim," dedi Bulut. Tam o sırada duruyordu. "İstersen."

"Başka bir seçeneğim var mı?"

Yüzü gerildi. Sinirlenmişti. "Yok. Ya ben ya da hiç kimse."

"Madem öyle," diyerek bir adım attım ve koluna girdim. "Ol bakalım."

"Ha yani sırf başka seçenek yok diye kabul ettin?"

"Kırıldın mı, Bulutçuk?"

"Evet," dedi dan diye. Bir an için çıkıp gideceğini sanmıştım ama aksi gibi gelip koluma girdi ve benimle beraber kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıdaki görevli bizi selamlayıp kapıyı açtığında ışıklı, boş mekâna giriş yapmıştık. Oldukça sessizdi içerisi.

Bir anda duvarların ardından çıkan bir sürü insan, "Sürpriz!" diye bağırduğunda irkilerek geri gittim. Neredeyse düşecektim ama Bulut'un güçlü tutuşu buna izin vermedi.

Gözlerim irileşip yuvalarından çıkarken dudaklarım da açılmıştı. Karşımdaki manzaraya şok içinde baktım bir süre. Nail elindeki balonlarla zıplıyor, Ugur fişeği sağa sola sallıyordu. Futbol takımındaki herkes buradaydı. Gizem, Furkan, İnci, Hamit, Ayça, Kamer Oğuz, Meryem, Zeki... Hatta İhsan amcayla Halide teyze... Bulut'un babası Kadir Bey de gelmişti. Fakat gözlerim babamın üzerinde durduğunda kalbim tekledi.

Babam buradaydı.

Unutmamıştı.

Ne yapacağımı bilemediğim sırada benim yerime Nail, "Dilini yuttu," diye açıklama yaptı. "Haritacı?"

"Kızım?" Babamın yanıma gelip koluma dokunduğunu hissettim. "İyi misin?"

"Sen gitmemiş miydin?" Gözlerim onun üzerinde gezindi. Efe'nin peşinden gitmiş olması gerekmiyor muydu?

"Geldik."

Kaşları çatıldı. "Melike Hanım da burada mı?" O kadını nasıl hiçbir şey olmamış gibi buraya getirebilirdi?

"Abim burada."

Kalabalığın içerisinde görüş açımı giren Efe'yi fark ettiğimde tüm dünya dönmeye başladı. Efe... Gelmişti. O gün çıkıp gittiğinden beri doğum günlerimden nefret etmeme sebep olan Efe şimdi buradaydı. Varlığı varlığıma binlerce kurşun sıktı. Fakat kurşunun değdiği yerde bir çiçek filizlenmeye başladı.

Tüm anılarım canlanıp zihnimin ortasına oturduğunda aynı sorular yankılanıyordu. *Şimdi ne olacaktı? Nasıl davranacaktım?*

Kalbim eş zamanlı olarak kasılmaya başladığında ne yapacağımı bilemeden dudaklarımı ıslattım. Tüm gözler üzerimdeydi ve bir tepki vermek zorundaydım. "Çok teşekkür ederim."

"Güzel kızım," diyerek yanıma gelip bana sarıldı Halide teyze. "Umarım tüm hedeflerini gerçekleştirdiğin bir yaş olur."

"Çok sağ olun, Halide teyze."

Herkesle tek tek selamlaşmıştım. Halide teyze ve İhsan amca dışındakiler kimse bana sarılmaya cesaret etmemişti. Babam bile buna tereddüt ediyordu ve bir köşede sessizce duruyordu. Umman'ın dediği gibi dışarıdan çok mu sert görünüyordum? O yüzden mi Nail ve Uğur bana sarılmak için önce izin almıştı?

Boğazımda kocaman bir düğüm vardı. Sona Efe kalmıştı. Köşede beyaz mermer masanın yanındaki koltukta oturmuştu. Açık kahverengi gözlerini üzerimden ayırmıyor, beni sanki yabancı dilde kitap okumaya çalışıyormuş gibi çatık kaşlarla inceliyordu.

Ona adım atmak istedim ama tabanlarımın sızısı buna müsaade etmedi. Bunu yapmayacaktım. Artık ona adım atmayacaktım. Çünkü bunu yaptığım her an beni düşürmüş, elini dahi uzatmamıştı.

Bulut yanımdan geçerek gidip Efe'nin karşısına geçtiğinde ikisini izledim. Efe'nin bakışları üzerimden çekildiğinde Bulut hararetle bir şekilde konuşmaya başladı.

Efe yorgun görünüyordu. Sanki on sekiz yıllık hayatı onu çoktan yıkmıştı. İçindeki tüm dairelerin çatlak duvarlara sahip olduğu, eski, hasarlı, tek bir sarsıntıda yıkılacak potansiyele sahip bir bina gibiydi. O dairenin çatlağı annemdi, hasarı babamdı, depremi ise bendim.

Onu bu hâle benim doğumum getirmişti ve şimdi bunu kutlamaya mı gelmişti?

Hayata onun bakış açısından bakmaya çalışıyordum bazen. Mutlu bir aileye sahip olduğumu düşünüyordum. Sonra babam anneme ihanet

ediyordu. Yetmezmiş gibi bu ihanetten bir çocuk doğuyordu ve baba sürekli beni onunla görüştürmek istiyordu. Annem ağlıyordu, üzülüyordu, yağmurlar yağırdırıyordu. Babam ise o çocuğun kardeşim olduğunu biliyordu. Kardeşler anneleri bu kadar üzer miydi? Üzmezdi.

Ben bazen Efe'yi anlıyordum.

Ben bazen ona üzülüyordum.

Ben bazen eski Güniz Işık gibi ona seslenmek, onu çağırmak istiyordum. Bana karşı o kadar sessiz olmuştu ki... Bundan sonra haykırırdı düzeldi miydi bir şeyler? Bilmiyordum.

Bulut başını çevirdi. Bana baktı. Ardından bana bakarak "Onu üzmeceksin, Efe," dedi. Bu cümleyi Efe'ye kurmuştu ve ben sadece dudaklarımı okuyarak dediğini anlayabilmişim.

Efe ayaklandı. Çekip gideceğinden emin olduğum saniyeler içerisinde ağır çekimde hareket etti, sanki bana acı vermekten zevk alıyormuş gibi. Yanıma ulaştığında gözlerimi kapadım ve gidişinin açacağı yaraya kendimi hazırladım.

Ama varlığını tam yanımda hissettim.

"Aç gözlerini."

Göz kapaklarım ürkekçe açıldığında elindeki kutuyu bana uzatmıştı. Elindeki kutuyu alıp hediye paketini söktüğümde içinden çıkan bebek dudaklarımın titremesine neden olmuştu.

Babam önden giderken bizi kaynaşmamız için arkasında bırakmıştı. İkimizin de yedi yaşı olmalıydı. Kocaman ve parlayan gözlerle ona bakıyor, konuşuyordum ama beni zerre kadar umursamıyordu. "Abi, okulda arkadaşın var mı?"

"Var," dedi. "Ve bana abi deme."

Omuz silktim. "Benim arkadaşım yok."

Beni yukarıdan aşağı bir süzdü. "Niye?"

"Anneleri izin vermiyormuş."

Hiçbir şey demediği sırada gözüüm vitrinlere çarptı ve tam o an ayaklarım durdu. Ellerimi açarak cama yapıştırdığımda, "Vaaaay," demiştim heyecanlı. "Ne kadar güzel bir bebek. Bana benziyor."

Gelip yanımda durdu. "Sen güzel değilsin."

"O zaman sen de yakışıklı değilsin. Çünkü ben sana benziyordum. Babam öyle dedi."

Öfkeyle, "Bana benzemenden nefret ediyorum," dedi bir anda. "Yürü."

"Amı bebek?" diye sordum. "Babam bana alır Lütfen. Onu çağıralım."

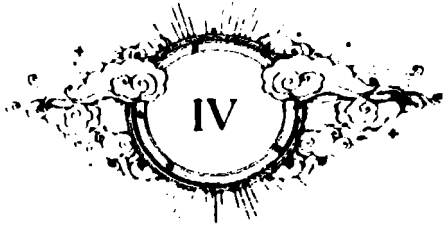
Koluma çımdık attı. "Keş seşini! Sana para harcamayarak, annemi daha fazla üzmeyecek. Duydun mu? Yürü şimdi."

Kolumu tutarak dudak büküşümde bu sefer fiyatına bakmaya çalışmıy mıyım. Yaşlı gözlerimin bulanık gördüğü fiyat oldukça makul gelmişti. "Çok ucuzmuş."

"Sen tek kuruşa değmezsin."

Gözlerim yine aynı gündeki gibi doldu, dudaklarım seğirdi. "Tek kuruşa değmezdim hani?"

Tüm ifadesi sarsıldı, dik duruşu bozuldu. Karşımda küçüldü, sesi kısıldı. "Daha fazlasına değermişsin."



♪ Nazan Öncel - Gitme Kal Bu Şehirde

Rihanna - Stay

Lana Del Rey - Dark Paradise

Lana Del Rey - Born To Die ♫

Dünyanın sadece kötülüklerden ibaret olmadığını biliyordum ama iyi insanlarla tanışmamak benim hatam değildi. Büyüdüğüm yer bir lağım çukurundan farksızdı. Sırf para için kendi bedenini pazarlayan kadınlar vardı orada. Sokakta kalmamak için geneleve sığınanlar, kim-sesi olmayanlara da rastlamak mümkündü.

Ama en kötüsü orada zorla çalışmaya mecbur edilenlerdi. Hiç unutmuyordum. Bir kız çocuğu vardı. On dokuz yaşında, hayatının en güzel çağında kaçırılmıştı. Kimliği bile yoktu ve göçmendi. Geneleve düştüğü günün bir hafta sonrasında onu zorla bir yere götüreceklerdi. Bunu bildiği gece kendini asmıştı. Ve ben sabah altıda ders çalışmak için kalktığımda onun ruhunu terk eden bedeniyle karşılaşmışım.

Hayatım sönük kadınların arasında ışıldamayı beklerken geçmişti.

Benden ışığımı çalmak istedikleri gün ise tereddüt bile etmeden oradan kaçmışım.

Her insan hayatının başrolüyse eğer, bu zamana kadar benim yerime kim çıkmıştı sahneye? Kim benim senaryomu okumuş, rolümü canlandırmıştı bugüne kadar? Ben gölgedeyken kimin üzerinde parlamıştı sahne ışıkları?

Kurduğu cümle neden içimde binlerce çiçek açtırmış gibi hissediyordum? O beni defalarca yaralamıştı. Kabuk bile bağlamayan yaraları-mı yeniden kaşıyıp kanatmıştı.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Senin evin o genelev! Unuttun mu?" cümlesinden sonra ona attığım tokadın sızısını avuçlarımda hâlâ hissedebiliyordum.

"Bugünü unutma. Ben asla unutmayacağım." Neden şu an tüm hayatımı silmek istiyordum?

Kalbim bedenimin içinde sıkıştı. Sanki göğüs kafesimdeki tüm kemikler ona batıyordu. "Neden geldin?"

Aynı renkteki gözlerini üzerimden bir saniye bile çekmedi. "Neden geldiğimi mi soruyorsun, yoksa neden bu kadar geç geldiğimi mi?"

"Bir önemi var mı?"

"Olmadığını sanıyordum."

Bilmediğim slow bir parça çalıyordu. Herkes kendi hâlinde takılı, yormuş gibiydi ama bazı gözlerin bize kaydıgının farkındaydım.

Yutkundum, ardından kuru bir sesle, "Bu oyuncak bebekle oynayacak yaşı geçtim çoktan," diye mırıldandım.

"Bana kin mi besliyorsun?"

Ağlamamalıydım. "Cevap vermek zorunda değilim."

"Cevaplarına ihtiyacım var."

Ağlamamalıydım! Lütfen... Şimdi değil. "Efe, sana o günü unutmamanı söylemiştim. Neden unuttun?"

"Unutmama izin ver," dedi anında. Yüzü kaskatıydı ve çenesini sıkıttığı her hâlden belliydi. "Unutturmama izin ver."

"Annen?" Burukça gülümsedim. "Ona haksızlık etmiyor musun şu an?"

"Yalnız başına düşünme fırsatı buldum. Gözümü açtığımdan beni onu ağlarken gördüm ben. Hiçkırıklarını duyarak uykuya daldım. Nasıl seni kabullenmemi beklersin? Çocuktum! Ama şimdi bazı şeyleri daha net görebiliyorum."

"Sen," dedim üzerine basa basa. "Bulut'un zaafını kullandın! Yaren'le tehdit ettin onu." Bu en büyük hatasıydı belki de.

"Aklımın ucundan bile geçmedi. Yaren'in bana olan düşkünlüğünü kullanmayı hiç düşünmedim. Ama Bulut'un tepkisini, karşı çıktığını öğrendiği için annem sundu bu fikri. Sonra zaten kardeşine olan zaafını unuttu, seni kolladı."

"Efe..."

"Bak, Öznur beni aldattı. Rezil oldum tüm kolejde. Ama yine de çit değiliz."

"Efe..."

"Hak etmemiştim aldatılmayı. Sen de hak etmemiştin o iğrenç notları. Ama yemin ederim, her şey sadece o notlarla sınırlı kalacaktı. Kimse sana dokunamazdı. Sitede o kadar ileri gidileceğini de tahmin edemezdim ama Öznur seni kışkırtıyormuş. Saçma sapan şeyler uydurmaya başladı bu yüzden."

"Derdim seninle eşitlenmek değil," dedim öfkeyle. "Senin aksine ben hiç kötülüğünü istemedim."

Başını eğerek "Ben de istemedim," dedi yitik ses tonuyla. "Girmeni ve bizden uzakta mutlu olmanı istedim." Ağzımı açacağım sırada buna engel oldu. "Kendimi savunmuyorum. Seni o kadar kırdım ki şu an bin parçaya bölünsem telafi edemem. Geç. Çok geç." Yutkundu. Konuşmakta zorlanıyormuş gibiydi. Dudaklarını ıslatı, gözlerini yumup açtı. Ve tam o an gözlerinde parlayan yaş gördüm. "Babaannem öldüğünden beri sorguluyorum her şeyi. O gün dediklerin yaşadıklarının sadece bir kısmıydı ve babamla ben her saniyesinde yalnız bıraktık seni."

Karşımda küçülmüştü. Bir zamanlar deli gibi oynamak, sarılmak istediğim abime dönüşmüştü. "Benim annemin seni doğurmuş olmasını çok istedim, Güniz. Seninle aynı evde büyümeyi çok diledim. Seni çok düşündüm. Sana abilik etmeyi çok hayal ettim. Ama geceleri yanı başımda annemin hiçkırık seslerini duyduğumda bunlardan geriye sadece öfkem kaldı."

Sol gözünden bir yaş yuvarlandığında elinin tersiyle hemen yüzünü temizledi. Efe ağlıyordu. Efe karşımda durmuş, konuşmuş ve gözyaşı akıtmıştı.

Pişman mıydı? Sanırım. Ama neden pişmanlığı içimi ferahlatmak yerine kalbimi acıtıyordu?

"Ben... Eğer istersen," diyerek iç çekti. "Yanında olurum bundan sonra. Geçmişe dönüp hiçbir şeyi değiştiremem ama bundan sonrası için çabalamaya hazırım."

"Bana baktığında ne görüyorsun, Efe?" *Enkaz*, demesini bekledim. Demedi.

"*Savaşçı*. Geçmişle geleceği için savaşan cesur ama kalbi kırık bir kız görüyorum. Ne babama ne bana ne de Bulut'a yaslanmaya ihtiyacın yok. Ama yanında olmamıza izin verebilirsin. Ben yanında olmak isterim."

"Bu benim hayatındaki en büyük dönüm noktası, bastırıldı, ...
sırtı duyduğu andır. Senin adına sevindim. Ama benim kısılan ...
olacak."

"Gözlerimin içine baktı; sanki oralarda bir umudun ışığını arıyordu.
ama karanlıkta kaybolmuş gibiydi. "Hayarla savaşım yine de ondan ...
şeyler beklediğini biliyorum. Bu kaçınılmaz bir kısır döngüdür. Her ...
savaşın bile yaşamak için nefes almaya mecbursun. Ve her soluk ...
venülsün aslında. Kazanmak ve kaybetmek diye bir şey yok, ...
Hepimiz nefes alıyor, hayata bilmeden de mağlup oluyoruz."

"Belki de artık beklediğim, kazanmak istediğim sen değilsindir.
dive fışıldadım sadece onun duyacağı sesle. Bu yalan dudaklarımdan
nasıl dökülmüştü, bilmiyordum. Oysa benim tek beklentim onun se
gisi, ilgisi olmuştu. Küçüklüğümden beri tek arzum beni kardeşi olarak
benimsemesiydi. Şimdi nasıl kolaylıkla yalan söyleyebiliyordum?"

Bu sefer ağzını açarak derin nefes aldı. Sanki burnu yetmiyormuş
ciğerlerine hava ulaşmıyormuş gibiydi. "Hiç mi ışık yok?"

"Işıkları kapatan sendin, Efe. Okulun karanlığına beni iten sendin.
O odaya beni kilitleyen sendin. Ben o karanlık dolaptan kaçıp size ge
dim ama pek de fark olmadı."

Başını iki yana salladı, gözlerine daha fazla yaş doldu. "Gitmeni
bizden uzakta iyi olmanı istedim."

"Bu konuda haklısın," dedim gülümseyerek. "Sizden uzakta iyi ola
cağım. Senin düşüncelerinin aksine kazanmak denilen kavrama inanı
yorum. Ama bence sadece kaybedenler kazanabilir. Ve ben doğduğum
dan beri hep kaybediyorum."

"Bizimle kalmaz mısın?"

"Annenle?" Kaşlarım havalandı.

"Boşanıyorlar." Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok havalandı.
dudaklarım o şekli aldı. Bu kesinlikle beklemediğim bir gelişmeydi.
"Davayı babam açtı. Şiddetli geçimsizlik ve sebebi de açık. Annemin
boşanmayı kabul etmekten başka çaresi yok. Onu kendi görüştüğüm
psikoloğa da götürdüm. Aslında bakarsan, tüm ailenin en başından
beri terapi görmesi gerekirdi. Belki o zaman herkes kendi penceresin
den bakmazdı yaşadıklarımıza."

"Bana daha çok kin besleyecek," dedim yavaşça. "Evden taşınacak mı?"

"Evden taşınacak ve sana bulaşırsa beni kaybedeceğini söyledim.
Babamdan sonra beni kaybetmeyi göze alamaz."

"Kaybetmek kavramına inanmıyordum."

Omuz silkti. "Annem inanıyor."

Bu onunla ilk uzun konuşmamız olmalıydı. Çoğu zaman birbirimize bağırır, çağırırdık ve sonunda kapıları çarparak konuşmamızı bitirirdik. Fakat ilk defa ikimiz de korkutucu derecede sakunduk. Sanki yıllardır görmediğimiz bir arkadaşımızla konuşuyormuş gibiydi tonlamalarımız.

Konuşmadık ama bir süre birbirimize bakmaya devam ettik. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Sanki her an kaybolmamdan endişe ediyordu ama hislerinin bu olduğundan emin değildim. Onun düşünceleri girdaptı ve beni ürkütüyordu.

Babam boşanma davası açmıştı. Bunu ondan hiç beklemiyordum. Melike Hanım'ın kabul edeceğini, sessizce gideceğini de beklemiyordum. Sinsi bir kadındı. Sesini çıkarmadan insanın arkasından binlerce dolap çevirebilirdi.

"Haritacı, sınavdan yüz almışsın!" Nail elini omzuma koyarak beni kendisine doğru çevirdiğinde yüzü asıktı.

"Sen kaç aldın?"

"Otuz."

"Ya! Neden?" Vedat Bey'in notuna el atacağını düşünmüştüm.

"İsmimi ve Fıstıkçı Şahap'ı yazmıştım sadece."

Yüzümü buruşturdum. "Fıstıkçı Şahap mı? O kodlama Türkçe'de!"

Gözleri belerdi. "Ben de Osmanlı ile ilgili olan soruya ekledim. Saraya fıstıkları getiriyordu diye saçma şeyler yazdım kâğıda."

Uğur, "Oha," diyerek yanımıza geldi. "Ben böyle bir geri zekâlı görmedim."

Efe başını omzuna yatırarak "Sen kaç aldın matematikten?" diye sordu.

"Yirmi dokuz." Hepimiz aynı anda güldüğümüzde garson elindeki tepsiyle yanımıza gelmiş, bize içki ikram etmişti.

"Bulut, isteme töreninde kendini masum göstermeye çalışan sinsi gelinler gibi durma köşede." Bakışlarım arka tarafa kaydıığında Bulut'un bana doğru geldiğini fark ettim. Masadan bir kadeh içki alarak Uğur'la Efe'nin arasında durdu. Nail elindeki kadehi kaldırdı. "Haritacı'nın doğum gününe ve dönem birinciliğine! Birinci kekim benim!"

Onlara ayak uydurarak kadeh tokuşturduğumda daha önce içmediğim açık pembe renkli şarabı dudaklarıma götürmüştü, kocaman bir yudum almıştım.

O sırada İhsan amca, "Çatmaz birinci olmuş! Sen kaçınıcısın?" diye
cazde atamıza girdi. "Eşek sıpası, hangi üniversitede okuyacağını
Uğur konuya atladı. "GZAAÜ."

İhsan amca kaplamı çattı. "Barajını geçebilir mi bari?"

Nail çini babasının omzuna koydu ve ona göz kırptı. "() ıf bence
baba!"

İhsan amca bir adım geri gitti. "Baban olduğumu yüzüme vurma
amık." Dayanamayıp güldüğümde Halide teyze gelip İhsan amca'yı ge-
tirdi. Normalde başkası olsa bu dediklerini ciddiye alırdım ama İhsan
amcamın çok iyi biri olduğunu anlamam için yeterince şey yaşamıştık.

Merakla, "GZAAÜ neresi?" diye sordu Nail. Sanırım barajını geç-
bileceği üniversiteyi merak ediyordu.

"Geri Zekâlı, Aptal ve Ahmaklar Üniversitesi."

Bu sefer daha yüksek bir kahkaha koptuğunda sadece bir an kenar-
dan onlara bakmış ve andan kopmuştum. Gerçekti. Hepsi gerçekti. Efe
şu an gülüyordu. Nail, Bulut'a sırnaşıyordu. Uğur içkisini yudumlu-
yordu. Benim doğum günündü ve yanımdaydı her biri.

Efe pişmandı. Özür dilememişti ama konuşması belki de özürleri
bile yıkıp geçecek niteliğe sahipti.

*"En sonunda ne olur, biliyor musun? Kimse senin gibi vicdanlı davran-
maz. İlk vazgeçtikleri, ilk boşluğa yuvarladıkları sen olursun."*

Bu cümleleri Bulut kurmuştu. Belki de haklıydı ama insanları af-
fetmediğim her an daha çok mutsuz oluyordum. Oysa benim bir parça
mutluluğa ihtiyacım vardı.

Bulut sanki zihnimde onun sesinin yankılandığından haberdarım
gibi bana baktı. Uzun, uzun baktı. Zihnimin içerisine girip orada do-
laşıyormuş gibiydi yoğun bakışları. Ama onun benim düşüncelerimi
okumasını istemiyordum ki. Eğer görürse anılarımı, dehşete kapılırdı.
Belki de giden ben değil, o olurdu.

Yörüngesinden çıkmak adına gözlerimi kırpıştırdım ve etrafa bak-
maya başladım. Tam o sırada elindeki kutuyla kapıda duran ve yanı-
mıza gelmeye çekenin Çağan'ı fark etmiştim. İçkimi yavaşça masaya
bıraktığımda çocuklar da baktığım yöne baktı ve Efe'nin bir küfür mı-
rıldandığını duydum.

Efe'yi durduran Bulut oldu. "Bırak istediğini yapsın." Her ikisinin
gözleri bana döndüğünde hiçbir şey söylemeden Çağan'a doğru yürü-
meye başladım.

Sneijder," dedi mahcup sesle "Dışım günün kurulu olsun."

Bayımı ağır ağır salladım. "Sağ ol."

Kutuyu bana uzattı. "Lütfen, bunu kabul et."

"Aranızdaki bağ çoktan koptu. Çıkan Senden hediye kabul etmem doğru olmaz."

"Seninle ilgili tek bir satır bile yazmadım. Senden umza çabaladım o lanet siteyi kapatmak için. Hislerime yenilmeyeydim çoktan ifşalardım onu ama olmadı. Herkesin bir zaafı vardır. Benim de zaafım okuldaki konumum ve oydu. Lütfen, hediyeyi kabul et."

Elindeki kutuyu aldım ve kapığını açtım. İçinden Galatasaray forması çıkmıştı ama kalbimi titreten şey bu değildi. Üzerindeki imzaydı. "İmzalı Sneijder forması," diye açıkladı. "Galatasaray'a transfer olduğu dönem sınırlı sayıda imzalamıştı."

"Bu..." Çenem neredeyse yere değecek gibiydi. Küçükken televizyonda görmüştüm. Deli gibi bir forma istemiştım ama annem almamıştı. Babama söylediğimde de stokları bitmişti formanın. Saatlerce ağladığımı anımsıyordum. Ama şimdi forma benimdi. "Çok teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Ben gitsem iyi olacak. Bir tatsızlık çıkmasını istemiyorum. Özür dilerim her şey için. Kendine iyi bak."

"Sen de kendine iyi bak."

Tam gidecekken, "Dönem birincisi olmuşsun. İddiaya girmiştik," dedi. Giydiği kazağı bir anda çıkardığında alttan çıkan Fenerbahçe formasıyla ağzım açık kaldı. "Okula gelmem gerekirdi bu formayla ama mümkün değil artık. Yine de kaybettim. Ama sana kaybettiğim için mutluyum."

Bu sefer gerçekten arkasını dönüp gittiğinde Nail soluğu yanımda almıştı. "Gözlerim doğru mu gördü? Üzerindeki Fenerbahçe forması mıydı?"

"Ne konuştunuz?" Efe'nin sorusuyla göz ucu ona bakım. Cidden mi? Onunla konuşmamız sadece ikimizi ilgilendirirdi.

Bulut, "Hesap mı soruyorsun?" diye sordu. "Sakın." Kaşlarını kaldırarak Efe'yi uyardı.

"O piçle ne konuştuğunu sormam gerekiyor. Hem neden hediyesini kabul ettin? Arkadaş mısınız? O güvenilir biri mi?"

Çenemi dikleştirdim. "Kimmiş güvenilir? Sen mi?"

"Konuyu saptırma," dedi baskın tonla. "Onunla görüşemezsin."

Bulut onun tam önüne geçti, beni arkasına aldı. "Kiminle görüy- |
orsun? Sadece kendisi katar verebilir."

Bulut, sen karışma."

"Konu benim sevgilim," dedi vurguyla. "Elbette, karışırım."

Efe, Bulut'u göğsünden itti. Ellerimi Bulut'un sırtına getirerek de-
ğeri sabitlediğinde duymayı beklemeyeceğim cümle seslenmiş ve
letim titremesine neden olmuştu. "Benim kardeşim lan o! Kardeşin!
Karışırım! Sana mı soracağım?"

"Ne oluyor burada?" Babam gelip araya girdiğinde Bulut duruşu-
nu düzeltti, Efe de geri çekildi. "Kavga etmeye mi geldiniz? Kendinize
gelin."

Kardeşim mi demiştin o?

Tüm kanımın ve rengimin çekildiğini hissettiğimde, "İyi misin?"
diye sordu Bulut. Kolumdan tutup başımı ona çevirmemi sağladı.
"Hava alalım mı?"

Başımı ağır ağır salladım ve Çağan'ın hediyesini masaya bırakarak
onunla beraber dışarı çıktım. Bedenime tırmanan soğuk havayı ciğerle-
rime çektiğimde omzuma ceketini attı. Kalbim artık kemiklerimi par-
çalara ayıracak kadar şiddetli atıyordu.

"Sen iyi misin?" Ceketine sarılarak başımı ona doğru çevirdim. "Sır-
tını incittin mi?"

"Tutmasaydın, düşerdim." Dudakları kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Derin nefes verdiğimde havaya karışan buharı izledik her ikimiz de.
"Ne yapacağımı bilmiyorum. Kime nasıl davranacağımı kestiremiyo-
rum artık."

"Bir şeyi yaptığın için mi daha çok pişman olursun? Yoksa yapma-
dığın için mi? Hangisi seni daha çok etkileyecekse ona uygun davran."

"Bana kimseyi affetmemem gerektiğini söyledin."

"Affetmemek seni yıpratıyor," dedi gözlerimin içinde kendi yansı-
masına baktığı sırada.

"Bu zamana kadar kendi kendime binlerce şans tanıdım ona ama
bunlardan haberi dahi yoktu. Şimdi ilk defa karşıma geçip bana kendi-
ni açıyor. Benden ilk defa şans istiyor. İçimdeki o kırıklıkların üzerine
basa basa nasıl adım atacagım?"

Cevabına ihtiyacım varmış gibi ona baktığımda, "Mecbur değilsin."
dedi sakın sesle. "Hiçbir şeye mecbur değilsin."

"Bulut," dedim oluz tonla. "Kendimi insanlardan korutmak için yaptığım rollerden, endişelerimden, kaygılarımdan çok yıkıldım."

Tüm düşüncelerim birbirine girdi ve her şey zihnimde kaybolma-ya başladı. Düşüncelerim zihnimin buz tutmuş zeminlerinde benden uzaklara doğru kaymaya başladığında zaman onunla beraber akı-
nış, beni bir başına bırakmıştı. Düşüncelerim, korkularım, kaygılarım olumsuzdu. Artık bundan emindim. Benden sonra bile onlar var olma-
ya devam edecek, ruhumun dinlenmesine müsaade etmeyecekti.

"Nasil istiyorsan öyle davran." Elleri omuzlarıma doğru uzandı, avuçları bol gelen ceketin üzerine örtüldü. Başını eğdi, yüzlerimizi hı-
zaya getirdi. "Ben her zaman yanındayım."

"Sadece bugün... Eğlenmek istiyorum."

Gülümsedi ve bana elini uzattı. "Eğlenelim o zaman." Önce ona, sonra bana uzattığı eline baktım. *Bu el, belki de beni incirmeyeceğini düşündüğüm tek eldi artık.*

Elini tuttuğumda tüm bedenime yayılan kuvvencim eşliğinde içeri gir-
dik. Bizi fark eden Nail, "Parti başlasın gençler!" diye bağırdı. Gözleri babam ve İhsan amcaya kaydı. "Ve kendini genç hissedener?"

İhsan amca, "Biz birazdan gideceğiz," diye konuştu. "Kavga çıkma-
yacağından emin olursak eğer."

"Güniz!" Sese doğru döndüğümde Peri teyzeyle karşılaştım. Bu-
lut'un elini bırakarak ona doğru adımladım. "Mutfağı kontrol ediyor-
dum. Tekrar doğum günün kutlu olsun." Beni kollarının arasına aldı-
ğında ona karşılık verdim aynı samimiyetle.

"Teşekkür ederim, Peri teyze." Ayrıldığıımızda yanağımdan makas
aldı. "Ayağın düzeldi mi?"

"Evet," diye yanıtladım sorusunu. "Merak etme."

"Hediyeni masanın üzerine bıraktım. Biraz erken çıkmam gereke-
bilir."

"Keyfine bak."

Kısa bir süre sonra Halide ve Peri teyze yan yana sohbet etmeye
başladı. Onların yanından ayrıldığıım sırada babam, "Güniz, gelsene,"
diye bana seslendi. Babam, İhsan amca ve Kadir Bey camın yanındaki
masada sohbet edip içki içiyordu.

Ağır adımlarla yanlarına vardığımda, "Ne aldın kızına?" diye sordu İh-
san amca. "Name birincisi olmuş. Böyle kızım olsaydı derdim kalmazdı."

Kadir Bey, "Bulut da kolej sonuncusu oldu," dedi. "Ciddiyim, ağlayayım mı şaşırdım."

İhsan amca elmi Kadir Bey'in omzuna attı. "Nail de sondan ikinci. Dert ortağımsın."

"En azından futbolcu olur dedim ama mülakatı yarıda bıraktı. Kadir Bey'in cümlesiyle beraber boğazıma bir yumru yerleşti. "Neden de söylemedi. Ters çocuk. Hiç bana çekmedi." *Nedenini söylememişti*

"Beyler, konuyu dağıtmayın," dedi babam. "Güniz'e ne aldığınız merak ediyordunuz sanırım." Üçümüzün bakışları onun üzerinde toplandığında cebinden iki kutu çıkarıp masaya bıraktı. Her iki kutunun kapağını açtığında karşıma çıkan anahtarlar kaşlarımdan çatılmasına neden oldu. "Bu evin, bu da arabanın anahtarı. Henüz tek başına çıkmanı istemiyorum ama içimden geldi. Tamamen sana ait ikisi de"

Bana ait bir ev.

Bana ait bir araba.

Ama bunları ben almamıştım ki.

"Nail sevinçten havaya uçardı. Güniz çok temkinli." İhsan amcanın sesiyle ona baktığımda gözlerimde gördüğü ifade ne vardı, bilmiyordum ama susmuştu.

Efe karşıma çıkıp benimle dakikalarca konuşurken babam ev ve arabayla mı affettirmeye çalışıyordu kendisini?

"Teşekkür ederim," dediğimde kutuların kapağını kapatıyordum. *Bu anahtarlar benim kalbimin kapılarını açmıyordu, baba.*

"Artık bizi yalnız bırakabilir misiniz?" diyen Nail tam yanımda durdu. "Eğlenemiyoruz. Babam notlarım yüzünden bana kötü kötü bakıyor. Kadir amca, lütfen gidin!"

"Peh," dedi İhsan amca. "Sondan ikinci olmuş, hâlâ konuşmaya yüzü var."

Babam, "Gidelim artık," dedi ve Nail'in omzuna koydu elini. "Eğlenin ama kavgaya atmayın. Buralar sana emanet Nail."

İhsan amcanın gözleri belerdi. "Cidden mi, Hakan?"

"Ama baba, kalbimi kırıyorsun!"

"Lan hatırlatma baban olduğumu!" Gözlerini kıstı. "Notların kırık sa kalbin de kırılsın. Bana ne?"

Halide teyze olaya müdahale edip İhsan amca'yı götürdüğünde, babam ve Peri teyze de çıkmıştı peşlerinden. Nail gitmeye niyeti olmaması

Kadir Bey'i de arından demetkayıştı mekânın içine, bulutun kolları futbol takımı, Bulut, Nail'i gördü ve fide kaldı.

Bir süre kenardan emelleri izledim. Efe'yle Uğur'la beraber, Uğur'un Parmakları buluncu, haseket ediyordu ve mukadderatın sarımsı, Adnan'ın Uğur bir şeyler anlatıyordu ve dudakların içine, Adnan'ın bahsettiğini anlamıyordum. () kızdan buluncu, Adnan'ın emelleri, Adnan'ın dengersizliğinin başka bir açıklaması, Adnan'ın.

Bulut futbol takımının yanındaydı. İnce, Furkan'a her zaman, Uğur'ın atıyordu. Dudaklarını huseket, kollarını göğüsünde buluncu, Uğur'ın kılde ona sırt çevirmişti. Furkan ne gönlünü almak için, Adnan'ın.

Gizem, Nail'le konuşuyor ve kahlaka atıyordu. () da huseket, Adnan'ın gibiydi. Gizem çok tuhaf bir kızdı ve artık onu çözmeye bile, Adnan'ın. Bir tek Öznur'un edilecek olduğunu öğrendiğinde, Adnan'ın. Adnan'ın bağ hoşuma gitmişti sanırım. Eski gibi Bulut'a da, Adnan'ın.

Ne? Bunu neden düşünmüştüm? Bulut'a ilgisi, Adnan'ın bile ben, Adnan'ın. Adnan'ın mıydı bu?

Elbette ilgilendirirdi!

Garsonlar masaları birleştirip kocaman bir yemek masası kurduğunda Nail beni başa geçirdi. Kendisi sağ yanıma, Bulut da sol yanıma oturduğunda Efe'nin homurdana homurdana Nail'in yanına geçişine şahidlik ettim. Bozulmuş gibiydi.

Nail, "Ne istersin?" diye sordu. "Bugün sana hizmet edeceğim."

"Sadece bugün değil," dedim gözlerimi kısarak. "Her gün, köle."

"E ama yuh arık!" Bakışları Bulut'a kaydıığında derin nefes almış, tekrar bana dönmüştü. "Yani her gün değil. Her an kölen olabilirim. Her saniye hizmetindeyim, sultanım!"

"Hani kraliçeydim?"

"Kumam olmayı özledin sanırım!" Bulut öksürerek onu uyardığında Nail yeniden tatlı bir gülüşle bana baktı. "Hem sultan hem de kraliçesin! Bulut kocaman futbol takımını yönetebiliyor ama bir seni yönetemiyor. Parmağında oynatıyorsun onu." Bulut tekrar öksürdüğünde Nail bu defa elimi havaya kaldırdı ve işaret parmağını tuttu. "Ama bu parmak ne kadar hoş!"

Furkan ve Uğur aynı anda kahlaka patladığında herkes onlara katıldı ve ardından yemeğe başladık. Bulut anında tabağına salata aldı, bardağına su doldurdu ve içine limon sıkı. Ben ise onun aksine kocaman bir tavuk parçası aldım.

Bir saat kadar süren yemekten sonra akşam olmuş ve masa vaktiymişti. Efe garsonla konuşuyordu. Garson karşılığında kafasını saklıyordu ve kağıda notlar alıyordu.

Uğur, "Yardım lazım mı?" dedi garsona.

Nail onu dürttü. "Aptal çocuk, kaç kişi var. Gerekirse çağırırlar."

Uğur çıktı. "İnsanlık ölmüş..."

Bulut onun kafasına fiske attı. "Lan insanlığı kimden öğrendin. Onu da söylesene!"

Uğur'un bakışları beni buldu. "Güniz'den öğrendim. Güç olsun da geç olmasın."

"O laf öyle değil," dedim yüzümü buruşturup. "Hem Aylin'e davranışların hoş değil. Kızdan özür dilemen gerekiyor."

"Konu dönüp dolaşıp her defasında nasıl bu kızı bulabiliyor? Cidden artık Aylin'in kaderim olduğuna inanacağım. Oysa hayallerimde Adriana Lima vardı."

"Nah sana Adriana." Bulut bu defa kafasına sertçe vurdu. Hemen ardından hareketli bir parça çalmaya başladığında çocuklar coştı bir anda. Daha doğrusu, Nail herkesi coşturuyordu. Herkesi elinden tutarak piste sürüklüyordu. Efe, Bulut ve Uğur'u zorla piste sürükleyip zıplatmaya başladığında Gizem de onlara katıldı. Uğur anında kolunu Gizem'in koluna atmış ve onunla beraber dönmeye başlamıştı.

Tebessüm ettim. Güzel görünüyorlardı her zamanki gibi. Tuhaf bir şekilde parladıklarını düşünüyordum. Sonuçta tam olarak böyle bir hayata doğmuştu her biri. Tüm doğum günleri bu şekilde kutlanmış, eğlenceden eğlenceye koşmuşlardı.

Benim aksime.

Babamın aldığı ev ve arabayı anımsadığımda kalbime kocaman bir iğne batmış gibi hissettim. Buna sevineceğimi, hatta havalara uçacağımı düşünmüş olmalıydı. Bana bir ev vermesini istemiştım ama gide ne kadar geçici kalmaktı maksadım. Arabaya ise hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştım. Ehliyetim yoktu ama eski şoförümüzden sürmeyi öğrenmiştim. Üniversite sınavından sonra ehliyet sınavına da katılmayı düşünmüştüm ama sanırım bunu biraz erkene alabilirdim.

Şarkılar birbirini takip ederken herkes daha çok coşuyordu. Defalarca futbol takımının oyuncularını dans etmem için beni çağırmıştı ama herkesi reddetmiştim. Dans etmeyi beceremezdim. Denediğim de söylenemezdi ve bu kadar insanın arasında beceriksizliğimi ortaya koymak istemiyordum.

Dakikalar sonra mekân sessizleşip karanlığa gömüldü. Ardından ır karanlığa rağmen bana bakan bir çift gök mavisi gözün varlığını hınc dip başımı kaldırdım. Elini bana uzattı. "Dans edelim mi?"

"Ayağına basarım."

"Ayaklarımın üzerine alırım."

Elimi avuçlarına doğru kaydırduğmda beni kaldırıp piste doğru gö- türdü ve aynı anda üzerimizde sarı renkli bir ışık yandı. Şarkı çalmaya başladı.

Bulut ayaklarının üzerine çıkmamı sağladığında ona engel olmak için ağzımı açtım ama buna izin vermedi. "Şşt. Kendini bana bırak."

Çoktan kendimi ona bırakmıştım ama haberi yoktu.

Ellerini belimde hissettiğim an sanki yanımdım gibi kasıldım. Kolla- rımı kaldırarak boynunda kavuşturduğmda tüm bedenimden titreme dalgası geçti. Nefes alış verişlerimiz hızlandı ve artık kalbim kemikle- rimi kırmaya yemin etti sanki. Keskin gözleri üzerimdeydi ve kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Kapana kısılmış ama kaçmaya yel- tenmemiş gibi...

"Güz yaprakları düştü gazeller oldu.

Bulut indi yeryüzüne sevdalı oldu..."

Şarkıya mırıldanarak eşlik ettiğinde başımı mümkünmüş gibi daha çok eğdim. Bir elim omzuna tutundu. Ses tonu şarkıyla eşleştiğinde heyecanım daha da artmıştı. "Başını kaldır."

Komut almış gibi başımı kaldırdığımda aynı anda yutkunduk. Göz- lerini gözlerime kilitledi ve ardından dudakları aralandı. "Gitme, gitme, gitme kal bu şehirde."

"Bulut..."

Gözleri doldu, dudakları titredi. "Gitme gitme, yazık olur bize..."

Kollarımı sıkıca boynuna dolayarak başımı göğsüne yasladım. Kal- binin atışlarının sesi müziğe rağmen hissedilebiliyordu. Bu ona daha sıkı sarılmama neden oldu. "Hiç özlemes misin beni, Gün?"

"Bulut..."

"Ben seni çok özlerim."

"Şu an bir yere gittiğim yok."

¹Nazan Öncel'in 1991 yılında çıkan *Bir Hadise Var* albümünün *Gitme Kal Bu Şe- hirde* parçası

“Hiçbir zaman gitmeni istemiyorum.”

Şarkı bitene kadar konuşmadık. Boğazımdaki kocaman düğün, remeye can atan sesim buna izin vermiyordu. Kalbinin bozuk ritmini hissedenden tenim tuhaf duygularla karıncalanmaya başladığında bitmiş ama ışıklar yanmamıştı.

Ellerimi aşağıya indirdim. Sonrasında hiç beklemediği bir şey parak elinden tuttum ve onu alıp karanlığa doğru götürdüm. Işıktan altından çekildiğimiz için kimse bizi görmeden koridora çıktığımızda nefesim kesilmişti.

Ne yapıyordum ben? Düşündüğüm şey yanlış.

Boş ver, Güniz Işık. Bir kere de sen boş ver.

Koridor bomboştu. Sırtımı yavaşça bordo renkli duvara yasladığımda Bulut'u elimle karşıma getirdim. “Bir şey mi diyeceksin?” Gergin bir nefes verdi. “Eğer rahatsız olduysan bir daha yapmam.”

Elini bıraktım. Bunu yaptığım an yüzünün anbean gölgelenmesini gördüm. Fakat onu bozguna uğratan elimi yeni tıraş ettiği yüzüne götürmemdi. Parmaklarım çıkık elmacık kemiklerinde dolaşırken başımı omzuna doğru yatırdım yavaşça.

“Senden kurtulamıyorum, B şıkkı.” Başparmağımı gözlerinin altına getirdim ve devam ettim. “Senden kurtulamıyorum, gökyüzü.” Dudaklarımı ıslattım. “Senden kurtulamıyorum, Bulutçuk. Ve en kötüsü, artık kurtulmak da istemiyorum. Tüm damarlarıma sızdın, delik deşik kalbimin içine girmeyi başardın. Bu yol çok yanlış.”

Bana doğru yaklaştı, yaklaştı ve “Yol çok yanlış,” diye onayladı. “Ama nasıl güzel.”

Aramızdaki sakin hava bir rüzgâra dönüştü. Rüzgâr şiddetlendi, ruhlarımızı birbirine çarpacak şekilde savurdu.

“Ateşin ta kendisisin,” diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. “Nasıl üşüyorsun, anlatamam.”

Bakışlarındaki canlılık ölü ruhumu diriltti. Sessizlik aramıza çöktüğünde gaddarca buna eşlik ediyor, bana eziyet ediyordu. Gözleri dudaklarımdaydı. Çok az bir mesafe kalmıştı ama bu mesafeyi aşacak gibi değildi.

İçime önlenemez bir tutkunun kuru düştüğünde yanaklarımın ısındığını, hatta kızardığını hissedebiliyordum. Onun inadı, karanlıkta bile kendimi aydınlıkta hissettiğim bu koridorda tüm içimi derinden sarıyordu.

Daha fazla üşümesini istemedim ve dudaklarımı dudaklarına basturdum. Bulut'un dudakları beni öpmeden önce kıvrılmış, eli belime gitmişti. Sadece bunu bekliyordu ve ona beklediğini vermişim. Tüm kontrolü anında aldığı anda kendimi onun kollarının arasına bıraktım. Dudaklarımı özenle öpmeye başladı. Sanki ilk kez öpüyormuş gibiydi. Ya da son kez?

Beni bir an için alıp kendine katacağını, göğüs kafesinin içine hapsedeceğini sandım. Parmakları sırtımdaki kemiklere bıçak gibi saplanıyordu. Benim kaçma ihtimalimi önlüyordu belki de. Oysa kaçmak gibi bir niyetim yoktu.

Dudaklarımı kırıdatarak üst dudakını öprüğümde nefeslerimiz hızlanmış, kalbimiz durmuştu. Beni daha çok kendine bastırdı ve sertçe öpmeye başladı. Dudaklarım benim aksime oldukça becerikli bir şekilde dans ediyordu onunla. Uyumluyduk. Birbirimize karışan nefeslerimizin sesi bile senkronize oluyordu.

"Bu bir cevap mıydı, Gün?"

"Eğer bir gün herhangi bir sorunun cevabını bilmezsem B şıkkını seçeceğim, Bulut."

Kulağıma doğru eğildi. "Ya dört yanlışın olursa ve bir doğrunu görürse?"

Elimi yanağına çıkardım, dudaklarının üzerini başparmağımla okşadım. "Bin geleceği mahvetmeye değer olduğumu söylemiştin. Sen de bin yanlış ve onun götüreceği doğrulara değersin, B şıkkı."

Sıttı. "B şıkkı?" Hoşuna gitmişti sanırım bu hitap. "Güzelmiş."

O an gelen yoğun bir duyguyla gözlerim doldu. "Bulut," diyebilirdim. Göğsüm sıkıştı. "Sana güvenirsem bana fiziksel zarar vermezsin değil mi? Hiç vurmazsın değil mi bana? Ya da saçlarımı çekmezsin? Yapmazsın değil mi bunları? Psikolojik şiddet, peki?"

Çenesinin seğirdiğini, gözlerinin yaşardığını görür gibi oldum ama bu bir sanrı da olabilirdi çünkü pek de kendimde değildim. Şarap mı çarpmıştı, yoksa teması mı bilmiyordum. Bana doğru uzandı. Eli korkarak şakağıma geldiğinde gözlerinin tam içine baktım. Yine irkilmedim ve bu onu mutlu etti. Saçlarımı okşadı yavaşça.

"Asla sana zarar vermem. Ne psikolojik ne de fiziksel olarak seni incitmem. Uğur'un doğum gününde yaptıklarım, sonrasında sana Güz dediğim için vicdanım hâlâ sızlıyor benim. Seni yaralamak kendimi paramparça etmek demek. İkimize de bunu yapmam."

"Ben vaparım ama değil mi?" Güzümden kocaman bir yaş yuvarlaıdı. "Ben hedeflerim uğruna seni de, bizi de harcarım. Sen benim emulakatı bıraktın ama ben..." Hıçkırık koptu dudaklarımdan. Bulut beni susturmak istiyormuş gibi dudaklarını öptü ve geri çekildi.

"Bulut..." Tekrar öptü beni ve konuşmama izin vermedi. Başım duıuyordu artık.

"Eğer yaralanmamız gerekiyorsa yaralanınız, Gün. Dert değil."

"Bunlar nerede?"

Efe'nin koridorun diğer ucundan gelen sesiyle beraber irkildim ve Bulut'u ittirdim. Sendeleyerek duvara çarptığında afalladı. "Yuh! Sırtım acıdı ya!"

"Günüz!" Efe tekrar bağırdığında Bulut bana doğru geldi ve dimittutti. Kulağıma doğru eğilip sıcak nefesinin tenimde süzölmesine izin vermedi.

"İzin verirsen abini dövmek isterim."

"Bulut!" Uyarıcı sesimle beraber geri çekildi ve kollarını birbirine kavuşturdu.

"Tamam, dokunmam."

Efe karanlığın içerisinde bu sefer Bulut'a seslendiğinde yaklaşan adım sesleriyle beraber bir anda loş ışıktı belirdi yüzü. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Konuşuyorduk."

Etrafa baktı ve kaşlarını çatı. "Burada mı?"

"Beğenemedin mi?" Bulut'un ters tavriyle beraber Efe ona döndü.

Sinirli tonla, "Beğenemedim," diye cevap verdi. "Neyse, pasta keseceğiz. Gelin."

"Pasta mı?" Sorgu dolu gözlerle Bulut'a döndüm. "Dün?" Dün hem turta hem de pasta kesmiş, ikisini de midemize indirmiştik zaten. Şimdi ne gerek vardı?

"Nail on katlı beyaz düğün pastası almış."

Efe önden yürümeye başladığında Bulut kulağıma eğilerek "Hazır pasta varken ve sen reşit olmuşken düğünü de aradan çıkarsak mı?" diye sordu.

Dirseğimi koluna vurarak onu susturduğumda dudaklarına fermuar çekti. Mekânda renkli ışıklar yanıyordu bu sefer. Tam ortada on katlı düğün pastası vardı ve kenarında duran Nail parmağını kremanın üzerinde gezdiriyordu.

Gizem, "Nail! İlgrençlik yapma!" diye onu uyardığında Nail omuz silkinmişti.

"Benim pastam, babamın parası."

Pastanın karşısına geçtiğim sırada, "Güniz! Telefonun çalışıyor!" diyen İnci koşarak yanıma geldi. Numara kayıtlı değildi ama kim olduğunu tahmin ediyordum. Telefonu almak istediğimde elim korkuyla titremiş ve telefon yere düşmüştü.

Nail benden önce eğilip telefonu aldığı anda kırılan ekrana baktı. "Kırılmış." Telefonu alıp cebine attı ve bana bakarak göz kırptı. "Sana telefon alacağım. Faturasını da kendim yatıracam."

Güldür Güldür Show'daki Bilal karakterini taklit ettiğini anlamak zor değildi. Her ne kadar gördüğüm numara beni korkutsa da gülümsemiştim. Belki de kırılması iyi olmuştu. Hem telefonu hem de numaramı değiştirmek için bahanem olmuştu böylece.

Garsonlar pastanın üzerindeki mum ve fişekleri yakıtığında Furkan bizi videoya alıyordu. Sol tarafımda Bulut vardı. Sağımda Nail ve Uğur durmuştu. Efe ise karşıdan bize bakıyordu. Ona baktığımı fark eden Nail, "Efe, sen gel buraya. Ben kocamın yanına geçeceğim," diyerek yanımdan Bulut'un diğer tarafına doğru geçti. Efe ağır adımlarla yanıma geldiğinde kameraya bakarak gülümsemeye çalıştım.

Furkan, "Gülün!" diye bağırdı. "Haydi, şimdi üfle, Güniz!" Bulut, Efe, Nail ve Uğur sanki sözleşmiş gibi mumları benimle aynı anda üflediler.

Tıpkı hayalimdeki gibi.

Tıpkı küçük yaramaz çocuklar gibi...

"Şimdi sarılın doğum günü kızına."

Efe'yle aynı renkteki gözlerimiz çakıştığında üzerinde kırmızı spot ışık durdu. Sağ elini kaldırıp omzuma koyduğunda beni bir anda kendisine çekti ve göğsüne yasladı. Sağ eli kürek kemiklerimin üzerine yaslandığında kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tuttum. Ona alışırsam üzülmür müydüm?

Efe bana sarıldı.

Efe bana hiç yaşatmadığı abi kucaklarını tattırdı.

Kokusu çok kısa bir an burnuma dolduğunda elim sırtına doğru havalandı ama dokunamadım. Sanki ona dokunsam yanacak, yok olacaktım.

Bir anda alkış sesleri geldiğinde Efe'den ayrılmak için bahanem oldu. Mekanın karanlık girişinden içeri giren kişiye doğru döndüğümüzde

bu değil, birkaç kişi olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısıarak getiren bakmak istedim ama yüzünü görmeme gerek yoktu çünkü seni duydum. Kızım kadar tanıdık.

"Biraz partı mı veriyordun, kızım? Bak, eğlence getirdim size. Bu da bedava hizmet! Kızım için! Beni unutan ve umursamayan kızlar için!" Annem ve genelevde çalışan dört kadını gördüğümde tüm bedenimden kocaman bir titreme dalgası geçti. Bunu fark edip güldüm. "Hemen titremeye başlama, daha göstereceklerim var. Çünkü seni çok sevdiğini unutmuyusun!"

"Güvendik nerede lan?" Efe'nin gür sesi mekâna dolsa bile çok geçti, çünkü kocaman ekranda başlayan videoyu artık herkes görebiliyordu.

16 Mart.

Bedenimde, ruhumda depremler başladığında gözlerimi ekrandan ayırmadım ve attığım çığlıkları dinledim, yerde sürüklendiğim o anı döndüm.

"Bırak!" Saçımdan tutarak beni dizlerimin üzerine düşürdü ve parmağını ağızma soktu.

"Kes sesini, küçük fahişe! Dahası var!" Parmağını öğürerek ağızımdan çıkardığımda bana hayatımda yemediğim kadar sert bir tokat attı. Yanağımdaki sızının geçmesine izin vermeden saçımdan tutarak beni duvara doğru sürükledi. "Bana karşı mı geliyorsun? Videoya alıyorum. Açıp açıp izleyeceğim ve zevk alacağım bu nazlanmandan."

"Saçı mı," diye konuşmak istedim ama o kadar çok titriyordum ki konuşamamıştım. "Saçı mı çekme."

"Al sana saç!" Tüm gücüyle saçlarıma asıldığında parmaklarına dolaşan tutamlar başımdan büyük bir ağırlıkla ayrılmıştı.

Bu sefer üzerimdeki kazağı çıkarmaya çalıştığında başarısız olmuş ve tekrar parmağını dudaklarımdan içeri sızdırmaya çalışmıştı. Midem kasıldı, ağızımı açtım ve tam ayaklarının üzerine kustum.

Telefonu o an yatağa fırlattığı için video görüntüsü gitmişti ama sesler hâlâ geliyordu. Onlarca küfür ediyordu. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra beni hem döveceğini hem de tecavüz edeceğini söylediği şeyler kayıtlarına düşüyordu. Fakat sonrasında, "Lan! Atlama lan!" diye bağırıyordu. O an benim ikinci kattan gözümü dahi kırpmadan atladığım andı.

Video kesildi, ışıklar açıldı. Ben öldüm.

Efe çoktan annemi yakasından tutarak duvara yaslamış ve silkelemeye başlamıştı. "Mahvederim lan seni! Kim o herif! İsmi ver hemen bana!"

Bulut hemen Efe'nin arkasındaydı. "Kimden öğrendin burada olduğumuzu? Kim söyledi?"

Titreyen bedenimle dışarı çıktığımda bedenime tırmanan sığıp umursamadan koşmaya başladım. Hayatımda koşmadığım kadar hızlı koştum. Önümde gol atacağım bir kale yoktu. Önümde artık bir gelecek bile yoktu.

Hiç.

Kocaman bir hiç.

Babetlerin çıkardığı ses sokağın sessizliğini bozuyor, 16 Mart'ta attığım çığlıklar kulağımı sağır ediyordu. Aynı korkuyla çırpınan kalbim, titreyen bedenim ve bulanık midem bile koşmama engel değildi. Nefes bile almadan bilmediğim yerlere doğru döndüm ve hızımı arturdum. Defalarca omzumun üzerinden arkama bakmıştım. Sanki o adam fırlayıp gelecek, peşime takılacakmış gibi bir hisle sarılmıştı dört bir yanımda.

Annemin beni var ettiği gün yok etmesi nasıl bir döngüydü?

Bir annenin kuzına o anları tekrar yaşatması nasıl bir dehşetti?

Bu gece ben bir karanlığa gömülmüştüm. Ve güneşin ta kendisi olsam da ışığın yetmeyeceğini, bana erişemeyeceğini anlamıştım.

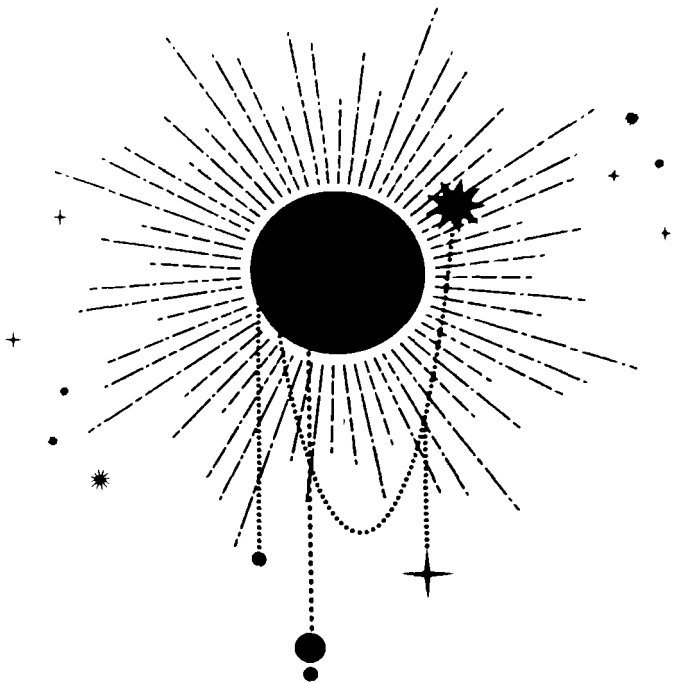
16 Mart. Bana çok şeyi hatırlatmıştı. Nasıl bu insana dönüştüğümü, nasıl bu karaktere evrildiğimi anımsamıştım.

2 Aralık. Kaçtım. Aynı korkuyla, aynı duygularla, aynı titremeyle kaçtım.

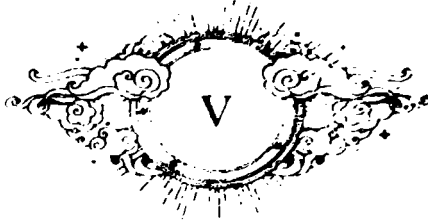
Dört kez kustum, midemdeki her şeyi sokaklara boşalttım. Tamamen ıssız bir sokağa vardığımda buradan aşağısının sahil şeridi olduğunu görmüştüm. O sırada arkadan bir ses geldiğinde çığlık atarak yola atladım ve gözlerime giren far ışığı dehşetle gözlerimin açılmasına neden oldu.

Tüm bu karanlığın içinde gördüğüm far ışığı olmuştu.

Hayır, yanlıştı. Tüm bu karanlığın içinde gördüğüm son şey far ışığı olmuştu.



Ağlattığım için ağladım,
üzdüğüm için daha çok üzüldüm.
Kimse bilmedi,
herkes beni kötü belledi.



♪ Kendimden Hatice - Hic ♪

Efe.

Adım *Efe*. Anlamı *abi* demek.

Kardeşine kol kanat geren kişi olmam gerekirdi. Onu kollayan, koruyan, gözünden yaş düşmesine izin vermeyen bir abi olmalıydım. *Olamadım*. Aksine onu yaralamaya çalıştım. Kanattım, kanattım, kanattım. En sonunda o kanda boğulacağımı tahmin bile edemezdim. Boğuldum.

Kendi kazdığım kuyuya düştüm. Düştüğüm kuyu benim mezarım oldu. Üzerime toprak değil, yaptığım, göz yumduğum tüm hatalarım döküldü.

Şimdi bu kuyudan ona uzansam, medet umsam arsızca, tutar mıydı elimi? Tutmazdı. O benim kardeşimdi. Bulur'un dediği gibi saçım uzasa aynı ona benzerdim ama konu sadece dış görünüşümüz değildi. Onunla içimiz de aynıydı. Kanadıkça kanatıyorduk. Yaralarımızı kimseye göstermiyorduk. Kimsenin tuz basmasına izin vermeyip bizzat kendimiz kaşıyorduk kabuk bile bağlamaya mecali olmayan yaralarımızı.

Adım *Efe*. Anlamı *cesur* demek.

Küçük kız kardeşini sevmeye, onu elinden tutmaya, onunla oynamaya bile korkan herifin tekine neden böyle isim vermişlerdi? Ben onun saçına bile dokunmaya korkuyordum oysa. Olur da alışırım diye ona bakmamaya çalışırdım. Onu görmezdim, yok sayardım. Varlığını inkâr ederdim.

Sadece bir kere saçına dokunsaydım, başını okşasaydım tüm öfkem uçup giderdi. Bunu bile yapmaya korkmuştum.

Adım *Efe*. Anlamı artık umurunda bile değil. Annesinin gözyaşlarından kendisine rota belirleyen o aptal herif benim. Annemin

goz yaşlarında babamı boğmak istedim. Annem babamı sevdiği için... pamadım. Bu sefer onu boğmak istedim. Bunu başardım.

Kazandım. *Keşke kaybetseydim.*

"Bir anda önüme çıktı," diyerek ağlıyordu orta yaşlarındaki bir adam. "Yemin ederim, fırladı yola." Yitik bakışlarımı onun ve polis memurlarının üzerinden alıp *Acil* kapısına doğru çevirdim. Adım sesleri kulaklarımda dolduğunda başımı kaldırıp bana bakan polisle göz göze geldim.

"Siz hastanın neyisiniz?"

Abisi demek istedim ama boğazımdaki kocaman düğüm konuşma mı engelledi.

Abisi demek istedim ama ona yaşattıklarım karşıma geçip bana baktı, sustum.

Abisi demek istedim ama daha önce ona hiç kardeşimmiş gibi davranmadığımı anımsadım.

"Beyefendi, iyi misiniz? Titriyorsunuz." Ben titriyor muydum? Güniz gibi?

Cevap veremediğimde, "Ambulansı kim aradı?" diye sormuştu bu sefer.

"Ben," dedim cılız sesle.

"Olay yerinde miydiniz?"

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Motorla onu arıyordum. Bulduğumda yerde baygın yatıyordu."

"Hastayı neden arıyorsunuz?"

"O benim kardeşim," dedim güçsüz sesle. "Ama ben onun abisi değilim."

Polis anlayışla başını salladı. "Kimliğiniz üzerinizde mi? Ailenize haber verildi mi?"

Cebimden kimliğimi çıkarıp ona uzattım. "Babam arkadaşlarıyla içip sızmış. Yılda birkaç kere yapar bunu. İkimiz de reşitiz. Gerekli işlemleri ben hallederim." Onu aradığımda telefonu Peri teyze açmış ve babamın uyduğunu, top patlasa uyanmayacağını söylemişti.

"Beyefendi," dedi polis memuru. "Kardeşiniz intihara teşebbüs etmiş olabilir mi?"

Dudaklarım aralandı, gözlerim dehşet yangınlarıyla küle dönüştü. "İntihar?" Keyiften yoksun şekilde güldüm. "O cinayet işler, intiharı aklının ucundan geçirmez. Onu tanımıyorsunuz."

"Burada son sınıf bir öğrencisi söz konusu. Onu tamnak değil ama-
cımız. Yardımcı olmak. Belki de intihara teşebbüs etti ve iyileştikten
sonra psikologla görüşmesi onun için en iyisidir."

Yorgun sesle, "İntihara teşebbüs etmedi," diyebildim. "Neden ken-
dine geldiğinde bunu ona siz sormuyorsunuz? Cevabı size verecektir."
Memurun seslendireceği bu ihtimale karşılık gözlerini devireceğinden
emindim.

Polis memuru uzaklaştığında koridorun diğer ucunda Uğur ve Nail
göründü. İkisi koşar adım yanıma geldi ve duvarın dibine çöktüler. "İyi
mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum." Nail alnını sıkıntıyla ovmaya başladı-
ğında Uğur iç çekmiş, sırtını duvara yaslamıştı. Gözlerim etrafı taradı
ama o yoktu. Kaşlarım çatılırken, "Sevgilisi nerede?" diye sordum.

Nail, "Gelemedi," diye mırıldandı. "Hastanenin girişinden döndü."
"Neden?"

"Çünkü hem kendini hem seni hem de Uğur'u suçluyor. Gelirse
kendi dâhil sizi de mahvederdi."

Uğur başını yumruklamaya başladı. "Pişmanım lan. Kendi düşün-
cem, aklım yokmuş gibi Efe ne derse onu yaptım. Çok pişmanım. Kı-
zın başına neler gelmiş. Biz gül gibi yaşarken o ne biçim bok çukurun-
dan gelmiş."

"O şerefsizden zerre farkımız yok," dedi Nail. Belki de aramızda en
masum olan isim Nail'di ama yine de kendisini suçlu hissediyordu. En
başından beri Bulut'la karşımda dikilen, karşı çıkan sadece ikisiydi. Ve
ben çareyi Bulut'u tehdit edip bastırmakta bulmuştum. O da yok ol-
duğum an Güniz'le sevgili olmuştu. Benim koruyamadığım kardeşimi
sevgilisi yapıp ona kalkan olmuştu.

Bu kadar mı âşıkı? Karşıma geçip ona âşık olduğunu söylemişti
ama bu kadarı aklımın ucundan dahi geçmezdi.

*"Çok âşığım ben ona. Üzme onu, ne olur? Dayanamıyorum artık! Bu
çaresizlik beni öldürüyor. Hiç olmazsa beni düşün. Çok âşığım."*

Bulut'un sesi zihnimde yankılanmaya başladığında şakaklarımı ov-
dum, ardından dizlerime sarılarak bir süre birilerinin koşturduğu kori-
doru izledim. Bir hemşire gelip tam yanımda durduğunda başımı anın-
da yukarı kaldırdım. "Güniz Işık Doğanemir'in yakınları siz misiniz?"

Ayaklarıma tuhaf bir güç geldi. Duvara tutunarak kalktığımdaya.
"Evet," dedim. "İyi mi?"

"302 numaralı odaya geçin lütfen. Acil'den oraya getiriyoruz !, tor da gelecek."

Uğur önden ilerleyip oda numaralarına bakmaya başladı. Sağ karta numarayı bulduğunda eliyle bizi çağırdı ve hep beraber odaya g. onu beklemeye başladık. Birkaç dakika sonra tekerlekli sandalyede , getirdiklerinde, "Has..." diyen Nail'in küfrünü duymuştum. "Bacak, rında sorun mu var lan?" Gözlerim yoklamak ister gibi onun üzerine , gezdi. Kolunda alçı vardı. Yüzünde sıyrıklar... Bacaklarında hiçbir , yoktu ama neden sandalyede gelmişti?

Orta yaşlarında bir doktor gelip karşımızda durdu. "Veliniz yok mu? "Reşitiz biz," dedim. "Kardeşimin durumu nedir?"

Dosyasına bakarak "Şanslıyız. Sağ kolunun üzerine düşmüş ve kaf, sına zarar gelmemiş. Yanağındaki çizikler birkaç aya geçer. Sağ tarafına, ciddi ezikler var. Morluk olarak bir süre kalacak ve ağrıları olacak ama geçecektir. İç organlara zarar gelmemiş. Polise ifade verebilir birkaç , ate," diye konuştu.

Nail, "Sağ kolu?" diye sordu endişeyle. "Son sınıf o. Ne kadar süre kalem tutamayacak?"

"Tamamen iyileşme süreci dört ila altı hafta oluyor genelde. Maalesef bir ay kadar kolunu kullanamayacak."

Nail, "Kolsuz reşit kumam benim," diyerek soluğu Güniz'in yanında aldı. Hemşire onu çoktan yatağa yerleştirmişti ve uzanmasını sağlamıştı. "İyi misin?" Güniz başını salladı. Sessizdi. Gözleriyle odayı aradı ama onu bulamadığı için açık kahverengi gözleri kederle kısıldı.

Uğur, "Teşekkür ederiz, doktor," diyerek durumu toparladığında ben de başımı salladım. Doktor çıktığında hemşire de diğer koluna serum takmış ve sonrasında gitmişti. Odada sadece dördümüz kalmıştık.

Uğur, "Hepimiz seni arıyorduk," diye girdi konuya dan diye. "Efe buldu ama."

Güniz başını salladı. "Çarpan kişi? Şikâyetçi olmayacağım. Onun hatası değildi." Kalbime binlerce iğne aynı anda girdi. Yani intihara mı teşebbüs etmişti? "Bir ses duydum ve yola atladım. Her şey bir anda oldu." Gerçekten ani mi olmuştu yoksa bilerek mi atlamıştı yola?

Nail, "Geçti," dedi ve tebessüm etti. "İyisin."

Güniz hiçbir şey söylemeden karşısındaki boş duvara bakmaya başladı. Onun da babası sarhoş olup evde sızmıştı. Fakat kazadan haberi olan Halide teyze Nihat'la buraya geleceğini söyledi ama Nail buna gerek olmadığına inandırdı zor da olsa.

Uğur da futbol takımındaki tüm çocuklara Güniz'in durumunu bildirdi. Tek tek hepsini uyardı. Eğer okuldan tek bir kişi o videoyu öğrenirse hepsini pişman etmekle tehdit etti.

O sırada telefonum titredi. Cebimdeki telefonu çıkardığımda tanıdık numaradan gelen mesaj yumruğumu duvara geçirmeme neden olacaktı neredeyse.

"Videonun okulda yayılmasını istemiyorsan benimle buluş "

Böylece Güniz'in annesini oraya gönderen kızının kim olduğu da kesinleşmişti. Öznur okuldan atılmasının hıncını böyle çıkarmaya çalışıyordu demek ki.

Onu mahvedecektim. Hem onu hem Güniz'in annesini hem de o videodaki adamı. Üçünün de pis ellerinin ona dokunmaması için çabalayacaktım.

Bir süre sonra hemşire elindeki tepsiyle içeri girdi. Uğur ve Nail'e bakarak "Siz çıkabilir misiniz?" diye sordu. "Ezilen yerlere merhem süreceğim."

Uğur ve Nail anında ayaklanıp dışarı çıktığında hemşire Güniz'in bedenini dikkatle çevirmiş, sırtını açmıştı. "Çok kötü moraracak," diye mırıldandı. "Yine de ucuz atlatmışsın, kızım." Güniz'le gözlerimiz birbirine dokunduğunda çıplak sırtını görmemem için battaniesini yukarı çekti. Başımı eğdiğimde inlemiş, derin nefes almıştı. "Merhem canını acıtacak bir süre. Serum taktım, o sana uyku getirir. Uyandığında ağrın hafifler."

Hemşire pamuğu tekrar tenine bastırduğunda Güniz'in sırtı yay gibi gerildi. Sol eli elime değdiğinde ikimiz de irkildik. "Güniz, senin için ne yapabilirim?"

Tüm duvarlarını kırdı, kalkanlarını indirdi. Gözlerindeki perdeyi açıp yıllar sonra bana aynı Güniz gibi baktığında dudakları büküldü. "Canım çok acıyor. Elimi tutar mısın ben uyuyana kadar?"

"Tutarım." Uzandım ve elini sıkıca tuttum. İçimdeki yıllardır kalbimi kuşatan buzlar eridi, kalbim ısındı.

Gözleri dolmuş, dudakları seğirmişti. "Ben uyuyana kadar gitme."

"Gitmem." *Artık istesem de bir yere gidemem. Ama gitmek isteyen seni nasıl tutarım, bilmem.*

Her canı acıdığında daha sıkı tuttu elimi. Bilmiyordu ama acısı hafiflesin diye bana sığındığı her saniye çok acıuyordu kalbimi.

Bilmeden benden ımtıkamını alıyordu. Ve bu durumdan memnundum. Kalbime geçirdiği her kazığı hak ettiğimin bilincindeydim.

Hemşire işini bitirip gittiğinde Güniz'in gözleri kapanmak üzereydi. En son, "Bulut?" diye seslendi odaya. "Neden gelmedi?" Kırpısını defalarca kırıştırdı ama Bulut'u odada bulamadı, benden yardım istemedi ve uyumaya mecbur kaldı.

Uğur ve Nail kapıyı çalarak içeri girdiğinde önce Güniz'e, ardından kenetli ellerimize baktılar. Nail'in gözleri irileşirken, "Bulut'u sende demıştim kısık sesle. "Nerede?"

"Evdeymiş."

Kaşlarını havalandı. "Evdeymiş derken?"

"Annesiyle konuştum. Bu arada Neslişah teyze mülakatı Haritz için bıraktığını öğrenmiş Bulut'un. Nasıl öğrenmiş, bilmiyorum."

"Mülakat? Lisanslı sporcu olmak için gireceği mülakat mı? Neden bıraktı?"

"Güniz'in o gün ayağı burkuldu," diye açıklama yaptı Uğur. "Bulut da bıraktı mülakatı, koştu revire."

Güniz'in elini bırakmadan sol yumruğumu sıkıp kafama vurdum sertçe. "Lan neden şimdi haberim oluyor benim bunlardan?"

"Ya onu, bunu bırak," dedi Nail sinirle. "Bunu Neslişah teyzeye kim yetiştirdi? Sadece biz biliyorduk!"

Telefonuma gelen mesajı hatırladım. "Bu gecenin mimarı Öz-nur'muş. Muhtemelen bunun da altından o çıkacak."

"İyi de kimse bilmiyordu!" Nail baskın ses tonuyla bir kez daha bu detayın üzerinde durdu. "Futbol takımı belki. Lan... Yoksa Gizem mi?"

Tüylerim ürperdi. Uğur dehşetle açılan gözlerle, "Lan o biliyordu! Uzun zamandır sevgilisi olduğunu iddia edip Bulut'tan uzak durdu ama ya numaraysa? Sonuçta Güniz'e kötü davranarak bir şey elde edemedi," diye tahmin yürüttü.

Nail, "Bir dakika," diyerek onu susturdu. "Sitenin editörü olduğun-u öğrendiği günü hatırlayın. Öz-nur'u zerre umursamadan herkesi Ça-ğan'ın peşinden göndermesi?"

"Dikkatleri Öz-nur'un üzerinden çekmeye çalıştı. Öz-nur karalanırken o masum tavırlarla takılıp içimizde kalmaya çalıştı."

"Sikeyim lan!" Uğur bu sefer yumruğunu duvara geçirmişti. "Nasıl kandık lan bu oyuna? Resmen haini içeride bırakıp gitmiş kız."

"Sesinizi kesin," dedim sert sesle. "Kız uyuyor." Uğur ofisyle dışarı çıktığında Nail odanın içinde volta atıyordu. Güniz'in baş ucundaki kırmızı düğmeye basarak hemşireyi çağırdım. Bir dakika geçmeden gelmişti. "Kaç saate uyanır?"

"En az üç saat uyur."

"Tamamdır. Nail, gel burada otur." Nail dediğimi ikâletmeden geldi ve koltuğa oturdu. "Elini aynı bu şekilde tut ve kıpırdama. Ben Bulut'a bakmaya gideyim."

"Ya uyanırsa?"

"Uyanırsa geleceğimi söyle," dedim ve elimi yavaşça elinden çektim. Nail anında aynı şekilde elini tuttuğunda pantolonumu düzelterek odanın çıkışına doğru ilerledim.

Güniz'e çarpan kişi kasanın yanındaydı. Sesi koridorun bu ucundan bile duyuluyordu. "Kredi çekerim yarın. Lütfen, siz kıza iyi bakın."

Ellerimi cebime koyarak yanlarına geldim. "Ne oluyor burada?"

Adam beni görünce daha fazla telaşlandı. Kenardan Azrail'e benzeyen bir hâlim mi vardı acaba? "Masrafları yarın karşılayacağım, evladım. Yeter ki şikâyetçi olmayın. Üç çocuğum var benim."

Derin nefes alıp "Amca saçmalama ne masrafı, ne şikâyeti," dedim. "Çarpıp kaçmadın ya. Hem kardeşim aniden yola fırladığını söyledi. Peşinde biri olduğunu sanmış. Yani ikinizin de suçu yok. Bizim durumumuz iyi, senden maddi beklentimiz yok. İfaden alınmışa git evine."

"Ne evi?" Sinirlenmişti sanırım. "Kızı görmeden uyuyamam ben."

Alnımı ovuşturdum. "Demin uyandı ama yeniden uyutuldu. Geç oldu, git sen. Yarın uğrarsın." Onu zorlukla ikna edip evine gönderip dışarı çıkmış, ciğerlerime temiz havayı çekmeye çalışmışım.

Yeni aldığım motorla onu aradığım sırada yerde baygın bedenini gördüğümde tüm bedenimdeki fonksiyonlar durmuştu. Öldüğünü sanmışım. Nefesinin kesildiğini, kalbinin durduğunu, ruhunun beni terk ettiğini sanmışım. Beni mi? Ben kimdim ki? Onun için bir hiçtim.

Kısırdöngü? Bir zamanlar ben onun abisiydim, o benim kardeşim değildi. Şimdi o benim kardeşim, ben onun abisi değilim.

Hak etmiştim.

O partide yapamadığım ama planladığım her şeyin bedelini şimdi ödüyordum. Odama gelen, bana bu fikirleri sunan anneme karşı çıkmışım ama sonra öyle içli konuşmuştu ki ona kıyamamışım.

"Bir arkadaşınla odaya çıkmasını isteyebilirsin. Elbette, çocuk onun
kullanmayacak bile. Fakat sizin şu sitr bunu da yazar. Belki o zaman
niz'in kanına dokunur ve çeker gider."

"Anne, gitmiyor işte. Vazgeç."

"Gitmezse ben giderim."

"Saçmalama."

"Şu hayatta yüzüm o kıza kadar güldü. Baban artık güldüremi-
beni. Sen güldür. O kız gittiğinde her şey düzelecek. Biraz daha be-
oluşması lazım üzerinde."

"Allah beni kahretsin," diyerek kendi kendime beddualar ederek ce-
rimi ceplerime tıktım ve yola çıkarak taksi çevirdim. Önce Öznur'u ar-
dım, evinde olduğunu söylediği için taksiye adresini verdim. Evde be-
luşmak istemesinin sebebi açıktı. Ona zarar vereceğimden korkuyordu.

Kardeşine bile psikolojik şiddet uygulayan birinden çekinmesi gay-
normaldi.

Öznur'un evinin karşısında taksi durduğunda, "Burada bekleyebili-
misiniz?" diye sordum ve ona iki katı parayı uzattım. "Geleceğim."

Başını onayla salladı. "Tabii."

Arabadan indim. Bedenime dondurucu bir soğuk sarıldığında uy-
şan bacaklarıma güç vererek bahçe kapısından içeri girdim ve kapıyı
ziline bastım. Anında kapıyı açıp bana kocaman gülümsedi. "Hoş ge-
din, aşkım." Kaşlarını havalandırırken Öznur beni yanağımdan öpüp ge-
çekildi. Omzunun arkasından salonda oturan anne ve babasını fısı-
lttı. "Ailelerimizin arasında olanların bizi etkilemesini istemiyorum.
Yukarıya çıkıp sohbet edelim mi?"

Şeref yoksunu.

Annesi ve babasına selam bile vermeden merdivenlere doğru iler-
ledim. Öznur da peşimden gelmeye başladığında, "Ne saçmalıyorsunuz
sen?" diye tısladım. Koridorun başındaki odasına girdiğimde öfkeden
her şeyi kırıp dökmek isteyen tarafımı zorlukla bastırdım. "Sen gö-
derdin o kadını. Gizem'i aramıza ajan soktun. Neslişah teyzeye müb-
kat olayını o anlattı. Başından beri Bulut'tan vazgeçmemişti ve sevgilis-
olduğu yalanını attı ortaya. Masum rolü kesti hepimize." Gözlerim
kısarak onun tam önünde durdum. Birkaç hafta önce gözlerine bak-
ğında kalbim titrerdi. Şimdi? Sadece öfke. İçimde ona karşı öfkeden
başka hiçbir şey yoktu.

"Hepsi bizim içindi." Uzanıp ellerimi tutmaya çalıştı. Geri çekildim.

İşaret parmağımı havaya kaldırdım. "Sakin! Bu puluklerinin nedeni ben değilim. Ruh hastasısin sen! Bir daha benim kardeşime bulaşmayacaksın. O Gizem sürüttüğü de Bulut'tan uzak duracak. Anladın mı?"

"O kız mahvetti seni!" İki elini göğsüme getirerek beni yatağa doğru itti. "O geldiğinden beri ne annenin ne de senin yüzün güldü. Ben her şeyi sizin için yaptım. Bizim mutluluğumuz için yaptım. Mart ayından beri benden uzaksın. Düşüncelisin, dalgınsın. Seni kurtarmak istedim."

"Saçmalıyorsun," dediğim sırada çoktan bacaklarımın üzerine oturmuş, ellerini sırtımda gezdirmeye başlamıştı.

"Beni sevmiyor musun? Sevgisini biliyorum," diye fısıldadı kulağıma. "O gidecek ve sonrasında biz yeniden mutlu olacağız. Lütfen, bizden vazgeçme. Ne annem ne de babam umurumda değil."

Kolundan tutarak onu yatağın diğer tarafına fırlattım. "Manyak mısın sen? Aldattın lan beni! Bunun Güniz'le ne ilgisi var? O mu dedi git Çağan'la kırıstır diye?"

"O bana yıllardır aşık! Sadece senin için kullandım onu. Mesajlaştık ama bu kadar! O siteyi açtırdım, sonra Çağan'ı devre dışı bıraktım. Zaten bunun yüzünden defalarca sitenin kapanması için uğraştı. Kendisi kapatırsa onu ifşa edeceğimi biliyordu."

Ayağa kalktığımda ellerim titriyordu sinirden. Elimden bir kaza çıkmadan önce gitmeliydim. Hem de hemen. "Videodaki adam kim? Biliyorsan söyle."

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Zaten umurumda da değil."

Boğazını sıkınam gerekirdi ama kendimi dizginliyordum. "Öznur, eğitim hayatına veda etsen iyi olur. Çünkü artık Alaca'da bile okumuyorsun."

Tüm ifadesinin dağıldığını anbean seyrettim. "Ne demek bu?"

"Bu yaptığını öğrenen feminist müdire seni orada barındırır mı? Üstelik çok sağlam bağlantıları var babamın orada. Yani işin bitti. Bir daha kardeşime bulaşmaman gerektiğini öğrenmişsindir umarım."

Odasından çekip gideceğim sırada koluma yapışıp beni durdurmaya çalıştı. "Efe, yapma. Yalvarırım! Hayatım kararır!"

"Güniz şu an hastanede," dedim sakın çıkmasına dikkat ettiğim sesimle. "Ölebilirdi. Benim kardeşim ölebilirdi. Bedelini ödemeyeceğini mi sandın?"

"Bu kadarını tahmin edemezdim!" Koluma daha sıkı sarıldık, onu ıttım ama sanki bana yapışmış gibiydi.

"Bırak kolumu," diye konuştum temkinle. Bu sakinlik nereden geliyordu, bilmiyordum ama ne olursa olsun kendimi durdurmamı istediğinin bilincindeydim. "Güniz'e bulaşırsan bambaşka bir yüzle karşılaşsın, Öznur. Şimdi beni bırak, yoksa babana beni karşılayacağımı, boynuzladığımı anlatırım." Babası onun kırmızı çizgisiydi. O adamla korktuğunu biliyordum. Nitekim anında kolumu bırakmıştı.

Kapıyı çarparak odadan çıktığımda basamakları ikiye ikiye inmiş salonda bana bakan anne ve babasını görmezden gelerek kendimi dışarı atmıştım.

Gidecek daha önemli bir yer vardı.



Hava mümkünmüş gibi daha da soğudu. Telefonumu çıkararak soğuktan moraran parmaklarımla Nail'e mesaj çektim.

Efe: Uyandı mı?

Nail: Uyuyor. Elim terledi.

Nail: Daha önce elime kız eli değmemişti. Eyvallah. Elimi bir daha yıkamam ben. Belki yüz alan parmakları bana şans getirir.

Efe: Elini sökmeden önce ağzını toplamayı öneririm. Dünya ahırın bacın sayılır.

Nail: Yokluğunu hissetmedi bile nihahaha.

Nail: Benden 10/10 abi olurmuş. Annem doğursa keşke.

Efe: R nedir, nasıl yapılır...

Efe: Bulut'a bakmaya geldim. Belki onu gelmeye ikna ederim.

Nail: O zor biraz. Hastanenin eşiğinden döndü.

Efe: Ok.

Nail: Bok!

"Efe Bey?" Bana seslenen ince sesin sahibine döndüm. Evin çalışanlardan biriydi ama ismini hatırlamayacak kadar başım çatlıyordu. "Yaren uyudu. Bulut Bey arka tarafta."

"Teşekkür ederim."

Evin yanından dolanıp arka tarafa geldiğimde Bulut'un havuzun kenarında durduğunu gördüm. Birazdan kendisini o havuza atacağını

den emindim. Zihninde birbirine giren düşünce eleminin uzlaşması bu y
kâde temizleyeceğini düşünürdü

Kuşukken de böyle yapardı. Matematik'ten kötü notlar aldığından
eve gelirdi üzgün üzgün. Ben de onun peşine takılırdım çünkü o za
manlar evlerinde çalışan yaşlı bir Hanife teyze vardı. O teyzenin yaptığı
çikolatalı süte bayılırdık.

Mutfağa çantasını bırakır, mevsime bakmadan koşup kendini havu
za atardı. Ben de o sırada sütümü içerek onu izlerdim. Eskiden anlaya
mıyordum ama şimdi anlıyordum sanırım.

Tahminimi doğruladı ve oturduğu yerden sanki cansız bir nesney
miş gibi havuza düştü.

Bir dakika on saniye sonra sudan çıktığında ağzıyla nefes almaya
çalışmış ve kenardan tutarak dışarı çıkmıştı.

Aptal çocuk. Hava buz gibiydi.

Bahçedeki kanepenin üzerinden lacivert battaniyeyi alıp ona doğru
adımladım. Beni hâlâ fark etmemişti. Battaniyeyi açarak sırtını kapar
tım ve karşısına geçerek onu tamamen sardım. "Geri zekâlı," diye ho
murdandım. "Gir içeri."

Bana karşı koymayacağından emin olduğumda kolumu omzuna
atarak onu eve götürdüm ve salondaki kanepenin üzerine attım. Ev
sıcaktı. Şöminenin çıtırtılı sesi bile deminki soğğun etkisini azaltmaya
yetiyordu. Bulut'u tutarak şöminenin yanına getirdim ve halının üzeri
ne uzanmasını sağladım.

"Öznur söylemiş annesine mekânı."

Bulut'un bomboş bakan gözlerinde ansızın yanan alevleri gördüm.
Bana baktı. Ne yaptığımı sorguluyormuş gibiydi. "Alaca'dan kovdura
cağım onu. Babam ayılırsa yarın halleder."

Konuşmadık bir süre. Üzerindeki battaniyenin ıslandığını fark etti
ğimde odasına çıkıp ona kıyafet almış ve tekrar aşağı inmiştim. Yaren
uyuduğu için elimden geldiği kadar sessiz olmaya çalışıyordum.

Kıyafetleri üzerine fırlattım. "Giy şunları. Hastaneye gidelim."

Mavi gözleriyle bana baktığında bunu yapmak istemediğini anla
mam uzun sürmedi. Bu herifin ne demek istediğini neden bir bakışın
dan anlamak zorundaydım?

"Seni sordu."

Devam etmemi belirten bakış attı.

"Durumu iyi. Kolu alçıya alındı." İç çektim. "Sağ kolu."

Yüzü gölgelendi. Nasıl kalem tutacağını düşünüyordu. "Birkaç, birkaç testlerini onun yerine Nail çözer artık. Hem belki bu sayede bir üniversite kazanabilir."

Keyifsiz tavırla dudakları kıvrıldı. "Bulut," dedim dikkatini üzerine, de toplamaya çalışarak. "O iyi ama gelmen gerekiyor. Senin hiçbir suçun yok. Üzerini değiştir, çıkalım."

"Bir kızı koruyamadık," dedi boğuk çıkan sesiyle. Bunu söylerken çenesi titremiştii soğuktan dolayı. "Koruyamadım. Öfkem gözümü öyle kapattı ki dönüp ona bakamadım. Çıkıp gittiğini bile anlayamadım. Lan! Durdurabilirdim. Yapamadım."

"Gördüğümüz şey basit değildi," diye mırıldandım. Hâlâ ürkütücü derecede sakindim. Bu çok tuhaftı. "İkimiz de o adamın kim olduğunu düşündük. Sadece ona odaklandık."

"Sorun da bu! İlk aklımıza gelen onun ne hissettiği olmalıydı." Dudakları seğirdi ama bu sefer soğuktan değildi. "İkinci kattan atladığını söyledi annesi. Canı çok acımış mıdır? Nasıl korkmuştur kim bilir..."

"Kalk, gidelim."

"Nasıl bakacağım yüzüne?"

"Senin hatan değildi."

"Benim hatamdı!" Sesi tüm evi inletti. "Benim ilk ona dönüp bakmam, kollarımın arasına alıp korumam gerekirdi."

"Yaren uyuyor."

Fısıltıyla, "Benim hatamdı," dedi. "İlk geldiği gün elinden tutup sana meydan okumalıydım. Yaren'e rağmen onu yalnız bırakmamalıydım."

"Bir suçlu varsa o da benim."

"Bir suçlu varsa o da anneleriniz ve babanız. En çok da babanız." Yüzünü buruşturdu. "İki kardeşin düşman olmasına sebep olanlar günahkâr. Baban adam olsaydı ikinizi de alıp ayrı eve çıkardı. Bakıcı sana annenden daha iyi bakardı. En azından vicdanın kaybolmazdı."

"Bulut..."

"Yanlış mıyım?" diye sordu sarıldığı battaniyeyi bir kenara atarak. "Boşanıyorlar. Evlilikleri yüzünden yaşamadı mı o kız bunları? Velayeti babasındaydı ama annesiyle kalmadı mı o çukurda? Lan saçının yarısı adamın elinde kaldı! Ben dokunmaya kıyamadım, başkası saçlarını çekmiş! Zamanında boşansalardı, siz bambaşka koşullarda büyüdünüz."

Bizimle büyüdü. Nail'le arkadaş olundu, benimle flört ederdi belki de Yaralanmazdı, kanamazdı. Gülerdi. Çok güzel gülüyor ama senin haberin bile yok. O kadar güzel gülüyor ki...

Sol gözümden bir yaş yuvarlandığında başımı eğerek bunu ondan gizlemeye çalıştım. Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelimeyi seslendiremedim. Boğazımda tüm geçmiş düğüm hâline geliyordu ve konuşmıyordum.

Annemi mi daha çok sevmeliydim?

Yoksa kardeşimi mi?

Gözlerimi sıkıca yumup kapattım. "Belki güler yine?"

"Gidecek," dedi küçük çocuk gibi dudak bükerek. "Bu sefer kesin gidecek. Sikeyim böyle durumu." Benim aksime gözünden akmaya başlayan yaşları saklamadı. Yanaklarına düşen yaşları elinin tersiyle silip şakaklarını ovdu. "Nereye giderse gitsin peşinden gideceğim. Umu- rumda bile değil akademi falan. Bundan sonra onu yalnız bırakamam."

"Hastaneye bile gidemiyorsun lan." Belki de damarına basarsam kalkıp üzerini değiştirirdi.

Tahmin ettiğim gibi de oldu. Ayağa kalktı, evi kontrol ettikten sonra seri şekilde üzerini değiştirdi duvarın arkasında. En sonunda yanıma geldiğinde çekmecedan aldığı sigara paketini cebine atmıştı.

Elimi cebine uzattım. "Saçmalama. Kullanamazsın." En son beni bahçede pataklamadan önce ve sonrasında sigara kullanmıştı. Güniz onu evden kovmuş, suçlamıştı çünkü.

Sigara koştuğu zaman nefesini kontrol etmesini zorlaştırıyordu ve bu yüzden koçu Ilgar tarafından yasaklanmıştı.

"Karışma."

Aklıma aniden gelen fikirle, "Güniz kokusundan nefret eder," dedim.

Sigara paketini cebinden çıkarıp tekrar çekmeceye koydu ve salondan çıktı.

İşe yaramıştı. Yaren'den sonra ilk defa bir zaafı olduğunu anlamıştım.

Benim kardeşim onun zaafiydi. İçime tarifi benzersiz bir kuskançlık doldu ama bunu belli etmemeye çalışarak onunla beraber dışarı çıktım. Taksiyi bu sefer göndermiştim. Bulut dışarıda araç olmadığını fark ederek rasgele park ettiği arabasının anahtarını bana fırlattı.



Bu kızla süt burgerimi paylaşıp onu süt kardeşim ilan edeceğim.

Nail odanın içinde dönerek Uğur'un Güniz için aldığı cipsleri aldı. Ben kendi yerime geçmiş, onun elinden tutuyordum.

"Yemin ederim elimin içinde elinin izi kaldı. Bulut bile bu kadar tutmamıştır elini. Gerçi onların el ele tutuşmaktan başka şeyler yapamaz, tahmin etmek zor değil."

Tükürüğüm boğazıma kaçtı. Kaşlarımı çatarak Bulut'a, Güneş'in sonrasında Nail'e baktım. "Nail."

"Tabii sen babası tarafından sana emanet edilen kıza her bakımdan yetersiz gördüğün Bulutçuk'un sevgililik yapmasına şiddetle karşısin ama."

Uğur'la beşlik çıktıklarında Bulut spor ayakkabısını çıkarıp onlara attı. Ayakkabı Nail'in kafasına değdi, yere düştü. Uğur ayakkabıya doğru eğildi. "Ben bunu iyi fiyata okuturum."

"Ayakkabımı getir, pezevenk!"

Uğur ayakkabıyı Bulut'un kucağına attı ve Nail'in elindeki Pringles'dan alıp ağzına attı. "Uyuyan Güzel'e benziyor şu an Güniz."

Nail onu başıyla onayladı. "Bulut öp şu dudaklardan, uyansın artık."

Uyanması ihtimalini bile umursamadan bağırdım. "Ama artık sikeirim sizi ben!"

"Ama artık severim sizi ben!"

Bulut'la aynı anda ama farklı kelimelerle kurduğumuz cümleye karşılık Uğur ve Nail kahkaha patlattı. "Bulut, Güniz uyuyor şu an. Küfür edebilirsiniz."

"Nasıl korkuyorsa kızdan... Hanım köylü."

"Yalnız şuna bak. Bulut'tan kıskanmalar falan!" Nail karşıma geçerek eğildi ve yanaklarımı sıkmaya başladı. "Oy sen kardeşini kıskanıyor musun? Yerim seni."

"İy sin kirdişini kiskiniyir misin? Yirim sini."

Uğur onu taklit etmeye başladığında Nail'i ittim. "Lan defolun lan! Siktirin gidin lan odadan!"

"Oha kafiye yaptı," dedi Nail ağzına bir cips daha atıp. "Aşırı eğlenmeli ortam."

"Bulutçuk şu an öküzün trene baktığı gibi Efe ve Güniz'in ellerine bakıyor. Kanka, diğer eli alçılı ama ayakları sağlam. Ayak parmaklarından tutabilirsin."

Bulut ölümcül bakışlarını ona çevirdi. Birkaç saniye başını hiç kıpırdamadan ona bakmış, gözlerini kısmıştı. Uğur ne anladı, bilmiyordum ama bir süre sonra, "Ben kahve alayım," deyip dışarı çıkmıştı.

Nail elindeki Pringles'ı pencerenin kenarına bıraktı. "Ben de ona vardım edeyim."

Onlar dışarı çıkar çıkmaz hemşire içeri girdi. Gözleri Güniz'in üzerinde gezindi. Hemen ardından yatakta kenetli ellerimize baktığında, "Kardeşine düşkünsün sanırım," diye mırıldanmıştı.

"Sanırım." Bulut cevabıma karşılık gözlerini devirdi.

Hemşire serumu kolundan çıkarıp hafifçe Güniz'in yanına dokundu. "Güniz? Beni duyuyor musun?" Bulut ayaklanarak merakla beklemeye başladığında hemşire hafifçe Güniz'in yanına vurmuştu. "Güniz?"

Güniz yüzünü buruşturarak ağır ağır göz kapaklarını açtığında elini sıktım ve bana bakmasını sağladım. Bakışları önce tavandaydı. Sonrasında bana döndü. Açık kahverengi gözleri kapanıp yeniden açıldığında, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu hemşire.

"Sağ tarafım sızlıyor."

"Geçecek. Birazdan sana yemek getiririz eğer istersen."

"Olur."

Hemşire gittiğinde Güniz'in elimi bırakmasını bekledim. Bırakmadı. Bakışları sağ tarafındaki Bulut'a değdiğinde gözlerinden binlerce ifade geçti sanki. "Bulut?"

Bulut dizlerinin üzerinde çöküp dirseklerini yatağa yasladı. "Hım?"

Cılız sesle, "Neredeydin?" diye sordu. Kaşlarını çatı ve bir anda elini elimden çekerek onun saçlarına doğru götürdü. "Saçların nemli."

Boşta kalan elime bakarak dudaklarımı ıslattım. İçimde kocaman bir boşluk var olmuştu sanki. Sağ kolu alçıdaydı ve bu yüzden sol elini ona uzatmıştı. *Benim elimden elini çekerek hem de.*

"Seni ararken terlemiştim. Yanına öyle gelmek istemedim, düş aldım." Bulut gülümsedi. Onu ikna etmek adına içten bir şekilde gülümsedi ve tüm acılarını geriye attı. Güniz'in elini tutarak dudaklarına götürdü ve bir öpücük bıraktı.

Kaşlarını benden bağımsız şekilde çatıldığında ikisi de bana bakmaya tenezzül bile etmiyordu. Sevgili olabilirlerdi ama bunu gözüme sokarak yaşamaları doğru muydu?

Öznur geldiğinde onu odaya kilitleyen ben değil miydim sanki saçmalıyordum?

Güniz'in elini iki eliyle sardı ve çenesinin altında sabitledi. "Ça ne istiyor? Söyle bana."

"Cips kokusu geliyor," dedi Güniz etrafı koklayarak. Gözleri parıldı. "Var mı?"

Bulut'un yüzündeki gülümseme büyüdü. "Kapılardan geçemeyceksin o cipsler yüzünden."

Ayağa kalkmayacağını anladığımda pencerenin kenarındaki cips kabını alıp içinden bir tane çıkardım. Bulut'un onu elini bırakmak gibi bir niyeti yoktu ve sanırım iş başa düşmüştü.

"Aç ağzını."

Başını çevirerek bana, havada tuttuğum cipse baktı. Dudakları zıpladığında fırsatı kullanarak cipsi dişlerinin arasına sıkıştırdım. Kocaman bir ısırık aldığı anda, "Yarasın tosunuma," dedi Bulut.

"Asıl Tosuncuk evde seni bekliyor," dedi. Bulut'un her gece uyuduğu ayıcığından haberi vardı demek ki.

"Tosuncuk ve Tosun. Kaderim oldunuz siz benim." Bu sefer öksürdüm uyarı niteliğinde. Bulut birkaç saniye bana baktı, ardından tekrar Güniz'e odaklandı. "Polisler kapıda bekliyor. Kendini iyi hissettiğinde ifade vermek ister misin?"

Gözlerindeki parıltı söndü. "Hangi konuda? Restoran mı? Kaza mı?"

Bulut tek elini Güniz'in şakağına yasladı. "Kaza için geldiler ama istersen diğer konuda da şikâyetçi olabilirsin."

Kendimi tamamen yabancı hissettiğim için ayağa kalktım ve hiçbir şey söylemeden odanın çıkışına doğru ilerledim. Fakat o ince ses. "Teşekkür ederim," diyerek beni durdurdu. Omzumun üzerinden ona baktığımda doğrulduğunu görmüştüm. "Elimi tuttuğun için."

Başımı ağır ağır salladım. "Bir şey lazım olursa arayın beni. Buradayım."

Kapıyı açarak dışarı çıktığımda neye nasıl tepki vereceğimi artık kestiremiyordum. Bana teşekkür etmesine kahkaha atmak istiyordum ama aynı zamanda Bulut'u görüp beni unuttuğuna üzüliyordum. Bulut benden daha mı önemliydi onun için? Benden daha mı iyi geliyordu ona?

Gözlerim dolduğunda bunu saklamak için yine başımı eğdim ve koridoru bitirene kadar yürüdüm.

Yürüdüm ama geçmedi.

Başımı eğdim ama gözyaşlarım dinmedi.

Bu zamana kadar kalbim neredeydi benim? Vicdanım neden kor ve çağır taklidi yapmıştı? Neden kiblemi annem bellemiş, bu kıza bir sürü zarar vermiştim?

Karşısına geçip ne desem beni severdi? Küçükken beni çok seven kalbini yaralamış, avuçlarına bırakmışım. Peki, şimdi? Ne yapsam te lafisi olurdu?

O şerefsizin parmaklarında kalan saçlarını nasıl kardeşime geri verirdim?

Güniz'in hemşiresini bulduğumda ondan bir şey istedim. Afalladı ama sonra istekli ifademi görüp birkaç dakikaya o şeyi bulup bana verdi. Ağır ağır adımlarla erkekler tuvaletine girdim ve aynanın karşısına geçip tıraş makinesini çalıştırdım.

Her düşen sarı saç tutamımda gözümden kocaman yaşlar düşüyordu. Bunun canımı acıtması gerekirdi. Belki o zaman eşitlenirdik.

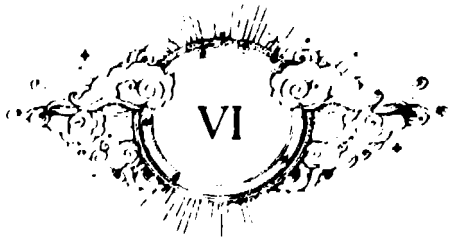
Ama ben mezara diri diri girsem bile onunla eşitlenemezdim.

Annemin, Öznur'un parmak izlerinin olduğu saçlarımdan kurtuldum. Kardeşimin saç dipleri acıdığı sırada okşanan saçlarımdan kurtuldum. Tüm iyi anılarımdan kurtuldum.

Fakat geçmişimden, hatalarımdan, yanlışlarımdan bir türlü kurtulamadım.

"Efe, senin saçın uzasa aynı bu kıza benzermişsin," demişti Bulut.

Ona verdiğim cevap zihnimde netti. "O benim tek bir saç telimden daha değersiz, Bulut."



♫ Mahzar Atanson - Ah Bu Ben
Ruy - Bu Güneş Yakar Bizi
Suzan Hacıgarp - İmkân Yok
Redd - Aşk, virüs ♫

Günler sonra...

O anın içerisine hapsolmuştum. Kendi çığlığımın okyanuslarında boğuluyor, elimi uzatıyordum. Bir insan kimsenin tutmayacağından emin olduğu elini her defasında yardım dilercesine uzatır mıydı? Yine eli boş kalmıştım. Kalbimin binlerce kez kırılmış küçük parçalarında artık kırılacak, dağılacak yeri kalmamıştı.

Ben de atladım.

Kanatlarımı koparanlara inat uçmayı umarak atladım.

Uçamadım, yere çakıldım.

"Saçım..." Sızlanarak koşmaya başladığım yolda acıyla inliyordum. Saç diplerimin acısını neden hâlâ bu kadar derinden hissedebiliyordum?

"Gün?"

Sesi aradım pervasızca. O anın içinde olmasına imkân yoktu. O zaman bu bir kâbus muydu?

Gözlerimi açmaya çalıştım. Sonra onu gördüm. Puslu görüntüsüne rağmen bana doğru eğilen simasını gördüğümde yattığım yerden doğrulup kendimi kollarının arasına bıraktım.

"Bulut..."

"Kâbustu," dedi kadife gibi bir sesle. Kolları bedenime dolanırken sırtımı sıvazlamaya başladı. "Buradayım."

Kaşlarını çatılırken kollarından çıkmadan, "Buraya nasıl geldi?" diye sordum.

"Balkondan."

"Efe'nin balkonundan mı atladın?"

"Evet," diye doğruladı. "Sapık değilim. Sen geceleri üzerini açarsun. Bunun bilincindesin. Bu yüzden yazları bile kalın, kapalı pijamalarınla uyuyorsun. Kimsenin üzerini örtmek için odana gelmeyeceğini düşünüyorsun, üşüyorsun, kendine sarılıyorsun ama ben geliyorum. Gün. Pencereden giriyorum odana. Üzerini örtüyorum, daha ince pijamalarla uyuyabilirsin."

Bunları nasıl fark edebilirdi? Kalbim cümleleriyle beraber teklediğinde durumu şakaya vurarak nabzımı kontrol altına almaya çalıştı. "Edward Cullen?"⁶

Güldü. "Roman okur muydun sen?"

"Yok," dedim. "Filmlerini izlemiştim. Kitapları daha mı iyi?"

"Kitaplar her zaman filmlerden daha iyidir."

Hiçbir şey söylemeden ona daha sıkı sarılmak istedim ama aramıza giren kolum buna izin vermiyordu. Üstelik alçıya alınmış sağ kolunu sanki bizi ayırmak ister gibi sızlamaya başlamıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sol kolum omzuna tutundu. "Burada olduğun için. Günlerdir başka işin yokmuş gibi yanımdasın."

"Senden önemli bir işim yok."

Bu sefer geri çekildim ve komodinin üzerindeki lambayı açarak ona döndüm. Suratındaki ifade sinirlenmeme neden oluyordu çünkü benden başka işleri olmalıydı. O son sınıf öğrencisiydi. Bu kadar umursamaz davranamazdı.

"Okula gitmen gerekiyor. Maç varmış diye duydum. Antrenmanlara katılmalısın."

Endişe etmememi istemiyormuş gibi gülümsedi. "Sen bunları denetme. Bir şey istiyor musun? Cips stokladım dolabına."

"Antrenmanlara katılmanı istiyorum. Gizem'i de attın takımdan. ben de oynayamam. Tek başınasın, Bulut. O kovduğun çocukları mı çağırırsan acaba?" Zamanında bana sataşan iki çocuğu gözümün önünde kovmuştu. Onlar oynarsa galibiyet kaçınılmazdı.

⁶Edward Cullen, Stephenie Meyer'in *Alacakaranlık* adlı roman serisindeki karakterdir. Bu paragrafta ona gönderme yapılmıştır.

"Saçmalama," dedi sinirle "Hepinizi kurtulmanın bir yolları var. Arzunuzun umutunda değil."

"Bu umursamazlığın normal değil." Hayatı nasıl görüyordum? İhanet tam olarak neyden ibaretti? Dereleri zaten iyi değildi. Tutunması gereken sporcu kariyeri vardı ama onu da mülakata katılmayıp mahrumtu. Şimdi daha fazla asılması gerekirken urf kaza geçirdim diye her şeyi elinin tersiyle itemezdi.

Efe, Öznur'u Alaca'dan artırmıştı.

Bulut, Gizem'i futbol takımından kovmuştu ve tek bir hareketinde okuldan atılacağına dair uyarıyordu.

Uğur olmasa bunların hiçbirini öğrenemezdim ama neyse ki bana günlük raporlar veriyordu.

Öznur'un bana bu kadar takıntılı olmasının sebebi sadece Efe olabilir miydi? Bu kulağa oldukça saçma geliyordu oysa.

Gizem'i bile anlıyordum. Hâlâ Bulut'tan hoşlanıyordu. Bunu bir süre gizlemeye çalışıp aramıza sızmış, Öznur'a doğum günümün adresini vermişti. Bulut isteseydi bu zamana kadar Gizem'e şans verirdi ama vermemişti. Şu an Bulut'un ondan hoşlanmamasının sebebi ben değildim. Benden önce de aralarında bir şey yoktu. Ve Efe sadece benim yüzümden değil ona edilen ihanet yüzünden ayrılmıştı Öznur'dan. Bu iki gerçeği anlamalarını ve benden uzak durmalarını umuyordum.

Gök mavisi gözleri bakışlarıyla tüm ruhumu okşadı. "Gün."

Bakışlarının altında nutkum tutuldu. "Hi?"

Bana daha çok yaklaştı. "En son bana itiraflarda bulunmuşsun. Hatırladın mı?"

Kaşlarımla havalandı. "Hatırlamadım."

Oysa ezberimdeydi her bir cümlem. "*Senden kurtulamıyorum, Bulutçuk. Ve en kötüsü, artık kurtulmak da istemiyorum. Tüm damarlarıma sızdın, delik değil kalbimin içine girmeyi başardın. Bu yol çok yanlış.*"

Evlenme teklifi etmediğim kalmıştı zaten bir tek...

"Hatırlatayım mı?"

Dudaklarımı istemsizce ıslattım. "Nasıl?"

Dudaklarını yavaşça yanağıma sürttü. Kalbim depremden daha şiddetli bir şekilde sarsıldı, göğüs kafesindeki tüm kemikleri enkaza çevirdi. "Böyle..." Dudakları yanağıma değerek şakağıma doğru kendine bir yol çizdi. Dudaklarının arasından kopan nefesi gözlerimi yakıyordu

sanki tekrar yanaşıma ineceğini sandığımda ani bir manevrayla duvarın kenarında durdu. Beni öpmüyordu. Dudaklarım tenime değmiyordu sadece. Ve bu bir öpücükten daha fazla heyecanlandırdı beni. "Hatırlamana yardımcı oldum mu?"

Midem sanki ıslak bez gibi birinin elinde sıkılıyormuş gibiydi
Yutkundum. "Bulut..."

"Hım?" Ama hım demesine de düşmezdim...

Calız sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Tüm yelkenlerim denizlere uçuşlara gömülüydü âdeta.

"Hatırlamana yardımcı oluyorum, gün ışığı."

"Bana dokunduğunda ürkmüyorum," diye itirafa bulundum. "İşler değil, bir defasında saçımı çekeceğinden korktum ama beklediğinden değil. Kırılmıştın o zaman bana."

"Bunlar geride kaldı. Neden hatırlayıp kendi canını sıkıyorsun?"

"Sana güz olmak istememiştim."

"Gün'sün," diye karşı çıktı bana. "Sinirle söylemiştim. Bitti, gitti. Güzel şeyleri hatırla... Mesela, o gün Efe gelmeseydi?"

Bayılmak üzereydim. Dudakları dudaklarıma çok yakındı. "Efe gelmeseydi?" Hiçbir uzvum çalışmıyormuş gibiydi. Şu an beni öpse ne yapardım? Onu itmezdim. Onu itmezdim.

"Daha büyük itiraflarda bulunurdun," dedi kısık sesle. "İlk gördüğün andan beri bana âşık olduğunu söyle... Bekliyorum."

"Bulut! Saçmalama."

"Ne?" Kaşları havalandı. "Sana şut çekmeyi öğreten yakışıklı çocuğu nasıl unutursun?"

"Dört yaşındaydım," diye hatırlattım. "Futbola ilgim senden sonra başlamış olabilir ama hatırlamıyorum. O fotoğrafın varlığından bile habersizdim."

"Tamam işte," derken, yüzünde muzip ifade vardı. "Ben sana hatırlatıyorum. Sen bana dört yaşında âşık oldun."

Öpeceksen öp ama şu kalbimi daha çok titretme...

Beklentiyle gözlerinin içine baktığımda dudakları kıvrıldı. Kahretsin! Anlamıştı. "Hım?" Şunu dememeliydi işte. "Öpeyim yani seni?"

Gözlerimi gözlerinden çekmediğimde, "Hep sana adım atmamı bekliyorsun," dedi. "Gün, sana atacağım adımlar hastaneye çıkacaksa

ben yokum. Çünkü ben o hastaneye çok geldim. Beni buna ikinci defa mecbur etme. Lütfen...”

Ben yokum dedikten sonra sırf cümlesi kırıcı olmasın diye lütfen eklemesi içimdeki kaosu daha da büyüttü

“Bilerek olmadı,” dedim. O da polisler gibi intihara kalkıştığımı düşünüyor olamazdı değil mi? “İnanmıyor musun bana?”

“Ben dokunamayacağım güneşe âşık olmuşum. Ona herhangi bir konuda inanmamam mümkün mü?”

Bu sefer dayanamadım, dudaklarımı dudaklarının sınırlarına getirdim. “Dokunamadin mı?”

“Her yaklaştığımda kül oldum.”

“Değdi mi?”

“Güneşe âşık olmak zaten kül olmayı göze almaktır. Eğer benim sabahları doğacaksa tabii.”

“Belki de güneş fedakâr olduğu için ömrü boyunca yalnız kalmaya mahkûmdur, Bulut. Ona yaklaşan kül oluyorsa...”

İşaret parmağını dudağımın üzerine getirdi. “Bulut hâlinden memnun.”

İşaret parmağını dudaklarımdan çektiği sırada gözlerimi yavaşça kapattım ve beni öpmesini bekledim. Sessizlik nefeslerimizin sesiyle bozuluyor, kalbimin atışları kulaklarımıza dolmaya çalışıyordu. Eskiden temastan nefet ederdim. Şimdi onun ellerini her gördüğümde tutmak arzusuyla doluyordu tüm içim. Bulut Atay... Beni değiştirmiş miydi? Yoksa içimdeki o hayata karşı az da umut olan kızı mı dışarı vurmamı sağlamıştı?

Kapı çaldığında irkildim ve kapattığım gözlerimi açtım. “Kim o?”

Bulut'u elimle yatağın diğer tarafına doğru ittirdiğimde, “Benim. Müsait misin?” diye sordu Efe.

Heyecanım daha da arttı. “Bir dakika!”

Bulut'un yatağın diğer tarafına uzanmasını sağladığımda, “Hayda!” diye homurdandı. “Basılmış gibi hissettim kendimi.”

“Zaten basıldık, geri zekâlı.”

“Bir şey yapmıyorduk.”

“Ha bir de yapsaydık!”

Sırıttı ve kafasını kaldırarak bana çapkın bir edayla göz kırptı. “Bana uyar, güzelim. Ne zaman istersen.” Benimle dalga geçiyordu!

Ayağınıla kafasına vurduğumda tekrar yere uzandı. "Gel."

Kapı kolunu çevirip yavaşça içeri girdi. Gözleri ilk lambaya, yerinde bana değdi. "Uyumamış mıydın sen?" Son günlerde banyo, bit bere ve kapüşonluyla dolaşıyordu. Babam sorduğunda kansızlıktan üşüdüğünü söylemişti. Yine de bu kadar kalın giyinmesi bana çok tuhaf geliyordu.

"Uyandım," diye yanıtladım sorusunu. Heyecandan kalbim bırzında atmaya başlamıştı. "Edebiyata çalışmam gerekiyor."

Kaşları çatıldı. "Gecenin bu saatinde bunun için mi kalktın?" Bu bahaneme inanmamış gibiydi. Birkaç adım atarak yatağımın ucuna oturduğunda neredeyse titremek üzereydim. "Korktun mu? Kâbus mu gördün? Beni neden çağırmadın?"

Çağırdığım zamanlar geldin mi?

Dudaklarımı ıslatarak "Sorun yok," diye mırıldandım. "Test çözmeme yardım etmek için yarın Nail gelecek. Konu tekrarı yapmam gerekiyor sadece."

"Güniz, biraz kendine zaman ver artık. Daha yeni çıktın hastaneden. Dinlenmen gerekiyor."

"Sorun yok."

"Tamam, o zaman merhemini süreyim. Peri teyze giderken tembihlemişti. Geldiğimde uyuyordun. Babama yalandan kendi başına yaptığını söylemişsin ama ben inanmam." Peri teyze bugün bir akrabasının cenazesine katılmak için gitmişti ve yarın akşam dönecekti. Bu yüzden yalandan moraran yerlere merhem sürdüğümü söylemiştim ama demek ki buna babamın aksine Efe inanmamıştı.

Pijama üstünü kenardan tamamen sıyırmam gerekiyordu. Eğer şimdi bunu Efe yapmazsa o gittikten sonra Bulut yapacaktı. Hangisinden daha çok çekinmem gerekiyordu?

Bulut'un parmaklarının tenime değmesi düşüncesi bile Nail'in daha önce bahsettiği kelekleri midemde uçurmaya başladığında, "Haydi," dedi Efe. Üzerimdeki yorganı kendisine doğru çekmiş, komodinin üzerindeki merhemi almıştı. "Sıyr tişörtünü."

Sanırım bunu Efe'nin yapması daha iyi olacaktı. Tişörtü göğüslerimin altında toplayarak Efe'ye doğru döndüğümde kolum acıdı. Yüzümü buruşturarak alçıyı çok az kaldırdım ve ezilen kaburgalarım merhem sürmesine izin verdim. Morarmış kısımlara ve onların etrafına merhem sürdüğünde parmağının değdiği yerler acıtmaya başlamıştı.

Kısıp sesle inlediğimde, "Az kaldı," dedi. Sex onun tuhafı Şefkatlı Kavğı? İkisnin karışımı gibi... "Birri."

Tişörtü yavaşça aşağı indirdiğimde tekrar sırtı ucu arandım. Efe'ni ıslak mendille temizleyen Efe'ye baktım kısa bir süre "Hâlâ uyuyor musun?"

Açık kahverengi gözleri bana dokundu. ıslak mendili yavaşça kenardaki çöp poşetine attı, merhemi komodinin üzerine bıraktı. "Evet."

"Doktora görünmen gerekiyor." Evin içinde bile bu kadar üşümeye bere ve kapüşonlu ile dolaşması normal değildi.

"Boş ver sen beni," diyerek geçiştirdi konuyu. "Başka bir şey lazım mı?"

"Efe," dedim tereddütle. "Yoksa sen biriyle kavga mı ettin?" Biri kafasına vurmuş ve yaralanmış olabilir miydi? En son hastanede Bulut elimi tutarken başını açık görmüştüm. Sonra saatlerce ortadan kaybolmuştu ve geri döndüğünde bu şekilde giyinmişti.

"Nereden çıkardın? Uğur mu dolduruyor seni?" Uğur'un beni sürekli doldurduğu, saçma sapan mesajlar attığı yalan değildi ama bununla onun bir ilgisi yoktu. Efe'nin tavırları tuhafı sadece. Düme kadar evde yarı çıplak dolaşırdı ama şimdi sadece yüzü açıktaydı ve bu oldukça şüpheli bir durumdu.

Elimi uzatarak kapüşonunu çekiştirdim ve beresini çıkardım. O an görmeyi beklemediğim en son şeyi görmüştüm.

Dudaklarını aralanırken, "Saçların?" diye sorabilmişim. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," diyerek ayaklandı ve beresini tekrar başına geçirdi. "İyi geceler."

Odamdan aceleyle çıktığında canımın acımasını dahi önemsemeyen yataktan fırladım. Bulut'un arkamdan, "Gün," dediğini duydum ama dönüp ona bakmadım. Kapıyı çarparak çıktığımda Efe'nin odasına doğru ilerliyordum.

Yatağına oturup elleriyle başını tutuyordu. "Sen!" Kafasını kaldırıp bana baktı. "Saçlarını mı kestin?" Histerik bir şekilde güldüm. "O video yüzünden mi?" Tekrar güldüm. "Sen onunla bunu bir mi tutuyorsun?" Boğazım yırtılırcasına bağırıma başladığımda ayağa kalkmadı, yanıma gelmedi. Yitik bakışlarıyla beni oturduğu yerden izledi.

Masasının üzerinde duran kupasını devirdim. "Seni aptal! Asla benim yaşadıklarımı telafi edemezsin! Duydun mu beni?"

Düğü kupasını alıp duvardaki posterlere doğru fırlattım. "Sana ne oluyordun ben bayırtıya koşarken ben taciz edilmekten kurtulmaya çalışıyordum. Ben sana elimi uzatmadım mı Efe? Tutman için yalvarmadım mı? Tuluca salıncığa oturup beni sallamamı istemedim mi? Saklandığımda beni aramadın! Saklandığım yerde heyecandan gırtlama, ama sen beni aramaya tenezzül bile etmedin!"

Masanın üzerindeki tüm madalyalarını, kupalarını devirdim. "Bana iyi davranmaktan vazgeç!" diye haykırdım. "İnanırım Kanarım sana! Bana bu kötülüğü yapamazsın! Bu kadarına tahammül edemezsin!"

Şiddetli bir şekilde sarsılıp dizlerimin üzerinde çöktüğümde. "Ne oluyor burada?" diyen sese doğru dönmedim. Dönmek istemedim. O kadar kırıldım ki her hareketimde içimdeki o parçalar batıyormuş gibi hissediyordum.

"Gitmek istiyorum," dedim hicırıklarımın arasında. "Bırakın ben gideyim. Tüm çocukluğum pranga gibi, baba. Ne olur, bırak kurula-yım... Bu zamana kadar istemediniz beni. Bundan sonra da istemeyin. Acımayın bana artık."

"Güniz, iyi misin?" Babam bana doğru eğilip avuçlarıyla yanakları-mı kucakladı. "Kızım?"

Yanaklarıma yaşlar süzülürken, "Gideyim," dedim. "Benim için aldığın eve taşınayım. Sınava kadar burada kalmak istemiyorum. Sizi istemiyorum. Sizi affedemiyorum. Anlayın beni artık." Burnumu çekerek sol elimle alçıdaki kolumu kavradım ve ileri geri hareket etmeye başladım. "Gitmek istiyorum."

"Efe mi bir şey dedi?" Omzunun üzerinden Efe'ye baktı ama onun hâli affalamasına neden olmuştu. "Saçlarını mı kazıdın sen? Ne oluyor burada?!" Her şeyden haberi vardı. O gittikten sonra olanları öğrenmiş işin peşine düşmüştü. Annemin genelevine baskın düzenlenmişti ve şu an o da dâhil olmak üzere herkes nezarethanedeydi. Ona ne olacaktı bilmiyordum. Zerre umurumda da değildi zaten.

"Bırakın beni!" Acı dolu çığlık attım. İnsan çığlık attığında, feryat ettiğinde ne derdi? *Anne ya da baba*. Ben bunu bile söyleyemiyordum. "İyi gelmeyeceksiniz bana! Çabalamayın boşuna..."

Kendi sesim kulaklarımı tırmalarken ikisinden de çıt çıkmıyordu. Babam yakınımdaydı ama elini bana uzatmaktan çekiniyordu. Efe hâlâ yatağında oturuyordu. Bana acıyla, pişmanlıkla, şefkatle bakan gözlerini öfkeyle baktım. Aynı renkteki gözlerimiz çakıştığında, "Bana bakma."

dedim keskin sesle. "Her zaman beni görmeyi reddettin. Hiçbir şey öğrenemedi. Duydunuz mu beni?" Bağırıyordum, oysa bu da gayet iyi duyuluyordu. "Boşanmanız umurumda bile değil! Benim hayatım." Ba-
nılmak üzereydim. Nefesim yetmiyordu konuşmak için. "Mahvoldu."



Ertesi Gün

"Yirmi sayfalık konudan otuz sayfa özet çıkardım. Burada bir terlik
ır. Haritacı."

Boş bakışlarla onu süzdüm. "Hiçbir şey anlamadın mı gerçekten?"

"Benim coğrafya bilgim Ege'ye denizlerin dık uzanması ile sınırlı."

"Karadeniz'e nasıl uzanır?"

"Orada bir duracaksın," dedi ciddi sesle. Yanıtlayacağını düşündüm.
Çok kısa bir süre kendimi buna inandırdım ama bu Nail'di. Okulda
sondan ikinciydi. "Bilmiyorum çünkü."

"Paralel," diye homurdandım. "Bunu küçük çocuklar da bilir. Ney-
se... Kaç aldın sözlüden?"

"Hoca yirmi verdi bana."

"Sana değil, sözlüne," diye düzelttim onu. Sonuçta sözlüsünü değer-
lendirerek not veriliyordu.

İşaret parmağını göğsüne bastırdı. "Benim sözlüm mü var?"

Bir an gerçekten benimle dalga geçtiğini düşündüm ama yüzü o
kadar ciddiydi ki yanlış anladığı barırdı. Bu çocuk aptal taklidi yapmı-
yordu. Gerçekten aptaldı. "Nail, senin jetonun köşeli mi? O yüzden mi
geç düşünüyor?"

"Beni bırak," dedi sakın sesle. "Dün gece bayılmışsın. Aynı eve çık-
mak için her yolu deniyorsun ha? İşe yararsa ben de bayılacağım. Feriha
bir, sen iki, ben de üç!"

Ağzımı açıp ona cevap vereceğim sırada, "Güniz! Nail!" diye ses-
lendi Halide teyze aşağıdan. İhsan amca, Halide teyze, Nihat ve Nail
beni ziyarete gelmişti. Nail ile bir süre sonra soru çözmek için odama
çıkıştık ve şimdi ilk defa Halide teyze bize sesleniyordu. "İner misiniz
aşağıya?"

"Umarım daha fazla kek yemek için çağırıyordur."

Ayağa kalktığımda Nail kapıyı açıp geçmem için geri çekildi. Aptal
olmasına rağmen her gün soluğu burada alıyordu okuldan sonra. Uğur

dışarıdan yemekler alıyor, günlük dedikoduları benimle paylaşıyor. Birkaç gün sonra müzik yarışması olacaktı ve Aylin'i makyaj yapması için ikna etmemi istiyordu ama kızın sırf birkaç sivilceyi kapması adına makyaj yapmak zorunda olmadığını ona defalarca söylemiştim. Uğur, Aylin'den tırsıyordu. En son ona attığı tokat sanırım Uğur kendine getirmişti ve artık Aylin'le konuşmadan önce birkaç kez onu düşünüyordu.

Aşağıya indiğimizde gördüğüm kişiler duraksamama neden olmuştu. Salonda Nail'in ailesinden başka Bulut, anne ve babası da vardı. Kadir Bey, "Güniz, geçmiş olsun," diyerek yanıma geldi ve omzumun altına el koydu. "Hastaneye gelmemize izin vermedi Bulut. Yoksa çoktan gelirdik."

"Teşekkür ederim."

Neslişah Hanım, "Geçmiş olsun," dedi. Sesi buz gibiydi. Mülâkât olayını Gizem'den öğrendikten sonra benden daha çok nefret ettiğini anlamak zor değildi.

"Sağ olun."

Bulut'un annesinin koluna dirseğiyle hafiften vurduğunu gördüm. Gözlerimi onların üzerinden çektiğimde, "Ben size çay getireyim," dedi Halide teyze. Peri teyze olmadığı için mutfağa doğru ilerledi.

"Güniz, otursana." Nail'in sesiyle ayakta dikildiğimi fark ettim. Bulut'un yanına doğru gidip oturmak istedim ama Neslişah Hanım bunu önceden fark edip oğlunun yanına oturmuştu. Diğer tarafı da kanepenin başıydı ve orada oturmam pek de hoş karşılanmazdı şu ortamda.

Nihat ve Nail'in ortasına oturduğumda Bulut'un delici bakışlarını görmezden geldim. Nail, "Uğur birazdan damlar. Kaos kokusunu ben bile aldım," diye fısıldadı kulağıma.

Aynı anda zil çaldı. Halide teyze mutfaktan çıkıp kapıyı açtığında Uğur elindeki poşetlerle, "Ben geldim!" diyerek içeri damladı. "Hayda! BM7 toplantısı mı vardı? Babam akşam uğrayacaktı oysa."

"Oğlum, siz iki dakika ciddi olamıyor musunuz?"

Kadir Bey'in merakla Uğur'a bakarak sorduğu soruya Nail atladı anında. "Ciddi olmak batıyor bize Kadir amcam."

"Sus lan büyüğüne cevap verme!"

"Ama baba soru sordu!"

"Olsun, sen cevap verme!"

* Birleşmiş Milletler.

Gözlerimiz Bulut'la kesiştiğinde iyi olup olmadığını yoklamaya çalışılıyordu. Dün bayıldığımda babam beni odama taşımıştı. Kendime geldiğimde babam ve Bulut başımdaydı. Bulut ben Efe'nin odasında bağırırken balkona atlayıp aşağıya inmiş ve kapıyı çalmıştı.

O kargaşada Efe ona kapıyı açtığı anda neden geldiğini sorgulamıştı. Bulut da dolapta benim için stokladığı cipslerden birini göstererek geçerken uğradığını belirtmişti. Durumu iyi kurtarmıştı. Çünkü dün babamdan ayrı eve çıkmayı istemiştim. Bu isteğimin üzerine odamdan Bulut'un çıkması durumu zorlaştırabilirdi.

Babam beni tanı mıyordu. Belki de aklına sırf Bulut'la zaharça görüşmek için bunu istediğim gelecekti. Babam bile olsa annemin kum olduğunu hatırladığında bana olan güveni zedelenebilirdi.

Kaşlarımı kendi düşünceme karşılık çattım. Babam bile olsa benim hakkımda düşündüklerinin ne önemi vardı? Üstelik artık reşitim! Okuduğum kolej in ücretini ödüyordu ve aldığı eve yerleşmek istiyordum ama bunun haricinde ona ihtiyacım yoktu. Alacağım bursla geçimimi sağlayabilirdim.

"Sana aldığım hediyeyi inceledin mi?" Nihat'ın kısık sesiyle ona doğru döndüm. Onun bana aldığı hediye Bulut'un arabasında kalmıştı ve açamamıştım.

"Bulut'un arabasında kaldı," diye cevapladım sorusunu. "Gidip alayım hemen."

"Nail alır," dedi. "Bulut? Arabanla mı geldiniz?"

"Evet."

"Anahtarı versene Nail'e. Hediye orada kalmış. Bir koşu alıp gelsin." Bulut keyifsiz tavırla elini cebine attı ve anahtarı Nail'e fırlattı.

"Yemin ederim bu abi teröründen bıktım! Ben abim etmek almasın diye mi doğdum? Doğduğumdan beri onun ayak işlerini yapıyorum!"

"Sus, abine cevap verme!" İhsan amca işaret parmağıyla onu uyardığında Nail paytak adımlarla salondan çıktı. O sırada Halide teyze kek ve çayları getiriyordu. Herkes kendi tabağına limonlu kek ve çaydan alıp sohbet etmeye başladığında bu sefer konu kolej in eğitimi ile ilgiliydi.

Neslişah Hanım, "Güniz, başım ağrıyor biraz. Bana ilaç kutusunu gösterir misin?" diye sordu.

Halide teyze, "Yorma kızı," dedi anında. "Nerede? Ben bulurum."

Fakat Neslişah Hanım gözlerimin içine uyarıcı bakışlarla baktığında çoktan ayaklanmıştım. "Ben hallederim."

Önden mutfağa doğru ilerlediğimde Neslişah Hanım da beni takıyordu. Mutfaka girip buzdolabının yanındaki son çekmeceyi açtı ve içinden aldığım ağrı kesiciyi ona uzattım. Bir bana, bir de elimden ilaca baktı. "Oğlumun hayatını mahvettiğin yetti, küçük hanım."

Boş boş yüzüne baktım. "Mülakat olayından haberim var. Yeni bir bağlantı bulmak için neler yaptığımdan haberin var mı? Önümüzdeki kolejlarda jüriler sürpriz bir şekilde maçı izlemeye gelecek. Lisanslı sporcu olmak için son şansı. Sonra şehir kulübüne girip sınavda bir puan alacak ve akademiyi kazanabilecek."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Oğlumdan uzak duracaksın. Ama dağılmayacak. Aksine toparlanıp o maçta en iyi şekilde oynayacak. Nasıl yaparsın, bilmiyorum ama o maçtan sonra lisanslı sporcu olacak."

"Ya dağılırsa?"

"Dağıtırsam," dedi gözlerimin içine baka baka. "Hem onu az da olsa seviyorsan o maçı kazanmasını sağlarsın. Zerre değer veriyorsan uzak durursun. Sen onu sadece tüketirsin. Onun ışıklı bir yolu vardı, sen kararttın. Onun bir kariyeri vardı, sen mahvettin. Onun en yakın arkadaşı Efe vardı, sen aralarını bozdun. Öyle bir şey yap ki senden nefret etsin, hırsılsın ve kazansın. Sen, ne kadar çabalarsan çabala kaybetmeye mahkûmsun ama Bulut doğuştan kazanmaya meyilli. Benim oğlum sürüklemeye kendinle beraber bataklığa."

Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettiğimde parmaklarım arasında tuttuğum ilacı aldı ve tebessüm etti. "Teşekkür ederim." İlacı yutup tezgâhın üzerindeki bardağa su doldurdu ve içtikten sonra mutfaktan çıktı.

Titreyen ellerimle tezgâha yaslandığımda nasıl tepki vermem gerektiğini şaşırmıştım. Bulut için mümkün olmayan bir ihtimali yaratmıştı. Jüri maçta onu yakından izleyecekti ve bu onun için bir şanstı.

Ama ben nasıl ondan uzak durmayı başaracaktım?

"Haritacı!"

"Mutfaktayım."

Nail elindeki hediye paketiyle mutfaka girdi. "Bu senin sanırım." Başımı onayla sallayıp paketi aldım ve masaya geçerek kendime bir sandalye çektim. Nail de yanıma oturduğunda içinden çıkan broşürler, formlar, tanıtım albümleri, defterlere baktım. Dudaklarım aralandığında, "Bu üniversite için gittiğimiz seminerlerden kalma. Sana neden hediye etmiş?" diye sormuştu Nail.

Kararımı vermemeye yardımcı olmak için

Broşürlerde üniversitelerin yıllık maaşları, sağladığı olanaklar, burslar, talep ettiği dereceleri vardı. Formları doldurup karguya ya da maille göndermemiz gereken adresler de vardı. Unvanları önce Sadete sınav sonucu değil hem de özel yeteneklerine öneriliyordu. Yeteneklerine zamanı geldiğinde sınav sonucunun yanında bunlar da dikkate alınacaktı üniversiteler tarafından.

"Ne düşünüyorsun?"

"Geleceğimi."

"Düşünmek geleceği inşa etmenin zemini mi sence?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Öyle. Plan yapmak da tuğlalarını atmak hence."

"Tuğlaların çok mu?" Çok mu detaylı plan yaptın?

"Evet." Hayatımı boyunca bu anları bekledim. Ama şimdi sanki içimden bir ses duraksamamı söylüyordu. Durduğum an dizlerimin üzerine düşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bu yüzden duramazdım.

"Güniz, kulan köpeğin olayım yardım et." Uğur'un sesiyle başımı kaldırdığımda mutfaktan içeri girdiğini ve kendisini sandalyeye attığını fark ettim. Bulur'un gelme ihtimaline karşılık her şeyi topladım ve masanın altına koydum.

"Hangi konuda?"

Bana ciddi misin, der gibi baktı. "A kişisi konusu." Aylin'den bahsediyordu. Hatta son zamanlar yalnızca Aylin'den bahsediyordu ama ismini değil baş harfini kullanıyordu itinayla.

"Kod adı A... Havalı kız."

"Sana ne lan?" Uğur'un aniden parlamasıyla şaşkın bakışlarımız onu buldu. Ona baktığımızı fark ettiğinde omuzlarını indirdi. "Yani sana ne havasından? Ayrıca havalı falan da değil."

"Karşısına geçip ondan hoşlandığını söyleyecek cesaretin yok. Neden artistlik yapıyorsun günlerdir? Kızın dibinden ayrılmadın! Hatta sesinin güzel olduğunu söyleyen çocuğu kenara çekip sıkıştırdın!"

Gözlerim belerdi. "Ne?"

Uğur savunmaya geçerek "Çocuğun niyeti kötüydü," dedi. "Yoksa bana ne?"

"Niyetinin kötü olduğunu nereden anladın lan?"

"Şerefsizler başka şerefsizleri bir bakışından anlar, Nail."

Uğur boynunu büktü. "Kırıldım şu an."

"Beter ol," diyen kişi Bulut'tu. İçeriye Efe ile beraber girmiş ve banyo olan yerlere geçmişti. Efe'yi en son sabah görmüştüm. Odasından çıkmamıştı tüm gün içerisinde.

"Siz neden geldiniz?" Nail başını içeriye doğru uzattı. "BM toplantısı mı var gerçekten?"

"Evet," dedi Efe. Bakışları üzerimdeydi. "Güniz'in ev meselesini aç babam. Herkes destekledi."

"Beni mi?"

"Aynen. Kurtuluyorsun bizden."

"Asıl sen benden kurtuluyorsun," diyerek gözlerimi devirdim. Dünyaya gece yaşananlardan sonra yine başına bir bere ve kapüşon geçirmişti. Saçlarını kazıttığını sadece ben, babam ve Bulut biliyordu.

"Efe şu an Medcezir'deki Mira gibi havuzun dibinde ağlayacak. Malum zengin ve depresyonunu havuzda geçirmesi lazım." Hepimiz ona baktık. Gözleri etrafı taradı ve kendi dediğini düşündü bir süre. "Havuzunuz yoktu sizin. Unutmuşum." Dudak büktü. "Sizi yoksul hissettirmek istemedim. Özür dilerim."

"Nail," dedi Efe ona doğru eğilirken. "Bizim yazlığımız var. İçinde hem açık hem de kapalı havuz mevcut."

Nail yalandan gözlerini sildi. "Şu an ben kendimi yoksul hissettim."

"Gerçekten mi?" Bundan haberim yoktu. Bu yaz yazlığın bahsi açılmamıştı ve tatile de gitmemişti kimse.

"Evet," diye onayladı beni. "Tadilatı bitti neredeyse."

Uğur, "Güniz, yerinde olsam o eve göz koyardım," deyip Efe'ye dil çıkardı.

"Neyse ki çok yukarılarda başın dönüyor ve yerimde değilsin, Uğur."

"Ooooo!" Efe ve Nail aynı anda bana destek çıktığında Bulut hâlâ sessizliğini koruyordu. Gözlerim ona döndüğünde onun çoktan bana baktığını fark ettim. Kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde doğrudan bana bakıyordu.

Bakışlarının etkisiyle tenimden bir ürperme geçtiğinde gözlerimi kaçırdım. Bundan sonrasını düşünmem gerekiyordu. Kelimenin tam anlamıyla oturup düşünmeliydim. Plan yapmalıyım. Hem kendi geleceğim hem de Bulut'un kariyeri için en iyisine karar vermek zorundaydım çünkü Bulut bunu umursamıyordu. Ne futbolcu kariyeri ne

mulakatı ne de bundan sonrasını deri cümliyordu. Annesi bir bakıma haklı sayılabilirdi. Belki de ben olmasam, benimle uğraşmak ısrarında olmasaydı şimdi lisanslı sporcu olabilirdi.

"Çocuklar! Buraya gelir misiniz?"

Babanın sesiyle hepimiz sandalyelerimizi geriye ittik ve ayakta olarak salona girdik. Nail ve Uğur kendilerini kanepeye atıp da ben şömine-nin yanındaki duvara yaslanmışım. Efe ve Bulut da arkamda durmuştu.

"Güniz'in benden istediği şeyi konuştuk demin. Yalnız başına yaşamanın senin için daha iyi olacağı, derslerine odaklanacağı yönünde düşünüyor herkes."

Kaşlarımla havalandı. Bunu beklemiyordum. "Yani taşınabilirim?"

"Evet ama Halide teyzen haftada bir onlara yemeğe gitmeni şart koşuyor. Aynı zamanda buraya da sık sık uğramanı isteyeceğim senden."

"Peki," diyerek kabullendim ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Nail, "Baba, ben de taşınayım mı?" diye sordu. Bunu sorduğu sırada yavru kedi bakışlarıyla babasına bakmaya başladı.

"Herkesin içinde bana baba demesi yok mu... Utancımдан ölüyorum." İhsan amca eliyle yüzünü kapatığında herkes gülmüş. Halide teyze ise ona dirsek atmıştı. Onun bu şakalarına artık aşina olduğumuz için kimseye tuhaf gelmiyordu.

Neslişah Hanım, "Güniz gidiyorsa neden boşadın karını Hakan?" diye sorduğunda ortamın havası bir anda buz kesti.

Kadir Bey, "Neslişah," diye uyardı onu sert sesle. Bu ondan duyduğum en korkutucu ses tonuydu.

Babam hiçbir cevap vermediğinde, "O kadın senin ihanetini bile affetti," dedi Neslişah Hanım. "Yıllarca sana destek oldu, yanında durdu. Şimdi zaten ayrı eve çıkacak kızın için nasıl boşarsın? Melike tüm hayatını sana göre şekillendirdi."

Efe bir adım öne çıkarak "Neslişah teyze, annem çok hata yaptı. Siz görmediniz, bilmediniz belki de ama bu böyle. Ben de onun masum olmasını, babamla boşanmamalarını istardım ama koşullar, bedeller bunu gerektirdi," dedi.

Neslişah Hanım, "Annen sen eksik büyüme diye çırpındı bunca yıldır," diye yanıt verdi ona. "Şimdi kuru bir nafakayla onu uzaklaştırdınız hayatınızdan. Vefasızsınız hepiniz."

"Anne!" Bu sefer bağırarak Bulut'tu. "Yeter!"

"En çok velâsız sensin!" Bu sefer Neslişah Hatun ayaklandı. "Çok madim, sesimizi çıkarmadık. Kırık notlar getirdin, başını okuyadık. Çocu olacağın geleceğine tutunduk ama sen sırf üç günlük bir aşk uğrunda kıyın harcadın hayatını! Yazıklar olsun sana!"

"Bu ne demek?" Babam ve Kadir Bey'in şaşkın bakışlarını karşıladım. Hissettim.

"Benim kardeşimin hiçbir suçu yok," diyerek önüme geçti. Bulut'un tercihiydi bu."

"Aynen," dedi Bulut. Herkesin aksine gergin değildi. "Canım verdim, bıraktım mülakatı. Bu kadar." Kadir Bey'in sinirlendiğini gördüğümde elimle onu durdurdum. Bu kadarı yetmişti sanırım. Artık bu yüzden bunalmıştım.

Derin nefes alıp "Hiçbir şey bildiğiniz gibi değil," dedim. Bulut kanışına geçti. Dudaklarını kıpırdatarak, bunu yapmamamı söyledi ama onu dinlemedim.

Başımı çevirdim, onu görmeyi reddettim. "Biz Bulut'la gerçek sevgili değiliz. Beni korumak, hakkımdaki dedikoduları sonlandırmak için bu yolu seçtik."

Kısa bir sessizlik oldu. İlk konuşan Efe'ydi. "Neslişah teyze? Gördüğünüz gibi oğlunuz mülakatı var olmayan aşkından dolayı değil, kendi keyfinden bırakmış. Yani kardeşimin bir suçu yok."

Efe acımasızca dile getirdiğim cümlelerin üzerine eklemeler yapıldığında bakışlarımı Bulut'a çeviremedim. Şu an onu nasıl bir konuma düşürdüğümün farkındaydım. Zaten maksadım da buydu.

Hiçbir zaman bana güvenmesi için çabalamamıştım ama şu an vermek için kılıcı kıpırdatmadığım güveni ondan sökerek alıyordum. Bu yaptığımı bir süre sonra pişman olacaktım belki de. Bencil davranmam gerekirdi. Ama ben gerçekten onu düşünüyordum.

Yıkılmama rağmen karşılarında dik durmaya çalıştım. Duygusuz biri gibi davranmam gerekiyordu. Gözlerimin dolmaması, ellerimin titrememesi gerekiyordu.

Kalbimin atışları artık durmuş gibiydi. Sanki seslendirdiğim cümlelerden sonra ruhum kaybolmuş, kalbim durmuş ama bedenim hâlâ dimdik durmakta ısrar ediyormuş gibiydi.

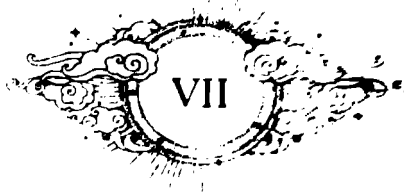
Eğme başını, Güniz Işık... Asla eğilme.

Bakma ona, Güniz Işık... Bile isteye kaybetme.

Arkamı döndüm. Gözlerini üzerimden bile çekmemesine rağmen
ona arkamı döndüm ve ağır adımlarla salondan çıktım.

Onun hayatının parçalarını bir araya getirmek için kalbinin içinde-
ki Gün'ü öldürmüş, ışığı söndürmüştüm.

Artık gün ışığı yoktu. Sadece Günüz Işık vardı



Redd - nefes Bile Almadan
Redd - Yersiz Göksüz Şehner
Redd - Hâls Seni Çok Özlüyorum
Redd - Boşlukta Dans

O gece bir parkurda değildim belki ama ben kazanmıştım. Çünkü o yolda bana seslenen, arkamdan koşturan küçük Güniz Işık'a bile dönüp bakmamıştım.

Düşersin, demişti. Üzülürsün, demişti.

Düştüm.

Üzuldüm.

Herkesi yendim ama kendime, varlığını unuttuğum kalbime, en çok da ona kaybettim.

Aklım ve mantığım bir kenardan beni izliyordu. Eğer mümkün olsaydı mantığımın beni tokatlamak, kendime getirmek istediğinden neredeyse emindim. Oysa her şeyin bir sebebi vardı. Dudaklarımdan dökülen, onu parçalayan her bir kelimenin bir anlamı vardı.

Bu oyundan sıkılmıştım.

Bir oyundan ibaret olmaktan, bununla kısıtlanmaktan usanmıştım. Belki de artık onun gözünde kötü, acımasız biriydim. Gerçekten öyle de olabilirdim. Aksini iddia edemezdim, çünkü onu kırmıştım. Acınası hâlde olmama rağmen acımasızlık yapmıştım ona karşı.

"Haritacı, bu duvara bakar mısın?" Nail'in seslenmesiyle irkildiğim de ellerini açarak bana duvarı gösterdiğini fark ettim. "Nasıl?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. Kocaman bir haritayı duvara çerçeveletmişti. "Çok güzel."

“O zaman neden üzgünsün?” Yavaş adımlarla yanıma gelip, duğunda sadece bir an için ona sarılmak istedim. Ama bunu yapma cesareti kendimde bulamadım. “Bulut’u mu dert ettin? Boş ver. Bence en doğrusunu yaptın.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü ileride gerçek bir ilişkiniz olduğunda ve bu yaptığınız şeyi ya çıktığında herkes size şüpheyle yaklaşırdı. Gerçi ben her şeyin oysu başlayıp sonra gelişigüzel ilerlediğine inanıyorum ama neyse.”

Kollarımı göğsümde birleştirerek sırtımı geriye yasladım. “Peki nasıl?”

“Deli gibi antrenman yapıyor. Ilgar kovdu onu sahadan dinlenme için. Sonrasını bilmiyorum.”

Dudaklarım kıvrıldı. “İşe yaramış... Kendini spora vurmuş.”

“Kapına dayanması yakındır,” dedi bilmiş tavırla. “Benden söylemesi.”

“Maç ne zaman?”

Telefonunu çıkararak Whatsapp’a girdi ve etkinlik grubunu bulup son gelen mesajları okudu. “Müzik yarışması yarın. Ertesi günden turnuvalar başlıyor. Futbol maçı bizde, kalanı Alaca’da ve şehir dışında.”

“Keşke Gizem’i maçtan sonra atsaydı,” diye homurdandım. “Ter forvet kaldı aptal.”

“Bu hırsla gidip Galatasaray’ı da şampiyon yapar. Zaten en büyük hayali.” Şaşkınlık barındıran ifadeyle ona döndüğümde, “Hayaliydi.” diye düzeltti cümlesini. “Artık bunu umursadığını sanmıyorum.”

Demek en büyük hayali Galatasaray’da oynamaktır...

“Uğur, gel lan buraya!” Efe’nin gür sesiyle başımızı koridora çevirdiğimizde Uğur koşar adım yanımıza gelmiş, hatta arkama saklanmıştı. Efe elindeki çekiçle salona girdiğinde sinirden yanakları kızarmıştı. Burnundan soluyordu. “Aylin’in rimel sürüp sürmeyeceğinden, san elbisenin üzerinde nasıl duracağından bana ne lan! Deminden beri aynı renkteki üç ruju koluma sürüp birini seçmem için beynimi siktin! Gel lan buraya!”

Uğur omuzlarımdan tutarak arkama saklandı. “O rujlar aynı ton değil. Göster Güniz’e!”

Efe derin nefesler alarak açıkta olan kolunu bana uzattı. Kolunda üç şeritte ruj vardı ve hepsi farklı tonlardaydı. Parmağımla ortadaki rengi gösterdim. “Bence bu ton güzel.”

Başını kaldırıp Efe'ye baktığımda kirpiklerimi kırptıyordu. "Efe'nin yanınca değil mi?"

"Değil," dedim dudaklarımı ısıtarak

Arkamda saklanan Uğur başını yavaşça çıkardı ve omzumun sırtına elini koydu. "Harbi kızsın. Dile benden ne dilerseñ."

Gözlerimi kıstım. "Şerefsizlik yapma yeter."

"Uğur, sen bayağı bu kızın peşinden koşuyorsun."

"Peşinden falan koştuğum yok! Sadece en iyi şekilde onu yarışmaya hazırlıyorum ama beni dinlediği yok. Bakın, Aylin WTF olsa ben mobil veri açarım. O derece yani."

"Sen mutfaktaki sarı bez bile değilsin. Ne bu bulunmaz hınt kumayı tavırları?" Kafasına vurdum. "Geri zekâlısın!"

"Halk pazarısın, herkes ucuzluğundan sana geliyor. Ne bu Kanyon AVM tavırları?" Nail ona tekme attı. "Aptalsın!"

"Onu bir görseniz, sanırsınız deniz. Ama o bir şerefsiz!" Efe suratını buruşturdu. "Boksun."

"Lan bana bok deme! Hassasım o konuda!" Uğur ayaklandığında bu sefer koşan ve saklanmaya çalışan Efe'ydi. "Nasıl çirkef arkadaşlarım varmış. Yazıklar olsun!"

"Küçükken kendi bokundan korkuyor, kakasını yere yapıp çiğlikler atıyormuş! O yüzden hassas." İkisi koşarak salondan çıktığında, Nail başını geriye atarak kahkaha attı. "Artık herkes delirdiği için dikkat çekmiyorum. Canım kendim."

"Nail," diyerek başını omzuma yatırdım ve ona bakım. "Sen hiç âşk oldun mu?"

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Özlem? Sarımsıkı buydu. Gözleri bir anda uzaklara daldığında, "İlkokulda," diye mırıldandı. "Sınıf başkanımız tahtaya isimleri yazıyor ve öğretmen geldiğinde ispiyonluyordu."

"Kesin ilk senin ismini yazmıştır!"

"En yaramaz bendim," diyerek başını salladı. "Sıranın başına çıkıp dans ediyordum hatta. Bana bakıp 'seni yazmıyorum ama aşağı in' dedi." Kaşları havalandı. "O an bir şeyler oldu, Haritacı. Boğazıma ateşten top düştü, kanım fokurdadı, kalbim kanatlanıp uçtu sanki. Ayaklarım ondan emir almış gibi hareket etti ve sıranın üzerinden inip kendi yerime geçtim. Gerçekten de ismimi tahtaya yazmadı. Hatta öğretmen geldiğinde yerine geçip bana güldü."

"Sonra?" Devamını merak etmiştim.

"Sonra beslenme çantasındaki çikolataları bana getirmeye başlar. Sıramın üzerine koyuyordu, koşarak gidiyordu. Utanıyordu. Ben de aynısını yapmaya başladım. Elma ve muzlarımı gizlice sıramın üzerine bırakıyordum. Bu şekilde aylarca devam etti."

Boğazını temizledi ve bu sefer yüzü gölgelendi. "Çarpım tabiri, bir türlü öğrenemiyordum. Evde babam, annem ve abim her daim soruyordu ama bir türlü kafam almıyordu. Bir gün sözlüye çıktığımda hoca beş kere beşi sordu. Gözlerim onunla buluştuğunda bana ışık süm etti ve dudaklarıyla yirmi beş diye fısıldadı." İç çekti. "O kadar güzeldi ki dudaklarının kıvrımı, 'aşk' dedim. Hiçbir yerde yazmaz ama beş kere beş aşk eder, Haritacı. O an anladım."

Devamının kötü olduğunu düşünmeye başladım çünkü gözlerimin derin bir keder yerleşiyordu. "Bir gün sıramda çikolata yoktu. Sıramı aradım, o da yoktu. Asla derse gecikmezdi, çok takıntılıydı. Senin gibi hedefleri vardı. Avukat olmak istiyordu. Kızlar tuvaletine kadar gitti ama yoktu. En son öğretmene sorduğumda hasta olduğunu söyledi. Tüm hafta gelmedi okula. Bu sefer annemin eteklerine yapıştım, annesini arayıp sormasını istedim. Aradı. Annemin yüz ifadesini hayatımın sonuna kadar unutamam sanırım. Gözleri doldu, eli titredi. Telefonu kapattığında grip olduğunu söyledi. İnandım. Salak gibi inandım. Kansermiş. Grip demişlerdi ama kansermiş! Bir ay sonra yanına gittiğimde onu tanıyamamıştım ama hâlâ çok güzeldi. Bir an olsun çıkmış olduğu aklımın ucundan geçmedi. Gittim, komodinin üzerine elma bıraktım. O da çekmecedan çikolata çıkardı. Onu bıraktı. Hâlâ utanıyordu. Bakışlarını kaçırdı, başını eğdi. Annemler kenarda konuşuyor biz susuyorduk."

"En son gideceğimiz sırada elimden tuttu. 'Beş kere beş, yirmi beş eder. Asla unutma,' dedi."

Dudaklarını ıslattı. Omuzları çökmüş, boynu bükülmüştü. "Üç gün sonra öldü. Üzerine toprak atılmasını izledim."

"Nail," diye mırıldandım. Gözlerimden yaşlar yuvarlanmaya başladı. "Çok üzgünüm. Hatırlattığım için özür dilerim."

"Sude... Benim ilk aşkımdı. Sonrası olmadı. Kimse öyle bakmam bana."

Elimi uzatıp elini tuttuğumda, "Belki olur," diye fısıldamıştım. "Sen çok tatlı bir çocuksun."

"Teşekkür ederim," dedi. Buza olan eliyle dotan gözlerini sıktı. "Sen de çok tatlısın." Ardından benim de yüzümdeki yaşları silkti.

"Oha! Bulut'un boynuzlarını buradan bile görebiliyorum!"

Uğur'un sesiyle kapıya doğru döndüğümüzde ağız açık bir şekilde bize baktığını gördüm. Arkasında Efe belirdiğinde beni Nail ile görme, diz dize ve el ele yakaladığı için gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de şu an Bulut'u boynuzlu hayal ettim."

"Saçmalamayın..." Nail elini elimden çekti. "Benim kocam Bulut. Onu asla aldatmam. Hem de bu sarışın için!" İkimiz de anında toparlanmış, onlara bir şeyler belli etmemiştik.

"Nesi varmış sarışının?!" Efe kollarını göğsünde birleştirmiş Nail'e bakıyordu.

"Aman siz de ikiz gibi birbirinize benziyorsunuz diye şaka da yapılmıyor! Ayrıca Efe çıkar artık şu bereyi!" Nail Efe'nin beresini çıkarmak için onun üzerine atladığında Efe reflekslerini kullanarak uzaklaştı.

Telefonum çalana kadar onları izledim. Fakat gelen sesle mutfaka geçtiğimde sol elimle telefonu alıp açmaya çalıştım. "Efendim, Ilgar?"

"Güniz, nasıl oldun?" En son beni ziyarete gelmişti tüm takımla. Aldıkları kocaman çikolatayı Nail ve Uğur midesine indirmişti.

"Aynı ama ağrım yok."

"Harika..." Soluklandı. "Gelip bu deliyi alabilir misin? Sabah beşten beri antrenman yapması yetmiyormuş gibi şu an tüm takıma eziyet ediyor!"

İç çektim. Bu tahmin ettiğim ve beklediğim bir olaydı. Bulut'la günler sonra konuşma zamanım gelmişti. "Tamam, geliyorum." Telefonu kapatıp salona girdiğimde televizyonu açarak kanepeye kurulduklarını gördüm. "Okula uğramam lazım. Nail, beni bırakır mısın?"

Efe'nin kaşları çatıldı. "Neden?" Son zamanlarda bana çok soru soruyordu. Patlamama ramak kalmıştı.

"İlgar çağırdı. Bulut takıma eziyet ediyormuş."

"Bundan sana ne?" Efe'nin açık kahverengi gözleri gözlerime ilişti. "Sonuçta sen itiraf etmedin mi sevgili olmadığınızı?"

Sinirlerim daha fazla gerildi. "Asıl sana ne benim ilişkimden? Efe, cidden sıkılıyorum bu tavırlarından. Bence kendine gel."

"Ortada bir ilişki mi var?"

Nail ortamı yumuşatmak adına, "Bana kuma geldi ya " derdi sırada üzerine montunu giymiş, benim kabanımı da omuzlarına almıştı. "Biz hemen gider geliriz. Siz de kalan işleri bitirin. Alışveriş yapmak lazım."

Sonra yaparız."

Ellerini birbirine çırpı. "Bana süt burger alacak mısın?"

"Alırım. Haydi, gel."

Onunla beraber yeni evimin kapısından çıktığımda hâlâ günlerdir burayla uğraştığıma inanamıyordum. Arabanı bile otoparklaydın, ehliyetim olmadığı için daha kullanamıyordum. Babam taşınmadan önce biraz toparlanmamı beklemişti. Bir hafta onu kırmamış, evde kalmıştım ama o sırada internetten eşyalar da almaya başlamıştım.

Bu günler içerisinde Bulut bana ulaşmaya çalışmamıştı. En son onu sırt çevirmiştim ve sanki bizim hikâyemiz tam da orada bitmiş gibiydi.

Belki de esas karakter ben değildim ve Bulut'un hikâyesi bunda, sonra başlayacaktı. Bilemezdik.

Yeni evim okula daha yakındı. Nail on dakika içerisinde arabayı okulun önünde park ettiğinde kemerimi çözerek arabadan inip kapalı futbol sahasına doğru ilerlemeye başladım. Fakat o sırada dışarıda gördüğüm takım afallamama neden oldu. Bulut bu soğukta herkesi dışarıda mı çalıştırıyordu? Adımlarım daha da hızlandığında sahanın içerisine girdim. Bulut, "Hızlı ol!" diye bağırıyordu Hamit'e. "Topu benden kap!"

Furkan'ın bakışları bana kaydıığında, "Kurtarıcımız geldi!" diye bağırdı. "Güniz, kurbanın olayım götür bunu. Ellerim eldivenin içinde pişti."

Bulut'un sert bakan gök mavisi gözleri bana dokunduğunda, "Bu mu?" diye sordu. "Kaptanına bu mu dedin?" Bana hiçbir tepki vermeden Furkan'a öldürücü bakışlar attı. "Cevap gelmedi?"

"Bulut, lan ne oldu sana? İçinden şeytan çıktı!" Furkan bu sefer ağlamaklı sesle bağırıyordu. "İnci, yavrum, tansiyonum düştü! Kolonya getir bana!"

Nail, "Bulut," dedi ciddi tonla. "Gelsene buraya."

"Terimizi soğutma, Nail. Hastalanırsanız yoksa." Başını çevirip tekrar takıma işaret verdi ve topla antrenmanlarına devam ettiler. "Daha hızlı! Daha!"

Beni görmezden gelmesine karşılık, "Kaptan!" diye ona seslendim. "Ben de antrenman yapacağım."

Nail, "Hasso," diyesek kendisi zorlukla durdurdu. "Heru namaya girmek, kızım. Ne yapıyorsun?"

Bulut başını bana çevirirken, "Salise ıvılgım de kumakoyray dede kulum kink. Olmaz."

"Futbol ayakla oynanan bir spor olduğuna göre sana kazandırırım." Üzerimdeki eşimane bakımsız. Bilmeden hazırlıklı gelmemişim. Anırsam kabanımı omuzlarımdan alıp Nail'e verip yavaş adımlarla uydura derisi yürümeye başladım. Delici bakışlarını üzerinden ayırmıyordum. Kızla nın havalandı. Tekrar, "Ne yapayım, kapran?" diye sordum. "Şu çetke yım mı mesela?"

"Şut çekmeyi sana ben öğrettim..."

Bulut ellerini sırtında sabitleyerek "Five gidip dinlen mesela." dedi ama sesi oldukça soğuktu. "Maçta da oynamayacaksın zaten."

"İlgar oynamamı istedi," dedim yalandan. "Tek forvette kaybedecek ömürümüzü düşünüyor."

"Yanlış düşünüyor." Sanırım yavaş yavaş kızıyordu.

"Yine de oynayacağım. Avatar Atakan' da kotu kırık maça çıkması ama kazandı."

Takımdan gülme sesleri geldiğinde, "Sen Avatar Atakan mısın?" diye sordu Bulut. Ciddiyetinden taviz vermiyordu. "Oynamayacaksın."

"Kendine güveniyorsun yani?"

Kendinden emin sesle, "Aynen," diye cevap verdi.

"O zaman takımı neden yoruyorsun? Hepsi maça hazır ve artık dinlenmeleri gerekiyor."

Bir adım atıp tam önümde durduğunda gözlerindeki mori artık gökyüzünün değil, ışığın söndüğü buz gibiydi. "Buna sadece ben karar veririm. Ve yeterince iyi olmadıklarını düşünüyorum."

Gözlerimi kustum. Şu an arkama bakmadan gitmemi, ona kınlanmamı bekliyordu ama bunu yapmayacaktım. "Kendine olan güvenisizliğinin bedelini onlara ödetemezsin. Hepsi maça hazır. Hatta sen bile hazırsın. O zaman bu neyin kaygısı, kapran?"

"Güniz Işık," dedi üzerine basa basa. "Terimiz soğudu. Devam etmemiz gerekiyor." Bana... Güniz Işık... Demişti... Başkalarının yanında ben-den bahsederken bazen ismini kullanırdı ama yüzüme karşı bu bir ilkti.

'Avatar Atakan (Çağan Atakan Arslan): Türk kick boks, Muay Thai sporcusu ve oyuncudur.

"Gerekmiyor," dedim baskın sesle. "Herkes evlerine!" Takımın, şaşkınca bize bakmayı sürdürdüğünde, "Ne bakıyorsunuz?" diye sordum. "Çıkin gidin. Sorumluluk bende. Zaten sizi kovamaz. Kalın."

"Kız haklı," dedi Furkan. Eldivenlerini çıkarmış, kalenin ucuyla tırmanmıştı. "Benden iyi kaleci mi bulacak bir günde? İnci, gel gidelim yavaş, yiyelim. Görüşürüz, kaptan ve kaptaniçe!"

Hamit omzuma dokundu. "Eyvallah, kaptaniçe!"

Bulut'un bir volkan gibi patlamasına ramak kala herkes sahada aceleyle çıktı. Sadece Bulut, Nail ve ben kalmıştık. Dudaklarımızı kenetlererek "Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu. Hayır, doğruyu bağırdı.

Nail araya girdi. "Sabahtan beri kök söktürmüşsün herkese! Ne yapıyorduk?"

"Size ne?" Yine bağırdı. "En çok da sana ne?" Gözleri gözlerini kurşunlar sıkıyordu âdeta. "Neyimsin benim? Kim olarak karşısın?" Histerik bir şekilde güldü. "Doğru ya... Sahte sevgilimdin bir ara Unutmuşum!"

Bana bağırmasına karşılık duraksama yaşadığımda o da susup oradan adım geri çekildi. Böyle mi hissettiriyordu kırılmak? Böyle mi hissettiriyordum ona? Defalarca hem de?

"Hiçbir şeyin değilim," diye fısıldadım. *Ama en azından sahte sevgilinin de değilim.*

"Çünkü olmak istemedin," dedi acımasız tonla. "Sen kimsenin bir şeyi olmak istemedin." Haklıydı. Ben annemin ve babamın kızı olmak istememiştim. Ben Nail'in, Uğur'un, Çağan'ın arkadaşı olmak istememiştim. Bulut'un gün ışığı olmak istememiştim. Bir tek küçükken Efe'nin kardeşi olmak istemiştim ama artık o duygumu da mezara koymuş, üzerine topraktan dağlar oluşturmıştım.

Nail sol kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti. "Bulut, ilerli gidiyorsun."

"Haksız mıyım?" Sabrı çoktan tükenmiş gibiydi. Bu sesinin tonuna dahi yansıyor. "Seni arkadaşı olarak görüyor mu? Sor... Sor ona. Nâzi benim arkadaşım, diyebiliyor mu? Kimseyi benimseyemiyor. Kendini kaptırdığını anladığı anda kaçıyor. Benden kaçtığı gibi!" Derin nefes aldı, gözlerini yukarıya doğru kaldırdı. "Biz senin kaçtığın insanlar kadar kötü müyüz?" Hayır, hayır... Bunu düşünemezdi. "Bana sana şiddet uygulayıp uygulamayacağımı sordun sen! Bana sordun!" Gözlerini

tekrar gözlerime düğümlediğimde orada kavgaların kavgasına anı-
an şahit oldum. "Herkes öğrendi, artık bir umutluluğun kalmadı" (1)
zaman neden buradasın?"

"Zorunluluğum olduğu için gelmedim. Seni merak ettim."

Kaşları düz bir çizgi hâlinde gerildi. "Neden beni merak ediyorsun?
Arkadaş mıyız? Sevgili miyiz? Neyiz?"

Nail'in sessizce sahadan çıkışını fark ettiğimde kalbim boğazıma
arıyordu. Ona bir cevap vermek zorundaydım. Tutunmam, pra cimenne-
si için ona bir dal uzatmalıydım. "Bulut, gününde şu an hangi konum-
dayım, bilmiyorum ama benim gerçeklere ihtiyacım vardı. Bir yalana
inandırmak istemedim kendimi. Gerekiince O'dan başlamak ama gerçek
duygularla devam etmek istedim. Herkesin yalanımızı öğrenmesi gereki-
yordu çünkü eğer doğrumuz varsa bu oyunun gölgesinde kalmamalıydık."

Kuru sesle, "Var mı doğrumuz?" diye sordu.

"Var..." Başımı eğdim. Gözlerim dolmaya başlamıştı ve boğazıma
kocaman bir yumru yerleşmişti. "Ama şimdi zamanı değil. Kanyetine
odaklanman gerekiyor. Başarman gerekiyor."

"Bana bak." Ses tonu tüm kalbimi erittiğinde dolan gözlerime rag-
men başımı kaldırdım ve ona baktım. "Annem ne dedi sana?"

"Bulut, ben senin annenin ne dediğini zerre kadar umursamıyo-
rum. Kendince haklı olabilir ama onun dedikleri bir kulbuğundan girdi.
diğerinden çıktı," dedim. Gerçekten de öyleydi. Neslişah Hanım yü-
zünden gerçekleşmemişti hiçbir şey. "Ben yalanlarımızdan kurtuldum."

"Pekâlâ," diyerek soluklandı. "Gerçeklerimiz için ne yapmayı düşü-
nüyorsun? Geri çekilip benden atak mı bekleyeceksin?"

"Hayır," diyerek karşı çıktım. "Seni bekleyeceğim ama senden atak
beklemeyeceğim."

Yutkundu. Beni anlamamıştı. "Bu ne demek?"

"Akademiye girmeni istiyorum. Seni ilk günden beridir havalı bul-
duğum yeşil sahalarda görmek istiyorum. Başarılı olmalısın. Bulut, Bu
kadar büyük bir yetenek, azim benim yüzümden kenara atılmaz."

"Ya uzaklara savrulursak? Ya aramıza şehirler girense?"

"Dinle, eğer ben olmasaydım ne yapardın? Dürüst ol. Kınılmaya-
cağım."

Kısa bir süre düşündü. "Lisansımı alıp istediğim bir akademiye gir-
meyi hedeflerdim. Özellikle İstanbul'da okumak isterdim."

"Görüyor musun? Bunları benim için elinin tersiyle ittiğini
bunu yapmamı istemiyorum."

Dudaklarının titrediğini görür gibi oldum. "Sen..." Gözleri dışarı
"Sen senden uzakta olup başarılı olmamı istiyorsun." Çenesini sıkıca
başladı. "Ya ben yanında daha iyiysem?"

"Beni dinle..." Yüzüme sıcak damlalar aktı. "Ve kazan."

Gözünden kocaman bir yaş düştü. Bu kadar mı çok seviyordur
layacak kadar? "Seni kaybedeyim ama?"

"Bana âşık olduğunu söylemiştin," diyerek elimin tersiyle itti
ledim yüzümü. "Eğer beni gerçekten seviyorsan kazanırsın. Sonra
umursamadan karşına çıkan fırsatları değerlendir. Ne kadar uzakta ol
duğunun önemi yok. Eğer bu hikâyenin esas karakterleri bizsek sonun
da mutlaka karşılaşmamız gerekir."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Benden ne istediğinin farkında de
ğilsin."

"Peşimden gelmek istediğini biliyorum," dedim, dan diye. "Ama
öyle bir şey yapmayacaksın. Yoluna bakacaksın. Bizim gerçekliğimiz
bu... Kabullen."

"Biz... İkimiz de gidersek tükenmeyecek miyiz?"

"Gerçek sizin ne kadar güçlü olduğuna bağlı bu," diyerek bir adım
geri çekildim. O sırada gözünden yeni yaşlar aktı ve onun akan gözyaşları
tüm ruhuma yağmurlar çiseledi. "Maçı izlemeye geleceğim, kaptan."

Burnumu çektim, gözlerinin tam içine baktım. "Bulut, sana güve
niyorum. Hatta güvendiğim tek insan sensin bu hayatta. Lütfen, gü
venimi boşa çıkarma. Zaman belki de bizi değiştirecek ama bu hiçbir
zaman değişmeyecek. Sen benim için çabalayan, çırpınan ilk kişisin.
Her zaman çok özel kalacaksın. Bunu unutma, olur mu?"

"Bunu ömrüm boyunca unutmam." Dudakları aralandı. "Gerçek
ten bana güveniyor musun?"

"Evet..."

"Seni hüsrana uğratmayacağım," diyerek duruşunu dikleştirdi.
"Senin için pişmanlık olmayacağım. Bana inan." Gözlerini ve ıslanan
yanaklarını temizlediğinde ben de aynısını yapmış, derin nefes alarak
kendime gelmiştim.

"İnanıyorum." Dudaklarım buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Şimdi
seni yeni evime götürmek istiyorum. Leş gibi kokuyorsun. Duş alıp
dinlendiğinden emin olacağım."

"Bu kulağa daha çok ahlaksız bir teklif gibi geldi."

Omuzuna vurdum. "Efe ve Uğur evde."

"Ha yanı olmasaydı?" Suşamı için tekrar ona vurduğumda Nail'in bana teselenmesiyle durmak zorunda kaldım.

"Erkeğe şiddete hayır!" Slogan yaparak yanıma gelmeye başladı. "Süt burger alacaktın bana. Gidelim!"

"Onu sonra alırsız. Bulut'u bana götürürelim şimdi," diyerek başımı hareket verdim ve önden ilerlemeye başladım. "Temiz kıyafetlerin var mı?"

"Var," dedi ve soyunma odasına doğru yürüdü. "Havlu falan da alırım."

"Neden?" Nail bana döndü. "Ne yapacak havluya?"

"Duş?"

"Senin evinde mi?" Gözleri irileşti. "Seninle mi? Siz ikiniz, savaşıyor, sevişin taktiği mi uyguluyorsunuz?"

"NAIL!" Bulut'la aynı anda bağırduğumuzda dudak bükerek ağzına fermuar çekti. Bulut seri şekilde soyunma odasına gidip çantasını alarak geri döndüğünde, "Arabasız geldim," dedi.

"Çüş yani," dedi Nail. "Spor yapacağım diye bokunu çıkardın." Okulun kaldırımında park ettiği arabasını uzaktan kumandayla açtığı anda arkaya geçtim. Nail eve doğru arabayı sürerken bana süt burger fiyatlarını söylüyordu. Aynı zamanda Bulut'un ona almadığı makaronlara kafayı takmıştı. Yol boyu onu dinledim ve terslemedim. Evde bana anlattığı hikâyesi yüzünden sanırım ona kıyamamıştım. Her dediğine tamam demiştim ve bunun kredi kartımın limitini görmeme neden olacağını farkındaydım.

Vardığımızda Bulut'un gözleri binanın etrafında dolaştı. "Ağaç bile yokmuş."

Nail, "Tırmanma hayallerin suya mı düştü Spiderman?" diye sordu ve gülerken elini uzatıp filmde çıkan örümcek ağının sesini taklit etti.

Kavga edeceklerini anlayınca önden ilerleyip kapı şifresini girdim. Peşinden geldiklerinde çoktan asansörü çağırmıştım. Burada geniş ve süslü bir asansör vardı. Altın sarısı rengiyle bana fazla göz kamaştıracı görünüyordu. Babam sanırım parasına fazlasıyla kıymıştı. Dairem şehrin merkezine çok yakındı, deniz manzaralıydı. Her ne kadar sınava kadar kalacak olsam da oldukça lüksü. İki oda, bir salon ve Amerikan mutfağı vardı. Bir odayı tamamen çalışma odasına çevirmiştim ve dikkatimi dağıtacak her şeyi yatak odasına taşımıştık. Haziran'a kadar

başımı kaldırmadan odaklanmam gerekiyordu. Şu an için tek engel zıvalı ve o da birkaç hafta sonra çıkacaktı.

Kapıyı Efe açtığı anda karşısında gördüğü Bulut'la duraksama yaşadı. Yine de sesini çıkarmadan geri çekildiğinde içeri girdik. Uğur, "Hı, geldin, reis!" diyerek Bulut'a sıkıca sarıldı. "Öpüşüp barıştınız mı?" Efe-yağından çıkardığı pembe terliği Uğur'a fırlattı. "Lafın gelişi dedim!" "Deme!"

"Zamanında Pamir'den de kuskansaydın keşke, Efe."

Bulut meydan okuyan bakışlarını Efe'nin üzerinde sabitlediğinde ortamın gerginliğini dağıtmak için kolundan tuttum ve onu banyoya götürdüm. Çantasını koluna takarak bana eşlik ettiğinde ona içeriyi gösterdim. Duşkabini açıp "Burada şampuanlar var," dedim. "Burada duş jeli. Hiçbir şey kullanılmadı daha. Sana kismetmiş."

Arkamı dönerek banyodan çıkacağım sırada burnum burnuna değdi. Bu kadar yakınıma girdiğinden haberim olmadığı için gözlerim bellediğinde kalbim komut almış gibi ritimlerini şaşırdı.

Mantığım uçtu gitti, geriye bir tek varlığıyla coşan kalbim kaldı.

"Nasıl dayanırım bu saçlara dokunmadan?" Fısıltısı tüm bedenimin üzerinden tır gibi geçtiğinde parmağı saçıma dolandı. "Nasıl dayanırım bu gül gibi kokan tenden uzak?" Burnunu yanağımda sürterek derin nefes aldı. Kalbim artık patlamak üzereydi. "Nasıl dayanırım bu gözlerle yabancı gibi bakarak?" Gözleri gözlerime özlemle baktı. "Nasıl dayanırım ben sensiz?"

Sırtım kabin duvarına çarptığında Bulut da üzerime doğru eğildi. "Bu defa gerçekten sevgilim ol. Kazanırım o sınavı. Senin için kazanırım. Söz veriyorum."

"Odaklanamayız, Bulut. Sen de biliyorsun."

Yutkunup "Güvenini kazanmışım," dedi. "O sınavı mı kazanamayacağım? En zor sınav sendin, Gün. Kazandım."

"Kazandın," dedim ve başımı salladım. "Kimsenin göstermediği sevgiyi, ilgili, şefkati gösterdin." Sol elimi kaldırıp tam kalbinin üzerine koyduğumda onun da kalbinin benden farksız olmadığını anladım. "Sen çok iyi birisin, Bulut."

"Sensiz iyiliği ne yapayım?" Sol elimi kavradı sıkıca. "Gerçekliğe ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Gerçeklik sunuyorum sana. Geri çevirme ne olur? Ya başka şehirleri kazanırsak? Ya tercihlerimiz tutuşmazsa?"

"Bu zorunluluğun yok," dedim ota vele. "Benim kazaanacağım ve z de okumak, peşinden gelme zorunluluğun yok. Huru anla. Buhur Ka nımın peşinden kop, benim değıl."

"Çok sağma," diyerek mavî gözlerini kısı. Hıngırsız uavırta. "Sen nasıl bırırsın?" diye sordu. "Normalde kızların hıngırsız gırmaz mı? erke ğın peşinden koşturtmaz?"

"Çok kız tanıdın sanırım."

Baskın tonla, "Sadece seni," dedi ve göğsündeki kezerli okan elleri nı sıktı. "Başka kimseyi tanımak istemedim senin yüzünden. Sımsık lı." O görüntümü hafızasından silmenin bir yolu yok mıydı yanı?

Elimi göğsüne vurdum. "Sensin sımsıkılı! Şu hâline bak. Leğ göb ü tet kokuyorsun!" Elimi elinden çekerek onu kabinin içine sokmaya ç a lış tım. Bana engel olmadı.

Düşkabininin içine girdiğinde, "Kolumu kaldırarak hâlim yok." demişti.

"Bekle, Uğur'u çağırayım."

"Yok," diyerek karşı çıktı. "Tutmadı ya..."

Gözlerimi devirdim ve ona alçımı gösterdim. "Tek kolumla seni y a kayacağımı mı sandın?"

"Ha yani iki kolun olsa yıkardın?" Cevap vermeden kabinin kapısı nı kapattım ve banyodan çıktım.

Yüzümde aptal bir sırıtma var olduğundan emindim. Elimi göğsü mü yumruklayan kalbimin üzerine getirdiğinde dışarıda beni bekleyen Efe'yle karşılaştım. Sırtını duvara yaslanmış şekilde, "Onu seviyor mu sun?" diye sordu bir anda.

Sorusuna kısa bir süre anlam veremedim. Fakat benden cevap bek lediğini beyan eden mimiğine karşılık iç çekip "Ona güveniyorum," dedim. Güven daha önce kimseye beslemediğim bir duyguydu. Çünkü hayatımın belirli zamanlarında annemi, babamı, Efe'yi sevmiştim. Peri ve Halide teyzeyi, İhsan amca'yı da severdim mesela. Ama daha önce kimseye gözü kapalı güvenmemiştim.

Ama ne sevdiklerimi mutlu edebiliyordum ne de güvendiğim kişiyi...

Hayat beni sert olmaya, dimdik durmaya mecbur bırakmıştı. Çok az kendimi kaptırdığımda o tokadı yüzüme yapıştırıyor ve özüme dön meme neden oluyordu. Yıkılmamak için dik durmalıyım, düşmemek için dikkatli yürümeliydim.

Duygulara yenik düştüğüm an geçmişim tarafından bıçaklanmamıştım. Doğum günü kutlamak benim neyimeydi ki? En son üflendiğim pastadan sonra babamın gözünde gördüğüm değersizliğim yetmemişti miydi? On sekiz yaşında da annemin bana zerre önem vermediği şahit olmuştum. Belki de mutlu olmak benim kaderimde yoktu ve bunun için attığım adımlarda ayaklarımın birbirine dolanıp yere çakılmasının sebebi buydu.

Yine de Neslişah Hanım'ın dediği hiçbir şeye katılmıyordum. O gün orada ona cevap vermemiştim. Çünkü ne söylersem söyleyeyim zihninin içine sinen Güniz Işık'ı ona unutturamayacaktım. Ve onun benim hakkımda düşündüğü hiçbir şey umurumda değildi. Bulut'u etkileyemezdi, bundan emindim. Neslişah Hanım'ın da düşüncelerini değiştirmek için çabalamaya değeceğini sanmıyordum.

Fakat Bulut'un parlak bir kariyer hayatı olacağı konusunda ona katılıyordum. Özellikle benim düşünmediğim İstanbul şehrinde onun için bambaşka bir yol vardı.

Efe'nin yakınımda durduğunu geç fark ettim. Kirpiklerimi kırıpıştırarak ona baktığımda, "Bana neden bir şans vermiyorsun?" diye sordu. "Benimle konuşuyorsun ama o kadar uzaksın ki. Seni herkesten kışkırtırken buluyorum kendimi. Sanki bir tek bana yabancısın."

"Biz iki yabancıyız," dedim. "Kolejden bir tanıdıkısın benim için."

"Güniz..."

"Babamın oğlu da olabilirsin," diye değiştirdim cümlemi. "Ama abim değilsin. Değil saçını kazıtmak, kalbini söküp elime versen telafi edemezsin."

"Her şeyin telafisi vardır."

"Cinayetın telafisi var mıdır?" Ne demek istediğimi anlamadı. "Birini öldürdüğünde onu geri getirebilir misin? Ailesine onun yerine başkasını koymalarını önerir misin?" Dudaklarımı ıslattım. "Çocukluğumu öldürdün. Sen, babam, annem ve annen. Siz dördünüz benim çocukluğumun katilisiniz. O geneleve gelen adamlar bazen başımı okşarlardı. Küçüktüm, Efe. Saçımı, boynumu okşarlardı. Benimle ilgili kurdukları her fantezinin sebebi sizsiniz! Sadece bir defa taciz edildim ama defalarca eşigine geldim. Gözleriyle, sözleriyle taciz ettiler beni. Polis baskın yaptığında, kameralar beni çektiğinde neler hissettiğimden haberin var mı? Ders çalışıyordum! Geleceğim için çırpınıyordum ama urospuymuşum gibi çıkardılar beni oradan!"

"Sus."

"Sızınla kalmaya başladım diye kendinizi ailem sanamazsınız. Gerekleşenden daha az tehlike arz ettiği için size sığındım!"

"Sus..."

"Bana evimin genelev olduğunu söyledin." Sol elimi kaldırıp göğsüne vurdum. "Sana o günü unutmamanı diye cevap vermiştim. Neden unuttun?" Daha fazla öfkelendiğimi hissettiğimde tekrar göğsüne yumruk attım. Zerre kıpırdanma olmadı. Bu zamana kadar dikkat etmemiştim ama kaslıydı. Uzun boyu ve kasları ona attığım yumrukları etkisiz hâle getirmeyi başarıyordu. "Senden..." *Nefret edemiyorum! Ve bundan nefret ediyorum.*

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdüğünde orada yıktığım hiçbir duyguyu umursamadım. "Efe, git. Çık git. Bir daha da gelme."

"Gitmeyeceğim."

"Burası benim evim. Hem ne yüzüz şeysin ya sen!"

Omuzlarını dikleştirirken, "Kardeşler arasında olur böyle şeyler." diye konuştu. "Beş dakikaya barışırsız." Artık benimle dalga geçiyordu ve bu suratının ortasına yumruk atma isteğini körüklüyordu.

"Bir ömür barışmayacağız."

"Hep öyle derler."

Kafasını ellerimin arasına alıp sıkmak, ona daha sert vurmak istedim ama sonrasında bu düşüncelerimi bastırıp salona geçtim. Salon bembeyaz boyalı duvarlarla çevriliydi. Başka bir renge ihtiyaç duymamıştım çünkü kocaman harita çerçevesi zaten yeterince renk katıyordu. Öte yandan bir televizyon almamıştım ama Efe gelirken evden televizyon getirmişti. Hatta Nail kendi Netflix hesabını da açmıştı benim için.

Üniversite sınavına sadece ben mi girecektim acaba?

Uğur gelip gri kanepede yanıma oturdu ve bana telefonunu gösterdi. "Oku ve bana akıl ver."

Uğur: Seni alırım yarın.

Aylin: Deli misin? Babam kıyameti koparır.

Uğur: Neden?

Aylin: Erkek olduğun için.

Uğur: Kız mı olayım?

Aylin: Ben kendim geleceğim.

Uğur: Kuaför randevusu?

Aylin: Eğer bir daha bana kuaför dersen, senin saçlarını yolarım

Uğur: Güzel görünmen lazım.

Aylin: Hayır, iyi şarkı söylemem lazım sadece.

Uğur: Biri canını sıkarsa bana haber ver.

Aylin: Niye sen şövalye misin?

Uğur: Ben prensin ta kendisiyim.

Mesajları okuyup bitirdiğinde telefonu Uğur'un kucağına fırlattı. "Seni kimse uyarmadı mı Uğur? Bu salaklıkla, şerefsizlikle, haysiyetsizlikle nasıl yaşadın bu zamana kadar? Ulan ne istiyorsun kızdan? Çirkinlik senin o kıt aklınla mı sınırlı sanıyorsun?"

"Ama Güniz!" Ağlamaklı ifadeyle bana baktı. "Kuliste Alaca'nın kızları bunu kesin sıkıştıracak."

"Yalnız bırakma o zaman. Senin havan vardır o kızların yanında. Ne de olsa herkesin gözünü boyayan bir soyadın, popülerliğin var. Git dur yanında. Kimse yaklaşamaz."

"Evet, aşırı cool buluyorlarmış beni. İtiraf sayfalarında görmüştüm."

"Batsın sizin siteleriniz de, sayfalarınız da. İtiraf sayfası ne be?!"

"Selam. Anonim olmasını rica edeceğim. Bugün okulda bir kız gördüm. Üzerinde forma vardı!"

Nail kahkaha attı. "İnanabiliyor musunuz? Okulda okul forması giyen bir kız!"

Uğur da güldü. "Kantinde bir şeyler yiyordu." Sanırım itiraf sayfasına gelen mesajları taklit ediyorlardı.

"Vay be... Çok şaşırdım."

"O kız, bunu okuyorsan bana yaz. Eğer sevgilin varsa kusura bakma."

Yüzümü buruşturdum. "Bunlara mı zaman harcıyorsunuz?"

"Başka neye zaman harcamamız gerekiyordu?"

"Coğrafya? İspanya'nın başkenti?"

İkisi de aynı anda, "Barcelona!" diye bağırduğunda elimle alnıma vurdum. Bunu söyleyeceklerinden neredeyse emindim. Eski lisemdeki Coğrafya hocam bile bu soruya yanlış cevap vermişti.

"Madrid!" Elime iki yastık alıp onlara attım.

Nail yastığı kucağına bastırarak merakla, "Real mi?" diye sordu.

"Siz üniversiteyi nasıl kazanmayı planlıyorsunuz?" Uğur azımsak ıydı ama yine de bu kadar basit soruyu bilmesi gerekirdi

Uğur elini boş ver derecesinde salladı. "En fazla mezuna kalırsın be."

"Benim tarihim fena değil."

"Genç Osman nasıl öldü?"

"Allah'ın hikmetinden sual edilmez."

Bu da çok basit bir soruydu ama cevap vermemekte ısrar ediyordu "Ama neden öldü?"

"Allah'ın işine karışılmaz."

"O zaman Allah senin belanı versin, Nail!" Hışımın ayağa Bulut'a bakmak için koridora çıkışımda hâlâ banyonun kapısının kapalı olduğunu görüp kendi odama doğru yöneldim. Fakat orada üstü çıplak, altında sadece havlu olan Bulut'la karşılaştığımda zemin ayağımın altından kaydı sanki.

Gözlerimi kapattım. "Çıkışmış mıydın?"

"Hım..." *Yine bu ses tonu...*

"Kapı kapalıydı ama."

Bana doğru adımlar atıyordu. Ve her adımında gözlerimi daha sıkı kapatmaya çalışıyordum. "Efe de duş almak istemiş."

Geriye doğru adımladım. "Ben çıkayım o zaman. Sen de giyin."

Bu sefer tam dibimdeydi. Duş jelinin, saçlarından gelen yoğun limonlu şampuanın kokusu burnuma dolduğunda ne yapacağımı kestiremiyordum. "Açsana gözlerini. Yoksa kendine hâkim olamaz mısın?"

Sırf kurduğu cümle yüzünden gözlerimi açtığımda onu karşımda bu şekilde görmek tekrar bozguna uğramama neden oldu. Saçlarından, yüzünden akan damlalar çıplak göğsüne doğru yol çizerken yutkunma ihtiyacı hissettim.

Çok yakındı... Fazla yakındı ve bu tenime ateş parçalarını düşürüyordu.

"Birbirimizin hiçbir şeyi olmamıza rağmen gerçeğiz şu an. Tuhaf ama alışmaya çalışacağım buna."

"Öyleyiz," diye onayladım.

"Sana dokunmam yasak mı?" O malum yasağı anımsadım. Defalarca çiğnediğimiz ama sürekli dile getirdiğim yasak sayesinde belirli bir kalıpta yaşamıştık her anı. "Ya da seni öpmem?"

"Bilmiyorum," dedi. "Nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyorum."
Bulut."

"Güvendiğin tek kişi olarak karar verebilir miyim buna?" Parmağı, yanağımda hissettiğimde ona hayır deme şansımı çoktan kaybetmiş başımı sallamıştım. "İhtiyaç butonumuz olacak. Sınava kadar birtane mize ihtiyacımız olduğu herhangi bir anda bu butonu aktif hâle getireceğiz. Tamam mı?" Parmağı yanağımda etrafında daire çizerken göz bebeklerime kadar titriyordum. "Yani her an sana ihtiyacım olduğuna düşünürsek bence gayet makul bir düşünce benim için."

"Bulut..."

"Tamam, tamam. Çok ihtiyaç anlarında kullanırım." Yanağımdaki parmağı durdu ve başını bana doğru eğdi. "İhtiyaç butonu aktif edilsin. Sarılmaya ihtiyacım var." Hiçbir şey söylememe izin vermeden elini belime attı ve beni yavaşça kendisine yasladı. Sol kolumu onun boynuna doladığımda Bulut çenesini omzuma yaslamıştı.

"Benim de," dedim kuru sesle. Yanağıma çıplak omzuna sürttüm ve şampuanıyla duş jelinin kokusunu içime çektim. "İhtiyacım varmış."



♪ Isak Danielson - Remember To Remember Me
Isak Danielson - Remember ♪

"Ne güzel süslemişler burayı..." Nail'in hayranlıkla dile getirdiği cümleye karşılık kafamı salladım. Cevherler'i gerçekten de ilk defa böyle süslemişlerdi. Bu yılın müzik yarışmasının tema rengi maviydi ve her yer maviye bürünmüştü.

Uğur karton bardakta olan kahvesini masaya bıraktı yavaşça. "Keşke Aylin'i de süsleyebilseydik."

Efe, "Ağzının ortasına vuracağım," diyerek eliyle onu tehdit ettiğinde Uğur yerine sindi ve sustu.

"Karşı kolejin kızlarının yanından yine havalı havalı geçelim mi, Uğur?" Kaşlarını çatarak Nail'i dinledim dikkatle. "Hani onlar geldiğinde bilerek belirli koridorlardan geçerdik ya. Sen, ben, Bulut ve Efe... Hepsi düşerdi bize!"

Uğur parmaklarıyla saçlarını taradı. "Tabii ki! Ben hava alarak değil, hava atarak hayatta kalıyorum."

Başta oturan Bulut'un gözleri üzerimdeydi. Başını iki yana sallayarak "Tövbe, tövbe," dedi. "Nasıl bir iftiradır bu?"

Uğur, "Lan, kızlar bilerek gelip omzuna çarpmadı mı?" diyerek güldü inadına. "Sen de kızın koluna dokunup 'acıdı mı?' diye sormadın mı? Sonra numarasını cebine atmadı mı? Hatta kâğıdın sonunda ruj izi bile vardı!"

Efe ifademi ölçmek istercesine bana döndüğünde istifimi bozmadan önümdeki kahveyi aldım ve birkaç yudum içtim. Bunu kendimi dizginlemek için yaptığımı anlamış gibi, "Sahi," diyerek başını Bulut'a doğru çevirdi. "Sen o kıza yürümüştün değil mi? Sonra ne oldu?"

"Ne yürümesi ya? Bulut'un yapmaz!" Nail olaya el atmak istenir, ama Uğur onu beyaz gömleğinin ensesinden yakalayıp geri çekti ve işaret yaptı. Nail yine anlamadı ama Uğur gözleriyle beni gösterdi, de ikisi de sinsi sinsi güldü.

Uğur'un hedefi benim Bulut'u kıskanmamdı.

Kıskanmam, delirmem, hesap sormam ve belki de onunla bu sefer gerçekten sevgili olmam...

Efe ise onun aksine bunu istemese de bilmeden oyununa alet oluyordu. "Hatta kız manyak çıkmıştı. İlk akşam Bulut'a gelinlik fotoğrafı atmaya başladı."

Uğur, "Aynen," dedi coşkulu sesle. "Damadıklar bile seçmişti. Resmen nikah masasına yolcu ediyorduk çocuğu. Üstelik ikisi de reşit de gildi daha."

Efe, "Kız o yüzden imam nikahını önerdi," diye ekledi. "On sekiz olunca da resmi evlilik yapma hayalleri kuruyordu."

Nail, "Hatırladım!" diye bağırды. "Gece kapımı çalıp onu kurtarmamı istemişti. Ben de telefonu alıp kızı aradım ve ikimizin beraber olduğunu söyledim." Nail dirseğini Bulut'un koluna vurarak ona göz kırptı. "O zamandan beri bana karşı boş olmadığını biliyordum, yakışıklı."

Hiçbir şey söylemeden ifademi sabit tutmaya çalışıp kahvemi bitirdim. Hepsı sırayla bana göz ucuyla bakıyordu ama hiçbiri istediği tepkiyi alamıyordu. Sınırlarımı zorlayacakları belliydi ama onları tatmin eden bir tepki vermemeye çalışacaktım.

O sırada megafondan duymaya alışık olmadığım yabancı bir ses yankılandı. "Dikkat, dikkat! Son sınıflar konferans salonuna! Müzik yarışması yarım saat içerisinde başlıyor! Cevherler Koleji'nin öğrencileri misafirperverlik göstererek son sıraları tercih etsin lütfen!"

Uğur anında ayaklandı. "Gidip Aylin'i bulayım."

"Dikkat, tokat atabilir." Bu sefer Bulut ona sataştığında başımı iki yana sallayarak sandalyeyi itip ayağa kalktım.

Uğur ellerini pençe hâline getirip "Dikkat! Sınava kadar senden ayrılabilir," dedi ve bana göz kırparak önden ilerlemeye başladı. Kafeteryanın çıkışında dönüp "Sınavdan sonra da seni umursayacağımı sanmam Bulutcu!" diye bağırды ve Bulut'un ona fırlattığı sandalyeden zamanında kaçıp kendisini kurtardı.

Yaptıkları espriler sinirlerimi gerdığı için hiçbirini beklemeden ilerlemeye başladığımda arkamdan seslenen Nail'i bile umursamadan

kular ruvalerine girdim. En son dün Nad'in aldığı oyun kumandasında sa-
atlerce oyunlar oynamış, evimi dağıtmış ve sonrasında toplayıp grime-
lerdi. Efe yalnız kalmaktan korkuşunu bana hazırlayıp katmak arzı-
ğını belirtmişti ama yüzüne kapattığım kapıyla ona cevap veremeyişim

Bulut'a sarıldığım birkaç dakikanın sonrasında kumandanı odadan
dışarı atmış ve mutfakta yüzüme buz gibi suyu çarpmaya başlamış-
tı. Onunla her temas ettiğimde tenime yayılan o acı acıklılığın adı
anlam veremiyordum ve bunu sonlandırmak için kaçak su da çekmez
olmuştu.

Bazen insan kendini anılardan soyutlayıp anın varlığını sorgularda
*Ben gerçek miyim? Şu an gerçekten burada mıyım? Ve bundan yapabilecek-
mi?* Herkesin en az bir defa kafasını kurcalayan sorulardı bunlar. İnsan
kendini varlığını sorgulamaya başladığı ilk an bunun son olmadığını da
anlardı ve bu sürekli devam ederdi. Bir süre sonra beyinde cennet ateşine
başlayan anlar ve anılar insanı delirtirdi.

Ben deliriyordum.

Dün gece dört yüz soru çözerken varlığını sorgulamayan ben, şu an
ayanın karşısında bunu yapıyordum.

Eğer bir tek dilek hakkım olsaydı çocukluğumu, ikinci dilek hak-
kım olsaydı unutmayı seçerdim. Çocukluğum bir ülkedeydi. Osa yap-
mazsam gözümün açık gideceğini biliyordum.

Geçmişim bir zincirdi. Ruhumun özgürlüğünü kısıtlayan bir pran-
gaydı. Geçmişimi unutmak, yaşama atacağım ilk adımdı. Bunu biliyor-
dum. Ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini de biliyordum.

Çünkü her anı günün birinde insanın karşısına çıkmasını başarıyor-
du. Bazen bir şarkı seslendiğinde tüm içindekileri haykırtıyor, kapat-
tığın sandığını açıp her şeyi ortalığa döküyordu. Bazen bir soluk ona
arığın adımlarla canlanıyor, geçmişteki ayak izlerini önüne seriyordu.
Bazen bir fotoğraf... Ah, bir fotoğraf. Asla yaşanmayacak, tekran olma-
yacak o anı ucu sivri bir iğneye çevirip kalbinin orta yerine batırıyordu.
Hatırlamasan bile hatırlatıyordu. *'Bak, sen unuttun ama ben hatırlıyorum.
Bunu sen yaşadın'* diyordu acımasızca.

Elimle şakakları ovup kendime gelmeye çalıştığım sırada içeriye gi-
ren Gizem'i gördüm. Beni fark ettiğinde kollarını göğsünde birleştirdi
ve sırtını kapıya yasladı. "Mutlu musun?"

"Niye?"

Tek kaşı havalandı. "Kazandın."

"Seninle savaşmadım." Hâlâ ona dönmemiştim ama gözlerimi ayna sayesinde birleştiriyordu. "Ortak istediğimiz hiçbir şey yoktu."

"Bulut var."

"Bulut için savaşmadım." Gözlerimi kistim. "Birini kazanmak sadece onunla savaşırm. Başkalarıyla değil. Hele seninle hiç değil." Bulut beni kazanmak için benimle savaşırmıştı mesela. Efe ise Gizem'i düşünüp Bulut'la savaşılmaya çalışıyordu. Oysa bu yanlıştı. Başkaları değil, bizzat kazanmak istediğimiz kişiydi bizim tek rakibimiz.

Ne demişti Bulut? "*En güzel rakibim, birbirimize kaybedelim...*"

"Onu hak etmiyorsun," dediğinde maksadı beni incitmekti ama bunu zerre umursamayacağımı öğrenmiş olmalıydı. "Onun gözünün içine bakardım. Dünyanın diğer ucuna gitmek istese peşinden giderdim. Ama sen sadece kendini düşünüyorsun. Peşinden gelmek istemesine rağmen onu reddediyorsun."

"Bunu anlamayı beklemiyorum," diyerek arkamı döndüm ve baştan aşağı onu inceledim. "Bulut'un parası olmasaydı onu ister miydin hayatında?" Birkaç adım atarak tam karşısında durdum. Koluna taktığı marka çantaya dokundum. "Şu çantayı sana alamasaydı mesela? Ya da şu Puma ayakkabılarını? Cebi boş bir Bulut'a karşı da aynı mı hissederdin?" Sorum onu bozguna uğrattığında dudakları aralanmış, ne diyeceğini şaşırılmıştı. Oysa bu sorunun cevabı çok netti. Evet ya da hayır demeliydi.

Yutkundum. "Ben severdim. Her koşulda, her zorlukta severdim. Onun için ondan bile vazgeçerdim ama peşimden sürüklenmesine göz yumup bencillik etmezdim. Sen beni anlayamazsın. Şimdi çekil önümden ve bir daha asla karşıma çıkmak gibi aptallık yapma."

Omzuna çarparak dışarı çıktığımda kapının önünde bekleyen Nail, "Sonunda!" dedi. "Kendi üzerine sifon mu çektin? Yoksa yediklerine duygusal bağ kurup vedalaşmak mı istemedin? Kafamda binlerce senaryoyla seni bekliyordum. Bir dakikadır! Mükemmel ve verimli geçen öğrencilik hayatımdan bir dakikayı senin için harcadım!"

"Çok fedakârsın."

"Öyleyim," diyerek memnuniyetle kafasını salladı. "Cevher'in yanına uğrayalım mı? Suyunu yenilemem gerekiyor. Sonra da konferans salonuna geçeriz."

"Madem bir dakika beni bekledin," deyip omuz silktim. "Gidelim o zaman." Onunla beraber koridorda yürümeye başladık. Okulda

büyük bir kargaşa vardı. Diğer katılımcıların formalarını giyen öğrenciler konferans salonuna doğru ilerliyorlardı. Benim gibi öğrenciler de konferans salonuna gelip Cevher'in yanına vardığımızda kurtulmuş olduklarını altına saklandığını görmüştüm.

Elimi uzatarak "Gel," dediğimde korkarak bana baktı. Fikrim kadeh oldu. Ardından avucumun içine oturdu ve onu alıp konferans salonuna çıkarmama izin verdi. "Korkmuş."

"Ne yapsak?" Nail kısa bir süre düşündü. Ardından Cevher'i alıp sol göğsündeki gömlek cebine tıktı. "Şartlı düşünmek onun da hakkı. Haydi, gidelim."

"Saçmalama," diyerek kolundan tuttum. "Ya korkup kaçarsın?"

"Benden mi korkacak? Babasından?" Kasları düz çizgi beldende gerildi. "Hanım, hanım onlar benim yavruları mı?" Kendasını daha fazla tutamayıp güldüğümde o da güldü.

Megafondan tekrar, "Son beş dakika!" diyen sesi duyduğumuzda Nail ile koşmaya başladık. Elini cebinde tutarak Cevher'i korumaya çalışıyordu ama yine de hızlıydı.

Konferans salonuna vardığımızda arka sıralarda Uğur bize el sallayıp boş yerleri gösterdi. Efe ve Bulur'un arasında boş yere gözlerimi belerler- rek baktığımda Nail çoktan Uğur'un yanına oturmuştu.

Salonda neredeyse hiç boş yer kalmamıştı, bu yüzden mecbur ikisinin arasına oturdum. Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürterek ileri geri hareket ettim ve o sırada yarışma başladı. Okul müdür ve müdürle- ri sahneye çıkarak herkesi selamlamış, yarışma kurallarını açıklamıştı. Sonrasında jüriler tanıtılmıştı. Ve hemen ardından alfabetik sırayla yarışmacıların sahneye geleceği açıklanmıştı.

O sırada Uğur'un bana telefonunu uzatığını gördüm. Aylin'le olan mesajlaşmalarını okumam için yapmıştı bunu.

Aylin: Sen haklıydın.

Aylin: Özür dilerim ama ben yokum.

Aylin: Uğur, gerçekten özür dilerim. Kolej için bir aylık ücreti öderim gerekirse ama sahneye çıkamam.

Aylin: Ben onlar gibi güzel, havalı değilim. Sahneye çıkmanın gör- rüntüsü de önemlidir. Bunu her defasında geri plana attım ama baktılar.

"Paleolitik buzul çağında hayatta kalan bir grup memeliyi merkez alan Amerikan film serisi *Buz Devri*'nden bir repliktir.

Uğur: Saçmalama! Geliyorum.

Aylin: Gelme.

Uğur'un ayaklandığını gördüğümde telefonundan Aylin'i aradım. Ben de ayağa kalktım ve merdivenlerle kulise giden yolda ilerledim. Sırada Vedat Bey yine bir şeyler konuşuyordu ama umursamadan kulise verengi kapıdan kulise açılan yola girdik. Uğur'un adımları aceleci ve endişeliydi. Bu tedirginliğinin sebebi Aylin miydi? Yoksa yarışma mı? Sanırım bunu ona sormam gerekiyordu.

En sonunda Aylin'in olması gereken odaya girdiğimizde içen bomboştı. "Aylin?" Uğur ona seslense de tek bir ses dahi gelmiyordu. Gözlerim odayı taradı. Pembe renkli cüzdanı buradaydı. Tekrar odayı incelemeye başladığımda adımlarım beni büyük kahverengi dolabın önüne getirdi.

Dolap sığınmadığım baba kucağından daha güvenli olan tek yerdi. Saatlerce içinde oturur, çocukluğumun kurtarılmasını beklerdim. Yıllarca boşuna beklemiştim. Ama şimdi Aylin'in beklentisini karşılayacaktım. Kapağı kendime doğru çektiğimde tiyatro kulübünün kostümlerinin eteğinde saklanan onu gördüm. "Yakaladım seni."

Aylin prenses kostümünün eteğini çekerek başını çıkardığında, "Kızım, neredesin sen?" diye bağırdı Uğur. "Kim ne yaptı? Söyle!"

Ölümcül bakışlarla Uğur'a baktım. "Sence bunun sırası mı?" Aylin'e elimi uzattım. "Çık, haydi."

"Yarışmaya katılamam," dedi ürkekçe. "Kazanamam ki ben. Kapasitem yok."

"Kim dedi?" Uğur hâlâ kimin ne dediğini düşünüyor olmalıydı. "Söyle, diskalifiye edilsinler."

"Herkes!" Aylin bir anda dolaptan çıkıp Uğur'a bağırmağa başladı. "En çok da sen!" Uğur'un göğsüne vurarak onu ittirdi. "Güzellik sadece makyajdan, saç maşalamaktan mı ibaret sizin gözünüzde? Havalı olmak babamızın parasıyla mı belirleniyor? Neden bu kadar kıt beyinsiniz? Neden? Müzik yarışmasına katıldım ben! Sadece şarkı söylemem gerekiyordu!"

Uğur'un bozguna uğrayan ifadesine karşılık bir adım geri çekildiğimde Aylin ağlayarak onun göğsüne vurmaya devam ediyordu. Uğur ise sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Onu durdurmaya, susturmaya yeltenmiyordu.

"Sıvıkcilerimden nefret ediyorum!" Uğur'a daha sert vurdu. "Bu okul dan nefret ediyorum!" Bir kez daha. "En çok senden nefret ediyorum!"

Uğur'a tekrar vurmak istediğinde bu sefer bileğini havada yakaladı ve duymayı asla beklemediğim o cümleyi seslendirdi. "Ben de seni se virorum."

Uğur, Aylin'i kendisine doğru çekerek sarıldığında çenem yere değ nek üzereydi. Kesinlikle beklediğim bu değildi. Uğur'un ondan hoş landığını fark etmiştim ama hislerinin sevgi boyutunda olduğunu tah min edemezdim.

Aylin de ona sarılarak içli içli ağlamaya başladığında yavaşça odadan çıktım. Sanırım bu anı onlara bırakmak en iyisiydi.

Yüzümde var olan kocaman gülümsemeyle etrafa bakındığımda ko ridorun diğer ucunda Bulut'u fark ettim. Fakat yanındaki Alaca'dan gelen kız kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. Kız Bulut'un dibine girmişti ama Bulut ona rağmen mesafesini korumak adına geri adım lamıştı.

Kahverengi saçlarını öne doğru atıp telefonunu çıkardı ve Bulut'a bir şeyler gösterdi. Bulut karşılığında başını iki yana salladı. Dudakları nı aralayıp konuşmamıştı bile onunla.

Kız bir adım daha attığında aynı anda ortalarına zıplayarak giren Nail, "Kocam!" diye haykırdı. "Kocama göz diktiler! İmdat!" Kız şaşır ıp koşarak uzaklaştı, ben gülmeye başladım. Nail beni fark edip "Ku mam!" diye seslendi. "Aylin iyi mi?"

Bulut beni yeni fark ettiğinde az önce olanları görüp görmediğimi ölçmeye çalışıyordu. Nail'e gülmeye devam ederek onu kuskandığıma dair hiçbir ipucu bırakmadım. Nail koşarak yanıma geldiğinde, "Aylin daha iyi," diye mırıldandım. "Ama yarışmaya katılıp katılmayacağını bilmiyorum."

"Uğur içeride mi?" Nail içeriye girmek istediğinde kolundan tutar ak onu durdurdum.

"Bence girme."

"Neden?"

Elimi saçıma götürerek başımı kaşıdım. Onlara söylemeli miydim? "Girme işte."

"Neden?" diye diretti. "Yoksa Aylin, Uğur'un elini kolunu bağlayıp şerefsiz olduğunu mu ihbar etti? O zaman gerçekten girmem içeriye!"

"Yok," diye yanıtladım sorusunu. "Sarılıyorlar."

Nail lafinı bitirmeme izin vermeden içeri daldığında Uğur ve Aylin'in şaşkınlık nidaları kulağıma doldu. "Ananı, avradını lan! Ne yapıyorsunuz siz?"

Aylin, Uğur'dan uzaklaşsa da Uğur kolundan tutarak onu kendisine doğru çekti. "Sana ne?"

"Nasıl bana ne?" Nail kalbini tutuyordu. "Sen benim oğlumdun!"

Uğur yüzünü buruşturdu. "Ne alaka?"

"Ne bileyim," dedi Nail rolü kenara bırakarak. "Kapılar bana Adnan Ziyagil'i hatırlatıyor."

Bulut, "Onu, bunu bırakın," dediğinde bugün sesini ne kadar az duyduğumu anlamıştım. Sesi sanki bir an için kalbimin teklemesini, bedenimin heyecandan titremesini sağlamıştı. "Yarışma ne olacak?" Doğrudan Aylin'e bakıyordu. "Eğer istemiyorsan katılmak zorunda değilsin. Rahatsızlandığını söyleriz."

Hepimiz cevabını vermesi için Aylin'e döndüğümüzde o göz ucu Uğur'a baktı. "Katılacağım." Sonrasında aynaya döndü. "Ama önce yüzümden şu fondöteni çıkarmam gerek." Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Aylin aldığı pamuk ve makyaj temizleme suyuyla tüm makyajını çıkardı, saçlarını taradı. Bu sefer bize döndüğünde daha özgüvenli ve sakindi.

"Hazırım."

Aynı anda, "Özel Cevherler Koleji," dedi megafondaki ses. "Sıra sizde!"

"Çıkıyorum," dedi Aylin bana bakarak. "Şans dile."

Gülümsedim. "Şansa ihtiyacın yok."

O sahneye çıktığında hepimiz aceleyle yerlerimize dönmüş ve şarkının başlamasını beklemiştik sabırsızlıkla. Işıklar Aylin'in üzerinde toplandığında kocaman gülümsedi ve işaret vererek şarkıyı başlattı.

I can feel you're slipping through my hands

I've tried to break the silence

Just wanna know now where we stand

Cause I can see it in your eyes, you don't believe a word I say¹⁰

¹⁰(İng.) Ellerimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum / Sessizliği kırmayı denedim / Sadece şu an hangi noktada durduğumuzu bilmek istiyorum / Çünkü gözlerinde söylediğim hiçbir kelimeye inanmadığını görebiliyorum.

Şarkıda kullandığı ton, sözler kalbimi ele geçirdiğinde neşesizliğimin düzensizliğini hissediyordum. Çakırmadan Bulut'a baktığı anda onun gök mavisi gözleriyle karşılaşmışım. Beni izliyordu.

*Suddenly you're hard to reach
It's like you're tired of trying
I'm lost, can you come back to me?
Tell me what you're hiding'¹*

Bulut'un gözleri son cümleyle kısıldığında bakışlarımı ondan kaçırdım. Ondan sakladığım şeyi öğrenmemeliydi. Evet, hislerimi belirten çok şey söylemiştim. Akıldan çıkmadığını, sürekli zihnime yerleştiğini, ona güvendiğimi dile getirmiştim. Ama nasıl ona her gün daha fazla kapıldığımı, bağlandığımı söyleyebilirdim?

*Please don't let me go
We've been wrong before
Don't want to lose the memories
Remember to remember me'²*

"Bana bakma," diye fısıldadım. Bakışlarının altında ezildiğimi fark edemiyor muydu?

"Bana bak," dedi kulağıma doğru. Kalbim göğüs kafesime sert darbeler indirirken başımı yavaşça ona çevirdim. "Beni hatırla." Boğazımdaki kocaman yumruyu yok etmek için yutkundüğümde Bulut'un gözlerinde kaybolmak üzereydim. "Beni hatırlamayı unutma, Gün."

"Bulut..."

"Beni görmezden gelemezsin," dedi kısık sesle. "Şarkılar hatırlatır, anılar kısıvrak yakalar. Boşuna çabalama."

"Seni görmezden gelmiyorum," diye karşı çıkımda Bulut'un "Bunu yapmam."

"Yapma," dedi. "Yakma."

Konuyu değiştirme gereği duyarak "Dinlendin mi?" diye sordum. "Bir şeyler yedin mi? Yarın maçı izleyeceğim."

"Senin için gol atayım mı?"

¹(İng.) Aniden ulaşılmaz güç biri oluyorsun / Sanki denemektensin yorulmuş gibisin / Kayboldum, bana geri dönebilecek misin? / Bana ne sakladığını söyle.

²(İng.) Lütfen gitmeye izin verme / Daha önce yanıldık / Anılarımızı kaybetmek istemeyorum / Beni hatırlamayı unutma. Isak Danielson'ın 2020 yılında çıkan *Remember To Remember* albümünün aynı adlı parçası.

Dudaklarım kıvrıldığında gözleri dudaklarıma ilişmişti. "Bu çarpıcı mantık bir hareket olurdu."

"Romantizm benden sorulur," dediğinde gülümsemem büyüdü.

Alkış tufanı ile gözlerimi ondan aldığımda herkesin Aylin'i alkışladığını, onun da eğilerek seyircileri selamladığını gördüm. Yüzünde kocaman tebessümle geriye gidip kulise girdiğinde Uğur onun yanına gitmek için yanımdan ayrılmıştı. Nail, "Bunlar şimdi ne oldu tarzı olarak?" diye sordu. "Aylin bu şerefsiz neden yüz verdi?"

"Belki de bilmediğimiz şeyler olmuştur." Bulut'un sakın tavırla selamladığı cümleyle kaşlarını çatıttım.

"Bilmediğimiz bir şey mi var, kapran?"

"Bu kız kaptan dediğinde acayip seksi oluyor!" Nail lafını bitirmez Bulut onun ağzına vurdu.

"Cevap vermedin, kaptan?"

Sahte bir sinirle bana baktı. "Bilerek mi yapıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine basturdum gülmemek için. "Ne alakası var?"

"Dün gece," diye başladı konuşmaya. "Uğur gitmiş kapısına. Kızın babası uyuyana kadar beklemiş, sonra da Aylin çıkmış dışarıya girecece. Konuşmuşlar uzun uzun. Geri zekâlı, beni aradı. Kalbi atıyormuş. Aylin'in yanında kalp atışlarını duyduğunu söyledi ve bunun bilimsel açıklamasını bekledi benden. Kendisi bile ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul edemiyordu. Demek ki bugün anlamış."

"Uğur adına sevineyim mi, Aylin adına üzüleyim mi? Bilemedim."

"Nail, belki de Uğur, Aylin sayesinde düzelir. Çok erken etki altına girebilen biri. Zamanında Efe'nin, sonra benim etkim altına girdi. Kendi düşünceleri varsa bile arka plana atıyor."

"Her zaman öyleydi," dedi Bulut. "Küçükken hiç kendi fikrini söylemezdi. Kim ne oynamak isterse ona ayak uydururdu. Bu da babasından kaynaklı biraz. Her zaman Uğur'un yerine o düşündü, karar verdi. Seçim hakkı olmadığı için seçmeyi öğrenemedi hiçbir zaman."

Efe'nin pürdikkat bizi dinlediğine emindim ama sesi çıkmıyordu. Bir süre sonra Nail, "Neyse," diyerek konuyu kapattı. "Haritacı, sende toplanalım mı?"

"Benim evim senin için kafe mi? Gidip dinleneceğim, sonra da soru çekeceğim."

"Alçıyla nasıl soru çözüyorsun?"

"Sol elimi alıştırdım."

"Ulan ben iki sağlam elle yan gelip yatıyorum. kuz uğk etke varı ęo rüyor."

Efe sohbe te dâhil olarak "Peri teyzeye yedek anahtar verir misin" diye sordu. "Sana yemek yapacağımı. Ortalığı da temizler."

Efe'ye döndüm. "Kadının üzerine iki ev mi yıkacağız?"

"Daha fazla maaş alacak. Sen merak etme "

"İyi."

Nail beğeni işareti göstererek "Abi olma yolunda son hır ıkerliyor." dedi. Efe ona gözlerini devirerek karşılık verdi.

Diğer yarışmacılar sahneye çıkarken artık onları dinlemiyordum Arkama yaslanarak telefonumu kurcaladığım sırada hepimizin telefonuna gelen bildirimle Whatsapp'a girdim.

Uğur, "Slm, nbr?" grubunu oluşturdu.

Uğur sizi ekledi.

Uğur: Selam.

Uğur: Grupta ben, Aylin, Güniz Işık, Bulut, Nail ve Efe var. Bilginize.

Efe: Neden?

Uğur: Kaynaşalım.

Nail: Anladım. Aylin'in babasına yakalanmamak için grup kurdu.

Uğur: Aynen. Gece bildirimleri kapatın. Aylin'le özel konuşacağım.

Grubun içindeki kaydetmediğim numara Aylin'indi. Onu da kaybederek tekrar konuşmaya döndüm.,

Aylin: Saçmalama lütfen.

Bulutcu: Helal sana. Kırk yılın başında bir probleme çözüm üretmişsin.

Nail: Aylin'e üstünde ne olduğunu sormasını görmek zorunda mı benim minnoş gözlerim?

Aylin: Ne?

Nail: Yengeciğim, bu çocuk şerefsiz. Kalbi yok. Sadece bel altını düşünüyor.

Uğur: NAIL!

Bulutcu: NAIL!

Efe: NAIL!

Güniz Işık: Nail?

Nail: *Güniz Işık söyle, canım kumam. Caps locksuz yazdığını bana olan sevgim arttı şu an.*

Güniz Işık: Karışma onlara.

Nail: Ama ben Uğur'un sapıklıklarını görürsem ağlarım.

Efe: Lan ne zaman gördün sapıklığını?

Nail: Bekle, atıyorum.

Bulutcu: ATMA LAN GEREKSİZ!

Uğur: ATMA LAN KURBANIN OLAYIM. TABANINI YALAK!M
AMA ATMA! YALVARIRIM!

Efe: ATMA LAN KARDEŞİM VAR BENİM GRUPTA!

Aylin: Şu an Uğur titriyor.

Nail: Kokla.

Aylin: Neyi?

Nail: Etrafı... Kesin altına yapmıştır.

Uğur: Lan Nail... Lan... Göreceksin sen.

Bulut, "Nail, yeter," diyerek elinden telefonu aldı. "Uslu dur."

"Emredersin, aşkım." Nail başını Bulut'un omzuna koyduğunda ben de telefonu cebime atarak arkama yaslandım. Uzun bir süre sonra tüm yarışmacılar şarkılarını söylemişti ve jüriler on dakika kadar konuşup kararlarını vermişti.

Hepimiz dikkatlice kazanan kişinin ismini beklerken, "Kazanan ev sahibi Özel Cevherler Koleji!" dedi kadın. Tüm öğrenciler heyecanlı yerlerinde zıplayıp alkışlamaya başladığında sahneye çıkan Aylin'i görüp bağırdı Nail.

"Cev-her-ler!" Herkes Nail'e ayak uydurarak ritimle bağırmaya devam ederken yüzümdeki gülümsemeyle Aylin'i izledim.

Ödül bir kupaydı. Aylin kupayı eline alarak jüriye teşekkür etmiş ardından mikrofona yaklaşmıştı. "Vazgeçmek üzereyken bana el uzatarak Güniz Işık'a teşekkür ederim." Doğruca gözlerimin içine baktı. "Gözlerine baktığımda gücü gördüm. Bana, bende olmayan bir şeyi kazandırdın. Sağ ol."

Gülümsemem daha da büyüdüğünde kupayı havalandı ve herkes daha da coşup bağırmaya başladı.

Gözlerim Aylin'i perdenin arkasından izleyen Uğur'a takıldı. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde hayran hayran Aylin'e bakıyordu. Aylin ona iyi gelecekti. Uğur'un yanında bulduğum ve bunca zaman kötülüğünün golgesinde kalan iyiliği çıkaracakti dışarı.

"Lan! Kedi kayboldu!"

Gözlerim kocaman açıldığında göğsüm korkuyla sıkışmıştı. "Ner-
Bu kalabalıkta ayak altında kalır!"

"Allah senin belanı versin, Nail!"

Efe soğukkanlı tavırla, "Uğur," dedi. Onu aramış olmalıydı. "He-
men anons ettir. Kimse kıpırdamasın. Kedi kayıp."

Aylin ödülü alıp sahneden indiğinde Uğur koşarak mikrofona sa-
nılmıştı. "Kimse kıpırdamasın! Küçük kedimiz kayboldu. Siyah renk.
Herkes ayağının altına baksın!"

"Aldığın cipsin içindeki cipslerden çok boş hava olsun, Nail!"

"En sevdiğin çorapla evden tam çıkacağın sırada ıslak zemine bas,
Nail."

"Su içtiğin şişe üzüm sirkesi çıksın, Nail!"

Dizlerimin üzerinde eğilmek ve koltukların altına bakmak istedi-
ğinde Bulut beni durdurdu. "Kolun acır. Ben bakanım."

Herkes eğilerek kediye aramaya başladığında en sonunda bir kız
uzaktan, "Buldum! Buraya saklanmış!" diye bağırdı. Uğur ona daha
yakın olduğu için koşar adım kızdan kediye aldığı anda derin nefes ala-
bildim.

Uğur elinde tuttuğu Cevher'le geri döndüğünde, "Lan bir kediye sa-
hip çıkamadın," dedi Nail'e. Sonrasında yüz ifadesi değişmeye başladı.
"Elimin içine sıcak bir şelale akıyor gibi..."

Nail, "Uğur," dedi korkuyla. "Cevher işiyor."

Uğur'un suratu gitgide beyazlaşırken, "Nail," dedi. Çok sakindi ama
her an patlayabilirmiş gibiydi. "Avucuna isemek borcum olsun, kardeşim."

"Kanka, sen bana kızdın ya. O da babasının intikamını almak istedi."

Uğur gülümsedi. "Ben onun babasının ta..."

"Uğur?"

Aylin'in sesiyle Uğur daha geniş gülümsedi. "Babasının ta ebesine
teşekkür ederim. İyi ki doğumuna yardımcı olmuş bu arkadaşımın.
Gel, Aylin. Gel, bak. Nasıl da güzel işedi avucuma yeğenim."

Aylin gelip Cevher'in başını okşadı. "Ay ne tatlı!"

Bulut, Efe ve ben gülmek için kendimizi sıkıyorduk. Nail mavi cup gözlerle Uğur'u süzüyor, Uğur Aylin'e, Aylin de Cevher'e bakıyordu.

En sonunda Nail, Cevher için bir kutu getirdi. Uğur koşarak tuvalete giderken Nail de Cevher'i temizlemek için onun peşine çıkmıştı.

Aylin'e dönerek "Tebrik ederim," dedim. "Hak etmiştin."

"Çok sağ ol," dedi elindeki kupayı kucaklayarak. "Bulut'un çok yerdimi dokundu. Şarkıyı bile o seçti."

"Ne?" Gözlerim Bulut'a kaydığında ensesini kaşıyarak başka tarafa baktığını gördüm.

"Seni seviyor," dedi Aylin bana doğru eğilerek. "Ben de onu kırmadım. Neyse, ben kaçtım! Babam kapıda bekliyor. Görüşürüz!"

"Görüşürüz."

Koşar adım konferans salonundan çıktığında Bulut'a doğru adım attım. "Sen çok fenasın, kaptan."

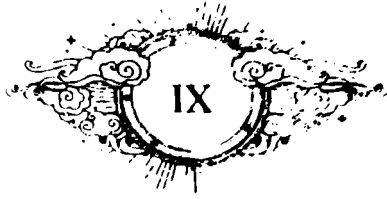
"Sen daha çok fenasın, kaptaniçe."

Kendime mani olamayarak güldüm. "Yarın görüşürüz o zaman."

"Yarın gözünü bile kırpmadan beni izle."

Ona arkamı döndüm ve omzumun üzerinden, "Zaten seni izlediğimde asla gözümü kırpmıyorum," dedim. Bu cümleyle alışılagelmiş umursamadan koşar adım konferans salonunu terk ettim.

Her zaman kalbi titreten cümleleri o kuracak diye bir kural yoktu sonuçta...



Galatasaray Tribün Korosu - İndir: Bz Sazere

Ertesi sabah uyandığımda midemdeki kelebekler göğsümün tam içinde uçuşuyorlardı. Tarifi benzersiz kıpırlara sebep olan bu hisle yerimden kalktığımda kolum çok az sızlamıştı ama aldırmadan peluş tertliklerimi giyip banyoya girdim.

Uzun bir duş almış, sonrasında dün akşam Peri teyzenin benim için yaptığı sandviçi buzdolabından çıkardım. Tek elle hareket etmek zordu ama artık alışıyordum. Çayı beklemeden sandviçi mideme indirdim ve ondan sonra bir bardak çay içtim.

Bu evde her şeyin kısa bir süre de olsa bana ait olması güzel hissetti-riyordu. Kendimle baş başa kalmak, zaman geçirmek etkili bir dinlenme yöntemiymi.

O sırada telefonuma gelen mesajlara bakma fırsatım olmuştu. Uğur'un dün açtığı gruba bir sürü mesaj gelmişti.

Uğur: Bugün serbest kıyafet günü.

Uğur: Maça özel. Babamdan rica ettim.

Uğur: Uyumlu giyinelim mi? @Efe

Efe: Niye biz ikiz miyiz? @Uğur

Uğur: İyi be, tamam.

Nail: @Günizlşık biz uyumlu giyinebilir miyiz? Lütfen!

Efe: Ne alaka?

Nail: Sana ne?

Nail: Alına Güniz Işık'ın abisi olduğunu da yazmak ister misin?

Nail: Bir de bayıl istiyorsan, Efe.

Uğur: Yılların hıncını çıkarmaya çalışıyor.
Aylin: Anlamadım.
Uğur: Ben bir ara sana özet geçerim, güzelim.
Nail: Güzelin?
Efe: Güzelin?
Aylin: Güzelin miyim gerçekten?
Uğur: Gerçekten güzelimsin.
Uğur: Yerim kız seni.
Bulutçuk: Ulan millet bir günde sevgili oluyor, ben hâlâ sürünüyorum
Efe: Umarım hep sürünürsün.
Uğur: Hayaller ve hayatlar, Bulutçuk.
Nail: Ben de yıllardır sürünüyorum ama üzerime kuma getirdin!
Nail: Erkek değil misiniz? Hepiniz aynısınız ama ben hariç!
Aylin: Anlamadım.
Nail: Yani yengeciğim, ihanet yakındır.
Nail: Boynuzlarını şimdiden görebiliyorum. Ama merak etme, yakışmış
Uğur: Nail.
Nail: He.
Uğur: Küfür ettim, geldi mi?
Nail: Yengeciğim, görüyor musun? Küfürlerle başlar, çapkınlıkla son-
lanır bu ilişki.
Aylin: Bana küfür etmedi ki.
Nail: EN YAKIN DOSTUNA, ÇOCUKLUK ARKADAŞINA KÜ-
FÜR EDEN BİRİ ZAMANI GELDİĞİNDE SENİN GÖZÜNÜN YA-
ŞINA BAKMAZ!
Nail: Aç artık gözünü!
Uğur, Nail kişisini gruptan çıkardı.
Grup konuşmalarından çıkıp Nail'in özelden yazdığı mesajlara tı-
ladım.
Nail: Haritacı, söyle ona, geri alsın beni.
Nail: Senin sözünün üzerine hiçbir şey diyemez o.
Nail: Lütfecen!
Tekrar gruba döndüm ve mesaj yazdım.

Günia İpşi: Uğur, Nail'i gruba geri al.

Uğur: Nail kişisini gruba ekledi

Nail: Beni ne çabuk belediniz.

Nail: Dayanamadınız yokluğuma.

Efe: Nail, yettin ama sen.

Uğur: Aynen.

Nail: Bulut, koru beni.

Bulutcu: Uğuşmayın.

Nail: Küçükken de sen korurdun beni. İy ki varsın.

Bulutcu: Eyvallah.

Telefonu bir kenara bırakarak odama geçtim. Serbest kıyafet günü olduğu için zümrüt yeşili bol bir kazak, siyah dar pantolon geçirdim üzerime. Kısa siyah mont ve aynı renkteki botlarla kombinimi tamamlayıp saçlarımı atkuyruğu yaptım sıkı bir şekilde. Bugün girmem gereken sadece bir ders vardı ve ona da girmeyecektim. O yüzden sadece cüzdan ve telefonumu montumun cebine attım.

Evden çıkıp taksiye atladığımda maça bir saatten fazla vardı. Bulut nerede olduğuma dair mesaj atmıştı ama okula çok az kaldığı için ona cevap vermemiştim.

Taksi okulun karşısında durduğunda ücreti ödeyerek aşağı inip etrafa baktım. Hava soğuk olduğu için kapalı futbol sahasında oynayacaklarını sanıyordum ama bahçedeki kargaşayı gördüğümde maçın açık havada gerçekleşeceğini anladım.

Aceleci adımlarla sahanın yanına geldiğimde, "Kaptanımız geldi!" diye bağırıp bana el salladı Furkan. Bulut yanlarında değildi ama yine de onların yanına gittim.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum. Hazır mısınız?"

"Sensiz zor olacak ama hazırız."

Ayça'ya tebessüm ettim ve omzunu sıvazladım. "Halledersiniz siz."

Hamit, "Kaptan nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu. "Yarım saatir yok."

Dudak bükerek etrafa bakmaya başladım. "Bilmiyorum ama bakayım." Arayan gözlerle sahadan çıktığımda basketbol sahasının arkasındaki çeşmenin yanında olduğunu fark etmiştim. Üstü çıplaktı ve

hançenin vepai alanındaki fısıltıya bağlı olan hortumla yıkanıyor. Bu soğukta, hançenin tam ortasında yarı çıplak şekilde olmasına karşın dudaklarını araladı.

Göğsünden akan damlaları izledim bir süre. Şaşkınlığım daha da büyürken, "Şu çocuğa bak," dedi arkamdan bir kız. Göz ucu onlara baktım. Bizim okuldan değillerdi.

"Bulut Atay o," dedi başka bir ses. "Futbol takımının kaptanı. Bizim kaptana bak, bir de şu çocuğa. Taş gibi."

"Meteor," diye düzeltti başkası. "Eridim bu soğukta. Şunun vücuduna bak..."

Damarlarımdan akan kanın yerine geçen kıskançlık beni tamamen ele geçirdiğinde çenemi sıkıştırdım yeni fark ediyordum. Arkamı döşmeden seri adımlarla Bulut'un yanına vardığımda çeşmenin üzerinden aldığım havluyu ona fırlattım.

Havluyu düşmeden yakaladığında geldiğimi daha yeni fark etmiş. "Gün?"

Dişlerimin arasında, "Kurulan ve üzerini giy hemen!" diye uladım.

Kaşları sorgu dolu ifadeyle çatılırken havluyu göğsüne basturarak kurulandı. Gözleri etrafta gezindiğinde sanırım arkamızda duran kızları görmüş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Tamamen kurulandıktan sonra üzerine kenara bıraktığı kazağı geçirdi.

"Sakin ol," dedi alaylı sesle. "Kıpırmızı olmuşsun sinirden. Ayrıca dişlerini daha fazla sıkarsan kırılacak."

Gözlerimi devirdim. "Sakinim ben."

Dudaklarını ıslattı. "Çok belli."

"Bulut"

Bir anda bana doğru eğildi. "Hım?"

"Çekilir misin?"

"Kıskandığını söyle önce." Bu durumla eğlendiği dudaklarındaki kıvrımlara bile yansıyor.

Yutkundum. "Kıskanmadım. Hava soğuk diye çıktım."

"Senin yürüngende soğuk kavramını kaybediyorum, Gün."

"Edebiyat yapma," dedim ve geri çekildim. "Çocuklar seni arıyor. Yanlarına gidelim."

"Sen git," dedi kısık sesle. "Ben geliyorum birazdan."

Kaşlarını çatıldı. "Neden?" Hâlâ uzakta durup onu ırbeyen kızlara bakımı çaktırmadan. "Ben neden gıdeyim? Neden beraber gitmeyelim? Neden yani?"

"Tuvalete gideceğim, güzelim. İzin verir mısın? Yoksa benimle mi gelmeye niyetlisin?"

Kendime engel olamadım. "Seninle geleyim. Kapının önünde beklerim." Bulut kafasını geriye atarak gür bir kahkaha attı. Çizgilerim onun boynunda belirginleşen damarlarına iliştiğinde omzuma vardum sertçe ama bu bile gülüşünü durduramadı. "Gülmesene, geri zekâlı. Komik değil!"

En sonunda kahkahasını durdurup yüzlerimizi tekrar aynı hizaya getirdiğinde hâlâ sırtıyordu. Başını iki yana salladı. "Kıskandın mı sen beni?"

"Yok," dedim. "İntikam alacağım. Tuvaletten çıktığında bana yaptığın gibi çelme takacağım. Aniden kinlendim sana karşı."

"Peki," dedi sakın sesle. "Öyle olsun."

Onunla beraber okulun arka kapısından içeri geçeceğimiz sırada kızlara dönüp baktım. Hepsi pürdikkat bizi izliyordu. Bulut da bunu fark ettiğinde elini omzuma atıp beni kendisine doğru çekti.

Çok az bu hareketine düşmüş olabilirdim ama asla çaktıramazdım.

İçeri girdiğimiz an ondan uzaklaştım. "Ne yapıyorsun ya sen?"

Omuz silkti. "İhtiyaç butonunun yanına kiskançlık butonu da eklememiz gerekiyor." Dişlerini göstererek güldü. "Kıpkırmızı olmuştun ya! Kuyamam!"

"Sinirlendirme beni," diye homurdandım. O sırada erkekler tuvaletinin önündeydik. "Haydi, gir. Bekliyorum."

"Koskoca Güniz Işık erkekler tuvaletinin önünde bekliyor! Olaya bak be... Neymişim ben meğerse?"

"Bulut!"

"Tamam, tamam. Sen de haklısın. Bulut Atay'ı beklemeye değer."

"Bulut!"

"Kulakların da kızardı! Ne tatlı oldun sen... Öyle bakma, ısırırım kafanı."

Yüzümü buruşturdum. "Sanki yapmadığın şey! Manyak herif."

En sonunda tuvalete girince derin nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Haklıydı. Yüzüm ısınmıştı ve büyük ihtimalle kızarmıştım.

Ama bu lanet duyguyu bir anda kendi özgürlüğünü ilan edip beni dışarı bırakmayı başarmıştı. Kıskançlığın boyunduruğu altına girene kadar asla tahmin edemezdim ama tam olarak bu olmuştu demin.

Bulut birkaç dakika sonra dışarı çıktığında yüzündeki eğlenen ifade hâlâ taprazeydi. Fakat daha fazla kızmamam için tek kelime söylemiyordu. Beraber dışarı çıkıp sahaya vardığımızda, "Helal!" dedi Furkan "Onu bulmuşsun."

"Saklanmamıştım," dedi Bulut. "Ayrıca neden boş boş oturuyorsunuz?"

İnci, "Acı bize," diye konuştu. "Lütfen..."

"Biri acı mı dedi?" Uğur'un sesiyle arkamı döndüğünde ellerince kocaman torbalarla sahaya girdi. Arkasında Nail, Efe ve Aylin vardı. "Size çiğ köfte aldım!"

Nail yanıma vardığında, "Aylin Urfalıymış," diye fısıldadı. "Beni öğrendince çiğ köfte aşığı gibi davranmaya başladı."

Kamer, "Bu da nereden çıktı?" diye sormuştu. "Ne alaka?"

Uğur torbaları yere bırakıp "Ne alaka mı?" dedi. "Urfalıyam ezelden"

"Uğur, sen Urfalı değilsin."

"Şindi oldum," dedi şiveyle Uğur.

Herkes yerde bağdaş kurup oturduğunda Uğur çiğ köfteleri marulun içine koyarak içine limon sıkıyor ve nar ekşisi döküyordu. Kendi elleriyle uzattığı marulu alıp ağzuma attığımda tadı önce yabancı gelmiş ama sonra çok hoşuma gitmişti.

Futbol takımı hariç hepimiz parlayana kadar yedik. Şişen karnımla yeşil çimin üzerine uzandığımda Nail de yanımda bağdaş kurdu. "Heyecanlı mısın?" Bulut'un bugün kariyeri söz konusuydu. Nasıl heyecanlı olmazdım?

"Çok."

"Bence takıma alınır."

"Umarım..."

"Sonra ne olacak, Haritacı?"

Boğazımda kocaman bir düğüm oluştu. "Bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?" Efe'den sonra ikinci kez biri bu soruyu bana soruyordu.

"Ona güveniyorum, Nail. Bu duygu her şeyden daha kıymetli. Ben daha önce kimseye güvenmemiştim. Herkesin her kötülüğü beklerdim eskiden. Ondan da. Gözümün içine baka baka sırada çıkan haberleri yarıdım diye söyledi ama ona inanmadım. İnanmak, güvenmek kavramlarına o kadar uzaktım ki. Sanki birine az da olsa inansaım beni çekip alınının ortasından vuracakmış gibi hissederdım. Ama Bulut öyle yapmadı işte. Önümde kalkan oldu, beni korudu. Ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Nehir gibiydi onunla yaşadıklarım. Ona kapıldığımı bimgüldüğümde anladım."

"Doğum günü gecesinde yani."

"Evet," diye mırıldandım. "O gece bir rüyaydı. Bulut'a sırtlarında bulunduğum, sizinle harika zaman geçirdiğim güzel bir rüyaydı."

"Sonrası kâbusa dönüştü."

Elimi ona uzatınca uzandığım yerden beni kaldırdı. Onun gibi bağdaş kurdum. "Kâbus değildi, Nail. O video benim gerçeğimdi. Ne kadar kaçsam da kurtulamadığım geçmişimdi."

"Kaçmanı gerektirecek bir durum yok ortada. Senin hatan değildi."

"Benim hatam olmadığımı biliyorum ama en aciz anımı tüm takımın izlemesi utanç verici."

Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Sen değil, o kişi ve o kaprıyı açmaya tenezzül etmeyen kadınlar utanmalı. En çok da annen."

"Annem onun gibi olacağımı savunurdu. Küçüklükten beri en büyük korkum da buydu. Onun gibi olmayı hiç istemedim. Etrafımda rol model olarak göreceğim bir kadın olmadı hiç. Ben de Efe'yi büyüttüm gözümde."

Nail uzakta oturan ve bize bakan Efe'ye baktı. "Pişman."

"Pişmanlıklar hataları telafi edemiyor."

"Ama pişmanlığın hiç mi önemi yok? En azından insanın yaptığı hataların bilincinde olmasının bir değeri olmalı."

"Elbette, bir değeri olmalı. Hakkısın. Ama hangi bir hatasını affedeyim? Bir değil, iki değil. Beni onun kadar kimse kıramaz bundan sonra. Hoş, artık kırılacak yerim de kalmadı."

"Annelerinizin ve babanızın yaptığı hataları siz ödemeyin. İlkiz gibisiniz. Yan yana ne kadar güzel duruyorsunuz ama farkında bile değilsiniz."

Boğazıma tırmanan acıyla, "Nail," dedim. "Efe saçlarını kazıtmış."

"Ne?"

"Bere takmasının sebebi bu. Saçları yok. Videodan sonra yapmış kendine bedel ödetmiş."

Nail'in şaşkınlığı geçmeden, "Dikkat, dikkat!" dedi megafondan o yabancı ses yine. "Futbol takımı soyunma odalarına! Formalarını giyip on beş dakikaya koçun yanında olun. İzleyiciler tribünlere geçin, lütfen."

Nail ayaklanıp bana elini uzattığında onun elinden tutup ayak kalktım. Tribünde ön sıralarda kendimize yer bulduğumuzda Uğur ve Aylin de yanımıza geldi. Yerim, Aylin ve Nail'in ortasıydı. Efe de geldiğinde Nail'in diğer tarafına geçmişti.

Kısa bir süre sonra mavi renkli forma giyen Bulut yeşil çimlere ayak bastı. Kalbim eş zamanlı olarak tekleli.

Gök mavisi gözleri tribünde gezindi, en sonunda benim üzerimde durdu.

Tebessüm etti ve sadece dudaklarını oynatarak "Gözünü kırpmayın," dedi.

Ben de aynı şekilde, "Peki," diye karşılık verdim.

İlgar gelip takımı topladı ve kale tarafına geçip son bir kez konuştular. O sırada karşı taraf olan Dinçer koleji de bunu yapıyordu. Gözlerim resmi giyimli kişilere takıldı. Vedat Bey onları maçın en iyi görüldüğü tribün koltuklarına götürürken oldukça gergin gibiydi.

"Bunlar bugün Bulut'u değerlendirecek olan adamlar."

"Kadir amca da geldi," dedi Uğur. Doğru söylüyordu. Kadir Bey ve Neslişah Hanım da gelmişti. Her ikisinin heyecanı uzaktan bile hissedilebiliyordu.

Maç en sonunda başladığında Bulut karşı takımın kaptanı ile el sıkıştı. Hakem düdüğü çaldığında ise maç başladı.

Kalbim gümbür gümbür attı. İlk olarak bizimkiler kendi aralarında paslaştı. İnci ve Hamit orta sahaya tamamen hâkimdi. Dakikalarca topu karşı takıma vermemişlerdi.

Fakat sonrasında ani bir atakla top karşı takıma geçti. Uzun pasla topu forvet oyuncularına gönderdiklerinde tüm gözler Furkan'a döndü çünkü karşı takım kaleye çok yakındı.

Sert bir şut çekmesine rağmen Furkan zamanında zıplayıp topu kucakladı ve golü engelledi. O an tribünden sevinç nidaları işitildi.

Sonra bir anda maçın nabızı yükseldi.

Ayça kafasıyla topa vurduğunda Bulut topu göğsüyle sabırla ayağına indirir ve hayatımda gördüğüm en hızlı şekilde kaleye doğru koşuydu.

Kalbim boğazımda atıyordu. Pürdikkat Bulut'u izlemeye başladığımda önüne çıkan iki engeli defetti. Fakat önünde beliren iki adama karşılık bir adım geri çekilmiş, topu Oğuz'a yollamıştı. Oğuz dikkarleri üzerine çekerek topu tekrar Bulut'a yolladığında ofsayt olma ihtimaline karşılık Bulut geri çekildi.

Şut çekmek istiyordu ama kaleye çok uzaktı.

Çok kısa bir an başını bana çevirdiğinde, "Haydi, kapran!" diye bağırdım.

Bulut tekrar kaleye baktığında sert bir şut çekti. Gözlerimi kırpmamak için kendimi zor tuttum ve anbean topun kalecinin parmaklarına dokunarak kaleye girmesini izledim.

Tribün yıkıldı.

"Biz sporun ustası cevherler! Sanki her birimiz bir mücevher! Bu saha galibiyetimize olsun meşher! Lay lay lay lay! Yaşa Cevherler!"

Nail'in bana sarıldığını bile yeni fark ediyordum. "Gol, Haritacı! Gol attı kocamız!"

Kalbim göğüs kafesimi delip bu sahanın ortasında top gibi yuvarlanmak üzereydi. Bedenim zangır zangır titremeye başladığında yavaş yavaş gözlerle Name kulübünden gelen adamlara baktım. Birbirlerine beğeni dolu bakış atıp defterlerine notlar alıyorlardı.

Bu maçı kazanıp kazanmamanın önemi yoktu. Önemli olan Bulut'un gol atmasıydı. Ve tek forvet olmasına, zor bir pozisyona rağmen bunu başarmıştı.

"Lan o nasıl goldü?" Uğur'un sesiyle ona doğru dönmüştüm. "Ağlayacağım yeminle! Real Madrid görse takımına alırdı bu çocuğu!"

Aylin onu onayladı. "Futboldan anlamam ama çok güzel attı..."

Nail, "Efe, sen neden susuyorsun?" diye sordu. "Bir şey desene."

"Helal," dedi kısık sesle. "Çok güzel attı." Her ne kadar araları bozulsa da sesindeki o gururlu tınıyı hissettim. Belki de bizim kadar ya da bizden daha fazla gurur duyuyordu Bulut'la. Sadece bunu belli etmekten çekiniyordu.

Maç Bulut'un golünden sonra sakin bir şekilde devam etmiş, hatta ilk yarı bitmişti. Oyuncular dinlenmek için etrafa dağılırken Vedat Bey'in

Bulut'u çağırdığını gördüm. Bulut terini sildikten sonra tribüne ~~in~~. Vedat Bey ve yanındaki adamların yanına gitti aceleyle. Adamlar ~~ın~~ biri onu görür görmez konuşmaya başladı.

Nail, "Ne diyor acaba?" dedi heyecanla yerinde kıpırdanıp.

"İyi bir şeyler söylediği belli."

Bulut on dakika kadar onlarla sohbet edip tekrar aşağı indi ~~kti~~. Bu sefer bize doğru geliyordu. Nail onu görür görmez boynuna atlar. "Harikaydın, aşkım."

"Nail, herkesin içinde aşkımızı yaşamayalım demedik mi?"

Nail'in kolları çözüldü. "Haklısın."

Bulut doğrudan bana bakarak "Teşekkür ederim," dedi. "Cesare ~~ti~~ verdiğin için."

Başımı eğip gözlerimi kaçırdım ondan. "Başaracağını biliyordum."

Parmağı saçımdan çekilirken, "Çıkışta seni eve götürüyim. Bu se ~~er~~lerden yorulmuşsundur," dedi.

"Zahmet olacak ama gidip sabaha kadar uyumaya ihtiyacım var."

"Sana eşlik edebilirim."

Dirseğimle koluna vurdum. "Yürüme bana."

"Ne münasebet!" diyerek inkâr etti beni. "Ben sana depar atıyorum."

"Salak."

"Efendim, sultanım!" Nail koluma dokundu. "Beni mi arzu ettiniz?"

Başımı omzuma yatırırken ciddi olmaya çalışıyordum ama Nail'in varlığı buna da pek de yardımcı olmuyordu. "Sen bu dünyada yanımda olmasını isteyeceğim son insan bile değilsin."

"Annem de babama böyle demiş. Sonra da evlendiler zaten."

"Lan!" Bulut onun kafasına vurdu sertçe. "O daha yeni reşit oldu!"

Uğur konuya atladı. "Nikah mı kıyacaksın? Korkutuyorsun beni!"

"Kim kime nikah kıyıyor lan?" Efe'nin sesiyle başımızı aynı anda onun olduğu tarafa çevirdik. Elleri cebinde, her zaman takındığı umursamaz ifadeyle bize bakarken başka biri onun asla sarsılmadığını düşünürdü. Oysa ben daha uzağındayken bile açık kahverengi gözlerindeki kederi görebiliyordum. Efe dağılmıştı. Fakat buna rağmen kendi parçalarını birleştirip ayağa kalkmayı, dimdik ilerlemeyi başarıyordu. Benim gibi...

Uğur, "Kardeşini evlendiriyoruz yakında," dedi. "Bulut'un senden kız istediğini düşünsene."

Nail sesini kalınlaştırarak "Lan şerefsiz, bacını bana veriyor musun? Vermezsen sol gözünü mor rengine boyarım," deyip Bulut'u taklir etti.

Uğur, "Lan şerefsiz, abiliğin batsın senin ama adettendir. Kardeşine talibim. Vermezsen kaçıtırım," diyerek ekledi.

Efeyle Bulut birbirilerine bakmaya başladığında sanki her ikisi o anı hayal ediyordu. Oysa öyle bir anın olması ihtimali yoktu.

"Lan!" Sinirle bağdırdı. "Kim kime kimi veriyor? Mal mıyım ben Aptallar!"

Efe, "Kimse kimseyle evlenmiyor!" diyerek Nail'e sert olmayan bir tekme attı. "Sus."

"Türşüsünü mu kuracaksın kardeşinin? Talibi de var. Evlendir gus-sin. İkisi de reşit zaten. Hem ben de kumam olarak benimsedim artık onu."

"Nail!" Efe'nin sert uyarısıyla Nail ona yavru kedi bakışları attı ve sustu.

"Dikkat, dikkat!" dedi megafondaki ses. "Maç iki dakikaya devam edecek! Herkes yerlerine."

"Bu ses kimin?" Her defasında megafondan Çağan konuşurdu. Yeni bir temsilci mi seçilmişti yoksa?

Uğur, "Çağan'ın yardımcılardan biri," diye yanıtladı sorumu. "Eğer seçilirse temsilci olacak."

"Bize ne ya? Zaten bir dönem kaldı." Nail homurdanarak tekrar yanına oturduğunda bir dakika kadar sonra tekrar maç düdüğü çaldı. Bu sefer Dinçer Koleji azimliydi. Her defasında kaleye saldırıyor ama Furkan ustalikle gole müsaade etmiyordu.

Fakat en son kalenin yanında kendini yere atan futbolcu hakemi ça-ğırdı. Oğuz ellerini havaya kaldırarak hiçbir şey yapmadığını söylemeye çalıştı ama hakem ilk düşen kişiye odaklanmıştı.

Efe, "Lan resmen penaltı için kendini yere attı!" diye bağdırdı.

"Faul yapmadı! Adil olun!"

Ona katılan başkaları, "Yuh!" diye haykırmaya başladı.

Bakışlarını Bulut'a kaydırdığında gergin bir şekilde şakaklarını ovu-yordu. Birkaç dakika sonra hakem Oğuz'a sarı kart göstermiş, Dinçer Koleji'ne de penaltı atışı vermişti.

"Sikeyim lan ben böyle durumu!" Uğur öfkeyle oturduğu yeri tek-melemeye başladığında Aylin onu kolundan tutarak sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bulut'la tekrar göz göre geldiğimizde bu sefer gözlerindeki ıstı-
vazlığı gördüm. Bu maçı gerçekten çok kazanmak istiyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandım. Dudaklarımı okudu ve hiçbir şey
vermeden ceza sahasına doğru ilerledi. Dinçer Koleji'nden bir ka-
naltıyı kullanmak için penaltı noktasına topu yerleştirdi, hakem
kontrol etti.

Aylin, "Kaç metre var kaleye?" diye sordu merakla.

"On bir."

Herkes ceza sahasının dışında toplanırken Furkan eldivenlere
çıkartıp ellerinin terini silmiş ve tekrar takarak yerine geçmişti. İst-
edi. "Haydi, Musleram!" diye bağırdı. "Yaparsın sen!"

Bulut gergin şekilde Hamit ve Oğuz'un yanındaydı. Oğuz bir şey
ler anlatıyordu. Sanırım kendini suçluyordu ama Bulut bir anda omuz
omzunu sıvazlamıştı ve Oğuz sakinleşmişti.

Birkaç saniye sonra atılan gol tüm tribünde yeniden itirazlara sebep
oldu. Herkesin morali bir anda düştü. Bulut'un omuzları bile düşmüş-
tü ve bu herkese yansıyor.

Maça son on dakika kala paslaşmalar haricinde hiçbir şey olmadı.
Fakat top Bulut'un ayağına geldiğinde herkes tekrar ayağa kalktı, me-
rakla beklemeye başladı. Bu sefer demin yaptığımı tribündekiler yap-
mıştı. "Haydi, kaptan!" Herkes aynı anda bağırırmaya başladığında Bu-
lut'un hızlandığına şahitlik ettim.

Ayağa kalkarak elimle ağzımı kapattım ve önündeki kişiyi geçme-
sini bekledim. Bulut'un karşısında aniden iki kişi belirdiğinde durdu.
düşündü. Ardından daha önce canlı hiç görmediğim bir şey yapıp on-
ları geçti, kaleye doğru koştu.

Gözlerim dolmaya başladı. "Gökkuşluğu çalımını attı."

Uğur, "Kalbim duracak," dedi.

Bulut kaleye az kala şut çektiğinde top kalenin direğine değdi. "Kor-
ner!" Nail'le bağırıp birbirimize sarıldık ve zıplamaya başladık. Takım
korner atışlarında harikaydı ve gol olma ihtimali çok yüksekti.

Bulut korneri kullanacaktı. Herkes karşı takımın kalesinde durdu.
Oğuz öfkeliydi, Zeki onu sakinleştiriyordu. Kızlar arka taraftaydı ve
diğer kızlar onların önüne geçmeye çalışıyordu.

Bulut biraz durup oyuncularıyla bakıştı, ardından şut çekti. Hamit,
Zeki, Meryem aynı anda zıpladıklarında Hamit kafasıyla vurdu ve top
ağların içine girdi.

Hayatımda daha önce böyle bir gırtlığı duyduğumu anımsıyordum. Mahşer yerine dönen tribün bununla beraber uşşımıştı ve herkes erde-
le zıplamaya başlamıştı.

Nail, "Bulut kaptan oley!" diye bağırды ve canımı acıtmadan beni kendisine yasladı. Herkes ona eşlik ederek Bulut'un namını bağırma-
ya başladığında takım da sahada aynıını yapıyordu. Takım oyuncuları
Bulut'u havada atıp tutmaya başladığında tribündeki herkes aşıp in-
meye başlamıştı.

Nail kolumdan tuttu. "Haydi! Gel, inelim."

Hep beraber aşağıya indiğimizde hâlâ saha Bulut'un namıyla yankıla-
nıyordu ve takımdakiler onu havaya fırlatıyordu. En sonunda beni fark
ettiklerinde, "Kaptanıçe geldi!" diye bağırды Oğuz. "İndirin kaptanı."

Bulut'u indirdiklerinde ona doğru adımladım ve aklıdaki kotumu
dahi umursamadan boynuna atladım. "Teşekkür ederim, kaptan. ."

Şaşkınlığı geçtikten sonra elini belime görürdü ve bana karşılık ver-
di. "Ben teşekkür ederim, Gün. Her şey senin sayende."

"Lay lay lay lay lay! Yaşa kaptan! Yaşa kaptanıçe!" Takım çemher
oluşturarak etrafımızda dönmeye başladığında Nail, Uğur ve Aylin de
onlara katıldı. Başımı Bulut'un göğsüne sakladığımda beni daha sıkı
sardı.

O hengamede, "Bu her şeyin başlangıcı," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

"Başaracağız," diye ekledi.

"Onu da biliyorum."

"Güzel," diye mırıldandı ve saç diplerimden öptü.



Bazen okuldan döndüğümde restoranlarda, kafelerde oturan öğ-
rencilere imrenirdim. Grup hâlinde yemek yer, oyun oynarlardı. Hatta
çoğu zaman atıkları kahkahayı dışarıda olmama rağmen duyardım.

Yemekten sonra oyun oynarlardı. Kavga ederlerdi, ardından yine
gülerlerdi. Birbirilerine tuhaf cezalar verilerdi. Bir defasında biri beni
fark edip numaramı almak gibi bir ceza koymuştu ortalığa. Çocuk ya-
nıma gelip neredeyse yalvarmıştı. Numaramı alamazsa çiğ et yemek zo-
runda olduğunu söylemişti. Ben de ona kendi numaramı söylemiştim
ama son haneleri değiştirmiştim.

Şimdi imrendiğim o kişilerin masasındaydım. Kalabalık bir grup, hiç dinmeyen kahkahayla mekânı inletiyorduk.

"İyi ki dün amcamın attığı o dilek mesajını on kişiye göndermişim. Dileğim bu maçı almaktı ve aldık!"

Uğur, Nail'in kafasına vurdu. "Kesin o yüzden."

"Bana sözü vardı," dedim dan diye.

"Ne sözü vardı?" Furkan anlamamıştı sanırım.

"Benim için gol atacaktı."

Furkan elini masaya vurdu. "Ama Bulut yeter artık! Ben sana nasıl yetiyeceğim? Sonra bu kız da böyle şeyler talep ediyor. 'Furkan, gol yem derse ne yapacağım?'"

İnci, "Ne olurdu bugün o golü yemeseydin?" dedi. İnci'nin sanırım bu ilişkideki vazifesi sadece trip atmaktı. Çünkü ne zaman onları görsen hep Furkan'a trip atıyordu, Furkan da gönlünü almaya çalışıyordu.

"Gördün mü?" diye bağırdı Furkan. "Senin yüzünden ilişkim bitecek kaptan! Ben bu kızı tavlama için neler neler yaptım ama haberiniz yok!"

"Haberim var," dedi Bulut. Yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Kız kırık not veren hocanın telefonunu ele geçirip Trendyol'da favorilerine eklediği tüm ürünleri almadın mı?"

"Oha!"

İnci, "Furkan!" dedi. Gözleri bizden daha fazla büyümüştü. "Doğru mu bu?"

Furkan ağzına kocaman bir dilim kek attı ve cevap vermekten kaçtı. Ayça, "Bu romantikliğın son seviyesi," dedi. "Helal."

İnci başını Furkan'ın omzuna yasladı. "Düştüüm şu an sana."

Furkan lokmasını yutarak "Kızacaksın diye korkmuştum," deyip kolunu omzuna atarak İnci'ye sarıldı.

Bulut sırf ona sataşmak adına, "Gördün mü? Sayemde düştü sana," dedi.

Furkan, Bulut'a çatal fırlatmak istediğinde elimi kaldırarak onu durdurdum. "Orada bir dur, koçum."

"Vay," dedi sırtarak. "Güzel hareket."

"Eyvallah," dedim ona ayak uydurarak.

O sırada Uğur, "Urfalıyam ezelden!" diye bağırdı. "Urfalıyam ezelden. Gönlüm geçmez güzelden. Gönlüm geçmez güzelden. Vay!"

"Hanım köylü lan bu daha pımdıdın!" diyen Nail onu yerine oturtmaya çalışıyordu ama Uğur çoktan çıkmıştı, kendisini rıhtıya kapırmıştı.

"Babo, nasısan, eyimisen?" Uğur Bulut'un kulağının dibinde bağırmaya başladı. "Gene maçı gaptın, keyfin yerinde!"

Bulut onu sinek kovar gibi kovduğunda bu sefer Nail'e sarıyordu. "Cumadan sonra gocanı gaybetmişsin. Yazığ sana."

"Hayda! Çattık!"

Onun kolunu çektişiren Aylin, "Uğur," dedi. "Ben seninle dalga geçmiştim. Urfalı değilim."

Masada kısa bir sessizlik oldu, ardından kahkaha rufanı koptu. Herkes parmağıyla Uğur'u gösterip onunla dalga geçmeye başladığında gülecek nefesim bile kalmamıştı artık. Elmacık kemiklerim sızlayana, karnım ağrıyana kadar güldüğümüzde en son garson gelip sessiz olmamızı rica etmişti.

Başımı gömdüğüm masadan kaldırıp kahkahalarımı kustığım sırada üzerimde olan bakışlarla karşılaştım. Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. "Neden bakıyorsun?" Nazlı edayla sorduğum soruya karşılık bana doğru eğildi.

"Gülüştüne her baktığımda içim ısınıyor. Üşüdüğüm için bakmayı abartmış olabilirim."

Onaylayan tavırla başımı salladım. "Sadece üşüdüğün için yani."

"Tabii. Sen ne sandın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hoşuna gidiyor diye baktığını sandım."

Gözlerinde güneş doğmuş gibi parıltılar belirdi. "Çok hoşuma gidiyor. Hatta tüm içim gidiyor sen güldüğünde. Hep gül."

"Bugün beni çok mutlu ettin," diye itiraf ettim.

"Sen de beni mutlu edeceksin," dedi. "Üniversite sınavında en iyisini yapacaksın. Bundan eminim."

"Bana güveniyor musun gerçekten?"

"Elbette," dediğinde parmağı havalandı, saçıma dokunmak için havada beklemeye başladı. "Dokunabilir miyim? İhtiyaç butonu?"

"İhtiyaç butonu aktif edilsin," dediğim an parmağını saçıma doladı ve bana yaklaştı.

"Senin sayende hayallerime adımlıyorum. Gerçi en büyük hayalim hâlâ sensin ama..."

Yine tenime o sıcaklık düştüğünde yandıgımı hissetmeye başladım. Utanmak ne kadar da tuhaf bir duyguydu. İnsanı gerçekten apzı, viriyordu. "Bulut, susar mısın?"

Bizi dinleyen Nail benimle anında dalga geçti. "Susar mısın, utanıyor şu an."

"Kulağını keserim, Nail."

Nail bu tehdidin ardından çocukların oynamaya başladığı karnuna odaklandı ve bizden uzaklaştı. "Lisanslı futbolcu olduktan sonra belki de beni unutursun."

"Saçmalama," dedi. Gözleri hâlâ oynadığı saçımdaydı. "Seni Almaz, imer olsam unutamam ben."

"Sınavın garanti oldu ama yine de biraz çalışmak zorundasın. İyi puana güvenme."

"Emredersin."

"Biraz da yemek ye."

"Emredersin."

"Bir de," diyerek gözlerime bakmasını bekledim. Duraksadığını fark ettiğinde bakışları açık kahverengi harelerimi bulmuştu. "Gelecek hafta alçımı çıkarmaya benimle gel. Kolumun çalışıp çalışmadığını sana sarılarak test edeceğim."

Dudakları aralandı. Bir süre sonra, "Benden daha romantiksin," dedi. "Sevgili olma potansiyelin yüksek."

"Değerlendiririm bu potansiyeli üniversitede."

Bu sefer kaşları havalandı, saçımdaki parmağı donup kaldı. "Ne?"

"Duydun."

Yüzü kireç gibi oldu. "Kıskandırmak mı amacın?"

"Ne alaka?"

"Bugün geçirdiğin kıskançlık krizinin benimle hiçbir ilgisi yok. O kızları fark etmemiştim."

"Ay ne alaka Bulut? Sonuçta ben de üstsüz bir şekilde fiskiye ile bahçede duş alabilirim ve kenardan karşı cinsler beni izleyebilir. Bunlar normal şeyler."

"Gün..." Sinirlenmiş miydi? Güzel. Bugün ben de sinirlenmiştim çünkü.

"Ne?" diye çıkıştım. "İşte eşitlik tam olarak bu. Ayıpna herkes ayıp. Ama sen üstsüz şekilde hahçede düş almaktan utanmıyorsun. ben de utanmam."

Derin nefes aldı. saçımdaki eli omzuma indirdi. "Haklısın. () şekilde dolaşmamalıydım ortalıkta. Özür dilerim."

"Üste çıkmaya çalışıyorsun ya bir de!"

"Gün... Özür diledim."

Onu duymamıştım. Ya da duyduklarımı algılamamıştım. "Ha?"

"Haklısın," dedi ve parmağını yanağıma getirerek yavaşça ısınan el-macıklarımda dolaştırdı. "Düşüncesiz davrandım. Bir daha olmayacak. Hatta akademide, askerde bile üstsüz dolaşmayacağım. Soran olursa ayıp olduğunu söyleyeceğim. Tamam mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam."

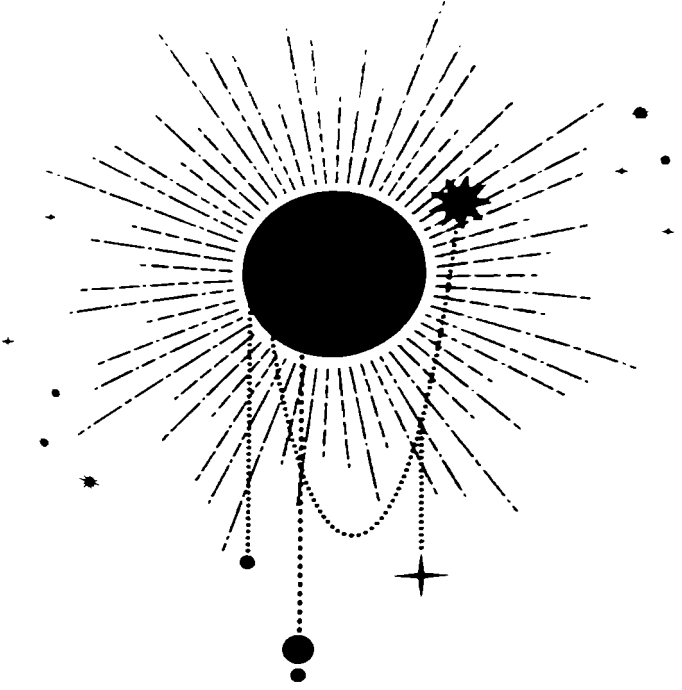
"Barıştık o zaman."

"Küsemedik ki! İnci gibi trip atmama izin vermedin!"

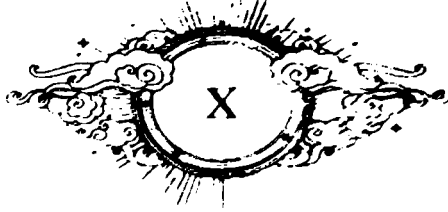
Keyifle güldü. "Sen trip mi atmak istiyordun? Ama güzelim, önce sevgili olmamız gerekiyor bunun için."

Topu bana attığını fark ettiğimde gözlerimi devirdim. "Oluruz. İleride."

"Haurlatırım." Bana göz kırptı. "İleride."



Her insan hayatı boyunca
bir uğurumun kenarında dolaşır.
Çoğu kişi beni itmişti ama ben hiçbir zaman
o uğurumdan ne düştüm ne de kendim attım.
Her kenarında dolaştım.



✧ Cem Adrian - Murtu Yazar
kendimden Halice - Zaman Durmaz ✧

Aylar sonra...

Güniz Işık Doğandemir
Ankara Üniversitesi
Dil ve Tarih – Coğrafya Fakültesi
Coğrafya
Yerleşme sırası 1.

Zirve, dünyada olabileceğimiz en tehlikeli ve kaygan yerlerin başını çekiyordu. Gözlerimizin altında var olan siyah çukurlar, uyku için kızaran ve yaşaran gözler, yorgun düşmüş parmaklar, dinlenmek isteyen zihin, bırap düşmüş ruh... Zirve için ödediğimiz bedellerin sadece birkaçı buydu.

Her gün 04:30'da uyandığımı anımsadığımda gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı. Bazı geceler yorganın sıcaklığından ağlayarak ayrılırdım. Çaresizdim. Tutunmak için başarılı olmaya, unutmak için de çalışmaya ihtiyacım olduğunun bilincindeydim ve bu yüzden hiç durmadım. Aylarca gördüğüm tek şey evimin her tarafına iliştirdiğim ders notları, üzerinden geçtiğim sorular ve bitirdikçe masanın üzerinde dağ gibi üst üste dizdiğim test kitapları olmuştu.

Doğduğu ilk andan bugüne kadar kaybeden birinin kazandığı ilk andı bu.

Yaşaran ve puslanan gözlerim tekrar 1 rakamına ilişti. İlk tercihim kazanacağımı biliyordum elbette ama bunun tarifi benzersiz bir his olduğundan kimse bahsetmemişti.

Uyanık tutan kahvenin acılığını damağımda hissettiğimde...
dım. Çok yorulmuştum. O kadar yorulmuştum ki başımı yaslayıp...
sam günlerce uyanmayı reddederdim. Uykuyu, sebepsizce yarmayı...
gibi özlemiştim.

Test kitaplarını kucaklayarak bir kutunun içine koydum ve kapı...
önüne kadar sürükledim. Yüzümü ıslatmaya devam eden yaşları...
ledim. Dizlerimin üzerinde kutuya doğru eğildiğimde dudaklarım...
mişti. "Şu an anneme doğru koşmam gereken andayım." Burnumu...
tim. "Babama sarılıp kazandığımı söylemem gerekirdi." Elimin...
yanağıma sildim. "Anne, seni neden özlüyorum? Bu yanlış ama neder-

Annem dört yıllık hapis cezasına çarptırılmıştı ve bunun esas sebe...
geneleve yapılan baskınlar, orada çalışan yabancı uyruklu kadınlar...
Defalarca paçasını kurtarmasına rağmen bu sefer babam kendi nüfuzu...
nu kullanmış ve o videonun intikamını bu şekilde ondan almıştı.

Babam hep buradaydı ama hiç olmadığı anlar sayesinde bu bile öne...
mini yitiriyordu. Efe'yle beraber yaşıyorlardı ve Efe bazen annesinde...
kalıyordu. Melike Hanım'ı psikoloğa götürüyordu ve kendisi de destek...
almaya başlamıştı.

Kapım şiddetli bir şekilde yumruklanmaya başladığında kutuyu ke-
nara çekerek gelen kişiye baktım dürbünden. Nail yanakları kızarmış...
şekilde kapıya darbeler indiriyordu. Kilidi çevirerek kapıyı açtığımda...
kendisini içeri attı, bana sıkıca sarıldı. "Bulut ve ben Spor Akademisi'ni...
kazandık!"

Gözümdeki yaş sanki bunu bekliyormuş gibi anında kurduğunda...
ona karşılık vererek sarıldım. "Çok sevindim..." Kendim için gözyaş...
dökmüştüm ama onun verdiği haber yüzümde güllerin açmasına neden...
olmuştu.

"Ya sen?" Benden ayrılarak yüz ifademi inceledi. "İstanbul olduğu-
nu söyle."

Gözlerinde yeşeren umut ruhumu sertçe yumrukladığında, "Anka-
ra," diye fısıldadım. "İlk tercihimdi."

Nail'in ifadesi dondu. "Seni göremeyecek miyim?" Gözlerinin an-
bean dolduğuna şahidlik ettim. "Aylardır okula bile uğramıyorsun! Za-
ten seni göremiyordum. Şimdi temelli mi gideceksin?"

"Nail..."

"Seni özlerim," dedi konuşmama izin vermeden. "Aylarca sınav için...
ses etmedim. Defalarca buraya geldim ama kapıyı açmadın. Dikkatini

dağıtmamak için bir şey demedim ama bu kadarı fazla. Biraz neden söylemedin? Sana göre yapardık terahimizi. Neden sakladın?

Defalarca tercihlerimi öğrenmeye çalışmışlardı ama bana bu kadarı zaman net bir şehir ismi vermemiştim. Bana göre hayallerine yer vermelerine, rotalarını değiştirmelerine izin vermek bencillik olurdu.

Konuyu değiştirerek "Bugün Bulut'un doğum günü." dedim. "Ne yapıyoruz?"

"Hep beraber oturup şümüşümüzü akıtırsanız pastanın üzerine." Cevaplarını devirdi. "Sanki yemediğiniz şey."

"Nail, lütfen."

"Tamam," dedi. "Mekânı ayarlarım."

"Teşekkür ederim."

O sırada salonda çalan telefonum Nail'in yanından ayrılmama neden oldu. Kanepede bıraktığım telefonda yazan isme karşılık kağıda durduğunda aramasını cevapladım bekletmeden.

"Antrenmandaydım, çok özür dilerim," dedi nefes nefese. "Sonuç, ne?"

"Coğrafya bölümü."

"Harika!" dedi coşkuyla. Duraksadı. Hangi şehir olduğunu sormak istiyor ama tereddüt ediyordu.

Dudaklarını ısıtıp zihninden geçen ama dile getiremediği soruyu yanıtladım. "Ankara."

Çok kısa bir sessizlik oldu. "Başaracağından emindim."

"Ben de senden emindim," dedim. "Ne yapacaksın bugün?"

"Tüm gün antrenmanım var," dedi. Koşuyordu ve sanırım kızıldaklela konuşuyordu. "Yoksa çoktan kapındaydım."

"Akşam? Buluşabilir miyiz?" Geçen aylar içerisinde birbirimize karşı çok saygılı davranmıştık. Onun antrenmanları, benim derslerim olduğu için çok nadir görüşmüş ve görüşmeleri kısa tırmıştık. Fakat sınavdan sonra Bulut her fırsatta kapımı çalıyordu. Geçen zaman dilimi onu değiştirmişti. Belirli bir programı vardı ve zamanının çoğunu spora harcamak zorundaydı.

Bulut'un artık içinde büyüyen hayali, gözüne kestirdiği bir hedefi vardı ve bunun için her gün çalışıyordu.

"Bilmiyorum, Gün. Sen çocuklarla çık. eğlen. Antrenman biterse ben yanınıza gelmeye çalışırım."

"Ama

"Lütfen, bugünü kutla. Benim hatırım için."

"Tamam."

Telefonu kapattığımızda demin kapının önünde bıraktığımız çanta salonu girdiğini fark ettim. "Ne dedi?" Ağır ağır kanepeye oturduğumda bu ciddiliği canımı sıkmaya başlıyordu.

"Antrenmanı varmış ama toplanmamızı istedi. Belki gelir."

"Sonuçlar da açıklandı. Bir karar verdin mi? Bulut ve sen..."
"Evet, size."

"Bu sefer ben adım aracağım," diye cevap verdim sorusuna. Bulut çabaladı. Beni bekledi, destekledi. Ben de artık bir şeyler yapmaya istiyorum."

"Onu seviyorsun..."

"Ona güvendiğim ilk an sevmeye başladığımın farkında varamadım. Ama evet, haklısın. Onu seviyorum. Bu sefer gün ışığı buluta vuracak."

"Mesafe ilişkisiyle devam etmemeliydi bu hikâye," dedi ve iç içe geçti.
"O kadar şeyden sonra hak ettiğiniz bu değildi."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır." Neden böyle düşünüyordum? Bulut ve ben istediğimiz yerleri kazanmıştık. Her ikimiz hayal ettiğimiz konumlara ulaşmak için adımlar atmıştık. Tek sorun aynı şehirde olmamak mıydı? Bu neye engeldi ya da neyi kısıtlardı? Mesafeler düyguları azaltamazdı ki... "O ve ben kendimiz için en iyisini yapıyoruz."

"Kendiniz." Histerik bir şekilde güldü. "Siz? Size ne olacak? Belki etmiyor ama delirecek, Güniz Işık. Hatta sen de dayanamayacaksın. Kızım, siz birbirinize âşıksınız ve aylardır neredeyse hiç görüşmediniz. Üniversite, yetenek sınavları bitti. Mülakatlar bitti. Yine sevgili olmadınız, bu sefer de sonuçları beklediniz. Siz kendinizi başarılarla tatmin edene kadar birbirinize karşı mesafeli davranmaya çalıştınız ve şimdi de biriniz İstanbul'a, biriniz de Ankara'ya gidiyor. Bu ilişki neden hep en son planda? Bu kadar mı önemsiz sizin düygularınız?"

Ağzımı açmama fırsat vermeden, "Antrenmanları daha yoğun olacak," dedi. "Ne yapacaksınız?"

"Gelirim yanınıza."

"Güniz Işık," diyerek gözlerini devirdi. "Sen bu sefer de üniversite birincisi olmaya takarsın kafayı. Ben seni tanıyorum çünkü aynı senin gibi biriyle büyüdüm. Abim gibisin. Başarılı olmak, elde ettiğin her şeyin hakkını vermeye çalışıyorsun."

"Nihat kadar umursamayacağım," dedim, onu inandırmak ister gibi. "Hem onun gayet sosyal bir hayatı var. Siz, ben geleceğim yanınızda. Hem özlerim ki seni!"

Merakla bana baktı. "Niye? Arkadaş mıyız? Senin arkadaşın olmaya terfi mi ettim?"

Ona benim için ne ifade ettiğini hiç söylememiştim çünkü kendim bile bunu bilmiyordum. Hisslerimi kaybetmiş gibiydim sanki. Fakar Nail'e karşı bambaşka olduğumu da biliyordum. Nail demek, tebessüm demekti. Gülümsemek, kahkaha atmak... Nail neşenin ta kendisiydi ve onun yanında mutluluğun tanımını yaşıyormuş gibi hissediyordum.

"Arkadaşımsın," dedim. İlk defa birine bunu söylemek içimdeki her şeyi birbirine karıştırdı. "Belli etmedim belki de ama seni çok sevdim. Çoğu zaman kötü davrandım. Özür dilerim. Güven problemlerim vardı. Aslında hâlâ var ama sana karşı değil artık."

Gözleri irileşti, dudakları aralandı. "Ciddi misin?"

"Evet," diye onayladım. "Haklısın, çok geç ama arkadaşım olmanı isterim. Herkesin senin gibi bir arkadaşına ihtiyacı var. Sen benim en kötü zamanlarımda bile gülme sebebim oldun."

"Biraz daha yalvarsana. Hoşuma gitti." dedi alayla. Sonunda ciddiliği bir kenara bırakıp özüne dönüyordu.

"Nail!"

"Haritacı, başına gelen en iyi şey, en tatlı bela olduğumu tahmini ne zaman fark edersin? Bekliyorum."

Gülümseyerek "Çoktan fark ettim," diye mırıldandım. "Her şey için teşekkür ederim. Bana katlanmak zordur. Bunu başardın."

"Buzdolabında süt burger varsa getir. Sana katlanmanın ödülü olsun."

"Vardı," diyerek ayaklandım. "Malum, beni her gördüğünde istediğin için fazladan almıştım."

"Kralısın. Helal olsun tüm emeklerim sana."

Dudaklarımı birbirine bastırıp buzdolabını açtım ve süt burgeri alıp ona verdim. Nail afiyetle atıştırırken o sırada telefonuma aylar önce sildiğim Whatsapp'ı indirdim ve Uğur'un açtığı gruba tıkladım.

Güniz Işık: Selam, gençler.

Uğur: Üniversiteyi paralel evrende kazandığının kanıtı. Güniz mesaj atmış. Ben sana demiştim Aylin. Kazanamadım demiştim ama inanmadın. Aylini: Uğur, beni delirtme. Kazandın işte.

Aylin: Hay geldin, Güneş Işık İlk tercihini tutturmuşsunuzdur inşallah.

Güneş Işık: Ankara Üniversitesi, Coğrafya.

Efe: Hayırlı olsun.

Aylin: Tebrikler! Çok sevindim.

Uğur: Bu evrende de varsın, Aylin. Ne şanslı herifim.

Güneş Işık: Sağ ol.

Güneş Işık: Uğur, Whatsapp indirdim. Paralel evrende değiliz.

Uğur: Ağlıyacağım şimdi... Çok özledim lan seni. Buluşalım mı?

Güneş Işık: Hazırlanın. Nail size adresi mesaj atacak.

Efe: Ben de gelebilir miyim?

Güneş Işık: Tabii ki.

"Efe, Name üniversitesini kazanmış," dedi Nail telefonda bakı kaldırdığında. "Burada kalacak. Sen Ankara'da, geri kalanımız da İstanbul'da."

"Mekânı buldun mu?" Alakasız soruyla kafasını salladı. Ardından bana fotoğrafları gösterdi. Ona beğeni işareti göstererek onayladığımda ise mekânın adresini çocuklara yolladı. Ayağa kalkıp odama geçtim ve hazırlanmaya başladım. Siyah kot şort, gri tişört ve gümüş renginde üçlü kolyemi taktım. Ayağıma gri ile siyah karışımı spor ayakkabılarını geçirip saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladığımda neredeyse hazır sayılırdım.

Makyaj yapmak için aynanın karşısına geçtim ve parlatici bir ruj rimel sürdüm. "Düğün gününüz bugün değil! Lütfen, acele et."

Cüzdanım ve telefonumu alarak odadan çıktığımda, "Daha gelip gelmeyeceği bile kesin değil," diye homurdanıyordum. "Hem ben onun için süslenmiyordum."

"Külahımı evde unuttum, Haritacı."

Kapıyı kilitleyerek evden çıktığımızda Nail asansörü çağırıyor ve direkt olarak otoparka indik. "Ehliyetimi aldım," dedim havalı bir edayla. "Ayrı ayrı gidelim mi?"

"Başıma bela açma," dedi ve çenesiyle yeni arabasını gösterdi. "Arkadaşlar, bebek."

"Serseri." Gülererek uzaktan kumandayla kapıları açtı ve anında kendimi ön koltuğa attım. O sırada telefonumu çıkarıp Bulut'a mesaj gönderdim.

ım. Gelip gelmeyeceği belirsizdi ama içimden bir ırs bu gece onu göreceğimi söylüyordu. En son haftalar önce görüşmüşüktük ve çok konuşmuş bir andı. Antrenmandan terli terli çıkıp bana gelmiş, kapının önünde vurulmuştu. Beş dakika bile dolmasına izin vermeden kollarını çözülmüş, başımdan öperek kaybolmuştu.

Nail, "Babam mutluluktan ağladı," dediğinde anılardan sıyrılıp ona döndüm merakla. "Görmen lazımdı."

İhsan amcanın adını duymak yüzümde tebessüm doğurdu. "Kazanmana çok sevindim. Mezuna kalsaydın üzülürdüm."

"Çaktırmadım ama bazen çalışırdım. Hatta abim de yardım ederdi. Özel dersler de aldım bir dönem zaten. Doğuştan da zekâ küpü olduğum için doğal tabii."

"Onu bunu bırak da," diyerek yoldaki mağazalara bakımdım. "Pasta almamız gerekiyor."

"Yolun sonunda bir yer biliyorum. Oradan alırsınız." Birkaç dakika sonra yolun sonunda arabayı sağa çekti. İkimiz de aşağı inip pastaneye girdiğimizde içeriden gelen tatlı hamur ve kurabiye kokusunu içime çektim. Tatlı ışıltısı birisi değildim ama bu kurabiyenin kokusuna karşı iradem kayboluyordu bazen.

Vitrindeki pastaları inceledikten sonra tepside duran çikolatalı kurabiyelere baktım. Üzerinden duman çıkıyordu ve sıcacıktı.

"Kurabiye mi istiyorsun?" Nail'in anı sorusuyla irkildim ve ona baktım. Küçük çocuklar gibi hevesle başımı salladığımda sırtıttı, görevliye işaret parmağıyla tepsiyi işaret etti. "Pastayı kendi zevkimize göre alalım. Zaten Bulut yemeyecek."

Huysuz tavırla kaşlarımı çatımdım. "Neden ya? Bir dilim yemek zorunda!"

"Sanmam..." Gözleri vitrinde gezindi. "Frambuazlı pasta nasıl? Sever misin?"

"Fark etmez bana," dedim mekanik sesle.

"Pekâlâ," diyerek tekrar görevliye döndü. "Bu pasta. Üzerine de mum alabilir miyiz?" Görevli seri bir şekilde siparişleri hazırladı. Kurabiyeleri koyduğu paketi bana uzattığında gülümseyerek ona teşekkür ettim ve sıcak kurabiyelerden birini ağzıma attım. Tadı efsaneydi! Gözlerimi zevkle yumduğumda ikinci kurabiyeyi de saniyeler içerisinde mideme indirmiştim.

"Güniz," diyerek kediye dekkende Nail. "Babasının bugüne kadar paraya ihtiyacı olmadığını çok belli ama ben bu uyutlara gidiyorum. Benim için! Zengin koca Bulut yemendi mi? Şimdi de ucuzlu, alacak avam mı oldun?"

Sırıttım. "Nec sandın? Parası için arkadaşlar seni de!"

Gözlerini kırdı. "Sonunda gerçek yüzünü göreceğin."

Gülerek mağazadan çıkıp arabaya bindiğimde pastayı kucalıyorum ve ukaca ucutum. Nail arabayı çıkartıp restorana doğru sürdüğünü telefonuma gelen mesaj ileyle cebim izlemişti. Elbise portofolümün altına görünür telefonum pasta kutusunun üzerine bırakmış ve mesajı almışım.

Bulutsulu: Gelmeye çalışacağım, söz.

Bulutsulu: Gelemezsem kırılma bana. Tamam mı?

Güniz Işık: Kırılmam ama akşam bana uğrar mısın?

Bulutsulu: Bir sorun mu var?

Bulutsulu: Bir şey varsa hemen söyle. Gelirim.

Güniz Işık: Seni özledim, Bulut.

Bulutsulu: Geliyorum.

Kalbim pervasızca kanar çırpıma başladığında beyecandan elazdaki parmaklarım titredim. Yüzümde kocaman bir gülümseme, yarıcağımda utanç ve mutlulukla harmanlanan bir kızarıklık vardı.

Nail en sonunda arabayı restoranın önünde park ettiğinde gelip kapımı açtı, pastayı elimden aldı. Yavaşça arabadan aşağı indim çünkü Bulut'un son mesajı dizlerimin bağını çözmüştü ve her an düşebilirdim.

Kendimi toparlayarak Nail'in peşinden mekâna girdiğimde kapıda ki görevliye ismini söylemiş ve bizim için terasta ayrılan masaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Yuvarlak masanın denize bakan köşesinde oturduğumda görevli pastayı mutfağa götürdü.

Beğeni dolu bakışlarla etrafa bakarak "Güzel yer," diye mırıldandım. Terasın duvarları yemyeşil sarmaşıklarla süslenmişti. Camdan olan terasın kenarına yaslı masa deniz manzarasına açıyordu ve büyük ihtimalle akşamları daha güzel görünüyordu. Oturduğum yerin sağ yemyeşildi, solu ise masmavi. Sol tarafa Bulut'un da oturacağını düşündüğümde hiç şüphesiz bugün mavi rengiyle sarılacaktım.

Onu gerçekten özlemiştim.

"Gözlerime inanamıyorum!" Uğur'un sesiyle başımı ona doğru çevirdim. "Ne kadar da büyümüşsün!"

"Abartı biraz daha."

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Gözlerinde kalbine sığmayan acı vardı. Bir anda bana kırıklarını açtı. Haş dişlerinin arasına sıkışmış dişlerini arasına girdiğinde bana edice sarıldı. Uğur denince Aylin'in de sarıladı.

"Elin boş mu geldin?" Nail'in sorusuyla Uğur bana baktı. "Biri onu kurabiye aldım. Ya seni?"

"Cimri," dedi Uğur. "Kurabiye de almıyay" Yüzünde buruştu. "Söyle bana. Ne istersen alacağım. Ucuza kaçırmam ben."

"Bir şey istemiyorum. Kurabiye'nin de aniden göndürüp ne zaman gelir."

"O zaman hesabı ben öderim," dedi. "Ne de olsa Babar'ın doğum günü. Birimiz ödemeliydik."

Nail, "Emin misin?" diye sordu. "Papağan olurken sonra."

"Olmam."

"Tamam."

Onların tartışmalarını umursamadan gözlerimi Aylin'e çevirdim. Çok farklı görünüyordu. Saçlarını kestane rengine boyattı ve dalgalı bir şekilde açıkta bırakmıştı. Fakat gözüne çarpan başka bir detay vizündeki sivilcelerin azalması, hatta artık görülmemesiydi. Makyaj yapmıştı. Yüzü ışıltılı ve gerçekten çok güzel görünüyordu. Ceketinde sık bir mavi bluz vardı ve bu onu birkaç yaş büyük gösteriyordu.

Uğur her zaman şık bir çocuk olmuştu. Grupta en fazla gömlek giyen, saçına özen gösteren Uğur'du ve Aylin'in bu yeni imaj onunla uyum içerisindeydi.

"Aylin? Ne güzel olmuşsun."

"Tedavi görüyorum," dedi tatlı bir tebessümle. "Sivilcelerimden icbebi sınav stresi, dengesiz beslenmeymiş. Sınav bitti ve artık dengeli beslenmeye çalışıyorum. Bir de bolca su içiyorum. Ufaktan da makyaj yapmaya başladım."

"Her hâlinle güzeldin." Uğur'un cümlesine karşılık Aylin ve ben gözlerimizi devirdik. "Ne? Düşüncelerim değişmiş olamaz mı? Aşık oldum ben, aşık!"

"Aylin de olmasaydı nasıl adam olurdun sen?"

"Öyle deme," dedi Uğur. "Senin de payın büyük." Hemen ardından yanımıza gelen garsona döndü. "İki arkadaşını bekliyoruz, kardeşim. Birazdan gelsen olur mu?"

"Tabii."

Uğur'a, "Sana zamanında çok kızardım ama şu an rakdir ediyem. Doğru yoldasın," dedim. Zamanında Efe'ye uyararak okula gelmele önce kim olduğumu, kimin kızı olduğumu herkese anlattığını hatırladım. Hatası büyüktü. Ama Uğur kendisinden çok insanları düşünüyordu ve bu kendi düşüncelerini her zaman kısıtlamıştı. Kendi arılsaydı hiç yapmayacağı şeyleri yapmıştı belki de.

Kısa bir süre sonra Efe'nin gelişiyile kalbim boğazımda atmaya başladı. Okula gitmediğim için onunla çok az görüşmüştük. Babam birkaç kere yemek organize etmişti ve onların yaşadığı eve gitmiştim. Babam Efe ve ben aynı masada oturmuş, yemek yemiştik. Babam gerçekler geçmişte yaptıklarını telafi etmeye çalışıyordu. Beni kazanmak istiyordu ama yıllar önce kaybettiğinin farkında bile değildi.

Efe pişmandı.

Efe hayatımda gördüğüm en pişman insandı.

Hataları onu kendi gözünde dahi küçültmüştü ve geçen süre zarfında bana yaklaşımı daha temkinliydi. Artık üzerime gelmiyor, onunla yakın olmamı talep etmiyordu ama sessizliğine rağmen hâlâ pişman olduğunu anlamak zor değildi.

"Selam."

Uğur ve Nail anında ayaklanıp onunla selamlaştığında gözlerimiz kesişti. Başını ağır ağır salladı gözlerimin içine bakarak. "Hoş geldin." dedim kupkuru bir sesle.

"Sağ ol." Bakışlarını üzerimden alıp Aylin'e çevirdi. "Naber Aylin?"

Aylin'e elini uzatarak selamlaştığında, "İyidir. Sen nasılsın, Efe?" diye sordu Aylin. "Durgun gibisin."

"Yorgunum biraz."

Nail, "Ben acıktım ya," diye şikâyet etti. "Bulut'u arasana Haritacı."

"Rahatsız etmeyelim," diye karşı çıktım. "İşi bittiğinde gelir."

"Ya onun senden önemli işi mi var?"

Omuz silkdim. "Antrenmanları daha önemli, Nail. Geleceği söz konusu. Lütfen, yanında böyle laflar etme."

"Bu kız hâlâ hiçbir şeyin ondan daha önemli olmadığını öğrenemedi mi?"

Sadece bir ses kalbin kapılarının anahtarına sahip olurdu. Yavaşça içeri doğru süzülür ve o kapıyı hiç zorlamadan açtırırdı. Sonrasında tüm hâkimiyeti alıp önce kalbi, sonra tüm vücudumuzu titretirdi.

Ağızını kulaklarımda ona doğru dindirdiğimde ayaklarımı ve sana doğru adımladım. Bu bedenimin beneden bağımı yapıp bir refleksini tam karşısında durduğumda ısl ısl gözlerle bana bakıyor. Gölmesi vardı. Kollarımı tereddüt dahi etmeden boynuna doladığımda ayaklarımın ucunda yüklenmiş, başımı boynuna görmüştüm. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek kollarını belime doladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Nasılmış üniversiteli güzelliğ?"

Tuhaf bir şekilde sorusuna cevap veremedim. Gözlerim doldu ve ona aynı bir ihtiyaçla daha sıkı sarıldım. "Özledim. ."

"Ben daha çok," diye fısıldadı kulağıma. "Ama bitti. .". Neden bu günlerin geride kaldığını hissedemiyordum? Sanki her şey daha yeni başlamış gibiydi.

"Bana da sarıl!" Nail beni ittirdiğinde Bulut'un kollarından çıkup dudak büktüm. Ama beni umursamadan Bulut'a sıkıca sarıldı. "Kumalar yerini bilmiyor hâlâ."

"Nail!" İkimiz de aynı anda onu uyardığımızda sırtıttı.

"Bunu bile özlemişim..."

Uğur ve Aylin de Bulut'a sıkıca sarıldı. Hatta Aylin ilk başta çekindi ama Bulut ona adım attı. Aylin'in Efe'ye sadece el uzatması, Bulut geldiğinde ise ayağa kalkması dikkatimden kaçmadı. Efe'ye karşı daha mesafeliydi. Büyük ihtimal Efe'nin soğuk görüntüsü yüzündendi bu. Bulut ise onun aksine ilk günden Aylin'e çok yakın davranıyordu.

En sona Efe kaldığında Bulut'la aralarında bir bakışma geçti. Efe ayağa kalkmıyordu ama gözünü de Bulut'tan bir an olsun ayırmıyordu. Bulut kaşları çatık bir hâlde onu inceledi. "Senden bir ay büyüğüm."

Bu cümleyle beraber Efe yerinden kalktı. Kendisini Bulut'un kollarının arasına attığında gözlerim doldu istemsizce.

Efe buraya gelerek ona adım atmıştı ve Bulut da ona kurduğu cümleyle karşılık vermişti.

Biri abimdi, biri sevgilim.

Ve ikisi beraber büyümüşü. Her anlarını beraber yaşamış, binlerce hatıra biriktirmişlerdi. *Benim aksime.*

"Tebrik ederim," dedi Efe. Sesi boğuktu.

"Ben de seni tebrik ederim." Bulut eliyle Efe'nin sırtına vurdu destek verircesine. Onların bu görüntüsü bende hıçkırarak ağlama isteği doğuruyordu. Farkında değillerdi ama ne yaşanırsa yaşansın aralarında

asla kimsenin koparamayacağı bağ vardı. Kavgalara, sorunlara rağmen birbirilerinin gözlerinin içine baktığında her ikisi kükreğe dönüşüyordu.

En sonunda ayrıldıklarında Efe lavaboya gitti. Bulut onun arkasından bakarken, "Yanımda oturur musun?" diye sordum ve koluma kurdum yavaşça.

İrkildi ve bana döndü. "Memnuniyetle." Düşünceli bir hâli vardı.

Terasın kenarına, mavi manzaranın tam karşısına oturdu. Arka sırtına baktığımda deniz, gökyüzü ve göklerin maviliğini sırtlanmamış gözleriyle karşılaştırdım. Kulağıma, "Bu akşam sana gelebilme şansın var mı? Aylar boyunca gösterdiğim saygının bir ödülü olmalı. Film izler belki? Ya da sana yemek yaparım?" diye konuştu. Sıcak nefesi kulağıma boynuma değdiğinde huylanarak omuzlarımı hareket ettirdim, arka sırtına ona döndüm.

Kocaman gülümsedim ve göz kırptım ona. "Çok mu özledin ben?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar çok." Heyecandan ellerimi nereye koyacağımı şaşırdım. Bunu fark ettiğinde, "Elini tutabilir miyim?" diye sordu. Ses tonu... Erimek üzereydim. Bu kadar nahif nasıl konuşabiliyordu?

"Tutabilirsin."

Elimi tuttu ve bacağına üzerinde sabitledi. "Akşam?"

Benden hâlâ cevap beklediğini anlayarak hızla başımı salladım. "Tamam. Bana gel."

Efe de geldiğinde Uğur garsonu çağırıp siparişleri verdi. Bulut'un daha pastadan haberi yoktu. Bu yüzden önce normal bir şekilde yemeklerimizi yiyecektik. Bulut kendisi için salata sipariş verdi. Sesimi çıkarmadım. Akşam yemek yapabileceğini söylemişti ve canımın makarna istediğini söylesem beni kıracağını sanmıyordum. Eğer makarna yemeyi reddederse o zaman onunla tartışacaktım.

Kendime kocaman kulüp sandviç ve kola sipariş verdim. Diğerleri de siparişlerini verdiğinde garson gitti ve Nail, "En pahalı şeyleri söyledim!" dedi. "Yiyeceğimden değil. Hesap Uğur'un içini yaksın diye!"

"Kartımın limiti beni zor durumda bırakmadı hiç. Sen merak etme."

"Hah! Aramızda limitsiz kartı olan birinin yanında hava atma bari."

"Laf nasıl her defasında bana geliyor? Çok paragözsünüz."

Nail, "Boyuna mı kocamızın?" diye sordu. "Sırt parası için miydin sen!" Bulut'la aynı anda gülerек onu geçiştirtiler. "Bana gel! meyın bana! Ayrıca yer açın. aranızı güreceğim!"

"Abartma lan!" Bulut bu sefer sinirlendi. "Çünküdür gramıcağıdır zaten. Sakın yaklaşma bize."

"Siz mi?" Nail kuşkuyla bizi süzdü. "Hangi ara siz iddianız? Daha sevgili değilsiniz!"

"Olacağız günün birinde!" Herkes susup bana baktığında Bulut öksürmeye başladı. Şaşkın bakışlarla ona döndüğümde Nail ayaklanıp sırtına vurdu.

"Boğdun çocuğu, Güniz. Mutlu musun?" Bulut durmadan öksürmeye devam ederken ilk gülen Uğur oldu. Sonrasında Aylin de ona katıldığında Nail, Bulut'un sırtına daha sert vurdu ve kahkaha attı.

Bulut'un elini bırakmak istedim ama buna izin vermedi. Sıkıca tuttuğu elim avucunun içinde titremeye başladığında bunu fark etti. Öksürmesi bittiğinde başını kaldırıp bana baktı tuhaf bakışlarla. "Aniden demesene öyle şeyler, kızım."

"Tamam. Ağzımı açmadan önce sana haber veririm."

Önüme döndüğümde elini yeniden bırakmak istemiştım ama o kadar sıkı tutuyordu ki bunu başaramamıştım. "Trip mi atıyorsun? Bu resmen bir adım!"

Ben sana depar atacaktım, aslanım. Adım nedir ki?

"Gün? Cidden kızdın mı?"

"Yok. Acıktım."

O esnada gelen garsonu fark ettiğimizde Bulut istemeden de olsa elimi bırakmıştı. Kulüp sandviç ve yanındaki patates kızartmalarını önüme koyduğunda ona teşekkür ettim. Anında sıcak patateslerden birini alıp Bulut'a uzattım. Başını şiddetle iki yana salladı. "Sana afiyet olsun. Benim salatam var."

"Küserim!"

Hoşnutsuz tavırla ağzını açtığında patatesi dişlerinin arasına sıkıştırdım. Yemek boyunca tüm patatesleri ona yedirdim böylece. En sonunda yüz ifadesinden buna katlanamadığını anladığımda daha fazla ileriye gitmedim ve sandviçlerimi bitirip arkama yaslandım.

Bulut kolunu sandalyemin arkasına attığı için kolu omuzlarıma temas etti ve bu hoşuma gitti. Bazen kapıma gelir ve bana sarılırdı ama

bu hiçbir zaman yetmezdi. Bulut gerçekten bana yeni yıldan sonra... saygı duymuştu. Okula gelmeme kararımı babam desteklemişti. Bey bununla ilgili bana torpil yapmıştı. Evde kendi başıma kalmaya... çalışmak bana çok iyi geliyordu. Bazen yalnız hissetsem de, çıldırma... gibi olsam da asla Whatsapp indirmemiş ve çocuklarla iletişim kurma... mıştım. Bazen toplu arama yapmışlar ve bir saat kadar konuşmuş... ama ondan fazlası olmamıştı.

Gün batmaya başladığında garson masalarımızı topladı ve Nail... pastayı getirmesiyle ilgili bir işaret gönderdi. O sırada lavabo... siyle ayağa kalkıp mekânın işletme sahibini bularak onunla görüşme... Küçük ricamı anında onayladığında tebessüm ederek yanından ayrı... dım ve bizimkilerin yanına döndüm.

“Bulut, bir gelir misin?”

Kaşlarını çatarak etrafa baktı. “Ne oldu? Biri bir şey mi yaptı?”

Elimi ona uzattım. “Gel.”

Elimi tutarak ayaklandığında hâlâ gözleri etraftaydı. Onu peşimde... restoranın ortasındaki piste getirdim ve tam da o an bir şarkı çalmaya... başladı.

“Benim için siler misin geceyi, gökyüzünden?”

Benim için tutar mısın kendi ellerinden?”

Benim için okşar mısın saçının her telini?”

Kendin için yakar mısın mumları, bu gece?”

Cem Adrian’ın eşsiz sesini dinledik çok kısa bir süre. Bulut’un elimi bırakmadan ona doğru yaklaştım ve diğer elimi de omzuna çıkardım. Onunla dans etmeye çalışıyordum ama donmuş vaziyette bana bakıyordu.

Cem Adrian’a kısıp sesimle eşlik etmeye başladım.

“Mutlu yıllar, mutlu yıllar sevgilim...”

Sensiz kutlar bu gece tüm âşıkalar...

Çok yalnızlar, ellerinde yıldızlar...

Bekliyorlar, bizim için bir şarkı çal...”

Bulut alnını alnıma yasladığında ağır adımlarla hareket etmeye devam ediyorduk. Bu hayatımın en güzel anı mıydı yoksa sadece güzel günlerin bir fragmanı mıydı? Fark etmezdi. Hiç fark etmezdi çünkü tam burada on sekiz yıllık yaşamım sonlansa zerre umurumda olmazdı.

Dudaklarımı ıslatarak “Sana sevgilim dedim ama,” dedim. Göz bebeklerim, çenem, tüm bedenim titriyordu. “Sevgilim olmayı kabul edi-

var musun? Her şeye sıfırdan başlamak istiyorum. Gerçek halimizle bir vola girmeye var mısın?" Gözlerim doldu. "Mükemmel bir insan değilim ama seni seviyorum, sana güveniyorum. Bulut. Çok kurdum seni. Çok kırdım sana. Ama hepsini geride bırakmak istiyorum. Buluyorum, aramızda mesafeler olacak ama."

Beni susturdu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. eliyle belimi sardı. Eğer belimi sarmasaydı kolları tam ayaklarının dibine düşeceğimden emindim. Kalbim midemin içine düşüp orada bir volkan gibi patladığında içimdeki tüm hisler birbirine karıştı.

Dudaklarının dudaklarım üzerindeki yumuşak baskısı başımı döndürmeye başladığında kendimi ona karşılık verirken buldum.

Bu rutku değildi. Bu açlık değildi. Bu sadece aşktı. Saf aşk.

"Nefesim biter, sesim yetmez, çıkmaz sana yollar..."

"Güneş doğar, güneş batar, kayıp bize yıllar..."

Mekândan alkış ve ısıklı sesleri yükseldiğinde olduğumuz yerin farkına vararak Bulut'tan yavaşça ayrıldım ve kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. Gözlerinin semasında kendimi gördüm. Ben... Güniz Işık. Bulut'un gözlerinin maviliğinde güneş gibi doğmuş, ılık saçmışım.

"Şarkı susar, bir gün yine başlar..."

"Kim bilir? Bir gün güneş yine bizim için doğar..."¹¹

"Yarın güneş bizim için doğacak. Sana söz veriyorum."

Bulut gözlerini gözlerime ilikledi. "Ben seni hak edecek ne yaptım?"

"Sevdim." Gözümden bir damla yaş yuvarlanmasına engel olamadım. "Vazgeçmedin." Dudaklarımı ıslattım. "Herkes ve her şeye rağmen beni yanında istedin."

"Daha fazlasını yapmak isterdim," dedi çaresizce. "Hiç yara almanı, her kötü anım içinden söküp çıkarmak isterdim. Sana çelme takmak yerine kahve ısmarlamak isterdim. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni dördünde, yedisinde ve on yedisinde tanıdım ama yalnız bıraktım. Affet beni, Gün."

Gözlerimden yaşlar boşalmaya devam ettiğinde, "Seni çoktan affettim," demiştim pürüzlü sesle. "Yarın sabah gün, bulut için ışığı saçacak."

"Beraber izler miyiz?"

¹¹ Cem Adrian'in 2012 yılında çıkan *Siyah Bir Veda* Operetüğü albümünün *Muski Yollar* parçası.

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "İzleriz."

Şarkı bitene kadar yavaşça sallanmaya devam ettik. Şarkı biterken yeniden bir alkış tufanı koptu. Görüş açıma deminden beri bizi çektiği belli olan Nail girdi. Yüzümdeki ıslaklığı iyice temizlediğinde Bulut elimden tutup beni masaya doğru götürdü.

Pasta masanın üzerindeydi. Bulut bunu gördüğünde kısa bir duraksama yaşadı. Nail onun şaşkınlığını umursamadan mumları yaktı ve telefonuyla bizi çekmeye devam etti. "Dilek tut, Bulut!"

Bulut çok kısa bir an bana baktı ve pastasına doğru eğilip saniyeler içerisinde mumları üflledi.

"Ne diledin?" Uğur'un sorduğu soruya karşılık Bulut omuz silkti ve yanıt vermemeyi tercih etti. Herkes yerine geçtiğinde pastayı keserek onlara servis ettim. Garson da çaylarımızı getirdiğinde yerime geçip pasta dilimiyle bakan Bulut'a baktım.

"Haydi," diyerek çatalıyla pastadan aldım ve ona uzattım. "Frambuaz sevmez misin?"

"Severim ama bu bir pasta."

Gözlerimi kırptırdım. "Pasta olması gerekmiyor muydu zaten? Mumları salatanın içinde mi getirmeliydik?"

"Dikkat ettiğimi biliyorsun."

"Bu dikkat etmek değil, Bulut. Bu resmen aç kalmak. Survivor'da değilsin. Ayrıca kilonun üzerine çıkmadın. Hatta bayağı bir kas yaptın. Koluna dokunduğumda hissettim."

Dudakları muzip bir tebessümle kıvrıldı. "Karnımda da kaslarım çıktı. Dokunarak onları da yoklayabilirsin."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Asla," diye inkâr etti. "Sadece bir teklif."

"Ahlaksız bir teklif gibi geldi."

"Bana uyar."

"Sapık."

"Ne zamandan beri sevgilimin bana dokunmasını istemek sapıklık oldu?"

Hayretle ona baktım. "Çok normal bir şey söylüyormuş gibi seslendirdin."

"Hoşuma giderdi," dedi tuhaf bir tınıyla. "Karı kaslarıma dokunman. Sonuçta boşuna çalışmadım onlar için."

"Ha yani biri dokunsun diye kas yaptın!"

"Sen dokun diye," dedi yüzüne yayılan geniş gülümsemeyle. "Kıy-
lım!" Kendi kendine dediği hitabı düşündü. "Sabaha kadar uyan, uy-
lebilirim. Bu sefer çok daha haka bınadırıyor. Herkesin önü-
tamamen seninmişim gibi..."

Normalde son dedikleri bana hitap etmeyen kızıllıkta ama neden
bu kadar romantik geliyordu kulağıma? Neden kendisini ona an-
hane da hane ait bir parça gibi hissediyordum? Sanki birbirimizin hayatlarında
yapbozun sona kalan o parçası gibiydik. Sanki varlığı varlığını cam-
lamıştı ve var olma sebebini bulmuşum.

"Pastadan yersen dokunurum," dedim dan diye. Cezleri içinde o-
dakları aralandı. Bir süre sonra şaşkınlığına rağmen bir dilim pastay-
midesine indirdi.

Nail, "Oha," dedi. "Nasıl ikna ettin?"

Ne ben ne de Bulut cevap veremedik.

"Cidden çatlarım, söylesenize."

Artık herkes bu sorunun cevabını merak ediyor olmalıydı çünkü
hepsinin bakışları üzerimizdeydi.

"Ben de merak ettim." Uğur'a ölümçül bakış fırlattım.

"Ben de," diye ekledi Efe.

Yutkunarak yardım dilercesine Bulut'a baktım. Olaya müdahale
ederek "Evde ona yapacağım yemeği yiyecek," dedi yalandan.

Nail, "Ev?" diye sordu. "Siz bizsiz eve mi gideceksiniz? Biz de gele-
lim. Oyun oynarız?"

Bulut'a yalvaran bakışlar atmaya devam ettiğim sırada, "Bugün sev-
gili olduğumuz ilk gün," dedi. "Yalnız kalmak hakkımız."

Aylin, "24 Ağustos da ne bereketli günmüş! Sonuçlar belli oldu, on
dokuzuncu yaş gününü kutladık ve sevgili oldunuz," dediğinde Uğur
onun saçını karıştırdı ve gıcık etti.

Efe, Aylin'i onayladı. "24 Ağustos... Tarihe geçti, aynen."

Bakışlarım Efe'de takılı kaldığında o da bana bakmaya başlamıştı.
Sanki hislerimi çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Demin onun gözlerinin
önünde beraber büyüdüğü, en yakın arkadaşı olan adamla öpüşmüş-
tüm. Normal bir abinin bu duruma tepki vermesi gerekirdi ama bizim
geçmişimiz artık tepkilerimizi bile öldürmüştü.

Biz normal değildik ve sanırım asla olamayacaklık.

"Hediye zamanı!" diyen Uğur'du. Cebinden çıkardığı kutuyu n...
saya bıraktığında Bulut'tan önce ben hevesle kutuyu açtım. Kutu...
içerisinde gördüğüm bileklikle duraksadım. Bu bana aldığı kutuyu...
bilekliğiydi. Üzerinde güneş ve bulutun olduğu, siyah deri bileklik...
kısmı yuvarlak gümüşten oluşuyordu ve ortasında güneşle bulut var...

"Çok güzel bu..." Kurduğum cümleye karşılık Bulut kolunu uzatı...
sessizce. Kutudan çıkardığım bilekliği onun koluna taktım.

Uğur'un ardından Aylin, Nail ve Efe hediyelerini verdi. Aylin, Bu...
lur'a Harry Potter'in görselli kitaplarını almıştı ve bu Bulut'un çok be...
şuna gitmişti.

Nail tekaş yüzük, Efe ise bir fotoğraf albümü almıştı. Bulur'un b...
toğraflar konusunda hassas olduğunu anlamış olmuştum böylece. Çün...
kü Nail bana Efe'nin her sene ona albüm aldığını söylemişti.

Nail'in tekaş yüzüğüne karşılık, "Sal beni," dedi Bulut bıkkın tınıy...
la. "Allah aşkına."

"Ay, pırlanta bu yüzük. Satıp kendine istediğin bir şey alırsın."

Uğur, "Ya da Güniz'e evlilik teklif edersin," diye laf attı.

Efe öksürmeye başladığında Nail onun sırtına vurdu. Aylin kızgın...
bakışlarını Uğur'a diktiğinde ortamda kısa bir sessizlik doğdu. Bulur...
konuyu kapatmak adına yüzüğü cebine attı. "Kalsın bakalım cebimiz...
de. Lazım olur."

Ürperdim ve ona belli etmeden sıırtttım.



O gece ay ışığını bizim için saçmış ve sabah doğacak olan güneş için...
umutlanmamızı istemişti.

Elleri elimdeydi ve bu yüzden anahtarı bir türlü çeviremiyordum.
Onun tuttuğu elimde tuhaf bir güç vardı ama diğeri kesinlikle gücünü...
yitirmişti. Bulut bunu fark ettiğinde sessizce anahtarı kavradı ve çevirdi.

Nefesim sıkışmaya başladığında kendimi içeri atmıştım. Ayakkabı...
larımı çıkarmalıydım. Bunun için elini bırakmam gerekir miydi?

"Ben mi çıkarayım?" Bulut ışığı yakarak bana baktı. "Hım?"

"Hım deme bana!"

Ani çıkışım onu afallattı. Derin nefes alıp "Elini bırakmalıyım,"
diye fısıldadım.

"Bırak?"

Bırakamıyorum."

"Sen iyi misin, Gün?" Kaşlarını çatı "Sevgilim! İyi misin?" Kedi kendisini düzeltme çabasına bile gülemedim. Sanki elini bıraksan, başluğa vurulanacaktı gibi hissediyordum.

"Yavaş yavaş bırak. Tamam mı?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ, avucumu açacağım. Sen çek elini yavaş yavaş." Avucunu açtığı anda tenime değen, soğuğa aldırmandan elimi yavaş yavaş elinden çektim ve ayakkabılarımı çıkararak terliklerimi giydim.

Bulut'a da pembe terliklerden biri verdiğimde, "Başka renk yok mu ya?" diye homurdandı.

"Renklerin cinsiyeti olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır ama çok ciddiyetsiz bir renk değil mi şu pembe?"

"Ben severim."

Kaşları havalandı. "Pembe rengini?"

"Sarı ve kırmızıdan sonra. Aslında bakarsan, tüm renklere karşı nötr bir yaklaşımım var. Renk renktir sonuçta ve her birinin ayrı anlamı, ayrı enerjisi var. Ayrıma gerek yok."

Mutfığa geçip ellerimizi yıkadık. O sırada Bulut duşegini tezgâha yasladı, bana doğru eğildi. "Ben şu saç renginden, şu açık kahverengi gözlerden sonra kör oldum başka renklere." Elini yavaşça saçlarıma götürdü. Bir tutamı parmağına doladı her zaman yaptığı gibi. "Ne yaptın kızım sen bana? Gebereceğim aşkından."

Kalbim sıkışmaya başladığında, "Acıktım," dedim. "Bana makarna yapar mısın?"

Bulut'un kaşları havalandı. "Makarna?" Kolunu kaldırarak saatte baktı. "Bu saatte?"

"Canım çekti."

Sanki sihirli sözcük buymuş gibi anında dikeldi ve dolapları karıştırmaya başladı. En sonunda orta büyüklükte bir tencere bulup içine su doldurmuş, ocağa kaynaması için bırakmıştı. Erzak dolabından bulduğum makarnayı tencerenin yanına bıraktım.

"Sos ne yapacaksınız?"

"Ketçap sık ye işte. Yemin ederim, uyuyamazsın sos da yaparsak. Gece gece miden kaldırmaz."

"Beraber yiyeceğiz."

"Acı bana. Uyuyamam."

"Uyumayız o zaman." Bulut'un elindeki tahta kaşık yere düştü. Ağzı açık bana bakmaya başladığında, "Sapık mısın ya?" diye cıvıladı. "Film izleyebiliriz."

Bana göz kırptı tehlikeli bir ifadeyle. "Ben bir şey demedim ki... dedin. Yoksa aklımdan gayet masum şeyler geçiyordu."

"Tabii, tabii."

Didişe didişe makarnayı haşladık. Hatta sırf onun için salata yapmış, üzerine de bolca limon sıkmıştım. Salatayı gördüğünde gözlerinden çıkan kalpler sinirlerime dokunmaya başladı.

Salata mı yoksa ben mi dememe çok az kalmıştı.

Sos yapmadığı için makarnanın üzerine ketçap ve mayonez sıkıyım. O ise çok az yoğurt eklemiş ve yemeğe başlamıştı. En sonunda yemeği bitirip bulaşıkları makineye dizmek için ayaklandığında ben de film açmak için salona geçtim.

İyi de ben film den anlamazdım ki...

Kaşları mı çatarak düşündüm, sonrasında da telefonumu çıkararak Google arama motoruna, '*Sevgili ile izlenecek filmler*' yazdım.

Çıkan sonuçlar romantik ve komedi içerikliydi. Hangisinin iyi olduğunu anlayamamış, sırtımı kanepeye yaslayarak oturup Bulut'u beklemiştim. Elindeki tepsiyle içeri girdiğinde, "Neden film açmadın?" diye sormuştu. "Atıştırmalık getirdim."

Getirdikleri de yeşil elma ve suydü.

"Bu mu atıştırmalık?" Yüzümü buruşturdum. "Dolapta cips stoku var."

"Senin istediğini yaptık, sıra bende." Haklıydı. Bugün benim isteğimle patates, pasta ve makarna yemişti. Üzerine cips de eklenirse kalp krizi geçirmesi olasıydı. "Film bulamadın mı? Aç Harry Potter'ı. Maraton yaparız."

"Tamam."

Harry Potter ve Felsefe Taşı filmini açtım. İzlerken hem kitaplarına hem de filmlerine olan hayranlığını dile getirmekten çekinmiyordu. Devamını da yeniden onunla izleme kararı almıştım böylece çünkü çok eğlenmişim.

Saat on ikiye beş kala film bitti. Seri şekilde ayaklandığımda, "Uykun mu geldi?" diye sordu.

"Bekle." Koşar adım odama girdim ve dolabın içine sakladığım hediye kutusunu alıp Bulut'un yanına geldim. Kutuyu fark ettiğinde

dutlaklarını ıslatarak tebessüm etti. Çetip yanına uzandı ve kucakına bıraktım. "Bu senin."

"Bugün bana bizi hedye etmekte zaman."

"Olsun..."

Kutuyu heyecanla açtığımda içinden çıkan çeşitli duraklamama neden oldu. Bu bir küçük haritaydı. Bir tarafta Ankara, diğer tarafı İstanbul işaretlenmişti. Ankara'da benim, İstanbul'da Budist'un küçük fotoğrafı vardı ama sadece bu değildi. Ankara ve İstanbul arasında olan yolu led ışıklarla süslemiştim. Sadece bu yol ışıklandı.

"Sen mi yaptın bunu?"

Başımı salladığımda elini enseme götürdü ve naz diplerinden öptü. "Çok güzel olmuş. Bunu masama koyacağım." Yoluyla "Yoksa masam ışıklı olacak bu defa. Değil mi?"

Gözlerim eş zamanlı olarak doldu. "Evet."

"Seni üzmeyeceksem hissettiklerimi söyleyeyim mi?"

"Söyle."

"Mahvolacağım." Dürüstçe dile getirdiği cümleden sonra bediyey sehpayı bıraktı. "Bencil davran, beni yanımda iste. Gözümü bile kırpmam, zerre tereddüt etmem. Önümüzdeki sene yeniden denerim. Ne dersin?"

Kafamı şiddetle ilki yana salladım. "Bunu yaparsan seni asla affetmem."

"Keşke bencil olsaydın be Gün. Keşke her şeyden vazgeçmemi isteseydin."

Elimi avucunun içine kaydurdum. "Her şey çok güzel olacak. Neden bana inanmıyorsun?" Parmaklarıyla oynamaya başladığımda iç çekti. Enderişlerini anlıyordum ama kazandıklarını surf benim için kaybedemedi.

"İnanmak istiyorum."

Gözlerinin içine baktım onu inandırmak ister gibi. Parmaklarını parmaklarından geçirirken başımı ona doğru yaklaştırıp alnımı alnına yasladım. Artık aldığı her soluk yüzüme çarpıyor ve tenimi huylandırıyordu.

Ellerini bel çukurumda sabitlediğinde beni dizlerinin üzerine çekmişti. Kendimi bir anda dizlerinde otururken bulduğumda göğsüm şiddetle inip kalktı. Bacaklarımı iki yanından kanepeye doğru uzatığımda bir eli dizimde, diğeri ise belimdeydi.

Kısa bir süre hiçbir şey söylemedim. Sessizlik soluklarımızın sesleriyle bozulduğunda, yakınlığı ve sıcaklığını hissetmek istiyordum sadece.

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdüm. Televizyonun ışığı ifadelerimi vücutta ne denli oluyordu. Alayağı görünüyordu. Bu anın verda ısmarını mı sanıyordum?

Dudaklarımı dudaklarına doğru getirmeme fırsat vermedi. Bulut'teki eli çenemi buldu ve bir anda dudaklarını dudaklarıma çarpıp boynumu boynuna vararak onu kendime çektiğimde öpüşü derinleşti.

Ona aynı derinlikle karşılık vermeye çalıştığımda bir elimi boynuna çıkarmıştım. Saçlarına dokunmaya başladığımda Bulut'un mırıldandığını duydum. Bu hoşuna mı gitmişti? Güldüğümde çok az geri çekildi. "Ne?"

"Zaaflını buldum."

"Oyunbaz." Tekrar dudaklarımı dudaklarıyla kavradığında bu kez saç tutamlarını çekiştirdim. Bulut kendinden geçmiş bir şekilde tekrar inlediğinde sırtım kanepıyla buluştu. Bulut bacaklarımdan aramaya kendine yer edindiğinde karnımın içerisinde patlayan fişekler başını döndürüyordu.

Gözlerimi kapattım ama buna itiraz etti. "Korkuyor musun? İlerletmeyecektim."

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda üzerimdeydi ama asla ağırlığı hissetmiyordum. Göğsü göğsüme değiyordu ve bu oldukça eşsiz bir duyguydu. "Korkmuyorum."

"İstediğin an durabilirim."

Saçlarından tutarak başını kendime doğru çektiğimde Bulut bu sefer dudaklarımı değil, yanaklarımı, çenemi öpmeye başladı. Hurlanarak başımı geriye attığımda onun da güldüğünü duydum. Tüm uzuvlarım işlevini yitirdi sanki. İçimde patlayan fişekler her hücremi etkisiz hâle getiriyordu. Bulut'un dudaklarını boynumda hissettiğimde bu sefer kendime engel olamayarak inledim. Islak öpücükleri boynuma kendi imzasını attığında ellerimle saçlarını daha fazla çekiştirdim ama bunu yaparken başını daha fazla oraya bastırılmışım.

Şahdamarımın geçtiği şeridi özenle öperken nefesi ıslaklıklara çarpıyor, beni ürpertiyordu.

Ama yetmiyordu.

Göğüs kafesimdeki bombanın pimini çekmişti ve kalbim patlamak üzereydi.

"Bulut!"

Anında mayına basmış gibi geri çekildi. "Durdur!"

Yutkundum zorlukla masmavi gözlerine bakıcam. "Şarkı açama. Kulaklarımı uğulduyor sanki." Endişeyle uzarımdan kalkanak incedüğünde kolundan tutarak onu durdurdum. "Sadace şarkı aç."

Şehpaya uzanarak telefonunu aldı Spotify uygulamasına ulaştı. Rastgele bir şarkı açacağını düşünmüştüm ama listeyi konerui ermiş, sonlardan bir şarkıya tıklamıştı. Telefonu şehpaya sürdüğünde kuralop kırılmayacağını umursamamıştı bile.

Şarkı başladığında derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Bulut da buna yardım etmek ister gibi saçımı okşamaya başladı. Parmakları sa-kağımda, yanağımda dolaşüyor, sonrasında tekrar son menzili olan saç-larıma ulaşıyordu.

Dudak bükerek ona baktım ve elimi uzattım. Parmaklarımla yanağına okşadığımda, "Seni çok mu geç sevdim?" diye sordum. "Çok üzdüm mü seni? Kötü adam olduğumu söylediyimde kırıldı mı kalbin?"

Gözlerim yanmaya başladı. Ağlamak üzereydim. Başparmağımsı ya-saran gözümün altına getirerek olası bir damlanın önünü kesti. "Şu an için binlerce kez kırılmaya razıyım." Bana doğru eğilip yanaklarını öptüğünde şarkının sözcükleri kulağıma dolmaya başladı.

"Zaman durmaz akar can yakar.

Tekrar görüşmeden ölmeyelim."

Gözlerimi yumdum ve dikelererek onunla olan pozisyonumu değiş-tirdim. Bulut'un sırtı kanepeye değdiğinde onun üzerine uzanmış ve yerdeki battaniyeyi alıp üzerimize çekmiştim.

"Zaman durmaz akar can yakar.

Tekrar sevişmeden ölmeyelim..."

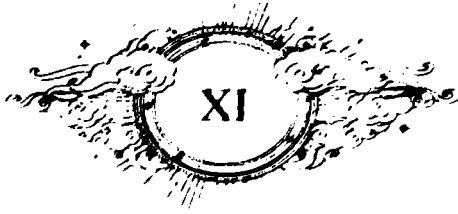
Başımı göğsüne yasladığımda boşta olan elimi kavradım. Bulut bana sıkıca sarıldığında tamamen üzerindeydim. Uyku bastırıyordu ve göz-lerim kapanmak üzereydi.

"İyi ki doğdun sevgilim olan Bulutçuk. İyi geceler."

"İyi geceler, sevgilim."

Bulut'un sesi kulaklarımda, iliklerimde yankılanmaya başladığında çoktan uykuya yenik düşmüş, ona karşılık bile vermemiştim.

¹⁴Kendimden Hallice müzik grubunun 2020'de çıkan *Zaman Durmaz* albümünün aynı adlı parçası.



Herkesin Hayatta Ulaşmak İstedığı Bir Yer Olurdu.

En güzel anlarda zihnimize düşen korkular yakamızdan tutup bizi silkelerdi.

Korkularımız, sanki mutlu olmaya hakkımız yokmuş gibi o güzel andan tüm varlığımızı soyutlar, gerçeğin karanlık kurusuna sert bir darbeyle iterdi bizi.

Korkularımız, öyle sivri bir kancaya sahipti ki yakamızı bıraktığında bile izi kalıyor, canımızı acıtmayı bırakmıyordu.

Kazandığımızda bile mutlu olamıyorduk, çünkü bu sefer de kaybetmekten korkuyorduk.

Bulut'u kaybetmekten korkmaya başlıyordum.

Sanki burada olduğu gerçeğini zihnime ispat etmek ister gibi burnumu boynuna sürttüm ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Herkesin hayatta ulaşmak istediği bir yer olurdu. Bir konum. Herhangi bir iş dalında başarılar, ödüller arzuları kimisi. Bir başkası kendisini çocuklara adayabilirdi. Hayır işleriyle mutlu olurdu. Başkası hayvanlar için çırpınırdı. Onların sesi olmaya çalışırdı. Başkası savaşın sesi olurdu. Mikrofonuyla insanların öldürüldüğünü haykırırdı.

Kimisi evlenmez, kariyer yapardı. Kimisi de evlenip kariyer sahibi çocuklar için annelik vazifesini yerine getirirdi. Kariyer yapan bir kadın da başarılıydı. Okumayıp sadece çocuklarını yetiştiren, onların eğitimi için savrulan bir anne de.

Bense hep bağımsız olmayı dilerdim. Hiçbir adımım için bir insana haber vermemek, kendi kafamın ritmine göre hareket etmek, pervasızca davranmak isterdim. Kimsenin bir şeyi olmak istemezdim.

Fakat bazen bir sıcaklık, bir göğüs, bir nefes tüm düşüncelerimi alaşağı ediyormuş gibiydi.

Nefesi saç diplerime sızıyordu. Aldığı nefesler göğüs kafesini hıçır ettiriyordu ve onun solukları sayesinde her defasında ben de nefes alıyordum. Başım boynundaydı. Burnum şahdamarının yokuşuna lanmıştı ve parfümünün yoğun kokusunu içime çekiyordum.

Bulut uyurken bile beni gıtmekten vazgeçirmek üzereydi.

"Güneş birazdan doğacak. Rahat uyudun mu?" İrkilerek izlenimden kalkmaya çalıştığımda kolları buna izin vermedi. "Hemen kalkmak ya-

"Evet," dedim kısık sesle. "Deliksiz uyudum." Nasıl olmuştu bende, yordum ama deliksiz uyumuştum gerçekten de. Oysa kışkırtıcı bir yapı vardı ve rahatsız olmam gerekirdi ama sanki bu bile önemini yitirmişti.

"Güzel..."

"Kalkalım mı?"

"Benim hâlimden memnunum," diyerek kollarını daha sıkı sarı belime. "Biraz böyle kalabiliriz." Onu kırmadım. İçimden geçenler dile getirmiş sayılırdı. Ben de bir süre bu şekilde kalmak istiyordum ve bu isteğimi hiçbir şekilde durduramıyordum.

Nefesi hâlâ saç diplerimi okşuyordu. Birkaç dakika sonra nefesine dudakları eşlik etti ve öpücükleri saçlarımda gezinmeye başladı.

Daha önce çekilen her saçımın yerine öpücükleri ile sevgi eklemeye çalışıyordu sanki.

O adamın parmak izlerini tenimden, saçlarımdan silmeye çalışıyor. temizlenen yerlerde kendi izini bırakmak istiyordu. O kadar nahif davranıyordu ki tüy bile bu kadar hafif dokunamazdı. O kadar dikkatliydi ki kendimi onun elinin altında kırılacak bir vazo gibi hissediyordum.

Bana kendimi daha değerli ve kıymetli hissettiriyordu. Aynaya baktığımda kendimi daha çok sevmeme neden oluyordu.

Elini saçlarıma daldırıldığını fark ettiğimde huylandım ve iç çektim. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni." Cevabımla beraber göğsümün altındaki kalbinin atışlarının hızlandığını hissettim. "Bizi," diye ekledim. "Her şeyi."

"Ben sadece seni düşünüyorum. Mesela, antrenman yaptığımızda en hızlı bitiş çizgisine ulaşma sebebim sensin. Çünkü orada olduğunu hayal ediyorum ve kimsenin benden önce oraya varmasına izin vermiyorum."

Yanaklarımdan ve boynumun ısındığını hissettim. "Bu cümleleri düşünüyor musun?"

"Şair ruhlu bir romantik olduğumu anlamalıydın."

Aniden aklıma gelen ürüyü sekindirdim. "Burayı ısrıyın mıydın. Bulut?" Bu sefer doğrulup yüzlerimizi aynı hizada getirdim. Gözleri gözlerime dokundu. "Seni izem kaçır yeri varmış." "Ya Ankara'da üzülsünem?"

Avucunu jakağıma yastadı. "Yanına getirsin. Uzunca, her zaman sığınacak bir yerin olacak. Bunu rahatlık olarak alptama. İnanırsan yorulduğunda dinlenmek ister. Birine sığınıp yorgunluğundan kurtulmak, sevgiyle sarılıp sarmalanmak ister. Ben senin için o lusu olmalı istiyorum. İstedığın zaman kollarımın arasında dinlenebilirsin."

Başımı ağır ağır salladım. "Aynısı senin için de geçerli."

Dudakları kıvrıldı. "Her an," demişti üzerine bama bama. "Sana uşınmak isterim."

"Abartma."

"Kalbim abartıyor," diye konuştu. "Seni her gördüğünde habıyır ritmini şaşıyor. Yemin ederim." Kaşlarını çatı ve bama baktı. "İnanmıyorsan dokun?"

Cevap vermeme fırsat vermeden elimi tuttu ve kalbinin cam üzerine bastırdı. Kalbi avucumun içerisinde âdeta zıpladığında karnımın içerisinde yeniden fişekler patlamaya başladı. Onun kalbi sanki benim karın boşluğumdaymış gibi ruhaf hissediyordum. Bunu nasıl başarıyor-du? Dahası, ben bunu nasıl başarıyordum?

"Karın kaslarına da bakmak ister misin?" Bu sefer ben yutkunmuş onun muzip gülümsemesine nasıl tepki vereceğini şaşırmıştım. Baber kendi kendini yanıtlayarak elimi tekrar kavradı ve aşağıya doğru indir-di. Üzerindeki tişörtü sıyrıldı yavaşça. Avucum onun karın kaslarına değdiğinde kaskatı kesilmiştim. "Nasıl? Hoşuna gitti mi?"

"Sıkı çalışmışsın."

Gözlerini küsti. "Çok sıkı çalıştım." Elimi karnından çekmedim. Hatta sırf ona inat olsun diye yumuşak hareketle parmaklarını karnı boyunca gezdirmeye başladığımda bu sefer Bulut kasılıyordu.

Sırttım. "Ne oldu, kaptan?"

Taş kesildi ve dişlerini sıkı. "Bir şey yok."

Dudaklarını ıslattım ve çıplak, sıcak tenine dokunmaya devam et-tim. "Kaç ayda çıktı bu baklavalar?"

"Dört."

Kaşlarını çatıttım ve sağ taraftaki kasında işaret parmağımla gezdir-dim. "Dört? Hafta mı, ay mı?"

"Dört ay," dedi boğuk sesle.

"Kaptan," dedim, sahte bir endişeyle. "Rengin attı senin."

Gözlerini sıkıca yumdu. "Gün, elini çeksene."

"Neden? Hani dokunmamı istiyordun? Hatta bunun için parayı meyi kabul etmedin mi? Bunun altında kalamazdım."

"Kızım, dağıtma adamı iki dakikada. Kalk üstümden hemen!" diye yavaşça ittirdi ve ayaklandı. "Ağırlaşmışsın iyice! Tüm gece altında kaldım! Sırtım ağrıyor ya!" Homurdana homurdana banyoya taraf ilerledi. "Ne hâle geldik ya hemen! Yuh bana da, sana da!"

Kanepede oturur pozisyona gelip arkasından bağırdım. "Bana ne dedin?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Yok sana demedim. Şu an bende bir muhababım var." Göz kırpıp salondan çıktı.

Yaptığı imayı anladığımda kahlkaha atma isteğimi zorlukla bastırdım ve dudaklarımı kemirerek ayaklandım. Onun aksine sırtım değil çok az boynum ağrıyordu ama yine de uykumu aldığım için kendim için çok iyi hissediyordum.

Bulut banyodan çıkana kadar ortalığı topladım ve saate baktım. Güneşin doğmasına çok az kalmıştı. Birkaç dakika sonra salona girdiğinde perdeleri açmış, manzarayı izlemeye başlamıştık.

"Ufuk çizgilerine bak. Ne kadar da belirginleşti." Ensemde nefesini kulağımda sesini duydum.

Başımı ağır ağır salladım. "Bu saatte uyuyanlar neyi kaçırdığını bilmiyorlar. Aylardır her gün izliyorum ama ilk defa bu kadar umutluyum."

Kolları karnıma sarıldığında saniyeler sonra kendimi ona yaslanırken buldum. Çenesini omzuma yasladı. "Bu defa güneş bizim için doğuyor. Şu an belki de ısıtmıyor yeryüzünü ama en azından ıslıklandırıyor. İyi şeyler zaman alır ve güzel günler kötülerin ardından gelir. Bugün güneş bizim için doğdu, bizi karanlıktan kurtardı. Ve bir gün biz tamamen kavuştuğumuzda kışımız da bitecek."

Ona cevap vermeme izin vermeden yanağımdan öptü. "Gün ışığı bu manzaradan daha parlaksın."

"Ben sana bakmak, dokunmak istiyorum ama bu mümkün değil. Çünkü sana çok bakmak kör, dokunmak ise mümkün olsa kül eder. Pet senden uzakta da üşüyorsam ne yapmam gerekiyor? Benim sabahlarıma doğacağına dair bir umut veremez misin?"

Şimdi seslendirdiği cümlelerden sonra gözlerini kapattı ve önünde yankılandığında, "Senin sözlerine duyarak uyuyorum." diye mırıldandım.

"Gün."

Bir şey söylemesine fırsat tanımadan kollarımı çözdüm ve masaya raya sırtımı çevirerek ona baktım. "Ben sana uyuyorum." [Dudaklarını seğirdi. "Defalarca test kitaplarını kapatıp kapana gelmek istedim." Defalarca kapıdan döndüm. Defalarca gecenin bir yarısı sana aradım ama çaldırmadan kapattım. Her zaman kendimi uykuya bıraktım ama artık serbest olmak istiyorum. Her zaman özgürlüğü dilemiyorum ama bunun içerisinde duygusal bir ilişkinin olacağını tahmin edemezdim. Ben kalbimin bozuk ritimleriyle özgürleşmek istiyorum. Seninle konuşmak, oynamak, saçmalamak... Benden çaldıkları çocukluğumu benimsen yapar mısın, Bulut?"]

Dudaklarını alnına bastırarak kolunu omzuma doladı ve beni kendisine çekti. "Seninle her şeye varım. Yeter ki senin yüzün gülmesin."

Yanağımı göğsünün sağ tarafına yasladım çünkü kalbimin ataklarını yeniden dinlersem büyük ihtimal dizlerimin bağı çözülürdü ve busem istemiyordum.

"Güneşin doğuşunu izleyemedik."

"Boş ver. Benim güneşim kollarımın arasında zaten."



Birkaç saat sonra kapım çalmaya başladığında, "Bulut!" diye seslendim. "Sen bakar mısın?" Elimdeki tahta kaşıkla omleti çevirmeye çalışırken omzumun üzerinden salona bakıyordum.

Bulut televizyonda maç izliyordu ama ben seslendiğim an ayaktandı. "Sabahın köründe kim geldi?" Çok kısa bir süre sonra mutfığa döndü. "Açmayalım. Evde yokmuş gibi davranalım."

Kaşlarını çattım. "Kim geldi?" Omleti kontrol ederek altını kapattım ve ellerimi havluyla silerek kapıya doğru ilerledim.

Bulut bana izin vermeden koşup kapıyı açtı. Nail ve Uğur'un suratına, "Evde yokuz!" diye bağırıp kapıyı kapattığında kahkaha attım.

"Ya sen ne yapıyorsun?"

"Açmayalım!" Onu dinlemeden kapıya uzandım ve kolu çevirdim.

Nail içeriye girip ayakkabılarını çıkardı. "Yazıklar olsun sana!"

Uğur, "Kalıbına tüküreyim senin!" diyerek gözlerini kısıp bu baktı. "Şunun tipine bak. Babamın gri eşofmanlarını geçirmiş ve () da kanepede maç izlerken bu kılığa girer."

"Armut dalda asılsın. Günaydın Güniz, nasılsın?" Nail sakonda olan maçı görüp "Lan!" diye bağırdı. "Maç izliyormuş." Ardından mutfığa koştu. "Omlet sıcak. Bu da demek ki Güniz omleti yaparken mutfakta maç izliyordu." Mutfığa girdiğinde Nail mutfak olay yeri inceliyor, görevlileri gibi etrafı kontrol ediyordu. Kısa bir süre sonra bize dönüp: "Siz evlendiniz mi? Doğruyu söyleyin..." Yüzünü buruşturdu ve Bulut'a baktı. "Benim yüzüğümlle ona evlenme mi teklif ettin?"

"Evlenmedik, Nail." Ocağın önüne gelerek tavayı aldım ve masaya bıraktım. "Haydi, oturun. Çayları dolduruyorum."

"Beleş yemeğe bayılıyorum! Yaşa be!" Uğur anında sandalye çektiğinde Bulut da homurdana homurdana tabak ve bardakları çıkarıyordu. Herkese çay doldurup yerime geçtiğimde Nail sıcak omleti yemeye başlasın istahla.

"Hayatımda yediğim en lezzetli omlet."

Gözlerimi devirdim. "Abartma."

"Şimdi biz sana yenge diye mi hitap etmeliyiz?"

Uğur'un ansızın kurduğu cümle yutmaya çalıştığım lokmayı boğazımda bıraktığında öksürmeye başladım. Bulut anında ağzıma uzattığı peçete eşliğinde sırtıma vurmaya başladı. Her ne kadar bunun işe yaradığını düşünsem de daha fazla dayanamayıp lokmayı peçeteye çıkardım. Bulut peçeteyi buruşturup çöpe attı. Yanıma geldiğinde, "İyi misin?" diye sordu ve çayımı uzattı. Bir yudum alarak sırtımı geriye yasladığımda Nail ve Uğur ağzı açık bizi izliyordu.

Nail, "Bunlar olmuş," dedi ağzına götüremediği çatalı tutarak.

Uğur, "Hem de ne biçim," diye katıldı ona.

"Ne yengesi be?" Sinirlenmemiştim ama bu kelime kulağa tuhaf geliyordu. "Saçmalamayın."

"Dün Bulut'un dudaklarını sömürüyordun," dedi Nail. "Yoksa sen Bulut'la ciddi düşünmüyor musun? Yoksa Bulut senin için evlenilecek değil, eğlenilecek erkek mi?"

Bu sefer Bulut da bana bakıyordu. "Ne alakası var?"

Uğur, "Ha yani evlenmek istiyorsun," diye atladı.

"Ay, ne alakası var? Onu mu dedim?"

"Ha vane evlenmek istemiyorsun?" Nail dudakla bükülür. "Benim de beni kimlere tercih ettin?"

Bulut yanına oturdu ve oldukça sakin sesle. "Çölsün " derdi. "Bir soruyuz?" Bir, iki, üç. Nail ve Uğur aynı anda kahkaha zırmaya başladılar. Bulut onların aksine ciddi bir surat ifadesiyle bana bakıyordu.

Kaşlarını havalandı. "Sevgili?"

"Sonra ne olacağız?"

"Ay, bana sıcak bastı!" Ellerimi yelpaze yapmaya başladım. "Ne soruyorsunuz siz benden?"

"Tamam," diyen Uğur elleriyle sakinleştirdi herkesi. "Kabrakı odelim, sonra masaya yatırırız bu konuyu."

Bulut, "Sizinle neden herhangi bir konumuzu tartışabiliriz?" diye çıktı. Sinirlenmiş miydi o?

Nail, "Bebeğim," diyerek Bulut'a göz kurpu. "Siz evlendiğinizde bugün davetiyenizi bile biz seçeceğiz. Kendini buna hazırla."

"Evlenmeyeceğiz lan!"

Gözlerim belerdi. "Ne?" Hayretle Bulut'a döndüm. "Ne demek evlenmeyeceğiz? Sen benimle gönül mü eğlendiriyorsun?"

Uğur, "Buyurun bakalım cenaze namazına," diyerek ortamı daha fazla kızıştırdı.

"Rahmetliyi nasıl bilirdiniz?"

Uğur ağır ağır başını salladı. "İyi adamdı ama o son cümleyi kuramayacaktı."

Bulut, "Öyle demek istemedim," dedi ve bana uzandı ama başını diğer tarafa çevirmiş, temasını engellemek için sandalyemi ondan uzaklaştırmıştım.

"Ama Gün," diyerek sandalyemin altından tuttu ve kendisine doğru çekti. "Trip atamazsın. Bu herifleri içeri almamanı söylemişim. Delirtiler beni ve ağzımdan çıktı. Yoksa sen iste, ben hemen sana nikah kıyarım!"

Kalbim göğüs kafesime yumruklar vurmaya başladığında, "Abartma," diye cevap verdim.

"Ne abartması? Dünden razıyım ben evlenmeye."

"Bulut!"

"Söyle, Bulut'un gün ışığı."

"Bu nasıl bir romantiklikler?" Nail elimi uzatarak Bulut'un şifresini almış ve şifresini girdi. Onun ne yaptığını anlamak için kapağı açtı. Bulut'un arama geçmişini okuyordu. Bakalım bu romantikliğini Google kardaşımı borçlu! Hazır olun!" Bulut ona doğru atlamak istedi ama elinden tutup onu engelledim.

"İstanbul ve Ankara arası kaç km? Sevgilimi nasıl bencil birine dönüştürebilirim? Giden sevgilinin peşine düşme yöntemleri? En iyi ve kalorisiz salata tarifleri. Dünyada kaç salata türü var? Sevdiğim birinin güvenini nasıl kazanırım? Çocukluk arkadaşlarımdan nasıl kurtulabilirim? Arka daşım beni sevgilisi sanıyor."

Nail ve Uğur kahkaha atmaya başladığında çaktırmadan Nail'in telefonunu almış ve Bulut'a uzatmışım. Bulut onun şifresini girerek telefonu masanın üzerine bıraktı ve Nail'in arama geçmişini okumaya başladı.

"Nazar duaları. Harita desenli top fiyatları. Kumamı kocamdan ayırma duası. Sınavda kopya çekme duası. Süt burger paylaştığımızda süt kardeş olur muyuz? Kumamla arkadaş olmak istiyorum. Kumamı sevmekten nasıl vazgeçerim? Muhteşem Yüzyıl Hürrem Sultan sahneleri. Aşk-ı Memnu Bihter Ziyagil sahneleri."

"Okuma!"

Uğur Nail'i tuttuğunda Bulut gülerek devam etmişti. "Düğün pastası fiyatları. Bulut'u nasıl kendime bağlarım? Bulut'la nasıl evlenebilirim? İnatçı bir kızla nasıl kanka olurum? Nasıl ciddi olunur?"

Uğur kahkahalar attığında çaktırmadan onun da telefonunu masadan almış ve Bulut'a uzatmışım. Bulut, Nail'in telefonunu kendisine geri vererek Uğur'un şifresini girdi ve arama çubuğuna tıkladı. Uğur onu durdurmak istediğinde ise Nail gülerek ona karşı çıkmıştı.

"Sevgiliye alınacak kitaplar. Sevgiliye alınacak hediyeler. Sevgiliyle gezilecek yerler. Sevgiliye kurulacak cümleler. Sevgiliye atılacak şarkılar. Romantik şiirler..." Bulut telefonunu Uğur'a uzattı. "Bu ne lan?"

"Sevgilim var benim," dedi Uğur.

"Sevgili mi?" diye sordu Nail. "Sevgili ne lan?"

Bulut, "Şey mi dostum? Yine yangınlar, yine ben," dediği an, hepimiz kahkaha atmaya başladık.

"Gözümünden yaş geldi!" dedi Nail. "Elmacıklarım acıdı gülmekten!"

"Geçin siz dalganızı," diye homurdandı Uğur. "Zamanında çok kız koştun peşimden ama ben ona âşık oldum."

"Tan kim senin peşinden koşuyordu? Yalancıl! Aaa senin peşinden koştuğun kızların hende okunmamış mesajları var!"

Gözlerim ıslıktı. "Ciddi mi?" Nail'den bırıltıyan kızların olduğunu bilmiyordum.

"Cidden..." Nail telefonunu çıkarıp okunmamış mesajlarını gösterdi: "Hepsi Bulut'un numarası için yazdı ama cevap vermedim."

Bulut, "Tan," diyerek Nail'e zeytin attı. "Keş sesini!"

"Demek herkes Bulut'un numarasını alsa onun cevap yazacağından bu kadar emin?"

Nail birkaç yere tıklayıp telefonunu bana uzattı.

Pelin: Nail, lütfen. Şu an yanında Bulut. Sadece mesajları ona okut ve fotoğrafını göster.

Nail: Haricacı çiğ çiğ yer seni.

Pelin: O şu an üniversite sınavına hazırlanmıyor mu? Ruhlu bile duymaz. Hem Bulut'un cevabı önemli. Sadece sakılacağız!

Nail: Telefonu ona veriyorum.

Nail: Bakalım ne diyecek...

Pelin: Selam, Bulut. Ben Pelin. Hatırladın mı? Voleybol oynuyordum turnuvada.

Nail: Hatırlamadım. Ne lazımdı?

Pelin: Sen.

Nail: Başım bağlı benim.

Pelin: Yanın boş.

Nail: Kalbim dolu.

Pelin: Haydi ama! Sadece sakılacağız.

Nail: BAŞIM BAĞLI DEDİM YA' BENİ SİNİRLENDİRME SENİ SEVGİLİME SÖYLERİM KAFANDA SAÇ BİLE BIRAKMAZ! ÇOK SİNİRLİDİR O, BEN BİLE KORKUYORUM ONDAN! SEN DE KORK!

Bu kişiyi engellediniz. Engeli kaldırmak için dokununuz.

"Tövbe, tövbe..." Bulut sinek kovar gibi elini salladı. "Uzak dursun benden tüm kadınlar! Başım bağlı benim!" Ardından hışımla ayağa kalktı. "Markete gitmemiz lazım. Liste hazırlar mısın? Hazır poşet taşıyacak iki mal bulmuşken gideyim."

Gözlerimi kısıtım. "Liste buzdolabında ama eksik var."

"Ne eksik? Ekleyeyim."

"Gönlüm." Ayağa kalktım ve mutfaktan çıkmadan omuzlarından üzerinden ona baktım. "Alınacak listesine gönlümü de ekle."

"Hayda!" diyerek peşimden geldiğinde çoktan odama dırdır ediyordum. Beraber odaya girdiğimizde, "Benim ne suçum var?" diye isyan edercesine. "Hım?"

"Başlayacağım senin hım'larına!"

"Kiskandın mı?" Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettiğime ve oldukça yakın olduğunu fark ettim. Başını bana doğru eğip "Ama bını nasıl verdim? Beğendin mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Fena değildin."

"Kızdın mı peki?" Bu sefer alaycı değildi.

Başımı iki yana salladım. "Kızmadım ama akademide de böyle olacak. Senin gibi sporcu kadınlar... Sağlıklarına benim aksime dikiz edenler, senin gibi beslenenler, düzenli bir spor hayatı olanlar..."

Yüzlerimizi aynı hizaya getirip dudaklarını dudaklarıma yaklaştığında susmak zorunda kaldım. "Saçmalıyorsun," diye fısıldadı. "Susturmalı mıyım?"

Yutkundum ve dudaklarına baktım. "Nasıl susturacaksın?"

"Bunun için de romantik teknikler geliştiriyorum."

Göğsüm inip kalkmaya, nefeslerim düzensizleşmeye başladı. "Tekniklerini test edebilirsin."

"Şu an mı?"

"Şu an."

Dudaklarımız arasında çok kısa bir mesafe kaldığında, "Neredesiniz?" diye seslendi Nail. "Çok saygılı olduğumdan dolayı üçe kadar sayıp sonrasında sizi basmaya geleceğim. Lütfen, hoş olmayan bir görüntüyle karşılaşmayayım."

Bir adım geri çekildiğimde Bulut burnundan solarak arkasını döndü. Nail, "Bir, iki, üç!" diyerek odaya daldığında Bulut onun karşısında belirdi.

"Selamun aleyküm. Hayırlı işler."

Bulut, Nail'i ensesinden yakalayarak odadan fırlatıp dışarı attı. "Dışarıda bekleyin lan beni! Bugün size eziyet edeceğim!"

Kapıyı sertçe kapatıp bana döndüğünde, "Nerede kalmıştık?" diye tek bana adım atmak istedi ama onu durdurdum.

"Alışverişi benim kartımla yapman gerektiğini sana hatırlatmam gerek yoktur herhâlde. Ben de o sırada dışarıya çıkacaktım." Kapıyı açtım ve kendimi koridora attım. "Görüşürüz, kaptan! Akşam bana bu kaloreli bir yemek yap!"



Okula başladığım ilk günü anımsıyordum. Babamla bir ay önceden alışverişe çıkmıştık. Benim için kocaman pembe bir çanta almıştı. İçine süslü defterler, kokulu kalem ve silgiler doldurmuştu. Mavi bir okul formam vardı. Yakaları beyazdı. Beyaz çoraplar almıştık babamla beraber. Birinin kenarında güneş sembolü, diğerlerinde çiçekler ve böcekler vardı. Çoğunu babam seçmişti, beğenmemiş ama sesimi de çıkarmamıştım. Zaten haykırmayı da susarak öğrenmişim.

Rugan bir ayakkabı görmüştüm vitrinde. Omzuma taktığımı ve ağırlığı yüzünden sırtımı acıtan çantamla durup vitrinde ayakkabıya bakmıştım bir süre. Siyah rugan ayakkabının bağcıklarında gümüş bir broş vardı ve kalp şeklindeydi. Sebepsizce hoşuma gitmişti.

"Beğendiysen alalım."

Hevesle başımı salladığım anı bile net hatırlıyordum. "Beğendim. Eğer paran varsa alalım." Babam güldüğünde kısa bir süre düşündüm. "Abim için alışverişe çıktınız mı, baba? Eğer çok şey alırsam ve ona harcayacak paran kalmazsa bana kızacaktır."

Babamın yüzündeki gülümseme buz kesti. "Bunları düşünme. Gel bakalım." Elimi tuttu. Fakat elleri sıcak değildi ve bana kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla güvende hissettirmiyordu.

Işıl ışıl mağazaya girdiğimizde etrafta okul telaşında olan anneler ve çocukları vardı. Çoğu benim yaşlarda ve boylarda görünüyordu. Anneleri eğilerek çocuklarına ayakkabıyı giydiriyor, babaları da kapının yanındaki eşikte poşetlerle onları bekliyordu.

Babamın elini güç almak istercesine sıktım ve çocuğunun karşısında eğilen anneye baktım dolu gözlerle.

Görevli, "Yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordu ve babamla bana yaklaştı.

Babam çenesiyle vitrindeki ayakkabıyı gösterdi. "Şunlardan verebilirsiniz."

"Ayakkabı numarası nedir kızımızın?"

Babam bana baktı. Sorunun cevabını bilmiyor ve benim *şiflesim* bekliyordu. Bakışlarımı ondan alıp görevliye baktım. "27."

"Hemen getiriyorum. Siz oturun lütfen." Babamın elini bırakarak sandalyeye geçtiğinde o da elindeki poşetlerle yanımda durdu. Benim *şiflesim* düğümü, hatta kırıldığını anlamamıştı.

Görevli ayakkabıyı getirdiği sırada moralim az da olsa düzeldi. Kuyuya hevesle baktım ve ellerimi uzattım ama o sırada babamın beni kucığına almasıyla kendimi mağazanın başka bir ucunda bulmuştum. Bana sus işaretini yaptı ve kendini rafların arasında gizlemeye çalıştı. "Seisini çıkarma."

"Neden?" Meraklı bir çocuktum. Her şeyin sebebini sorar, her hareketi sorgulardım. Şüphe etmeyi böyle öğrenmişim ve şüphenin ilk zehirli tohumunu babam salmıştı içime. O şüpheyi yıllarca hareketleriyle sulamış, kocaman bir ağacı dallandırmıştı.

"Ortak iş yaptığım bir arkadaşım burada," diye fısıldadı.

Kaşları çatıldı. "Neden saklanıyoruz?"

Babam iç çekti. Benden ve sorularımdan kaçamayacağını çoktan anlamıştı. "Seni bilmiyor."

Gayrimeşru bir çocuğunun olduğunu çoğu kişi biliyordu. Yakın arkadaşları ve onların ailelerinin durumdan haberi vardı ama hayatına yeni giren insanlara bu gereksiz bilgiyi vermiyordu. Bana soyadını vermişti, bu doğrudu. Velayetimi de almıştı ama buna rağmen annemle yaşıyordum.

Bir defasında bir adamla konuşurken duymuştum onu. Cümleleri kalbime ok gibi saplanmıştı ve o ok kalbimden çıkarsa bile akan kan asla durmamıştı.

"Benim de bir oğlum var sizin kızınızla yaşıt. Yarın akşam yemeğinde tanışıp arkadaş olurlar."

Kendi kendime çabaladığım, çırpındığım ve babamı anlamaya çalıştığım çok an olmuştu. Annemi anlamaya çalışmışım. Efe'yle empati kurmuşum. Ama kimse onlar için sarf ettiğim çabanın zerresini bana göstermemişti. Herkes benden sevgiyi, şefkati, anlayışı sakınmıştı.

O gün babam bana o rugan ayakkabıları almadı ve beni kucığında koşar adımla mağazadan çıkarıp arabasına bindirdi. Yaşlı gözlerim vitrinde takıldı ve ertesi sabah bana gönderdiği kutudaki ayakkabıyı makasla kestim, parçaladım ve çöpe attım.

Ruĝan ayakkabılara da o andan sonra kocaman bir nefes bendeense başladı.

Okulun ilk ğünü yepyeni kıyafetlerimi, çantamı aldım ama o da ayakkabılarımı giydim. O ğün babam Efe'nin yanındaydı. Benim de aynı sene okula başlamıştık ama o başka bir okula geçtiği için ben de gitmedim. Her zamanki gibi.

19 Eylül Hakan Doĝandemir'in baba olduğı ğündü. Efe'nin doğum ğünü.

2 Aralık Hakan Doĝandemir'in hayatının mahvolduğı ğündü. Benim doğum ğünüm.

Okul geneleve çok yakındı. Yalnız başıma gidebiliyordum ama ilk ğün benimle temizlikten sorumlu Fatma abla gelmişti. Onun bana acıdığını biliyordum ve bunun gayet farkındaydım. Ama ilgisinden hoşlandığım için bilmişlik taslamak yerine sessizliğı tercih ediyordum.

Beni okula götürmüştü, hatra bana el bile sallamıştı. Ertesi sabah da bunu yapacağını sanmıştım ama işinin olduğunu söyleyip beni başından savdığında onun da herkesten farksız olduğunu anladım.

İnsanlara güvenmemem gerektiğini bana yine insanlar öğretmişti. Bu tecrübe sürecinde beni yaralamaktan, kanatmaktan, kırmaktan kimse çekinmemişti.

"Ne düşünüyorsun?" İrkilerek yanımda oturan Efe'ye baktım. Saçları çoktan uzamıştı ama hâlâ şapkayla dolaşıyordu. Üzerinde beyaz sade tişörtü, açık mavi pantolonu vardı. "Geldiğimi bile fark etmedin."

"Düşünmek kaybolmaktır. Ben kayboldum."

"Kaybolduğunu sanmıyorum. Artık rotan belli."

"Rotasını bulan herkes yolun sonuna varmış mıdır sence?"

"Konu sensen eğer, binlerce kez düşsen de o yolda ilerleyeceğini biliyorum. Hani bana benzediğini iddia etmiştim ya. Hata etmişim. Bin Efe'den daha kararlı ve güçlüsün. Bu kadar çok düşünme, sadece yaşa."

Başımı iki yana salladım. "Kendimi düşünmek zorundayım." Gözlerimdeki acımasız ifade onun gözlerini tırmaladı. "Çünkü beni benden başka kimse düşünmedi bu zamana kadar. Herkes bana sırt çevirdi, benim sanıldığım tek şey ayaklarım, sığındığım tek yer karanlık dolap oldu. Kendimi sana acındırmak değil niyetim ama neler kaybettiğimi öğren istiyorum. Bazen içimi açıp sana gösterebilmeyi diliyorum. Ne kadar acıdığını o zaman anlarsın diye."

Gözlerini bu aınun ağırlığına dayanamayıp yumdu. "Anlıyorsun. Yutkundtu ve bu âdenielmasını belirgin hâle getirdi. "Canım arda" nunki gibi çok acıyor. Güniz Işık. Bana inanmak zorunda değilsin. Canım çok yanıyor."

"Eskiden benimle tek kelime de olsa konuşmanı isterdim. Şimdi dediğin hiçbir şeye inancım kalmadı. Zamanın değişimlerinin en iyi örneği benim sanırım."

"İçinde bir yerlerde bana karşı hiç sevgi kalmadı mı?"

"O sevgiyi o kadar lekeledin ki... Sevginin güzelliğinden ufak bir kısım bile kalmadı bana." Gözlerini açtığında açık kahverengi hareketlerine çöken kederle karşılaşmıştım. Bu içimde ince bir sızının ağrısı, sebep oldu ama ifademi itinaıyla korumaya çalıştım.

Boğuk sesle, "Ne kadar pişman olduğumu anlatamam," diye fısıldı. "Anlatmaya yüzüm de kalmadı zaten. Ben zorbanın tekiyim. Kendi kardeşime, daha reşit olmayan bir kıza psikolojik baskı uyguladım. Herhangi bir kadına fiziksel şiddet uygulamadım ama bunun psikolojik olanını aylarca sana yaptım. Robottum, Güniz Işık. Kumandam annemdeydi. Beni ağlayarak kendisine inandırdı. Eğer o olmasaydı ya da iyi biri olsaydı bu hikâyenin seyri değişirdi. Belki bizimle büyürdün. Seni severdim. Seni çok severdim, annem farklı biri olsaydı. Korurdum. kollardım. Yetişemediğin yerler için seni kucağıma alırdım. Çok kuskanırdım. Bulut, Nail ve Uğur'dan bile kuskanırdım. Sen bana kızardın kesin. Kavgalar eder, kapıları çarpardık belki ama mutfağa indiğimizde hiçbir şey olmamış gibi karşılıklı çikolatalı sütümüzü içerdik."

Gözlerimden akan damlaları fark ettiğimde başımı eğdim ve susmasını, buradan çekip gitmesini bekledim ama bunu yapmadı. "Benden daha başarılı olurdun. Karnelerimiz geldiğinde sana hediyeler alınırdı. ben de cezalara maruz kalırdım. Sonra sen kesin ödülünü benimle paylaşmak isterdin." Duraksadı. "İsterdin, değil mi?"

Dudaklarımı ıslattım. "İsterdim."

"Siz var ya, kesin Bulut'la küçüklüğünüzden flört etmeye başladınız. Ben de delirirdim."

Bu sefer yüzümde bir tebessüm belirdi ve yüzümü silerek başımı kaldırdım. "Ne yapardın mesela?"

"Ne bileyim," dedi gülerek. "Oyun oynadığınızda yan yana gelmenize izin vermezdim. Ya da yalnız kalmanıza fırsat yaratmazdım. O Bulut bacak kadar boyuyla kesin seni öperdi köşe bucakta."

"Nail de delirirdi o zaman."

Dışlerini göstererek samimi bir şekilde güldü. "Nail, Bulut'un rüyaları-
runden tutarak dolaşırdı ortalıkta. Onun koruyucusu Bulut'tu. Bulut
hepimizin koruyucusu Bulut'tu. Büyük çuvallarla oynardı ve o çu-
valman onlar bize sataşırdu. Bulut hepimizi günderirdi ve ex. hane
olarak onlarla yalnız kalırdı. Sonuç? Dayak yerdı. Defalarca bizi
dayak yedi." Göğe baktı. "Seni de korudu. O kadar yanlış anladın ki
onu... Söz konusu bendim ama o senin tarafındaydı. Karşıda
Nail ile beraber. Bulut'tan beklerdim ama Nail beklenemedik
demiş. Uğur zaten çok kolaydı. Onu onu manipüle etmek her zaman
Öznur ve Gizem de rüzgârın yönüne doğru hareket eden imandandı."

"Öznur'u sevdin mi gerçekten?"

"Kendi kız kardeşine kötülükler yapan birinin başka birini sevme-
mümkün mü?"

"Ama sevdin..."

"Boş versene," dedi. "Başına gelenleri hak etti." İç çekti. "Ben de
yaptıklarımın bedelini ödüyorum. Bu cezanın bir sonu olacak mı?"
Dolan gözlerini gözlerime kenetledi. "Lütfen, bana bir tarih ver. De
ki, şu tarihte cezan bitecek. De ki, günün birinde seni abim olarak
görebilirim."

"Efe..."

"İsmimi söylemeden nefret ediyorum," dedi dan diye. "Küçükken
tatlı unıyla abi diyerek peşimde dolanırdın. Elini uzanırdın. Östürmezdim.
Sarılırdın, itirirdim. Geldirdin, kovardım."

Kalbimin ritimleri yavaşlıyordu. "Şu an bu yaptığın doğru değil. Ne
yapmamı bekliyorsun?"

"Beni affetmeni bekliyorum. Ve bekleyeceğim."

O sırada, "Abi, beni yakala!" diyen ses ikimizi de bozguna uğrattı.
Başımızı mekanik bir şekilde çevirdiğimizde pembe çiçek desenli elbi-
sesiyle koşturan küçük bir kız, onun arkasından koşan orta yaşlarında
bir oğlan görüş açımıza girdi. Kız kahkahalar atarak tahterevalliyte doğru
koşuyordu. Oğlan onun aksine son hız koşmuyordu. Sanırım onu ya-
kalamak yerine eğlenmekti niyeti. Kız, tahterevallinin bir tarafına otur-
du. "Gelsene!"

Abisi yavaş adımlarla diğer tarafa geldiğinde yavaşça oturdu ama
ağırlığını tam vermedi. "Yorulmadın mı, Zehra? Annem bizi bekliyor.
gidelim."

"Sence kek hazır olmuş mudur? Döndüğümüzde sıcak ucak yiyelim."
Abisi başını iki yana salladı. "Ağzın yanıyor sonra."

Küçük kız omuzlarını silkti. "Yanarsa, üflersin."

"Tamam, dikkatli ol. Düşersin!"

Küçük kız yeniden omuzlarını silkti. "Düşersen, tutarın."

"Tutamam! Nasıl tutayım seni ben buradan? Başıma bela olmasın, runda mısın?"

"Sen bir kahramansın!" Kız başını geriye atarak kahkaha atıyor, "Çen dirseğim kanadığında öptün ve geçti! Sen kahramansın, abi!"

"Tamam, bağırma," dedi abisi sakın sesle. "İnsanlar duyacak."

Küçük kız bu sefer daha kısık sesle, "Duymasınlar," dedi. "Susurum."

"Haydi!" dedi oğlan. "İn yavaşça. Dikkatli ol." Önce kız inç inç ardından kendisi de tahterevalliden indiğinde kardeşinin elini tuttu. Pembe elbisesini düzelten kız zıplaya zıplaya ilerlerken oğlan onun arkasına oldukça ciddiydi. Fakat kız kardeşinin bu şebek hâllerine tebessüm ediyordu.

Gözlerimi kırpmadan onları izledim. "Kardeşinin elini hiç bırakmadı."

"Kardeşimin elini hiç tutmadım."

"Tutarsan, bırakırsın."

"Tutarsam, asla bırakmam."

Yorgun sesle, "Sana inanan o küçük kız olmak isterdim," diye sıldadım. "Sana şu an elimi uzatmak isterdim. Ama o kadar kırık ki her parçam... Sanki sana elimi uzatsam kendime haksızlık, saygısızlık edecekmişim gibi hissediyorum. Senin yüzünden aynada kendimden kaçmak istemiyorum."

Gözünden kocaman bir damla düştü, ayağa kalktı. Pes ettiğini, çekip gideceğini düşündüm ama tahterevalliyeye doğru ilerleyip eliyle gitememi işaret etti. "Seni değil, küçük Güniz Işık'ı çağırıyorum. O beni kırmazdı."

Başımı ağır ağır sallayıp yanına gittiğimde hıçkırma hıçkırma ağlamama ramak kalmıştı. Bunu bana neden yapıyordu? Kırarken de ağlatıyordu. Kırdığı yerleri onarmaya çalışırken de...

İkimiz de bindiğimiz sırada parkun içinden geçen bir teyze, "Bonuzdan utanın," dedi. "Çocuk parkı burası. Sizin kilonuzu taşır mı bu? Kırarsanız ne olacak?"

Efe cevap vermeden, "Babam zengin," dedim teyzeye "Kırsaklık yapıyor."

"Küstah!" Teyze yüzünü buruşturarak uzaklaştığında Efe gurur kıkıltıları attı.

"Naif ile çok takıldığın nasıl da belli..."

Gözlerimi yumarak bir aşağı, bir yukarı sallandım ve yarım saat ayının havasını içime çektim. Hayatımda daha önce hiç tatile çıkmamıştım. Bazen babam beni denize götürürdü ama şehir dışında bir tatil hiç yapmamıştım ve bu yüzden önümüzdeki sene için planlarım vardı. Mutlaka bir tatile çıkacaktım. Bu havaların tadını çıkarmam gerekiyordu.

"Seni özleyeceğim." Efe'nin kısık sesiyle gözlerimi ılık hızında açtım ve ona baktım. Ben havada, o ise yerdeydi ve durmuş, beni izliyordu. "Her şeyi kaybettim. Seni kaybetmek istemiyorum..."

"Beni manipüle etme artık."

"Gururunu bir kenara bırak," dedi gözlerini gözlerime kilitleyerek. "İçinde hâlâ o kızın olduğunu biliyorum. Onu susturmak için, bastırmaktan vazgeç. Bir kez dünyaya geliyoruz. Sadece bir kez. Bu burun içine bin hata sığdırdım ben. Şu an yanlış olduğuna inandırıyorum tek doğrumun yanımdayım ve bunun geç farkına vardığım için tüm hayatımın ellerimden kayıp gittiğini hissediyorum."

"Beni aşağı indirir misin? Biraz düşünmem gerekiyor." Balıkları yüzümde gezindi, ardından kafasını sallayarak yukarı çıktı ve inmemi sağladı. "Sonra görüşürüz." Arkamı dönüp son hız parktan çıktım ve sahile inen merdivenlerle aşağı indim.

Ayakbaşılarımı çıkarıp kumsalda yürümeye başladığımda gözlerimden boşalan yaşları durduramıyordum.

Haykırmak, deli gibi bağırarak istiyordum ama fısıldamayacak kadar da yorgundum.

Sıcak kum tabanlarımı yakmaya başladığında bu sefer denizin kıyısına geldim ve ıslak kumlara bastım.

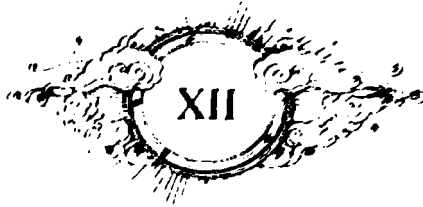
Yürüdüm.

Bu yol hangi yoldu, bilmiyordum. Sonunda kim çıkacaktı karşıma, görmüyordum ama yürüyordum.

Yarım saat kadar sonra kendimi ıslak kumun üzerine attığımda. "Denizi bile özleyeceğim," diye fısıldadım. "Meğer ne çok özleyecek

şeyim varmış..." Omuzlarım sarsıldı, hıçkırmaya başladım. "Ne yapacağım ben?" İçli içli ağlamaya devam ederken çıplak ayaklarıma değen dalgalara bakıyordum umutsuzca.

Yanımda birinin varlığını hissettim. Anında yüzümü temizlemeye başladığımda ona dönmeme fırsat tammadan, "Bu sefer tanışma zamanı geldi," demişti ince sesin sahibi. "Ben Umman." Başımı çevirdiğimde karşımda yine o kız vardı. Çöplükte dua ederken beni bulan, sonrasında gecenin bir yarısında köpeğinin peşinden koşturan kısa saçlı o kız...



by Irak Danelson - Always
Sertap Erener - Akx

"Günüz Işık," dedikten sonra ona elimi uzattım. Bana yabancı ama bir o kadar da tanıdık geliyordu ve bunun sebebini çözemiyordum. Bu üçüncü karşılaşmamızdı ama içgüdülerim aramızda bir bağ olduğunu fısıldıyordu.

Kumların üzerine oturup elimi tuttuğunda, "Memnun oldum," dedi ince sesiyle. Kısa bir süre elimi sıkıp sonrasında geri çekti. Başını omzuna yatırarak gözlerini yüzümde dolaştırıyor, bir şeyleri çözmeye çalışıyordu.

"Ben de."

"Kitaplarda tam şu an yaşlı bir adam yanına oturmalı ve sana hayret dersi vermeliydi."

Dudak büktüm. "Kitap okumadığım için bu dediğini anlayamadım."

Gözlerini kıstı. "Oysa sığ biri gibi görünmüyorsun. Aksine gözlerin çok derin bakıyor. Kitap okumamak için sebebini nedir?"

Başımı çevirerek gelen dalgalara baktım. "Hedeflerim. Üniversite kazanmak istiyordum. İlk tercihim kazandım."

"Mutlu musun?"

"Mutluluk aileyle paylaşamadığında anlamını yitiriyor sanki."

Dediğime karşı çıktı. "Mutluluk o kadar zor elde edilen bir şey ki asla anlamını yitirmemesi gerekiyor. Birilerine söylemesen de olur. Çünkü güzel şeyler yayıldıkça azalır ve büyüğü bozulur."

"Ailen var mı, Umman?" Başımı ona çevirdim ve yorgun bakışlarla gözlerinin içine baktım.

"Annem, babam, hay belası bir abim var. Annem abime çok bağlı. Babam da bana. Babam tuhaf bir adamdır. Vejetaryen ve feminisisttir. Türkçe karşı beni korur her zaman. Ama bazen annem sevdiğim yeti. Ben pişirmede, abimin saçlarını okşadığında, geceleri onun uykusu. Ortığında kendimi dünyanın en önemsiz insanı gibi hissedirim. Annem iyi biridir ama abimi benden daha çok sevdiği için beni çok uyarır."

Merakla, "Peki ya abin?" diye sordum. "Onunla aran nasıl?"

"Dengesiz bir ilişkimiz var. Bazen bağırıp çağırırız. Ama on davar. sonra mutfakta karşılıklı çay içerken tüm o kötü cümleler silinir. Yadeşlik, kine her zaman galip gelir."

Gözlerim doldu, çenem titredi. "Kardeşlik, kine galip gelemeyecektir. olur?"

"Kardeşlik değil, düşmanlık olur," dedi net sesle. "Bazı şeylerin taşı yoktur, Güniz Işık."

"Ben neden ikilemde kalıyorum o zaman?" İç çekerek ona baktım. sanki cevaplarını verebilecekmiş gibi. "Geçmişe sünger çekemiyorsun. geleceğe onu affetmeden adım atamayacağımı biliyorum. Ben bir soruya mihlandım, kıpırdayamıyorum. Yoluma bakıp gitmek istiyorsun. Çok istiyorum bunu ama ya pişman olursam? Ya onu affetmediğim için üzülürsem?"

Umman dudaklarını ıslattı. "Çok pişman birini tanıdım."

"Onu affettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Onu ezdim, üzerinden geçip yoluma devam ettim." Gözleri dolmuş, burnu kızarmıştı. "Birini gerçekten affetmek her kalbin erdemi değildir. Ben affedemedim. O an belki de duygulanma kapılıp affederdim ama sonrasında hep bana yaşattıklarını anımsayacağımı biliyordum."

"Abin olsaydı?" Sol gözümünden kocaman bir yaş yuvarlandı yanığıma. "Seni üzen abin olsaydı ne yapardın?"

"Hiç şüphesiz affederdim. Bak, bir sevgiliyi her yerde bulabilirsin. Bir arkadaşı... Ama kan bağının olduğu insanlar sınırlıdır. Eminim. çok üzmüşlerdir seni. Bu ilk değildi, son da olmayacaktır büyük ihtimal. Ama onlar senin bir parçan."

"Annem genelev sahibi," dedim dan diye. "Babam sarhoş olup eşine ihanet etti ve ben doğdum." Yutkundum bunları sindirmek adına. "Abim, babamın eşinden olan çocuğu."

"Aranız kötü mü?"

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Bulut Atay," diye fısıldadım. "Bulut Atay," unutma. Yıllar sonra çok ünlü bir futbolcu olacak."

"Aşık mısın ona?"

"Çok fena."

"Neden seninle gelmesine müsaade etmiyorsun o zaman?"

"Onun için en iyi koşullar İstanbul'da."

Elini omzumda hissettim. "Fedakâr kızsın. Herkesin yapamayacağı bir şeyi yapıyorsun."

"Ama onu mutlu edemiyorum."

"Erkekler biraz geç olgunlaşır. Seni yıllar sonra daha iyi anlayacaklar. Şu an kızabilir ama uzun bir süre bu kararına hep saygı duyacak. İçin ferah tut."

Yüzündeki bu gülümseme bile acı doluydu. Onun bu hâli kalbimin ruhaf bir şekilde kasılmasına neden oldu. "Umman," dedim istemsizce "Seni çok mu üzdüler?"

Omzumdaki eli çekilip kucığına düşerken sorum onu bozguna uğrattı. Kimse fark etmemiş miydi yani onu? Üçüncü kez karşılaşıyorduk ve artık emindim. Bir acısı vardı ve bunun üstesinden gelemiyordu.

"Duygular... En acı veren kurşun duygulardır. Beni delik deşik ettiler bu kurşunlarla." Yutkundu ve yüzünü buruşturdu. "Biri sevgilim, biri en yakın arkadaşım. Aynı sofrada yemek yedim onlarla, aynı espiye güldük, aynı filmi izledik. Ben eskiden insanların bu kadar kötü olabileceğine inanmazdım. Şimdi ise onlarla arama görünmez bir duvar ördüm. Yalan değil, sosyal bir insanım. Bu şehirdeki her üniversiteyi tanırım, her etkinliğe koşarım. Ama ne bir sevgilim var ne de yakın arkadaşım. Bundan sonra da olamaz zaten."

Konuştuğu sırada nefes alış veriş değişti. Benim ise gözlerim inlemiş, dudaklarım aralanmıştı. Anlattıklarını yaşamış biri olarak şimdi bu şekilde anlatmasına hayran kalmıştım sanırım. "Unutmak istediğinde daha çok takılı kalıyorsun anılarında. Ben hâlâ onu seviyorum ama asla affetmeyeceğim. Bazen kalp mazoşist davranır ve acı veren duygulardan vazgeçemez."

"Seni hak etmemiş."

"Evet, beni hak etmedi ve zaten bu yüzden de kaybetti." Başını bana çevirerek gözlerimin içine baktı. "Sana bir sır. Eninde sonunda her zaman iyiler kazanır. Kötü insanların bin galibiyetini devirip en sonunda

kazanan iyiler olur. En büyük ceza vicdan azalmaktır ve iyiler bundan muafır. Sen iyi birine benzeyorsun, Güneş gibi. İyi bireriyim."

Boguk çıkan sevimli, "Ya ben iyilerden biri degilim?" diye sorar.
"Hiç iyi biri olmadigini düsündün mü Umman?"

"Abla," dedi. "Her insan gibi hatalar yapmiş olabiliriz. Ama on azından kalp kırmadım. Beni seven, benden hoşlanan insana kalp kırğın kalbini istemeden kırmış olabilirim belki ama yine de ben kötülüğü seçmedim, kolaya kaçmadım. En zor kalbimin serüvenini korumak, kimseye karşı kötü niyet besleyememek. Bizi gerçek su vaşçılarız."

Gözümden düşen yaşlarla ona baktım. "Onlara çok alıştım." On daklarını ıslattım ve derin bir nefes aldım. "Bana ucaklarımlı olamaz önermiştin. Ben de dediğini yaptım. Fakat şimdi onlardan kopmaya hazır hissetmiyorum kendimi. Onlara çok alıştım. Efe'nin dengizciliklerine, Bulut'un ilgisine ve sevgisine, Nail'in esprilerine, Uğur'un gerçekliğine... Aylar öncesinde masalarına oturmayı hakaret olarak kabul ederdim ama geçen zamanda sürekli bana adım atırlar. Gen çekildim mücadele ettim. Ama ben de insanım, Umman. Benim de sevmeye ihtiyacım var. Annemden dilendiğim şefkati, babamdan beklediğim gerçek ilgiyi bana onlar verdi. Nasıl arkamda bırakıp hiçbir şey yaşamamış gibi çekip giderim? Bu benim iyiliğimi sömürmez mi?"

"Git," dedi tereddüt dahi etmeden. "Aranızdaki bağlar sağlam kopmaz ve mutlaka bir fırsat çıkar karşınıza. Hem bu süreçte abize karşı ne hissettiğini de anlamış olursun. Bence onu özleyeceksin. Ben aile evinde yaşadığım için hep kendi kendime sitem ederim. Birçok arkadaşım ayrı evde yaşıyor çünkü. Ama bir yaz kampına gittiğinde evdekileri özlemeye başlarım. Bence sen de özleyeceksin onları. Ve bu içindeki kurgunluğu, öfkeyi süpürmeye başlayacak."

"Bana çok mantıklı konuşan birini hatırlatıyorsun."

Kaşları çatıldı. "Kimi?"

"Nihat. Name üniversitesinde okuyor. Ortalaması doksan dokuz."

Umman'ın gözleri belerdi. "Nihat mı? Tanıyorum onu. Ortak bir sürü arkadaşımız var. Çok zeki bir çocuk."

"Demin bahsettiğim Nail'in abisi."

Gözleri kuşkuyla kısıldı. "Ve?"

"Ve bana karşı hisleri vardı ama aşka değil, uyuma inanan biri."

"Demek ki daha gerçekten âşık olmamış." Omuz silktili. "İyi Çoşkun tur aslında. Ama sana uygun olduğunu düşünmüyorum. Bence Ben, daha uygun bir aday. Paravan açılın, çay içmeye gidebilirsiniz!"

İkimiz de gülmeye başladık.

Sanki hiç derdimiz yokmuş gibi gülmeye devam ederken uzakta bir köpeğin havlama sesi işitildi. "Coşkun!" Umman'ın seslenmesiyle beyaz köpek koşarak yanımıza geldi, Umman'ın üzerine atladı. "Sıkıdın mı oğlum?" Umman onu öptü, ardından bana çevirdi. "Bak, bak." Elimi ona doğru uzattığımda önce kokladı, ardından yaladı.

"Merhaba, ben Güniz Işık." Başını yavaşça okşamaya çalıştığımda bana doğru atlamış ve Umman'la aramızda oturmuştu.

"Çok sevecendir."

"Senin mi?"

"Çöpte buldum onu. Poşetin içindeydi, dövülmüştü. Çok küçük tü." Anlatırken yumruğunu sıkıyordu. "Onu poşetten çıkardığımda zor nefes alıyordu. Sokağın ortasında avazım çıktığı kadar bağırdığım. isyan ettiğimi hatırlıyorum. Sonra bir veterinerine götürdüm, tedavi ettirdim. Hayata inatla tutundu. Ve sonunda her iyi gibi o da kazandı." Coşkun'un boynunu okşamaya başladığında Coşkun kumların üzerine uzandı. "Her şeye rağmen bana inandı. Başkaları tarafından dövülmüş poşetin içinde ölüme terk edilmiş bir köpek bana sığındı. Bunun ne kadar eşsiz bir duygu olduğunu anlatamam asla. Ben sadece sahip çıkamayan insanlardan korkarım, Güniz Işık. Sevgisine, ailesine, çocuğuna, evcil hayvanına, eline, diline sahip çıkamayan insandan korkarım."

Hiçbir şey söylemeden tam yanımda uyuyan Coşkun'a baktım. Bembeyazdı, çok temiz görünüyordu. Kim? Kim ona tekme atardı, el kaldırırdı? Kim dilsiz bu cana kıymaya çalışırdı?

Ellerim titremeye başladığında onun beyaz tüylerini okşayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Çok canın acıdı mı?" Gözümünden yanağıma süzülen damla onun sırtına düştüğünde irkildi ama sonra uzanmaya devam etti. "Sana bunu yapanlarla aynı havayı soluduğum için özür dilerim."

"Onu sevdin..."

Umman'ın sesiyle başımı kaldırdım. "Evet, sevdim."

"Bir sürü kedi ve köpeğim var. Onlardan birini ya da Coşkun'u sahiplenmek ister misin? Hem Ankara'da yalnız kalmamış olursun."

"Ben..." Kısa bir süre düşündüm. Daha önce hiç evcil bir hayvanım olmamıştı. Ona bakmayı başarabilir miydim?

Umman, "Ben sana öğretilim," dedi. "Zar değil. Sadece sevgi ve sabır gerekiyor."

"Peki," diyerek kabullendim. Aslında güzel bir fikirdi. Havatama hambaşka bir renk katabilirdi.



Umman, küçük, bahçeli bir evde kalıyordu. Bahçenin ortasında bir oda inşa edilmişti ve o odanın içerisinde bir sürü kedi, köpek vardı. Kediler ve köpekler için tasarlanmış odanın kötü kokmasını beklemiyordum ama asla öyle değildi. İyi bakıldıkları çok belliydi.

"İşte burası benim sığınagım." Umman sevinçle ellerini iki yana açtığı anda ayakımıza kediler dolanmış, köpekler üzerimize atlamıştı.

Duvara monte edilmiş yuvaların içinden bize hakan birkaç ilgeç kedi vardı. Asla geldiğimizi umursamamış, yanımıza gelmemişlerdi. "Bunlar da böyle. Asil davranırlar, hep yukandaki yuvalardan aşağı bakarlar." Umman sırtarak eline beyaz kedilerden birini aldı. "Ama bu kısıca oturmayı çok sever! Bir yerin ağındığında orayı bulur ve ağını alır."

"Çok güzel," diye mırıldandım istemsizce. Coşkun ayaklarına dolanan kahverengi köpeği iterek bana sırtışmaya başladığında eğilerek onu sevdim.

"Alacak mısın onu?"

Coşkun'la bakışlarımız birbirine değdiğinde, "İsterim," dedim kısa bir süre sonra. "Numaranı verisin bana. Bilmediğim konularda yardımına ihtiyacım olacaktır."

"Tabii! Onun için bir sürü eşya almıştım. Onları da sana vereyim!"

"Teşekkür ederim."

Tam o sırada odanın kapısı açıldığında orta yaşlarında bir kadın başını içeri uzattı ve bize baktı. "Umman? Arkadaşın mı?"

Umman, Coşkun'un eşyalarını toplamaya devam etti. "Evet, anne."

Annesi yüzüne yerleştirdiği samimi gülümsemeye, "Merhaba, kızım. Ben Gülşah ablan. Çok genç gösterdiğim için ablan sayılıyorum," diyerek yanıma geldi ve elini uzattı.

Elini sıktım. "Ben de Güniz Işık. Memnun oldum."

"Haydi, çikolata kek yapmıştım. Gelin bahçeye."

"Yok, ben zahmet vermeyeyim. Coşkun'u alıp gidecektim."

"Ay benim güzel yavrumu mu sahipleniyorsun? Ne güzel, Umman pek yetiyemiyordu. Onun daha fazla ilgiye ihtiyacı var. Umarım mani olur." dedi. Coşkun'un başından öperek tekrar bana döndü. "İtiraz gelin. Bekliyorum."

Umman, "Boşuna itiraz etme," dedi ve kocaman çantayı uzatı. "Asla itiraz kabul etmez."

Coşkun'un çantasını sırtımdan geçirdiğimde, "Uçakla mı gideceksin Ankara'ya?" diye sordu. "Seslerden biraz ürkebilir. Arabayla gitmek olur mu?"

Başımı ağır ağır salladım. "Araba yolculuklarını severim. Olur."

Köpekler bahçede koşuştururken kediler kuşlara bakıyor, zıplıyor ve onları yakalamaya çalışıyordu. Bu bahçe sanırım hayatımda gördüğüm en eğlenceli bahçeydi. Küçük, yemyeşil ve bir sürü canlının yaşadığı bahçedeki manzaraya baktığım sırada Umman oturmam için yer gösterdi. Sandalyeye oturarak Coşkun'un çantasını yere bıraktığımda Umman da karşıma geçmiş, keki bıçakla bölmeye başlamıştı.

"Çaylar geldi!" Gülşah abla çayları getirip masaya bıraktığında gerçekten de dediği gibi genç göründüğünü fark ettim. Kırklı yaşlarının başındaydı. Büyük ihtimal çok genç evlenmişti.

Umman kek dilimini tabağıma koyarak bana uzattığında, "Teşekkürler," diye mırıldanıp üzerinden çikolata sosu akan kekin tadına baktım. "Çok güzel..."

İstemsizce dile getirdiğim sözlere karşılık Gülşah abla omuzlarını dikleştirdi ve Umman'a yandan bakış attı. "Gördün mü? Baban senin yaptıklarını övüyor ama benimkinin lezzeti bambaşka!"

Umman da gözlerini kıstı. "Benim yaptığımın tadına baksaydı seninkini beğenmezdi."

"Beğenirdi, hatta bayılırdı! Ben yirmi yıldır yapıyorum bu tarifi!"

"Benimki ilk günden efsane!"

"Umman," dedi Gülşah abla ve ayağındaki terliğe uzandı. "Geliyor bak terlik!"

Gülmeye başladığımda bana baktılar ve ikisi de benimle beraber kahkaha attı. Gülşah abla gülerken Umman'ın koluna vurdu, Umman da sandalyesini ondan uzaklaştırdı. Onların bu halleri içimde çoktan ölen o kıpırtıları yeniden diriltti. En son Halide teyze ve Nail böyle hissetmeme neden olmuştu. Umman, annesinin abisine daha düşkün olduğunu söylemişti ama bence bu annesinin kızına karşı otoriter davranma biçimiydi. Sevmediğinden değildi.

"Nekten başka bir bildiği yok. *Güniz Işık* Edebiyat ile ne görür."

"Ben kimler kimler istedim anne ama beni yet vermedim." Umman'ın saçlarıyla oynamaya başladığında annesi gözlerini dondururdu.

"Kimler istemiş seni? Habersiz yok bezim. En son Kalp Avcısı vardı ama o çocuğa da ne yaptığını yok oldu."

Gülmek istedim ama Umman'ın donan hâli buza min vermedi. Göz bebekleri kilitlenmiş gibi annesine bakakaldığında tepkisi dudaklarının aralanmasına sebep oldu. Gulşah abla da bunu fark edip "Kedilerden biri eve girdi. Ben gidip bakayım," diyerek ayaklandı.

Umman hâlâ donmuş durumdaydı.

"Umman?" Seslensem bile beni duymadı. Kına bir süre sesini çıkarımadım ve kendisine gelmesini bekledim. Yavaş yavaş gözleri açıldı. Etrafa baktı ve sonrasında bana döndü.

"Hi?"

Başımı eğerek yüzünü inceledim. Tek bir cümleyle namı dağılmıştı: "İyi görünüyorsun."

"İyi olduğumu söylemedim zaten."

"Yardım edebileceğim bir şey varsa söyleyebilirsiniz."

"Mutlu ol," dedi gözlerini gözlerime dokundurarak. "Her şeye mutlu ve mutlu ol. *Parla, Güniz Işık*. Ben isimlerin anlamına inanmış biriyimdir. Sırf ismin yüzünden parlayacağına eminim. Çok karanlıkta kalmış olabilirsin ama bu karanlık senden ışığını çalmadı, kusa süre onu sakladı. Benim adımın anlamı okyanus... Belki de sırf bu yüzden hep boğulmuşumdur. Ama sen mutlu ol. Kalbini karanlık kurtulmaz çelikle ama onu onarmaya çalışanların da kıymetini bil."

Pürüzlü sesle, "Kalp Avcısı kim?" diye sordum. Bunu sormak hadime değildi belki de ama onunla bugün çok şey paylaşmıştık ve bana anlatacağını düşünüyordum.

"Artık hiç kimse."

Cevabı beni tatmin etmese de sesimi çıkarmadım ve sessizce çayımı içtim. O an çalan telefonum cebimde titrediğinde telefonu açtım. Kulğağıma görürdüm.

"Gün... Biz alışveriş yaptık, evdeyiz. Sen geç mi gelirsin?"

Sesi neden içimdeki tüm huzursuzluğu bir anda silip süpürüyordu?

"Ben... Birazdan gelirim. Bir misafirim de olacak yanımda."

¹*Kalp Avcısı*: Yazarın bir başka kurgusunun adı ve oradaki anonim karakterin kullandığı isimdir.

"Misafir mi? Tamam o zaman. Yemek yapacaktım. Ne istersin?"

"Bulut," dedim göğüs kafesim sıkışırken. "Benim en sevdiğim yemek spaghetti." Kısa bir sessizlik yaşandı. Cevap vermediğinde, "Tıf, nefret ettiğim şeyler ise pizza ve sosis," diye ekledim. Bunları ona ilk kez itiraf ettiğim için kalbim tekledi ama artık zamanı geldiğini düşünüyordum.

"Ama sen benim elimden pizza yemiştin..."

"Bunu sorgulama lütfen. Birazdan geleceğiz. Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda, "Sözümü dinlemene sevindim," dedi Umman. "Bir taksi çağırayım. Bekletme daha fazla çocuğu."

"Sen de gelsene?"

"Yok," dedi. Keyfi kaçmıştı, bunu anlamak zor değildi. "Coşkun'a iyi bak... O en iyisini hak ediyor."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."



Eve geldiğimde kapıyı bana Nail açtı. Fakat kucığında fark ettiğim Cevher gözlerimin kocaman büyümesine neden oldu. Cevher, Coşkun'u gördüğü an onun üzerine atlayıp patileriyle onu incitmeye başladı. Coşkun cüssesine rağmen kedilerle yaşamaya alışık olduğundan dolayı hiçbir tepki vermeden öylece durduğunda, "Nail!" diye bağırdım. "Çek kedin!"

"Evladım, çignemeden yutar bu köpek seni. Neden sataşıyorsun?"

Nail kedisini çekip kucagina aldığı anda Coşkun da evi koklamaya başladı. O sırada Bulut ve Uğur da giydikleri pembe önlüklerle koridora dâhil oluyordu. Uğur, "Misafirimiz?" diye sordu ve Coşkun'a baktı. "Bizi mi yiyecek?"

Coşkun çok büyüktü ama Cevher'den bile korkmuştu. Umman'ın dediği gibi yüksek seslerden de ürkebilirdi. Yaşadıklarını düşündüğümde bu gayet normal geliyordu.

"Coşkun... Artık benimle."

Bulut dizini yere atarak "Merhaba, Coşkun," dedi. Elini uzattı ve Coşkun tereddütle ona yaklaştı, elini kokladı. Bulut anında onun başını okşadı. "Akıllı çocuk."

Bakışlarım hâlâ sinirle miyavlayan Cevher'e takıldı. "Cevher'i neden getirdin?" Dönem birtigi zaman okullar da kapanmıştı ve Vedat

Bes, Nail'den Cevher'i almasını istemişti. Nail de onu alıp eve götürmüştü. Dedğine göre İhsan amcayla çok iyi anlaşmışlardı. Cevheri Nail'in yanından kaçan Cevher, İhsan amcanın ayaklarının altında uyuyordu ve sabah Halide teyzeyi korkutuyordu.

"Marketten dönerken bizim evin önünden geçiyorduk. Ufşayıp alayım dedim."

"Coşkun'un kedilerle arası iyidir ama seninki huysuz."

Nail kedinin kulaklarını kapattı. "Çocuğumun yanında edilecek laf mı bu. Haritacı? Psikolojisini bozma!"

"Nail!" Bulut'un öfkeli sesiyle gözlerimi ona çevirdim. Ayaklanmış, elindeki tahta kaşığı sallıyordu. "Başlatma psikolojiden. Sofrayı kur!"

Bulut ve Uğur pembe önlükleri ile mutfığa girdiğinde, "Aylın'ı çağırmadınız mı?" diye sordum ve onların peşinden mutfığa girdim.

Uğur, "Aradım ama babası evdeymiş. Çıkamaz bugün. Biraz da tartıştık zaten," diye yanıt verdi soruma.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bence aruk bu işin adını koymalısın, Uğur," dedim. "Hem aruk üniversiteli oldunuz. Git ve kız istec."

Uğur dondu.

Bulut sınıttı. "Ne oldu lan? İstemek kelimesi geçince rengin arı."

Kaşlarımlı havalandı. "Yoksa sen kızla ciddi düşünümüyor musun?"

"Düşünüyorum," dedi hemen. "Ama daha çok erken."

"Erken ama babası ona senin yüzünden baskı uygulayabilir. Yani bence sen de biraz fedakârlık yapmalısın."

Uğur'un rengi bembeyaz oldu bu sefer de. Onunla dalga geçtiğimizi anlamıyordu sanırım.

Nail, "Kimi evlendiriyoruz?" diye daldı mutfığa. "Cevher'i odanda uyuttum, kapıyı da kapattım. Coşkun da salondaki kanepede. Dügününü onlara bakacak birini bulmalıyız."

"Ne düğünü ya?" Uğur yüzünü buruşturarak tavadaki sosu karıştırdı kaşıkla. "Saçmalamayın."

Nail onu umursamadan karşıma geçti. "Güniz, sen düğünde masa yaptırısın. Çok yakışır sana!"

Başımı hevesle salladım. "Sana da simsiyah bir takım alırtz. Havalı durur üzerinde!"

"Lan evlenmiyorum ben! Kimse duymuyor mu beni?"

Bulut tencereden aldığı spaghetti'nin pişip pişmediğini kontrol ederken, "Güzel olur," dedi ve Uğur'un daha da delirmesine sebep olan "Uzun zamandır eğlenmiyorduk."

"Uğur düğünde bu şiiri okusana!" Nail elini kaldırarak uyarı verirken, linleştirerek bağırmaya başladı. "Kenetlenmişsin kalbime ilmek ilmek dokunmuş gibisin hasretinle yüreğime. Nereye böyle? Bileyim böyle"

Kahkaha atmaya başladığımda Bulut da bana katıldı ama Uğur'ın deki tahta kaşığı Nail'e fırlatarak karşılık vermeyi tercih etti

Nail asla durmadı. "Kanka, git bence yalvar ve barış kızıla senin gibisini kabul eden başka bir saf daha bulamazsın. Aradaki buruları da erit. Buz çok tehlikelidir. Koskoca *Titanik*'i bile batırdı."

Gülmekten karnım ağrımaya başladı ve kendimi sandalyeye attım. Uğur, Nail'i pataklamaya devam ederken Bulut gülererek başını iki yara salladı, sofrayı da onların yerine kurdu her zamanki gibi.

Masaya çatalları koyduğu sırada bana baktı ve göz kırptı. "Hayalin deki erkek olduğumu söylemen gereken andayız."

Sırıttım. "Hoşuma gidiyorsun. Yolunu kaybetme, aslanım."

"Asla kaybetmem, güzelim benim." Yanağımdan makas aldı. "Isıracağımı mı kafanı? Canım çekti şu an."

"Yemin ederim manyak ya!" Nail'in kolları başıma sarıldı ve benim göğsünde sakladı. "Bu bilgi dolu kafa ısırılır mı? Kıyılır mı bu ilk tercihinizi kazanmış zekâ küpüne?"

Nail'e vurmaya ve uzaklaşmaya çalıştım ama kolları kafamı sıkıyordu ve hareket etmeme izin vermiyordu. "Lan bırak!" Uğur, Nail'i çekiştirmeye çalıştığında bilmeden benim başımı da kendisine doğru çekiyordu ve bu canımı yakıyordu. "Lan!" Tüm gücümle bağırıp onları durdurmaya çalıştım.

Uğur, "Kurtaracağım seni, merak etme!" diye bağırıyordu ve Nail'i tüm gücüyle çekiştirmeye devam etti.

"Lan acıyor! Bırakın lan!"

Coşkun'un havlama sesi, Bulut'un küfürleri kulağıma dolmaya başladığında kısa bir süre sonra Nail'in kollarının baskısı azaldı. Bulut eliyle saçlarımı düzeltmeye başladı ve boynumdaki kızaran yerlere dokundu. "Defolun lan!" Coşkun havlayarak Bulut'a eşlik ettiğinde Nail uyuyan Cevher'i ve ayakkabılarını eline alarak koşar adım evden çıktı. Coşkun, Uğur'un pantolonunu ısırdığı için Uğur önce pantolonunu ondan kurtarmış, ardından sürüne sürüne dışarı çıkmıştı.

Bulut kapıyı kapatıp kilitledi ve Coşkun'u başından öptü. "Harika ana oğlum benim!" Yüzünde güller açarak bana doğru geldi. "Nerede kalmıştık?"

Kollarının arasına girdim ve başımı kaldırarak ona baktım. "Balmem. Nerede?"

Saçından ya da alnımdan öpmesini bekledim. "Kafanı ısırıyordum!"

Onu ittim. "Öküzsün ya öküz!"

"Ama hamarat bir öküz. Sana spaghetti yapım. Bu defa ben de yiyeceğim güzel hatırın için."

"Bakalım nasıl olmuş?" Mutfağa girdiğimizde tabakları alarak tercerenin yanına koydum ama bana izin vermeden önüme geçti. Önce spaghettiyi, sonrasında sosunu eklediği dolu tabağı bana uzattı.

Masaya geçüğimde o da tabağını alıp karşıma geçmişti ama benim aksime çok az koymuştu kendisine. Yine de bu kadarını yemesi bile büyük bir gelişme olduğu için sesimi çıkarmadım ve yemeğe başladım.

"Harika olmuş!"

Tek kaşını kaldırıp bana havalı bir bakış attı. "Evlenilecek adamım."

"Uğur'un aksine hevesli gibisin."

Kendinden emin sesle, "Dünden razıyım," dedi. Onun bu kararlı tavır spaghettiyi boğazımda kalmasına neden olduğunda masadaki bardağı alıp su içtim. Bunu fark edip "Kafanı ısırılmaz mıyım gerçekten?" diye sordu bu sefer de.

Tatlı bir sesle, "Sen bana kıyamazsın," diye mınıldandım.

"Kıyarım," diye cevap verdi hemen. "Ama nikah."

"Fesatsın sen, fesat!"

Çatalındaki spaghettiyi nefesiyle çekerek ağzına aldı ve çiğnemeğe başladı. "Niyetim ciddi."

"Bulut!"

"Sustum."

Sustuğu için rahatlayıp yemeğimi yemeye devam ettim. Sakin bir şekilde yemeklerimizi yedikten sonra bulaşıkları makineye yerleştirmiş, etrafı toparlamıştık. "Yordum sanırım bugün seni."

"Kendimi evinin direği gibi hissettim."

Omzumdaki havluyla ona vurdum. "Bulut ya!"

Tamam, tamam. Sen ne yaptın?"

Bu sefer domuk bakışlarımı onun gök mavisi gözlerine dokundum ve onunuz silktilim. "Parka gitmiştim. Sonra Efe geldi. Konağı uzun uzun."

Dirseğini tezgâha yaslayarak "Sonuç?" diye sordu.

"Onu affetmek istiyorum. Yani affedeyim ama adım atmıyorum. Bundan sonrasını o belirlesin. Bilmiyorum, Bulut. Çok mu gururlu davranıyorum ben?"

"Saçmalama," dedi bana yaklaşırken. "Sen hayatımda gördüğüm en gururlu kadınsın."

Göğsüm aldığı nefesle inip kalktı. "Kafam çok karışık."

"Efe'nin senin için çabalayacağından çok eminim," diye fısıldadı. Parmağını saçıma dolayarak iç geçirmeme neden olacak şekilde tebensüm ediyordu. "Çok pişman... Birçok hata yaptı. Ama o da çok ağır şeyler yaşadı, Gün. Kafası asla yerinde değildi. Şu anki aklı olsa seni üstünde tutardı, herkesten daha çok değer verirdi."

"Şu an," diyerek duraksadım kısa bir süre. "Bana herkesten daha çok mu değer veriyor?"

Başını onayla salladı. "Ne annesi ne de babası umurunda değildi. Şu an en çok seni düşünüyor. Bana Ankara'ya seninle gelmemi, sen yerleştikten sonra İstanbul'a gitmemi söyledi."

Çenemi kaldırdım ve dik bakışlarla, "Ben kendim yerleşirim," dedim. "Gerek yok."

"Ben de onu dedim zaten." Parmağı boynuma dokundu ve demin Nail'in kızarttığı kısımlarda dolaşmaya başladı. "Kendi başına halledeceğinden eminim."

"Teşekkür ederim," dedim boynumdaki parmaklarına parmaklarımı geçirirken. Elini tutup sıktığımda yüzümde kocaman bir tebessüm vardı. "Beni bu kadar tanıdığın, vereceğim cevapları tahmin edebildiğin için..."

"Ben teşekkür ederim," diyerek dirseğini tezgâhtan çekti ve karşıma geçti. "Benimle olduğun için."

Oldukça yakın durmaya başladığında kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. Sıcaklığı dört bir yanıma sardığında tamamen tezgâhla arasında kalmış ve kapana kısılmıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Kızarmış..." Dudak bükerek boynuma bakıyordu. "Acıyor mu?"

Kuşkuyla onu sızdımı "Acıyorsa ne yapacakları?"

"Öpersem geçebilir."

"Ya geçmezse?"

"Daha çok öperim ben de."

Hiçbir şey söylemediğinde bunu kendine cevap olarak algılayıp boynuma doğru eğildi ama bunu yaparken pek de başarılı olmamıştı çünkü aramızda belirli bir fark vardı. Birden sırtımdan tutarak beni havaya kaldırdığında ağızdan şaşkınlık nidası dokundu. Beni sırtına oturtunca gözlerim belerdi.

"Bulut!"

"Tedavi," dedi boğuk sesle. "Maksadım tedavi." Sonrasında ağızma dahi açmama müsaade etmeden dudaklarını kuzaran yere bastırırdı. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladığında mideme düşen ateşten top sanki içimde zıplıyormuş gibiydi.

Dudakları boynumda gezintiye çıkınca titreyen ellerimi omzuna çıkardım ve sabit durmaya çalıştım. Heyecanlandığımı, titrediğimi fark ettiğinde dudaklarındaki gülümseme büyümüştü. Bunu şahdamarıma bıraktığı öpücükte hissetmişim. Gülümsüyordu...

"Seviyor musun beni?" Anı sorusu omuzlarından daha sıkı tutuma neden olduğunda, "Söylesene," diye ısrar etti.

Alnımı omzuna yasladım ve kısık sesle, "Seviyorum," dedim.

"Aferin sana." Omzuna yumruk attım. Bana karşılık vermesi gerekiyordu oysaki. "Ben de seni seviyorum, Gün." Ellerini sırtımda hissettiğimde boynuna sıkıca sarılıp onu kendime çektim. Parfümünün o eşsiz ama güzel olduğunu inkâr ettiğim kokusu burnuma dolduğunda bu koku olmadan en fazla kaç gün dayanabileceğimi düşündüm istem-sizce. En azından haftada bir bana uğramıştı ama her hafta Ankara'ya gelmesi mümkün değildi.

Acaba nasıl olacaktı ilişkimiz?

"Güzel olacak her şey." Benim içimden geçirdiğim her şeyi nasıl duyuyordu? "Sana söz, her şey çok güzel olacak."

"Bulut," dedim aniden aklıma gelen düşünceyle beraber. "Biz iddiaya girmiştik ya bir keresinde. Ben yenilmişim. Sen hâlâ o haldini kullanmadın." Sadece ikimiz beş penaltı üzerinden iddialaşmıştık ve o kazanmıştı.

Bulut kendisini geri çekerek "Hakkımı kullanmama gerek mi?" diye sordu. "Senden beni sevmen, bana güvenmen hakkımda isteye bilirdim."

Bu sefer ben onun yanağından makas aldım. "Çok tatlısın."

"Biliyorum." Dudaklarını yavaşça dudaklarıma doğru yaklaştığında gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Tam o sırada havlayan Coşkun tezgâhtan aceleyle inmeme gerektiğinde, "Bir sen kalmıştın!" diye sitem etti Bulut. "Hepsini an için koymuştum. Gül gibi anın içine ettin oğlum ya!"

Bulut'un homurdanmalarına karşılık Coşkun'un sorununu anlamaya çalıştım. Belki tuvaleti gelmişti ama daha kum kabını düşünmemiştim. Alnıma vurarak onun eşyaları olan çantayı açtım ve ger bir düzen oluşturdum. Coşkun kendi eşyalarını gördüğünde etrafına dönmeye, hatta zıplamaya başladı.

"Coşkun ismini kim koydu ona?"

Bulut gelip kanepede yanıma oturdu ve bana çay uzattı. Çay bardağını alarak "Umman," diye yanıtladım sorusunu. "Tanımazsın. Bir kedi ve köpeği var."

Bulut bana baktı hayretle. "Siyah kısa saçlı bir kızıdan bahsediyor olabilir misin?"

"Evet, sen nereden tanıyorsun?"

"Bir keresinde ağzımın payını vermişti sokağın ortasında. Tanışmış sayılmayız. Senin arkadaşın mı?"

"Benim arkadaşım sanırım."

"Dedikodumu yaptın mı?"

"He Bulut, he."

Onunla beraber çay içtik, aramıza giren Coşkun'u sevdik. Bulut'a Coşkun'un hikâyesini anlattığımda duygulanmış, eğer istersem ona bakabileceğini söylemişti ama onaylamamıştım. Coşkun'un yaralarını bizzat iyileştirmek istiyordum.

Bir süre sonra Bulut omzumda uyuyakaldığında onu kanepeye yatırmış, battaniyeyi üzerine örterek yanına kıvrılmıştım. Coşkun da ayaklarımızın üstüne çıkıp uyuduğunda Bulut'un yanağını okşadım. "Çok mu yoruldu bugün?"

"Hı hı..." Uykulu sesine karşılık sessizce güldüm.

"Neden yatak yerine burada sıkışıp uyuyoruz?"

"Böylesi daha iyi," dedi ve belimden tutarak beni *gülmeye* doğru çekti. "Uyu artık."

"Bulut, dünyada kıtlık olsa ve ben bir salatalık olsam... Beni yer miydin?"

"Yemezdim."

"Peki, salata olsam? Rus Salatası?"

"Büyük bir iştahla yerdim. Uyu artık."

Dudak büktüm. "Yerdin yani?"

"Hı hı..."

"Tamam."

Sırtımı dönmeye çalıştığımda buna izin vermedi ve beni kollarıyla daha sıkı sardı. "Gözünü seveyim, uyuyalım. Sonra atarsun tribini."

"Hatırlat ama. Unuturum ben sonra."

"Tamam, sevgilim."



♪ Project 46, Olivia - Forgettable ♪

Gitmek kelimesini planlamak, dile getirmek, düşünmek çok basitti. Peki, neden eyleme döküldüğünde bu kadar zor bir şeye dönüşüyordu?

Bavulumu tutan parmaklarıma sanki binlerce iğne aynı anda değişiyormuş gibi hissediyordum. Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim oysaki.

Kapı çaldığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettirdi. Coşkun havlayarak kapıya doğru koştuğunda paytak adımlarla yavaşça salondan çıktım, kapının önüne geldim. Dürbünden baktığımda babamı görmüştüm. Geleceğinden bahsetmişti ama nedensizce gelmemesini dilemiştim.

Kilidi çevirerek kapıyı açtığımda babam yüzündeki gergin ifadeyi dağıtmaya çalıştı, bana tebessüm etti. "Kızım."

Kızın. Evet, senin kızın.

"Hoş geldin."

"Seni ben götürebilirim. O kadar uzun yolu araba kullanma."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. O kadar saati onunla aynı arabada geçirmek istemiyordum. Hem ehliyetim vardı ve artık arabayı gayet iyi kullanıyordum. "Yorulursam dinlenirim. Hem bana da macera olur."

Elini cebine attı ve içinden her şeyi halledebileceğini düşündüğü cüzdanını çıkardı. "O zaman kredi kartımı al. Kendini güvende hissedersin."

"Kredi kartının güven vereceğini sana nasıl düşündürdüm?"

"Güniz," diyerek iç çekti. Benimle baş edememek onu yoruyordu.

Konuyu dağıttım. "Daha önce sormadım ama Güniz Işık ismini mi verdin bana? Her zaman Güniz dediğin için soruyorum."

"Aslında Güniz ismini ben, Işık ismini annen seçmişti."

Kaşlarım havalandı. "Bunu beklemiyordum."

"Hayatının onun gibi karanlık olmasını istemediği için sanırım ismi verdi sana."

"Işığı hak etmediğindendir."

"Neyse," diyerek konuyu değiştirdi. "Evini temizlemek için yırtıcı giden görevliler dün işlerini tamamlayıp anahtarları ev sahibine vermiş. Birkaç eşya eksikmiş, onları sen tamamlarsın. Araban için otoparkı, yer ayırdı site yöneticisi. Elit ve sakın bir semt. Rahatsız edilmeden derslerine çalışırsın."

Başımı onayla sallayıp "Sağ ol," diye mırıldandım. "Hallederim ben. Uçakla gitmeliydin."

"Coşkun uçak sesinden ürkebilir," dedim bininci kez. Rahat ve konforlu gitmek Coşkun'dan daha önemli değildi sonuçta. Bunu anlamakta ısrar ediyordu.

"Güniz," dedi bu sefer tuhaf bir tınıyla. "Bana hep böyle mi bakacaksın?"

Açık kahverengi harelerine bakarak "Nasıl?" diye sordum.

"Baban değilmişim gibi."

Cümlesi donup kalmama neden olduğunda yutkundum. Zihnimde bir süre ona cevap aramaya çalıştığımda nedensizce aklıma ayakkabı aldığımızda beni sakladığı an gelmişti. "Beni ayakkabı alırken sakladığın günü hatırlıyor musun?" Kaşları çatıldı ama birkaç saniyede hatırlamıştı. "Ertesi sabah gönderdiğin rügan ayakkabıları makasla parçalamıştım. Eski, yırtık ayakkabılarımla başlamıştım okula. O ayakkabıları parçalarken neler hissettiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı? Okuldakiler ayakkabılarıma bakıp benimle dalga geçerken ne kadar üzüldüğümü biliyor musun? Bilmiyorsun. Aslında sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Çünkü hiç çabalamadın. Tüm hayatın karının yanında şarap içmekle, güzel yemekler tatmakla ve Efe'nin peşinden koşmakla geçti. Peki, ya ben? Nelere maruz kaldım, kaç gün aç yattım... Bilmiyorsun. Hangi yemeği severim, hangisinden nefret ederim, hangi tatlıyı görünce mutluluktan ağlarım... Hâlâ öğrenemedin."

Babamın gözlerinin dolmasına şahitlik ederken içimin burkulmasını bekledim ama bu görüntüsü beni etkilemiyordu. "Özür dilerim."

"Efe'nin çocuk olduğuna ve hatalar yapacağına kendimi inandırma ya çalıştım. Ama onu aklayan inatığım bu sefer seni karaladı *baba*. Çünkü sen hata yapacak yaşı çoktan geçmiştin."

Konuşmak istediğinde ona izin vermedim. "Ben de hatayımı *ayşe* değil mi?" Sesimin titremesine engel olamadım. "İllaki düşünmüştür hata olduğumu. Melike Hanım'la kavga ettiğinde, Efe sana küsüğünde yok olmamı diledin mi? Ya da hiç var olmamam gerektiğini düşündün mü? Ben senin hayatındaki en büyük hatayım. İtiraf edebilirsin."

"Asla böyle düşünmedim!"

"Beni bu itirafınla üzemezsin," diye mırıldandım. "Aslında ben bundan sonra ne sen ne de bir başkası asla üzemez. Çok uzıldım. Bu bana gücümü kazandırdı. Çok saklandım, bu bana korkusuzca dışarı çıkmayı öğretti. Sana ve Efe'ye güvendim o küçük kalbimle, bu da bana çok şey kaybettirdi ama aynı zamanda kazandırdı da."

"Hata değilsin," dedi. Başını şiddetle iki yana salladı ve dediklerime karşı çıktı. "Böyle düşünme. Sen değil, Melike bir hataydı, annen bir hataydı, seni yanıma almamam bir hataydı. Tercih ettiğim her şey hataydı ama sen değil. Keşke zamanı geriye alabilseydim."

Tebessüm ettim. "Zamanı asla geriye alamazsın, beni de o Güniz ışık yapamazsın."

"Affet beni."

Bulut'un cümleleri zihnimde yankılandı. "*Asla kimseyi affetme. Affetmek öyle bir bataklık ki kimse içinden çıkamaz. Birini affedersen, sonra onu affettiğin için ikinciyi de bağışlarsın. Ve bu devam ettikçe zayıf düşen sen olursun. En sonunda ne olur, biliyor musun? Kimse senin gibi vicdanlı davranmaz. İlk vazgeçtikleri, ilk boşluğa yuvarladıkları sen olursun.*"

"Kendi vicdanını rahatlatmak için bana ev, araba aldın. Bir kredi kartı verdin, Ankara'da haberim olmadan ev tuttun. Belki de servetini bile eşit bölmeyi planlıyorsun ama tek kuruşunu istemiyorum. Bunları alıp senin içini rahatlatmayacağım. Evini boşalttım. Tuttuğun evin kirasını da kendim ödeyeceğim. Sadece kendime araba alana kadar senin aldığını kullanacağım, haberin olsun."

Yüzü gölgelendi. "Neden sana babalık yapmama izin vermiyorsun?"

"Babalık küçük kızının ayakkabı numarasını bilmektir, onu raflar arasında dostlarından gizlemek değildir. Sen gayrimeşru çocuğu etiketini bana yapıştıran ilk insansın. Sen her şeyin başlangıcısın. Bir arkadaşım güzel bir cümle kurdu geçen. '*Sevgisine, ailesine, çocuğuna, evcil*

*hayatında, eline, diline sahip çıkamayan insandan korkarım, 'Ne de-
ne eyme olan sevgine ne de çocuğuna sahip çıkamadın, baba'*

"Ben..." Duraksadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten iş-
uygun zamanda konuşalım mı? Belki seni ziyarete gelirim." *Belki ge-
cekten, hiç gelme.*

"Gelme," dedim dan diye. "Lütfen... Geime."

"Şimdi kızgınsın."

"Hayır, kırgınım."

"Güniz, lütfen. Bu konuşma burada bitmemeli. Sonra konuşur-
Şimdi ben gidiyorum. Çocuklar aşağıda seni bekliyor."

Hiçbir şey söylemediğim sırada bana bir adım attı ve sarıldı. *Kıtır-
güçlüydü ama bu gücü sadece temas olarak hissederdim. Asla ruhum-
saran, bana kendimi rahat hissettiren manevi gücünü hissetmemiştim.* Biliyordum, sıkıştığımda beni kurtaracak kadar parası vardı. Ama *af-
mak istediğimde sığınacağım bir omzu yoktu.*

Ona karşılık verdim ama bu çok kısa sürdü. Kendimi geri çektiğimde
"Kendine dikkat et," dedi. "Bir şey olursa beni aramaktan asla çekinme."

"Sağ ol."

Son kez bana bakıp arkasını döndü ve evden çıktı. Son âna kadar
sanırım ona adım atmamı bekliyordu ama bunu yapamadım. Dizler
kanayan bir çocuğun yarasına üflemeden babaların o çocuktan adım
atmasını beklemesi olası değildi çünkü.

Bavulumu kapıya doğru sürüklediğim sırada kapının açılma sesini
duydum. Kapıyı çalmadan başını içeri uzatan Bulut, "Yardım edeyim
mi?" diye sordu.

"Olur."

Uysal cevabıma karşılık tebessüm edip bavulumu, Coşkun'un çan-
tasını alıp kapının dışına çıkardığında son kez eve bakıp Coşkun'la be-
raber dışarı çıkıp kapıyı kilitledim ve anahtarı Bulut'a verdim. "Babama
ya da Efe'ye verirsin."

"Kabul edeceklerini sanmam."

"Eninde sonunda edeceklerdir." Coşkun asansörün önünde havladı-
ğında, "Geldik, oğlum," diye seslendim ve önden sırt çantamla ilerleme-
ye başladım. Bulut da peşimden geldiğinde asansöre binip aşağı indik.

O sırada beni karşılayan Nail, "Canım kumam!" diye bağır-
dı. "Nasıl yapacağım ben sensiz? Bulut'un üzerime yeni kumalar getirmesine
nasıl razı olacağım?"

Bulut: "Nail!" diye uyardı onları.

Nail dudak bükererek kollarını açtı. Tereddüt zihni erimeden anlık olarak arasına girdiğinde ucağıyla hemis vermede: "Kırmızı kesen gibi çür bir kuma olamaz bana! Nail dayanacağım beni seneler!"

"Fakir gibi davranma, Nail. Bu uçak belkine baklar Ankara'ya giden. Bir saate oradasın."

Nail benden ayrılırken, "Gider miyim kapıyı?" diyecek Bulut'a sordu. "Sen de dayanamazsın ki onun yoldanına."

Bulut cevap vermeden önce göz ucuyla bana baktı. "Nail," diyecek kolunu sıvazladım. "Ben de gelirim."

Gözleri belerdi. "Cidden mi?"

"Tabii ki gelirim!"

"Biz üçümüz aynı eve çıkıyoruz. Babasının Aylin'e tuttuğu evin tam karşısındaki daireyi tuttuk."

Uğur'a beğeni işareti gösterdim. "Helal sana. Bir iş başarmışsın."

Aylin gergin bir tebessümle, "Babamın bundan haberi olana demizi de o apartmanın çatısından atar," diye mırıldandı. "Ama yine de risk aldık."

Ona göz kırptım. "Risk iyidir. Sıkma canını." Çok lütfi bir an için Aylin'in yerinde olmak istedim. Her gün okula giderken kapıyı açtığımda Bulut'la karşılaşacağımı düşledim. Evde bulamadığım herhangi bir erzak için kapısını çalmayı hayal ettim. Çok ses çıkardığımda kapısına dayanıp ona kızmak, kavga ederek kendi daireme dönmeyi isterdim.

Ama bunları yaşayamayacak kadar uzağa gidiyordum.

Boğazımdaki düğümü yok etmek için yutkundugunda. "Bana da sarıl. Yoksa kuskanlıktan geberirim," diyen Uğur karşına geçti. Bu sefer kollarını açan kişi bendim. Buna şaşırdı ve bir adım atarak aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Bana sıkıca sarıldığında, "Bana kollarıyla yoluma daha iyi biri olarak devam edeceğim. İşim oldum. güzel kız," diye fısıldadı.

"Gözlerin dudakların çağırıyor alev alev çağırıyor yangınlara vaktin 2"

Nail'in esprisiyle Bulut onun kafasına sertçe vurdu. Onu umursamadan Uğur'un kulagina, "Sana bir sır vereyim mi?" diye fısıldadı. Başını onayla salladı. "Bana aldığın güneş ve bulut kolyesini hiç çıkar madım. Hatta uğurum oldu benim."

"İşler hepimiz gibi, yitirirken gülelim perdede. Yavaşça kurtulalım diye
çalıştık. Heri de sana her iş veriyim o zaman. Bulut da onu diğer
günler ve herhalde kurtuluşu baş çıkarmıyor. O belki de sana göre."

"Kısmen de yanlış."

"Senin düşünemediğini anladıkları raporu. Hedef bitti."

"Hesablar ciddiye alarak Bulut ve Bekir gibi gösteriyorlar şimdi giden
Aylan. Her biri. Heri gibi her şeyleri düşünüp kurtuluyor."

Aylan "Sen" dedi ama "Ve ne yapalım."

"İşler herden zor olarak açılıyor kurtulduğunda bu kadar zor değil. Bu
karakulunu getirip ondan uzaklaşım."

Aylan: "Kısa sürede bana kurtulma olan güvencisi kurtulduğunda. Bu
ki kurtuldu. Çok değerli birim için." diyecek kurtulma baysam
dilekti. Onu aynı kurtulup verip kurtulma güvencisi. O da kurtulma
için çok değerli. O kurtulma içinden onu çıkardığında kurtulma işi
çok. Güncel işi kurtulma gibi hissetmişim kurtulma ve bu işi de
düşünüyordum.

Aylan koluma girdiğinde hep beraber apartmanın çıkışını düşün-
düklerdik ve açık otomatik olarak arabaya doğru yürüdük. Aylan ve ben en
derdik. Nal ve Uğur buzi takip ediyordu. Bulut ise Çoğun ve onun
haruluma en sondaydı.

En sonunda arabanın yanına vardığımızda, "Kullanabilecek mi?"
diye sordu Uğur. "Şoför mü tutacağız?"

"Yorulurum bir otele dinlenirim."

"Filmlerde yolun üstünde olan otellerde hep korkunç şeyler ol-
yordur."

"Nal!" Hepimiz aynı anda bağırduğumuzda parmaklarıyla ağzına ko-
nuştu ve bir adım geriledi.

Kapıları ve bagajı açtımda Bulut arka tarafa ilerledi. O bavullarını
arabaya yüklerken, "Geliriz bir hafta sonu," diye konuştu Uğur. "Onu
konsolunu da götürüyorsun yanında. En yeni sürüm sende var. Tama-
ya yaparken o konsola ihtiyacımız var."

"Cips almadan gelmeyin."

"Cips senin kölen olsun, Haritacı."

Tebessüm ettim.

Bulut dudaklarının kıvrımındaki kederi hissetti. Gözlerindeki ifade
derinleşirken maviliklerinde gri bulutlar peydahlanıyordu sanki.

Bana güzel mesajlar yaz," diye mırıldandım onun gözlerinin altına bakarak. "Hem sana neymiş olduğumu hatırladım. Çenlunu de alırım alırsun."

Bulut'un dudakları kıvrıldı ama keyiften olmadığı her hâlinde beliydi. "Yazarım." Yutkundu zorlukla. "Çenlunu de alırım. Uzmanlık alanım savılır artık."

"Çok yoğun bir tempoya olacaksın. İçten içe bana zaman ayıramaya çağından endişe ediyordum."

"Evet, akademi Galatasaray ve millî takım seçmeleri için beni vaktlendirecek. Sıkı çalışmam gerekiyor."

"Başaracaksın."

"Bakalım." Elimi ona doğru uzattım. Çocuklar bunu gördükleri an arkalarını döndü, otoparkta kayboldular bir anda. Bulut bir bana, bir de ona uzattığım elimi baktı. "Gidiyor musun gerçekten?"

Sol gözümünden akan bir damla yaşın yanağıma düştüğünü hissettim. "Bulut..."

"Gelemiyor muyum peşinden?"

Dudaklarım seğirirken, "Yapma," diye fısıldadım. "Görüşeceğimizi biliyorsun. Biz sevgili olduk. 24 Ağustos. Unuttun mu?"

"Unutmam mümkün mü?" Havada kalan elimi tutup bana doğru kocaman adım attı, aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. "Sevgilim..." Bu kelimeyi bana değil de sanki kendisine doğruluğunu kanıtlamak istiyormuş gibi telaffuz etti.

Hirabıyla coşan kalbim yüzümde kocaman bir gülümsemeyi doğurduğunda, "Sevgilim," diye mırıldandım. "Ara sıra uğra bana."

Gözlerimden akan damlalar hızlanırken, "Ağlamasana," diye kızdı bana. "Neden ağlıyorsun?"

"Toz," dedim dudak bükerek. "Toz kaçtı."

"Yalancı," diye homurdandı ve elimi bırakarak başparmaklarını gözlerimin altına getirdi. Akan damlaların önünde bariyer kurduğunda gözlerimi gözlerine dokundurdum ve ondan aldığım gücün ruhumu beslemesine müsaade ettim. "Düzenimi kurunca yanına geleceğim. Benim için sebze, meyve stoklar mısın dolaba?"

Uysal bir şekilde, "Tabii," diye cevap verdim. "Salata da yapmayı öğrenirim sen gelene kadar."

"Ben de yamuk elmalı turtalarımı düzgün bir şekilde yapmayı öğrenirim."

"Sana ihtiyacım var," dedim ansızın. Ellerimle bileklerini tuttu, kenetlenen ellerimizi aşağıya indirdim. Bulut'un gök mavisi yedek yecanla yüzümde gezinmeye başladı. "Elmalı turta tarifini öğretme, izin vermedin ya. Nerede yiyeceğim ben turtalarımı? Bunun için gerekliisin."

Sırıttı. "Sadece turta için mi gerekliyim?"

Başımı iki yana salladım. "Yine yalan söyledim. Her konuda ihtiyacım var. Turta bahane."

"Turta bahane, Bulut şahane."

"Dalga geçme!"

"Ağlama o zaman," diyerek tekrar yanaklarımı sildi. "Sen, kazandı. Gün. Kocaman bir şehri, kaderi, geçmişi, geleceği tek başına yendi. Gururla bak etrafına. Bunu hak ediyorsun, güzelim."

"Ya bizi de yenersem?" Göğüs kafesim bu cümleyle beraber sıkışmıştı. "Bizi yenmek istemiyorum, Bulut."

"Gün," diyerek gözlerini kıstı. "Sen tüm dünyayı yensen de bizim duygularımıza yenildin. Bu duygular senin hayatına yön vermedi, kararlarını değiştirmede ama yine de beraberiz. Ve sen istediğin sürece de beraber olacağız. Günün birinde bitirmek istersen..."

Devam etmesine izin vermedim, kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Önce afalladı ama sonra dudaklarının kapılarını sonuna kadar açtı, beni kendisine misafir etti. Gücünü ruhumun üzerinde, kalbimin derinliklerinde hissettirdiği ellerini belimin oyuğuna yerleştirdiğinde ayaklarım yerden kesiliyormuş gibi hissettim. Başım dönüyordu, tüm dünya dönüyordu ama sabit kalan sadece bizdik.

Kollarımı boynuna sıkıca dolayıp kendimi ona bastırdığımda Bulut'un boğuk sesli inlemesi tüm içime doldu, beni titretti. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine atmaya devam ederken nefes almadan onu öpmeye devam ediyordum.

Dakikalar sonra sadece dudaklarımı dudaklarından uzaklaştırdım. burnumu burnuna dokundurdum. "Bitmesini istemiyorum."

Bulut'un göğsü aldığı nefesle inip kalktı. "O kısmını anladım."

"Birazdan Bulut'u arabaya atıp Ankara'ya götüreceğim."

Nail'in uzaktan gelen sesiyle beraber başımı Bulut'un göğsüne yaslayıp onlara doğru döndüm. Uğur, Aylin'in gözlerini kapatıyordu.

Aylin de onun. Onların bu turlu bükülmeye kabil de gıdıklaştı. "İstediğin şeye
lerim uzaktan bize okuyayla bakan. İstediğin şeye bükülmeye kabil de gıdıklaştı.
İstediğin şeye bükülmeye kabil de gıdıklaştı.

"Çok korkutucu görünüyor." Bulut'un bacak ucuyla cevap verdim. "Sanırım seni korkutuyor."

"Sanırım."

"Çokun!" Bulut'un onu çarpmasıyla Coşkun'un bacak ucuyla Bulut'un üzerine atladı. Bulut onu uyarıya bükülmeye kabil de gıdıklaştı.

Yavaşça sürücü koltuğuna doğru ilerlediklerinde Bulut Coşkun'un bacak ucuyla arka kapıyı açtı. Coşkun da arabaya bindiğinde bir süre bacak ucuyla bükülmeye kabil de gıdıklaştı.

Nail, "Kız gidemiyor," dedi. "Vazgeçmek üzeresin değil mi?"

"Saçmalama, Nail." Bulut'un sesiyle Nail bükülmeye kabil de gıdıklaştı. Nail onlara bakıp tebessüm ettim. Nail haklıydı. Coşkun'un da vazgeçmek üzereydim. Gün vazgeçmek üzereydi. Fakat Güneş ışık ucuyla arabaya binmek, bu şehirden çekip gitmek istiyordu.

Bir dakika kadar sessizlik oldu. İçimde koparı rufanlardan bir yare Güneş ışık galip oldu.

Arabaya bindim, emniyet kemerini taktım, anahız çevirdim. Araba açıp onlara, "Hoşça kalın," dedim.

Aylin ve Uğur gülererek bana el salladılar. Nail, Süde'yi bana anladır. Ken takındığı üzgün ifadesiyle, "Güle güle," diye mırıldandı.

Bulut ise her iki gözünü yumup açtı.



Bir şehrin sonu, başka bir şehrin, hayatın başlangıcıydı aynı zaman-
da. Bir şehrin çıkışı, bir devrin sonu, bambaşka bir hayatın ilk adımıydı.

Şehrin sonundaki kocaman mektup heykelinin yanındaydım. Bu-
radaki kocaman mektup heykeline bakıp Nazenin ve Mehmet'i anı-
sıydım. Efsaneye dönen iki sevdalının şehrinin terk ediyordum. Acaba
onlar öldüklerinde bu topraklarda ölümsüz olacaklarını tahmin etmiş-
ler miydi? Mektuplarını binlerce insanın okuyacağını tahmin ederek
yazsalar mı hiçbir şey bugün olduğu gibi olmazdı büyük ihtimalle.

Name tabelasını geçeceğim sırada yolun ortasında gördüğüm be-
denle var gücümle frene bastım. Coşkun'un havlama sesi kulağıma
geldiğinde endişeyle arkamı döndüm ama gayet iyi görünüyordu.

Gözlerimi yumup açarak gördüğüm kişinin hayal olmasına istemedim. Yavaşça arkamı dönüp tekrar baktığımda bu sefer daha ve gerçekçiydi.

Arka taraftan korna sesleri yükseldiğinde arabayı yolun ortasına durdurduğumu anladım ve kendimi kontrol altına alıp arabayı çektim.

Bu sefer daha da yakındaydı.

Arabadan aşağı indiğimde, "Delirdin mi sen?" diye bağırdım "Çarpabiliyordum!"

"Dikkatli bir sürücü olduğumu tahmin ettim."

"Nasıl?"

"Çünkü ben de dikkatli kullanırım."

Yüzümü buruşturdum. "Sana benzediğimi iddia etmekten vazgeç."

"İddia etmiyorum, gerçek bu."

"Efe..."

"Bağışla beni, Güniz Işık." Ona sarf etmek istediğim tüm kelimeler kursağımda kaldığında bana doğru adım attı. "Sadece bir şans ver bana."

Ayna gibi hissettiren gözlerine baktım ve dudaklarımı ıslattım. "Gidiyorum ben, Efe." Her şey için geç olduğunu ona nasıl anlatabilirdim?

"Geldin, gitmen için çabaladım. Zorunda bırakıldım birçok şey. Hatalar yaptım tonlarca. Şimdi gidiyorsun... Seni durdurmak için çalamayacağım ama bana bir şans ver. Ziyaret ederim seni. Normal arkadaşlar gibi vakit geçiririz. Telif ederiz geçmişti." *Babam gibi 'belki dememişti, 'ziyaret ederim' demişti.*

Gözlerimi kıstım ve onu süzdüm. "Koskoca on sekiz yılı bir kafede kahve içerek telif edebileceğini mi sanıyorsun?" Dünyü telif edebilirdi. Bir haftayı, belki de son bir ayı. Ama birikmiş on sekiz yılı telif etmesi olası değildi.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Ama yine de çabalayacağım. Hatta şu andan itibaren çalamaya başlıyorum." Cümlesini bitirir bitirmez bana doğru uzandı ve ne olduğunu anlayamadığım saniyeler içerisinde kolları bedenime dolandı. Ağzım şaşkınlığımdan dolayı açılırken Efe sanki çok normal bir şey yapıyormuş gibi beni sıkıca sarmaya devam ediyordu.

Parfümünün kokusu burnuma dolduğunda gözlerim doldu. Bunu yapmamalıydı. Bana sarılmamalıydı çünkü ona alışmıştım. Beni sevmemeliydi çünkü hep bunu beklerdim. Benim için çalamamalıydı

çünkü hayal kırıklığına uğratırdı. Beni kanattırdı, yalvardı. Çimen abim
denem beni yine üzerti çünkü o Efe'ydi. Adının anlamı bile abi olan
ama kendisi asla abi olamayan Efe'ydi.

Ama ben neden o yere göğe uğruşayan güçümde canı uymuyordum.

Burnum, gözlerim yanmaya başladığında hafızamda bir kırıntı
duğumun varlığını hissedebiliyordum.

Küçük Güniz Işık'ın hep beklediği anın içindeydim. Çimen izledi
rındaydım. Küçük Güniz Işık'ın peşinden koşmaktan usanmadığı, yaza
aldığında el uzattığı, yüz çevirdiğinde pes etmediği abimin kolların-
daydım.

Küçük Güniz Işık'ın yalvardığı Efe, şimdi benden af diliyordu.

Umman'ın kurduğu cümleler zihnimde dönmeye başladı.

"Hiç şüphesiz affederdim. Bak, bir seviliyi her yerde bulabilirsin. Bir
arkadaş... Ama kan bağının olduğu insanlar sınırlıdır. Eminim, çok üz-
müşlerdir seni. Bu ilk değildi, son da olmayacaktır büyük ihtimal. Ama
onlar senin bir parçan."

"Onu affedersem, kocaman bir yükten kurtulurum. Sana gız estırı gibi
peşinden koşmıyorum. Ama affet... Bundan sonrasını ona bırak. İsted-
ği kadar adım atсын sana, sen sabit kal. Bir süre sonra içinden gelirse sen de
ona adım atarsın ama içinden gelmezse affettiğinle kalırsın."

Umman'ın cümleleri inadının pusulasını kırdı, kalbimin rotasını
yeniden oluşturdu. Kollarım ağır çekimdeymiş gibi yavaşça onun ur-
una ulaştığında avucumun içi tişörtüne temas ettiği an, "Bana," dedi.
"Sarılıyor musun?"

Yutkundum. "Sana..." Derin nefes aldım. "Sarılıyorum."

Efe'nin kolları bedenimi sıkıdırdı. Fakat bu canımı acıtmamıştı.
Beni mümkünmüş gibi daha sıkı sararken, "Pişman olmayacaksın."
dedi beni inandırmak ister gibi. "Kardeşim. Benim kardeşim."

Abim... Benim abim.

Avuçlarını sırtına gömerken Efe asla beni bırakmıyordu. Tüm ge-
çen zamanın lekelerini bu şekilde çıkarmaya çalışıyor olmalıydı. Ama
ona bu sefer çabalaması için fırsat verecektim. Çünkü Umman'ın dedi-
ği gibi günün birinde ona şans vermediğim için pişman olmak istemi-
yordum. Annem ve babam benim için yoktu. Ama Efe asla var olma-
masına rağmen yok da olamıyordu. Onu asla söylemiyordum, ondan bir
trollü kopamıyordum.

Kan bağı? Umman bu bağı önemli olduğunu vurguluyor annem, babam, dedem, babaannemden sonra bu teorim çekti miydi.

"Seni götürmemi ister misin? Uzun yolda araba kullanmaz olabilir."

Yavaşça kollarımı çözüp geri çekildiğimde o da aynısını yaptı. Çenemi dikleştirerek "Gerek yok," dedim kendimden emin. "Biz kendimiz gideriz." Başımla arabanın içerisinden bize bakarak onu ona gösterdim.

"Pekâlâ," diye mırıldandı zoraki tonla. "Sen nasıl istersen. Anlatmaya yaretine geleceğim."

"Tamam," dedim. "Sen burada mısın?"

"Bir dönem buradayım. Sonra yatay geçişle İstanbul'a giden bir şhirden çıkmak en mantıklısı."

İç çektim. "Herkes oraya gidiyor." Bu yine onları kıskanmama sebep oldu. Benden önce de beraberlerdi ve zaten çocukluklarını kaçırmışlardı. Şimdi de beraber geçirme ihtimalimiz olan gençliğimizi kaçırtıyorlardı.

"Sen de gel."

Başımı iki yana salladım. "Benim hedeflerim var."

"Aynı bölümü İstanbul'da da okuyabilirsin."

Haklıydı. "Ankara daha iyi." Oysa koşulların pek de farkı yoktu. Keşke olsaydı... Keşke İstanbul'da bölümümle ilgili koşullar çok daha iyi olsaydı ve tereddüt dahi etmeden oraya geçiş yapsaydım. "Seni araban nerede?"

Efe sorumla beraber arka Name tabelasının altındaki ağacın yanındaki aracını işaret etti. "Gideyim o zaman ben."

"Git..." Öfkeden, sinirden, kırgınlıktan arınmış gözlerimi gözlerime kenetledim. "Görüyoruz."

Gülümsedi. "Mutlaka."

Arkasını dönüp arabasına doğru ilerlemeye başladığında elimi saçlarından geçirip sürücü koltuğuna bindim ve aynı anda Coşkun havladı. "Özür dilerim, oğlum. Seni beklettim." Bu sefer sakın tavırla arka koltuğa uzandığında. "Uyu, oğlum. Uyumak ve saklanmak en hızlı kurtuluşumuzdur bu hayatta. İkisini de çok denedim."

Yastığı kulaklarımın etrafına sararak yan odadan gelen annemin çığlıklarını, yabancı adamların seslerini duymamak için uyumaya

çalıştığım geceleri anımsarken arabayı çalıştırdım. Ben böyle birer mıyım? Ya dolaplarda saklanırdım ya da yataklı kulaklıklarıyla bağlanırdım. Ya kopardım ya da düptümdüm.

İnsanlar insanın kendi ya da yakınlarının başına gelene karşı nasıl bir kelimeymiş gibi gelirdi çoğuna. Ama insanın her yerde olabildiği, çıkemediğimiz anlarda, ulaşacağımız ya da ulaşamayacağımız evlerde herhangi bir küçük kuzun ve oğlanın başına gelebilirdi. Belki de evi bu yüzden duyduğumuz her çığlığa koymak zorundaydık. Uzanması her eli tutmalıydık.

Anne ya da baba olması bile aklayamazdı herhangi bir yanlışlığı. Ortada şiddet, daha kötüsü taciz de olabiliyordu çünkü. Her dolabın kapısını açmak zorundaydık. Oraya saklanan küçüklere el uzatmak, onları koptukları yaşama geri döndürmek zorundaydık.

Adalet yoksa, aramak zorundaydık.

Çocuklar çığlık atamıyorsa biz bağırmalıydık.

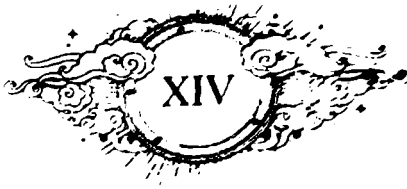
Çocuklar susuyorsa biz haykırmalıydık.

Ama herkes kendi kapısını kapatarak duymamayı, ummayı tercih etti. Herkes gördü, kör taklidi yaptı. Herkes bildi ama asla kuruyamadı. Çünkü kendi başına gelemeyen asla anlayamazdı. Empati yapacak kadar da insan olamadı.

16 Mart'ta kimse o kapıyı açmadı, ben de kendimi o pencereden atım kurtulmak için. O gece dizlerim kanadı, sonra yarım kapandı. Ama ben ruhumdaki bu yarayı neden kapatamıyordum?

İnsanlar bir kadın, çocuk çığlık atığında sağır gibi davrandı. Bir köpek havladığında ona zehirli yemek yedirip öldürdü. Bir kedi onu rahatsız ettiğinde onu balkonundan astı. Arabayla canlıların üzerinden geçti, onları sokakta ölüme terk etti.

"Çoşkun..." Gözlerini açarak bana baktığında buruk tebessümle onu süzdüm. "Seni de çok üzmüşler Umman gibi. Umarım onun aksine sen iyileşirsin." Gözlerim dolduğunda, "Ben de iyi olacağım. Sana söz... Yüksek sesle kahlkaha atacağım her yerde. Rahatsız olurlar mı sence kahlkahalarından?" diye sordum sanki cevap verebilirmiş gibi. "Oğlum, gözyaşlarımdan rahatsız olmadılar hiç. Bundan sonra gülüşlerimi kimse sorgulayamaz. Yeni bir Güniz Işık devri başlıyor. Her zamankinden daha güçlüyüm çünkü aşığım. Ve kamburumdan da kurtuldum. Efe'ye şans verdim." Pencereyi sonuna kadar açtım ve saçlarıma değen rüzgâra izin verdim. "Aramızda kalsın bu... Ben Efe'ye değil, abime şans verdim."



♪ Choi Cheot-ho - Serenade
Choi Cheot-ho - The witch's Advice
Park Jeongeun - Anna's Appassionata ♪

Aylak 10714

Merhaba, ben Güniz Işık.

 lk adımı babam, ikinciyi annem koymuş.

Siz beni tanıyorsunuz.

Peki, siz beni nasıl biri gibi görüyorsunuz?

Kolej'de zorbalıklarla mücadele eden Güniz Işık?

16 Mart'ta tacize u rayıp tecavüzden son anda kurtulan Güniz Işık?

Anılarıyla savaşırken anlarını kaybeden, insanları, duyguları dinin
tersiyle iten Güniz Işık?

Babasının ruhuna enjekte ettiği güvensizlik yüzünden   ık olduğu
adama bile aylar sonra güvenen, onu inciten, kuran Güniz Işık?

Merhaba, ben Güniz Işık. On sekiz yaşındayım hâlâ ama bu on
sekiz sanki on sekiz asıra tekabül ediyormuş gibi hissediyordum.

Sizi hiç on yedi ya ınız ya land rd  mı? On sekizde kendinizi ya lı,
umutsuz, duygusuz hissettiniz mi?

Merhaba, ben Güniz Işık. K   k ken abisinin peşinden ko an, on-
dan sevgisini dilenen o k zım.

Merhaba, ben Güniz Işık. S slenip babamı pencere kenarında bek-
lerken onun gelemedi i her anda yok olan o k zım.

Merhaba, ben Güniz Işık. Ve hiç ya ayamayad  ım hik yem yeni-
den ba lıyor.

"Notlarının fotokopisini almam gerekiyor. Güniz? Bu sınavda kalırsam annem çıldırır. Lütfen, ödünç verir misin?"

Elimi saçlarımdan geçirirken arkamı dönüp kolumun altına tırdığım kâğıt yığınının ona gösterdiğimde dişlerini göstererek "Benim için mi?"

Ona göz kırptım. "Evet. Bu sefer iyi çalış, Berivan."

"Yaşa sen!" Yanağımı sıkarak notları alıp incelemeye başladık. kütüphanenin kenarındaki bolca ışık alan masalardan birine geçtik. anda kışları çatılırken, "Güniz," dedi sorgulayıcı tonla. "Hocamız arasında yaptığı şakayı da yazmış olabilir misin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Şaka yapsa bile aniden derse dönüş için kaçırmak istemedim."

"Yemin ederim sen bir cevhersin!"

Cevher.

Özel Cevherler Koleji.

İsmi bile kalbimin kasılmasına neden olduğunda Berivan tek notlara daldı. Bense sanki bir anlık okulun koridorlarına dönmüştüm. Dolabımda bulduğum notlar, Pamir'in beni her fırsatta sıkıştırdığı notlar, Bulut'un bana çelme takması, Efe'nin beni yerle bir eden bakışlar, Bulut'un bana el uzatması, Uğur'un doğum günü partisine katılması, Bulut'un beni oradan kovması...

Kalbim daha büyük bir ağrıya kasıldı. Bulut'un gözleri dolu dolu bana açıklama yaptığı an aklıma gelmişti. O gün, o ses tonu ve o yer saha asla aklımdan çıkmıyordu.

"Ya kurtarılması gereken bensem? Ya aksine esas oğlanı kızın kurtarması gerekiyorsa? Ya ben batarken sana elini uzatmışsam ama sen temiz yasakladın diye bataklığa gömülmüşsem?"

Bulut haklıydı. Belki de kurtarılması gereken oydu. Bunu evine gettiğimde, annesi ve babası onu kapının dışında bıraktığında anlamıştım. Annesi ve babası Yaren'le beraber odaya girip kapıyı kapatırken hep koridorda kalan Bulut'un elini ilk ben mi tutmuştum? Bu kadar yıldır kimse hissetmemiş miydi yalnızlığını?

"Burada kara kara düşünmesi gereken benim! Sen neden daldın?"

Düşüncelerimden onun sesiyle sıyrıldığımda, "Hiç," diye mırıldandım.

Berivan kuşkuyla beni süzdü. "Onları mı düşünüyorsun? Hani seni aradıklarında güldüğün, telefonu kapattığında saatlerce üzüldüğün arkadaşların..."

"Özlmüyorum." Yutkundum zorlukla. "Neden özledim?" diye sordum. "Okuyoruz..."

"Onları özleyorsun," dedi hırden. "Hem de sana bahsettiğim gibi onlardan bana hiç bahsetmedin ama onlarla konuşmaktan sonra bahsettin. Bu sadece mesafeler yüzünden olmaz. Kendini tanıyarak tanırsın gibisin... Neden?"

Berivan'la aynı sınıftaydık. Kütüphanede oturup beşinci sınıf Türkçe ders kitabına gömdüğüm sırada bana kahve uzattı. Arsa vermemi söylemişti. Bu şekilde tanışmış, kaynaşmış ama çok yakın arkadaş değildik. Yine de halkımda birkaç şey biliyordu. Ve oldukça meraklıydı. Onun için daha fazlasını bilmek istiyordum.

Dersleri kördü ama gerçekten tahminleri tutuyordu. Sana "neden" gibi...

İç çektim. "Çünkü bunun sebebi benim. Bu mesafeyi ben kendim arıyorum."

"Belki de bir mucize olur. Sen gidersin İstanbul'a."

"Mucizelere inanmıyorum. Sana kolay gelsin. Notalar kalabilir."

Kısa bir an bu cevabımın onu kıracağını düşündüm ama bana göre kırılmıştı anlayışlı tavrıyla. Alışmış olmalıydı çünkü onların kuralları benim olduğumu biliyordu ve tartışmaya açık bir konu değildi benim için.

Ders kitaplarının arasından romanların olduğu bölüme geçtiğimde burada çok az kişi vardı. Bir çocuk elindeki kitapla yerde oturuyordu. Başka bir kız ayakcıklarını çıkararak camın kenarında bağdaş oturmuştu. Gözlerimi onlardan alıp renkli kitap kapaklarının üzerinde gezdirdim. Parmaklarımla kitaplara dokunmaya başladığımda biraz sonra burnuma dolan eski kitap kokusu beni oldukça mutlu etti. Ona Buğra gibi romanlara düşkün biri değildim. Bu hissin sebebini anlamamıştım.

Dikkatimi yan yana duran mavi ve bordo kapaklı kitaplar çektiğinde elimi uzatıp mavi olanı aldım. Aynı anda, "Halef," dedi yerde oturan çocuk. "Serinin ilk kitabı o. İkincisi de bordo olan."

Ona dönerek "İyi bir kitap mı?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Kötü kitap yoktur. Kötü yazılmış kitap vardır."

Pekâlâ, sanırım bu cümlemin üzerine düşünmem gerekiyordu. "Anladığımı söylesem yalan olur. Derin anlamlı cümlelerle aram pek iyi değildir. Lakonizm¹⁷ her zaman ilk tercihim."

¹⁶Yazının 2021 yılında çıkan *Halef* serisi. İki kitaplık bir seridir.

¹⁷*Lakonizm* : Kısa ve öz konuşma sanatıdır.

"Zihninde bu derece kelime dönen insanların lakonizmi de ağırdır, Camuz lık."

Bu yerler benim kışlarım çatılmıştı. "İsmimi nereden biliyorsun?"

"En yüksek puanla burayı kazanan kişinin." Dudaklarım ağızlaştı ve ben bu detayı unutmuştum. Üniversitenin gazetesine haberi çıkmıştı. Name'deki derecelerimi de öğrenen gazetesine bu başarılarımı abartmış, futbol oynadığımdan bahsetmiş. Bu birkaç gündür futbol takımının koçu da peşimdeydi ama her şeyi sevsem de buna zamanım olduğunu sanmıyordum.

Konuyu değiştirmek adına, "Kitap neyi anlatıyor?" diye merakla. Kapağı oldukça dikkat çekiciydi.

"Astral seyahatle Zamir karakteri, Mihrinaz'ın rüyalarına geçiyor. Mihrinaz bu rüyalara alışıyor, hatta o adam gerçek neye etkilese bile terapiye gitmiyor."

"Neden?" Sanırım koşu koşu yardım isterdim aynı rüyayı görürse için.

Omuzlarını silkti. "Kaybolur diye."

"Sonra?" Mavi kitabı göğsüme bastırarak yerde bağdaş kurdum. İse elindeki kitabı bir kenara bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Sonra birkaç olay oluyor. Mihrinaz'ın peşinde birileri olduğu kaçmak zorunda kalıyor ve tam burada Zamir'le yolları kesiyor."

Gözlerim belerdi. "Nasıl yani? Rüyalarındaki adam gerçek mi?"

Başını onayla salladı. "Bol aksiyon, gizem ve romantizm."

"Şu an ilgimi çeken konuya sahip bir kitap bulmanın muduluğu çığlık atmak istiyorum."

Kışları çatıldı alayla. "Lakonizm tercih eden kıza da bakın." Kırışık cümlemin uzunluğuyla dalga geçiyordu.

Gülümsedim özlemle. "Çok uzun ve derin anlam kuran birine geçmiş olmalı." Bulur'tan mesela...

"Kitabı okuyacak mısınız?"

Başımı hevesle salladım. "Tavsiyen için teşekkür ederim." İsmi bilmediğim için gözlerimi kıstım. "İsmin?"

"Arda," dedi ve sağ elini bana doğru uzattı. "Memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," diyerek mavi kapaklı kitabı göğsüme bastırdım ve serinin ikinci kitabını da raftan alıp kütüphaneci Gamze Hanım'a doğru ilerlemeye başladım. Elimdeki romanları uzaktan fark ettiğinde yüzünde beliren şaşkınlık sırtımama neden oldu.

"Yeni göz kontrolünden gelmiştin ya?!" Elindeki kitapları çamaşırhanemde sakladığımda şaşkınlığı daha da büyüdü. "Bu bir romanı mı? Bana da genç bir yazarın yazdığı roman?"

"Genç olmasının ne önemi var? Yazarlığın yaşı mı olur?"

"Yok," diyerek başını iki yana salladı. "Aksine ben genç yazarları desteklediğim için kütüphanede bir sürü kitapları var ama senin bu tarz kitaplarla aranın iyi olmadığını sanıyordum."

"Değişime açık olmaya karar verdim."

"Bu kitap his kitabı," diye açıkladı Gamze Hanım. "Mükemmel karakterlerden çok günümüzdeki insanları işlemiş yazarı. Herkesin bir hatası, günahı, suçu var. Ama herkesin de en az bir doğrusu var. Kimse köri değil, kimse masum değil. Her karakterin zaafı, o zaaf için battığı bataklığı var."

"Hayat gibi kitap yani."

İç çekti. "Hayat gibi... Güzel tanım." Kütüphane kartımı bilgusa ya geçirirken kitapların ismini de yazıp her iki kitabı bana uzattı. "Keyifli okumalar."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra kitapları çantamın içine attım ve kütüphanenin çıkışına doğru ilerledim. Ankara'nın boğucu havasına attığım her adımda içim daha fazla sıkıldığında buraya alışmam gerektiğini hatırlattım kendime. Ama olmuyordu işte. Bir türlü alışamıyordum. Name'de bile bu kadar kötü hissetmemiştim ama bu şehirde bunalıyordum. Bu duygu yalnızlığımdan mı, onsuzluğumdan mı yoksa sadece benden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum.

Denizi özlemiştim. Dalga seslerini, ıslak ya da sıcak kumun tenimde bıraktığı hissi, sıcak mısırı ısırırken yanan damağımın acısını, güneşin omuzlarımı kupkırımızı yaptığı o günleri özlemiştim.

Babaannemin öldüğü gece ıslak kumun üzerinde otururken yanıma gelen Bulut'u özlemiştim. Onun yanında uyuyup kalacak kadar rahat hissettiğim o anı, ertesi sabah arabasında üzerime örtülen ceketinin verdiği huzuru, uyanır uyanmaz Efe'nin beni umursadığını görüp denizin dalgalarına tekme attığım o günü özlemiştim.

Her şey bir film gibi beynimde dönüyordu ve burada huzura erişmeme müsaade etmiyordu.

Kampüsün çardaklarından bir ses, "Doğandemir!" diye seslendiğinde düşüncelerimden sıyrılıp arkamı döndüm ve Sıla hocayla karşılaştım.

"Buyurun, hocam."

Daha 20'lerinin sonunda olan genç hocamız. "Sana bence benim var!" diye şakıdı. "Boğaziçi desem?"

Kaşlarını çatıktı. "Boğaziçi?"

"Evet!"

"Boğaziçi'nin benimle ne alakası var?" Hayallerimin üniversiteydi ama okuduğum bölüm orada yoktu.

Sıla hoca yüzündeki gülümseme büyüdü. "Coğrafya bölümü açılmış ve bu yıl en yüksek puanla bölümü kazanan öğrenciler veriyor, onları transfer ediyormuş! Bil bakalım kocaman ülkede bölümü en yüksek puanla kazanan kim?"

Gözlerime yaşlar dolmaya başladı. "Ben..." Sesim titredi. binlerce parçaya aynı anda parçalandı. "Benim!" Bu sefer öyle olmuşum ki herkes dönüp bize baktı ama o an bunu zerre umursamadım.

"Sensin! Transfer olmak ister misin? İstemezsen de zorla gireceğim seni zaten ama yine de saygımdan soruyorum!"

Sıla hoca coşkuyla konuşmaya devam ederken gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bağdırmamak, haykırmamak için elimle ağzımı kapatmıştım ki herkes dönüp bize baktı ama o an bunu zerre umursamadım. Boğaziçi bölümü açılan Coğrafya bölümünün ilk mezunlarından olmak... Bu hayallerimin ötesindeydi.

"Gurursun sen!" Sıla hoca omuzlarımı sıvazladı. "İşlemlerinizi hızlandıracam. Önümüzdeki hafta İstanbul'a yolcusun! Kalacak yer ihtiyacın var mı?"

"Yok," dedim elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. "Kalacak yerim var."

"Harika! Evine git ve dinlen. Gerisi bende."

Ellerim, bacaklarım heyecandan titrerken Sıla hoca arkasını dönüp kampüsün binasına girdi ve gözden kayboldu. Onun arkasından ben de kaldım. Yürüsem düşecek hâldeydim. Titriyordum ama korkudan değil. Mutluluktandı bu tepkim. Bu mutluluğumun sebebi Boğaziçi miydi yoksa İstanbul muydu bilmiyordum. Herhangi bir şehre âşık olmamıştım hiçbir zaman. Benim tek istediğim Coğrafya bölümü ve bu bölümü en iyi şekilde bitireceğim bir üniversite olmuştu. Boğaziçi'nde ise böyle bir bölüm yoktu. O yüzden asla aklımın ucundan geçmeyen bir yerdi orası.

Oysa şimdi o bölüme en yüksek puanla girecek ilk öğrenci bendim.

İtreyen elimi saçlarımdan geçirerek ayaklarımı hareket ettirdim ve savaşı, düzensiz adımlarla üniversiteye yarıma mesafesinde olan eve doğru yürüdüm. Babamın benim için bulduğu ana kirasını, bucumla ödediğim daireme asansörle çıkarken kolum boğazımda bıraktı artık.

Çantamda anahtarımı ararken kitaplar yere düştü. Bu sırada anahtar bulduğumda eğilerek kitapları çantama attım ve kapıyı açarak dairenin içine girdim. Fakat aynı anda arkamda hissettiğim varlık beni hızla koridora ittiğinde bunu heklemediğim için dışarımdan uzerimde yere kapaklanmışım. Arkamdan içeri girip kapıyı kapattığında çığlık attım, o ise sırtıma vurduğu tekmeyle bana karşılık verdi.

Tüm çığlıklarım kaburgamda hissettiğim acıyla boğazımda kavbu olduğunda ışıkları açmış ve kapıyı kilitleyerek karşıma geçmişti.

Kırmızı spor ayakkabılar, dar siyah jeans ve ince bacaklar.

Öksürerek başımı kaldırmaya çalıştığımda puslanan gözlerime rağmen onu hemen tanıdım.

"Selam..."

"Öznur," dedim boğuk sesle. "Ne halt ediyorsun?"

Dizini kırarak bana doğru eğildi ve bir anda saçlarıma asılıp başımı kaldırdı, yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Gözü dönmüş gibiydi. "Bana okulda attığın o dayığı unutacağımı mı sandın? Senin yüzünden okuyamadım, eve tıklılıp kaldım! İnsan içine bile çıkamıyorum artık!"

"Benim hakkımda o şeyleri yazmadan önce düşünecektin." Gözü dönmüş birine bunu dediğim için kendi aptallığıma içimden bir küfür savurdum. Derin nefes alıp "Sana attığım tokadı atıp intikamını alabilirsin," diye mırıldandım daha ılımlı sesle.

Bu sefer kahkaha attı. "Tokat mı? Bir tokatla kurtulacağımı mı sanıyorsun sen? Sana kâbusunu yaşatacağımı! Anneni buldum cezaevinde. Seni taciz eden adamın kimliğini öğrendim. Baban, Efe ve Bulur'a adamın kim olduğunu söylemeyen annen sırf senden intikam alacağım için bana adamın kim olduğunu söyledi. Ve onu buldum! Sana o kadar kızgın ki o gece kaçtığın için... Annen babanın yanında olduğun sürece adresini vermektan çekinmiş ama onu cezaevine gönderen kızını artık zerre umursamadığı için adamı bulamazsam yardım edecek kişilerin numarasını bile verdi bana. Neyse... Adam buraya geliyor. Adı da Mehmet. Muhtemelen adım bile sana söylemeden işini bitirmece çalışacağı için söylemek istedim."

Tüm dünya dönmeye başladığında kalbim durmuş, ~~her şey~~ |
uyuşmuştu. Elimi uzatarak Öznur'un saçlarına asıldığımda ~~beni~~
bekliyormuş gibi belinden çıkardığı silahı ortamıza getirdi

"Saçlarımı hemen bırak."

"Vur beni."

İğrenç bir kahkaha daha attı. "Kalbinden vuracağımı mı ~~sanırsın~~
Ayağına, koluna sıkarım ama asla seni öldürmem. Intikamım ~~aklım~~
ğil, acı. Aylardır benim çektiğim acıdan daha fazlasını ~~yaşayacağım~~

"Delirmişsin sen! Tedaviye ihtiyacın var."

"Aylardır beni odama kilitlediler çünkü!" Yüzüme tükürükler
çarak bağırdığında gözlerimi gözlerine kilitledim. Gözlerinde ~~gün~~
ğüm ifade kanımı dondurmak üzereydi. Bu kız gerçekten ~~delirmiş~~
Burada beni öldürebilirdi. Tereddüt dahi etmezdi. Bunu şu an ~~daha~~
anlıyordum. "Senin yüzünden dışarı adım atamadım, okuyamaz
Herkes sırt çevirdi bana! Herkes! Annem, babam, Efe, Çağan... ~~Çağan~~
her şeye rağmen üniversiteyi kazandı ama ben? Ortada kaldım ~~senin~~
yüzünden!" Yüzüme sert bir tokat atınca gözlerimden beyaz ışık ~~çık~~
ti, kafam sertçe zemine çarptı. Nefesim kesildiğinde ayağını ~~göğüs~~
koyduğunu bile yeni fark ediyordum. "Mehmet'in seninle işi bitti
yaşayan bir ölüye dönüşeceksin ve bundan zevk alacağım."

Mehmet'in seninle işi bittiğinde...

Sadece ölmeyi diledim o an. O adam bana dokunmadan ölme
diledim ama bu mümkün değildi.

Onun gözünü korkutmalıydım. Gözlerimi sıkıca yumup açtım
derin nefes almaya çalıştım ama ayağı buna hiç yardımcı olmuyordu.
"Eğer..." Öksürdüm. "Bana bir şey olursa hapislerde çürürsün. Oysa
hâlâ şansın var. Bırak beni."

"Kim düşecek peşime?" Alayla güldü. "Herkesten uzakta, sadece
ikimiziz. Şövalyelerin yok yanında. Savunmasızsın ve ben bu anı bek
ledim hep."

"Efe seni bulur," dedim emin bir şekilde. Efe'ye ilk defa bu kadar
güveniyordum sanırım. Emindim. Bana bir şey olursa Öznur'u buna
pişman ederdi. Belki de yapmaması gereken şeyleri yapar, başını belaya
sokardı. Ama mutlaka ondan intikam alırdı.

Yüzümde bir tokat daha patladı. "Seni küçük fahişe! Ayırdın bizi.
şimdi de beni abinle mi tehdit ediyorsun?"

Gözlerim kararırken, "Ben sizi ayırmadım," diye fısıldadım. "Ça
ğan'la onu aldattığın için ayrıldınız."

"En çok sitenin editörü olduğum için gırtlı düdüğü Efe'nin ve abisinin de sensin. Çığırın konusunu da Bulut yetipende. Ama Bulut'ı da saklamak. Zımına gerek yok çünkü sana zarar vermem zaten onu mahv edecektim."

Bulut: "Eğer Öznur'un dedikleri gerçekleşirse ne huseb edersin? Mahv olurdu. Hem kendisi hem de tüm hayatı mahv olurdu. Bu daha sepet lanamazdı."

Efe: "Hep kendini suçlardı çünkü eski sevgilerinde Öznur onun. Sırf beni kışkırttığı için bana onlarca iftira atması ve en sonunda dışı olup korulduğu için kinlenmiş. Efe tüm bunlar için sadece kendini suçlayacaktı."

Gözlerini sıkıca yumup açtı. "Lütfen... Göt, Öznur. Size husebe söylemem, şikâyet etmem ama git."

"Buraya kadar geldiysen demek ki her şeyi göze aldın. Beni bu laflarla vazgeçiremezsin." Derin nefes almaya çalıştığı anda üzerinden tamamen çekildi ve etrafı kolaçan etmeye başladı. Tam o sırada tüm gücünü toplayıp bacaklarından tuttu, onu yere düşürmeye çalıştı."

"Seni aptal!" diye bağırdı ve silahı bana doğrulttu. "Gebereneymiş seni geri zekâlı?"

"Geber," dedim soğukkanlı ses tonuyla. "Öldür."

Gözleri kısıldı, sinsi tavırla güldü. "O kadar kolay olmayacak ölmün."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım," diyerek sırtımı tamamen duvara yasladım ve dizlerime sarıldım. "Efe'yle aranızda hiç girmedim."

"Sen geldiğin günden beri o mahvoldu!" Silahı daha sıkı kavradı ve tam almasının hizasında indirdi nambunun ucunu. "Düşünceler ve tüm duyguları birbirine karıştı. Beni unuttu! Benim doğum günümü unuttu! Beni geri plana attı, annesinin tripleriyle uğraştı. Sen geldiğin günden beri onun sorunları hiç bitmedi. Annesi sürekli tepesinde seni göndermesi için çırpındı. Efe seni göndermeyi beceremedi, bu sefer de ben denedim siteyle ama sen yüzüzün tekisin! Siktir olup gidemedin hayatımızdan! Sen olmasaydın her şey bambaşka olurdu!"

Sen olmasaydın her şey bambaşka olurdu.

Yutkunamadım. O ise devam etti. "Babaanneniz ölmendi. Melike teyzeyle Hakan amca ayrılmazdı. Sen Bulut'la annesinin bile arasını bozdun! Çığırın', beni okuldan attırdın. Futbol takımından üç erkek ve Gizem'i kovdurdun. Bulut senin yüzünden mülakata giremedi. neredeyse hayatı kayacaktı ellerinden. Uğursuzsun kızım sen! Doğar

doğmaz babanın hayatını mahvetmişsin! Gayrimutlak! Hayatı mahvan gerekirdi ama annen para hırsı yüzünden dağıttı. Annen, annenin hamile olduğunu bilse izin verirdi miydi senin hayatında ve hiç doğmamış olurdun."

Aldırırdı anında ve hiç doğmamış olurdun.

Hırsını bir türlü alamadığı için silahla senin yanağına vurdu. Senin yüzünden dağıldık biz! Hepsini senin yüzünden! Ben onlara zarar vermek için çırpındım ama sen mahvettin her şeyi!"

Yanağımın sızısına rağmen tekrar omuzlarıma dikleştirip omuzlarımda bu onu daha da öfkeliendirmişti. "Yalvar bana."

Güldüm. "En sert vuruşun bu mu Öznur?"

Diğer yanağıma vurdu namlunun ucuyla. Canımın acısından ağlamak istedim ama kendimi sıkıtmam gerekiyordu. Bilincimi kaybetmezdim. "Mehmet gelene kadar seni bayıltamam."

İsmi bile bilincimin kaymasına neden olduğunda, "Titremeye başla," dedi. "Bu hoşuma gidiyor."

"Manyaksın sen," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hapiste çıkmayacaksın annem gibi. Ya da Melike Hanım gibi hayatının sonuna kadar psikolojik destek göreceksin."

"En azından içim soğuyacak!" diye bağırdı var gücüyle. "En azından senin mahvolduğunu göreceğim! Senin hayatını kaydıracağım!"

"Geç değil," dedim boğuk sesle. Aldığım her nefes göğsüme bıçak gibi batmaya başlıyordu. Yanaklarım sızlıyor, başım zonkluyordu ama şu an bilincimi kaybetmem sonum olurdu. "Çık git buradan."

Sırıttı. "Asla."

Gözlerim dolmaya başladığında, "Lütfen," diyebilirdim. "Sen kadın değilsin? Onun bana zarar vermesi nasıl senin içini soğutur? Dayak at bana. Ama sen at. O dokunmasın."

"Kadının düşmanı kadındır," dedi gözlerini kısarak. "Bunu unutma. Onun sana yaşatacağı korkuyu asla ben yaşatamam ve bu bana zevk vermez. O yüzden biraz daha bekle, gayrimeşru kızı. Gücünü tüketme çünkü daha çok çırpınacaksın."

Tüm dünya dönmeye başlarken, "Zavallısın," diye mırıldadım. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"İlahi adalete inananlardan mısın? Eğer öyleysen bunu hak ettiğini bil."

"Ben ne yaptım?"

"Doğdun!" Saçlarıma asılıp başımı verince durmaya çalıştım. "Benim ile göz açığın an bile hataydı!" Ağrımı azalttığı sırada kapıdan gelen sesle tüm bedenimden titreme dalgasının geçtiği (başım gidenmiş) ihtimaliyle midem kasıldı ve boğazıma kadar gelen seslerle ağzımdan Öznur'un ayaklarının kenarına kusmaya başladığımda başka bir adam geri çekildi. "İğrençsin!"

Midemdekileri boşalttığı sırada kulakların uşukluğunda onu hâlâ kıpırın ısrarla çalmasını duyabiliyordum ve bu daha çok tutuma ne neden oluyordu.

"Yeter artık!" diyerek alnıma sert bir tekme atıp beni geriye doğru itirdi Öznur. "Senden iğrenmesini mi istiyorsun? Rusya'da görülmüştü!"

Kapıyı açmak için arkasını döndüğünde ikinci defa bunun evladından sandım. "Yalvarırım açma! Ne istersen yaparım ama açma!"

"Yalvarman hoşuma gidiyor ama onu bekletemem."

Ayaklarını sıkıca dolanmış kollarımdan kurtarıp kapıya doğru gittiğinde tereddüt dahi etmeden aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve balkona koştum. Öznur'un kapıyı açmasını, ardından küfürle bağırmasını durdum ama saniye durmadan kendimi balkona atıp üzerine çıktığımda "Sakin!" diye haykırdı. "Ölemezsin, bu şekilde olmaz!"

Tüm var gücümlle, "Yardım edin!" diye bağırdım. Yoldan geçen birkaç insan başını göğe kaldırarak bana baktığında, "Polis çağırın! Yalvarırım, yardım edin!"

Aynı anda, "Bekle, abla!" dedi on beş yaşlarında bir çocuk.

"O benim kızım!" diye cevap verdi ensemdeki ses. Unutmak istediğim, 16 Mart gecesinde kaçtığım ama kâbusuma dönüşüp beni kovalayan o kişi. "Aile meselelerimize karışmayın. Bu bizim aramızda."

"Yalan söylüyor!" Gözümden kocaman yaşlar boşalıyor, başım dönüyordu. Kendimi şu an yere bıraksam aşağıda park edilmiş beyaz ya da siyah arabadan birinin üzerine düşerdim. Yüzde yüz ihtimalle ölürdüm. Asla sağ kurtulamazdım.

Ölmek istiyor muydum?

Oysa daha yeni doğmuş gibi hissederken... Daha yeni güveni, aşkı, dostluğu, sevgiyi tatmışken... Daha ilk romanımı bile okumamışken... Ölüyor muydum bu kadar erken? Terk edilir miydi sevgiliyi daha hiçbir şeyi yaşamamışken?

"Polis geliyor, abla! Baban olsa bile buna hakkı yok!"

"Kim bilir ne haltlar yedi de babasını delirtti!" *Hangi hale bu yaşamından daha mühimdi, taze?*

"Aşağıya in, sürük! Pişman edeceğim seni!"

Öznur, "Kaçmamız lazım," diye fısıldadı. Korkuyor muydu

"Bunun işini bitirmeden olmaz."

Öznur, "Ben gidiyorum," dedi. "Onu öldür. Ya da kenara... sını sağla. Yaşarsa, yanarız."

"Merak etme. Twitter gündeminden düşmeyecek habersiz... yakında." *Twitter gündemi.* Hani neredeyse her sabah bir kadın... riyle sarsılan, birkaç gün adaletin arandığı, sonra zanlıların... kılmasıyla delirmemize sebep olan o platform. Ben de mi... olacağım? Günler sonra ben de mi unutulacaktım? Benim... sebep olanlar da mı özgürce etrafta dolaşacaklardı?

Öznur'un balkondan çıkışıyla beraber, "Baş başa kaldık." d... rıldandı.

"Yaklaşma, yoksa atlarımız!"

Omuzlarını silkti. "Atla, intihar edersen işim daha kolay olur... önce biraz eğlenmem lazım."

"Ölürüm daha iyi!" Aşağıdan gelen sesler çoğalmaya başladı... "Yardım edin!" diye bağırdım tekrar. "O babam değil! Yalan söylüyor"

Birkaç kişinin apartmanın girişine doğru koştuğunu fark et... Dikkatimi aşağıdaki insanlara verdiğimde birinin saçımın tutup... içeri çekmesi bir oldu. "Yetti bu kadar gösteri!" Saçımın tutarak be... koridora doğru sürükledi ve demin Öznur'un çıktığı kapıyı kilitle...

"Bırak beni şerefsiz herif!"

"Kes sesini!"

Saçımı bırakarak yanağıma sert bir tokat indirdiğinde artık ko... rımda ve bacaklarımda çırpınacak gücü bulamıyordum. Üzerimde... montu çıkardığında kendi hıçkırık sesimi duydum. Şiddetli bir se... ağılıyordum ama kıpırdıyamıyordum. Sadece hıçkırıyordum.

Montumu kenara doğru fırlattığında tüm umudum tükendi, ışıkt... söndü. Karanlığa gömülmek üzereydim ama tekrar attığı tokatla bilin... cimin kaymasına müsaade etmedi. "Bayılma lan!"

Üzerimdeki kazağı çıkaracağı sırada kapı yumruklanmaya başladı... Sesler çoğaldı, karanlık beni yutmak istedi. Üzerimdeki elleri duraks... dığında dudaklarımda bir tebessüm oluşmuştu. Kurtulmuş muydum?

"Güniz! Buradayım, kardeşim!"

Bu ses... Neden bu kadar tanıdık?

Duran kalbim atmaya başladı, heyecan tüm damarlarıma indi ve gözlerimi açmaya çalıştım. Kapıya daha sert darbeler indi ve sonunda kırılan kapıyı görür gibi oldum.

"Güniz!" Ses tonunda öfke, hiddet, acıydı, acı vardı. Tüm duyguların karışımı olan sesinin verdiği güven gözümdeki yaran dıptıracına izin vermedi.

Bana doğru geldi, başımı ellerinin arasına aldı ve kucakına yastadı "Yetiştin, kardeşim."

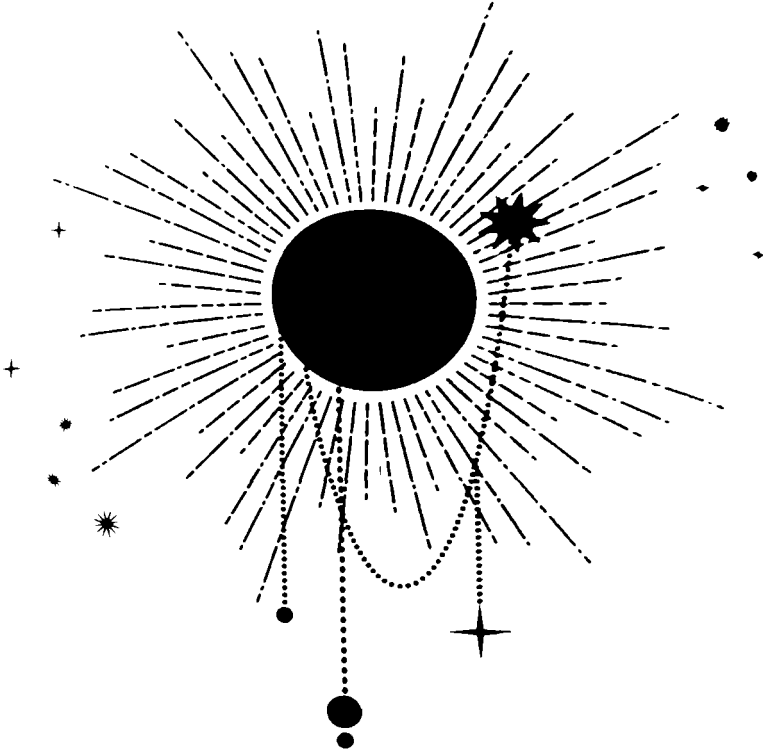
Tebessüm etmeye çalıştığımda patlayan dudakım acıdı ama umursamadım. Kısık sesle, "Yetiştin, abi," dedim.

Sonra da karanlığa gömüldüm.

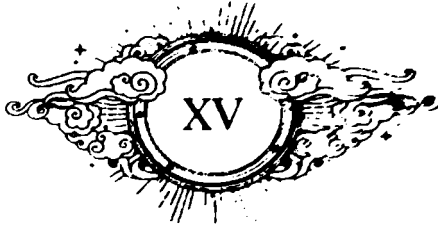
Merhaba, ben Güniz Işık. İkinci kez aynı korkuyu yaşamış, ikinci kez kurtulmuş Güniz Işık.

Siz benim yerime de kendinizi koruyun.

Güvenle kalın.



Korkularım, bana var olmayan
ailemin en büyük mirasıydı.



♪ Nası Dener Bırın - Bı İstedim ♪

Ortaokul koridorunda yürüdüğüm an siyah uzun saçlarından tanıdığım sıra arkadaşşıma doğru kocaman adımlar attım. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle gelip omzuna dokunduğumda konuştuğu kuzlardan dikkatini çekerek bana döndü. Elinde kocaman süslü pembe defterlerinden vardı. Defterin kapağını Winx Club çıkartmaları ile süslemişti. Pembe rengini her şeyden çok sevdiği belliydi. Tokaları, defterleri, kitap ciltleri, kalemleri, çorapları, çantası hep pembeydi.

Oysa ben pembeyi sevmezdim ama artık onun yüzünden aşına olmaya başlıyordum.

“Ne?”

Kabaca konuşmasına karşılık yüzümdeki gülümseme silinirken, “Sana bunu aldım,” dedim. Kantine yeni gelen Winx Club çıkartmasından sona kalan bir tanesini almıştım. Böyle şeylerden hoşlanmazdım ama sıra arkadaşşıma mutlu edeceğini düşündüğüm için babamın yeni verdiği harçlığın bir kısmına kıymıştım.

Çıkartmayı ona uzatışında bile yüzündeki memnuniyetsizlik silinmedi. “İstemez.” Saçlarını savurarak yanımdan geçip gideceği sırada, “Ayrıca kendine yeni bir yer bul. Çünkü artık yanımda Azra oturacak,” diye ekledi.

Yutkunamadım. “Neden?” Aylardır yan yana oturuyorduk. Bilmenden onu kırmış mıydım?

“Çünkü ailem senin gibi biriyle oturmamı istemiyor. Benden uzak dur.”

Boğazımdaki düğüm büyüdü. “Benim gibi biri?”

“Annen ahlaksız bir kadınımış. Gayrimeşrusun üstelik. Kim seninle arkadaş olmak ister?”

Omzuma çarparak sınıfa girdiklerinde diğer kızların kıkırdama ve kulağıma doldu. Boğazım yanmaya, bedenim titremeye başladığında elimdeki Winx Club çıkartması yere düştü. Ayağımla çıkartmayı zemine başladım. Zaten herkesin sürekli övdüğü, Stella ya da Bloom olmak için kavga ettiği bu çizgi diziyi hiç sevmezdim. Hatta nefret ederdim.

Sonra temizlikçi teyzeye iş çıkarmamak adına ezdiğim çıkartmayı yerden aldım, çöp kutusuna attım ve sınıfa girdim. Eski sıra arkadaşım Ayşe'nin yanı artık doluydu. Bana gözlerini devirerek baktıktan sonra çantamı alıp yere attı.

Tüm sınıf sessizliğe gömülüp tepkimi beklerken yavaşça geldim ve hiç beklemediği bir anda Ayşe'nin üzeri pembe tüylerle kaplı en sevdiği defterini alıp var gücümle ortadan ikiye ayırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bağırarak ayağa kalktığı anda ifadesiz bir sesle, "Senin yaptığını," diye cevap verip çantamı alarak en arkaya geçtim.

Dinleyin, kendinizi dışlanmış gibi hissedebilirdiniz. Okul hiç gitmek istemediğiniz bir yere dönüşebilirdi. Zorbalıklara, psikolojik şiddete maruz kalabilirdiniz. Her şeyin aynı anda üzerine geldiğini düşünebilirdiniz.

Peki, benim gibi savaşmayı denediniz mi? Yoksa siz yerden çantanızı alıp sıraya mı oturmaya tercih ederdiniz?

Çelme takılan insan olmak sorun değil. Sürekli düşen insan olmak da sorun değil. Ama düştüğü yerden kimsenin elini tutmadan kalkmak... İşte bu büyük sorun...

Savaşarak büyümüştüm ben. Hiç sakın, huzurlu bir hayatım olmamıştı. Hiç rahat uyku çekmemiştim, hiç başımı yastığa koyduğum an uykuya dalmamıştım. Endişe, korku, huzursuzluk hiç eksik olmamıştı içimden.

Korkuyordum.

Gözlerimi açmaya korkuyordum.

Son hatırladığım Efe'ydi ama ya rüya gördüysem? Ya şu an, pişman olacağım bir ana gözlerimi açarsam? Ya o hâlâ buradaysa?

Kalbim göğüs kafesimin içerisinde sıkışmaya başladığında bir kapının açılıp kapanma sesini işittim. "Coşkun komşudaymış. Kızdan rica ettim, birkaç gün bakacak ona. Sorun yok."

Duymayı hiç beklemediğim sesle gözlerimi kocaman açtığımda odanın bir ucundaki Uğur beni anında fark etti. "Güniz?"

"Haritacı!" Yanı başımdaki Nail'in sesyle girdiğini duydum. Tavana
dikunda Uğur da sağ tarafıma geçti. "İyi misin?"

Onların varlığı içime tarifsiz huzuru vermişti. O anda
da, "Rüya mı?" diye sorabildim. "Gerçekten burada misiniz?"

"Bana rüyalarında görecek kadar şık Adıyaman'ın... Ziraatçılar
ama gerçekçim." Nail'in alay dolu cümlesine güldüğümde dudaklarım
Kaşlarımla çatıldı. "Neden hastanedeysin?"

Uğur elimi sıkıca tuttu. "Biraz ezik var kaburganda. Ama..."

Nail, "Bir de Milka'nın mor inceğine dönüşmüşsün, kurtulmuşsun. Ya-
zünün bazı kısımları mor renginde ama ben sana fondöten alırsın, güzel
bir makyajla kapatırız. Deminden beri makyaj videoları izliyorsun." di-
yerek bana göz kırptı.

Gözlerim odayı aradı ama bulmayı beklediğim şu ismi de görün-
Uğur bunu fark etmiş gibi, "Efe o şerefsizi çok hırpaladığı için cezaevi-
te gitmek zorunda kaldı. Bulur, Çağan'la Öznur'un sitesyle ilgili yapı-
larından şikâyetçi olmak için gittiler. Baban burada. Boze kahve almaya
inmişti," diye konuştu.

Kaşlarımla mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Siz hepimiz nasıl
geldiniz?"

"Çağan... Öznur onu aramış, senin adresini sormuş lafın arasında
Çağan da tabii ki yüzüne kapatmış telefonu. Sonra şüphelenip evine
gitmiş Öznur'un. O sırada onu çıkarken yakaladığı için sessizce peşine
düşmüş. Ve annenin olduğu cezaevine gittiğini görüp iyice şüphelen-
miş. Sonra Öznur yeniden eve gittiği için önem vermemiş ama son-
anda havalimanını arayıp tanıdığı aracılığı ile Ankara'ya bilet aldığını
öğrenmiş. Bir sonraki uçağa Efe'yle bilet bulup gelmişler. Seni defalarca
aramışlar, Güniz! Üniversitede onları beklemeni söyleyeceklerdi ama
açmamışsın. Polisi alıp evine geldiklerinde de balkondaymışsın. De-
lirdin mi kızım sen? Atacak mıydın kendini? Biz ne yaptık sensiz?"

Zorlukla yutkundum. "Ölmek istedim, Uğur."

Uğur'un dudakları seğirirken başını gözlerini görmemem için diğer
tarafa çevirdi. "Delisin sen."

"İlk defa gerçekten ölmek istedim. Geçen sefer ikinci kattan ada-
mıştım. Ölmeyeceğimi biliyordum ama bu sefer... Emindim."

Nail, "Korktun mu?" diye sordu titrek sesle.

Başımı ona çevirip dudak büküm. "Çok korktum."

"Biz de çok korktuk," dedi. Uğur'un aksine o dolan gözlerini bileme gereği duymuyordu. "İyisin ama. Buradasın."

Dudaklarım büzüldü. "Çok az kalmıştı."

"Şşşt!" diye uyardı beni Uğur. "Bitti artık. İkisini de üzeri tıkağın annenin de cezasını uzatacağız. Sen merak etme. Sadece yap."

Göz ucu ona baktığımda yanaklarına düşen damlaları fark ettim. "Ağlıyor musun sen?"

Uğur'un kaşları düz çizgi bâlini aldı. "Erkekler ağlamaz!"

Nail, "Pabucumun erkeği," diye laf attı ona. "Küçükken bir çimale attık diye ağlaya ağlaya annene şikâyet ederdin bizi puşt."

"Sen de gidip babaannenin çiçekli elbisesinin altında saklanırdın"

Onların atışmalarını dinlerken esnedim. "Uyumak istiyorum Onlar geldiğinde beni uyandırın, olur mu?"

Nail, Uğur'a gözlerini devirerek baktıktan sonra bana döndü. "Çek kumam. Uyu. Ben seni koruyacağım. Şövalyen burada."

Uğur başını iki yana salladı. "Pabucumun şövalyesi, demin horlad yordun ayak üstünde."

"Orası seni hiç alakadar etmez."

Patlayan ve acıyan dudağıma rağmen tebessüm ettim. Gözlerimi be sefer korkusuzca kapattım ve rahat bir uykuya daldım. Bu kadar rahat uyumamın sebebi kolumdaki serum muydu, yoksa onların hissettirdiği huzur muydu biliyordum.

Bildiğim tek şey... Hepsi... İyi ki vardı.



"Morali nasıldı?"

"Canı acıyor muydu?"

"Bizi sordu mu?"

"Ağladı mı?"

Efe ve Bulut'un sesleri zihnimde yankılanıp birbirine karışırken uyanıp uyanmamak arasında gidip geliyordum.

Nail'in, "Siktiniz lan beynimi," dediğini duydum. "Benim yanımda kumamın kötü olma ihtimali yok diyorum size!"

Bulut, "Küfür etme sevgilimin yanında," diye uyardı onu. "Severim yoksa seni." *Ne güzel sevgilim diyordu bu çocuk. Bir kez daha sevgilim desene lütfen, Bulut...*

Efe, "Benim yanımda kardeşimden sevgilin olarak bulunmaya" der. Aksı bir tavırla, "Raconları da mı unuttun?" Kardeşim dermeme serimmi aslı alınamayacaktım ama bu durumdan çok memnandım.

Uğur, "Buyurun bakalım cenaze namazına," diye dalga geçer. Arman efendim, nerelere geldik böyle?"

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda beni ilk fark eden Bulut olur. "Gün," dedi tüm duyguları sırtlanan ses tonuyla. "Ağrı var mı?" Dik, katli şekilde serumun takılı olduğumu elimi tuttu, dudaklarına gıvırdı. Sıcak dudaklarının elime bıraktığı öpücüklerle kalbim gıvır. İki simin içerisinde kaydığında gözlerimi yumup açtım ve gülümsemeye çalıştım.

"Sırtım ve başım biraz acıyor. İyiyim."

Efe diğer elimi tuttuğunda başımı yavaşça ona çevirdim. "Sana kuzunım... Telefonuna neden bakmıyorsun?"

"Kütüphanedeydim en son. Sessizde kalmış."

Derin iç çekti. Konuşmakta zorlanıyormuş gibiydi. "Çok korktum."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Ama geldin. Ya yetişemseydin?"

"Öyle bir ihtimal olamaz." Başını eğerek bir süre sustu. Ardından elimi sıktı kendinden emin tavırla. "İkisi de tutuklandı. Birkaç güne mahkemeye çıkacaklar. Bundan sonra sana buluşamazlar."

"Bu konuları konuşmasak?" Bulut'un gergin sesiyle beraber Efe başını kaldırıp ağır ağır salladı. Derin nefes alarak odaya bakındığımda koltukta sessizce oturan Çağan görüş açıma girdi. Gözlerimiz kesiştiği an başını eğdi.

"Çağan?"

Başını eğdiği yerden kaldıramadı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"En başından korkaklık etmeyip Öznur'u ve kendimi ifşalasaydım tüm bunlar olmayacaktı. Özür dilerim ama sen beni affetme, Sneijder. Asla affetme."

"Bilemezdin."

"Bu konuları artık konuşmanızı istemiyorum!" Bulut bu sefer oldukça sert sesle konuşmamızı kestiğinde Çağan başını kaldırarak hana son bir bakış atmış, ardından ayaklanıp odanın çıkışına doğru yürümüştü. Nail ve Uğur da onun peşinden odadan çıkarken sadece üçümüz kalmıştık.

Başımı Bulut'un olduğu tarafa çevirip "Bulut," diye seslendim. Gözlerini gözlerime kenetlediğinde gök mavisi harelerindeki yorgunluğu gördüm. Çökmüştü. Sanki günlerdir uyumuyor, yemek yemiyormuş gibiydi. "Tersleme insanları."

Bana inanmıyormuş gibi baktı. "Cidden mi? Şu an tek sorun insanları terslemem mi?"

İç çektim. "Sana kim haber verdi?"

Çenesiyle Efe'yi işaret ettiğinde, "Bana hiç kızma haber verdim," diye. Söylemek zorundaydım. Racona ters," diyerek kendini savundu. Efe hemen.

Gözlerimi kıstım. "Racon saçmalığı da ne?"

Bulut keyifsiz bir tavırla güldü. "Mafya dizileriyle bozdu kafayı."

"Dalga geçme. Seni çoktan kurşuna dizmem gerekirdi ama kardeşime dua et."

"Ulan ağzından düşmüyor şu kardeşim kelimesi. Anladık lan, anladık!"

"Yıllarca demediğim anlara sayıyorum, sana ne?"

"Kavga etmeyin!" Elimi ellerinden çekmek istedim ama ikisi de buna izin vermedi. "Ya bıraksanıza! Ellerim terledi!"

Efe elimi bırakırken, "Ben silerim terini," dedi Bulut. Ve gerçekten de yanımdaki komodinin üzerinden aldığı peçeteyle avuçlarımı sildi ama elimi tutmaya devam etti.

"Racona terssin şu an."

"EFE!" Aynı anda onu uyardığımızda Efe'nin bakışları beni buldu.

Bu sefer ciddi bir ifadeyle, "Abi," diye düzeltti.

Gülmemek için dudaklarımı ısırığım sırada kapının çalmasıyla fırsat değerlendirip ellerimi kendime doğru çektim ve göğsümün altında topladım seruma dikkat ederek. Her ikisi bana ters ters bakmaya başladığında ise omuzlarımı silkmıştim.

İçeri giren babam, "Güniz, nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu merakla. Efe ve Bulut ayaklanırken babam gelip Bulut'un yerinde oturdu.

"İyiyim."

"Bundan sonra kimse sana zarar veremeyecek," dedi sert sesle. "Koruman var artık."

Hepimiz aynı anda, "Ne?" diye bağırarak.

Bulut, "Ona sormadan böyle bir karar veremezsiniz." diye ona yandan bakaş attı.

Efe, "Ben varken koruma mı? Üniversiteyi bitirdikten sonra buraya yerleşiyorum." diye karşı çıktı.

Soluklanarak sakinleşmeye çalıştım. Babam ve Efe'yi de düşünerek bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi mi düşünüyordum. Hemen de ben olmadan? Bulut'un dediği gibi bana sormadan nasıl böyle kararlar alabiliyorlardı?

"Gerçekten durmanız gereken noktayı bilmiyorsunuz," diye yerde dim ikisini de. "Fikrimi sormadan kafanıza göre hareket edemezsiniz."

"Az kalsın o adam sana..."

Ateş saçan gözlerim Efe'ye değdi. Bu sefer yüreğim sızdı. "Ne yapacaktı?" diye bağırardım. "Söyle! Çekinme! Ama nedenini de anlat! Asla unutma! Bu benim biricik ailemin eseri! Babam beni gençliğimde unutmazdı o adamı hayatım boyunca hiç görmezdim. Abim benden nefret etmezdi, sevgilisi kafayı benimle bozamazdı. Sitede halkımızda binlerce haber yazılmazdı. Hepsisi sizin eseriniz. Bakın ve gurur duyun."

"Güniz."

"Çıkın dışarı ikiniz de. Yarına kadar düşünün ve hayatım hakkında karar vermeden önce bana sormanız gerektiğini anlayın."

Efe başını eğerek dışarı çıkarken babam da oturduğu yerden ağır ağır kalkıp onu takip etti. Bulut hâlâ beyaz duvara yaslanmış şekilde beni izliyordu. Bakışlarım onun bakışları ile karşılaşırken tüm duygularım birbirine karıştı.

"Ne zaman patlayacağını düşünüyordum."

Dudaklarımı kemirmeye başladım. Yaslandığı yerden bana doğru adımladı, dikkatli bir şekilde yatağa oturdu. Üzerinde siyah bot, siyah pantolon vardı. Masmavi gözleri üzerindeki en renkli şeydi sanırım.

"Ağlamak ister misin?"

Elimi uzatıp güneş ve bulut sembolünün bileklediğin de olduğu elimi tuttum. Parmaklarımı parmaklarından geçirdim, avucunun sıcaklığı kendimi ısıttı.

Alnımı omzuna yasladığımda, "Beni biraz sever misin. Bulut?" diye sordum ağlamaklı sesle.

"Hayır," dedi hemen. "Seni asla biraz sevemem. Seni her zaman..."
rımı Her defasında daha çok..."

"Saçlarımı tarar mısın parmaklarınla? Saçıma çektiler bugün..."
acıdı." Başımı geriye doğru çektiğimde Bulut'un dağınık hali...
memek için serumu uzatarak ona sırtımı döndüm ve saçlarımı...
rımdan arkaya döktüm.

Nefesinin sesini işittim. Nefesinin daraldığını, kalbinin yavaş...
nı hissettim. "Çok acıdı mı canın?"

Tüm kalkanlarımı indirdim. Karşısında her zaman güçlü...
Güniz Işık kısa bir süreliğine pes etti. Omuzlarım yavaşça çöker...
omurgamdaki ağrı kendini hatırlattı. "Çok acıdı ama geçer. Her...
gibi bu da geçer."

Parmakları büyük bir şefkatle saçlarımı taramaya başladı. Tek bir...
telimi dahi incitmemek adına özenle saçlarımı yukarıdan aşağıya...
tararken elinin titrediğinden emindim. "Rolleri mi değiştirdik?"

"Çok aciz biriyim," dedi çatallaşan sesle. Hayır... Ağlamamalıyım.
Ağlarsa mahvolurdum. "Seni koruyamadım, şimdi başkasının çektiği
saçlarını seviyorum."

"Kendini suçlamaktan vazgeç."

"Sen suçla o zaman beni," dediğinde tekrar ona dönüp yataқта bağ...
daş kurdum. Ellerim sanki yarım olmuş gibi onun ellerine tutunup...
mamlandığında birkaç saniyelik ellerimize baktı, ardından tekrar göz...
lerime doğru tırmandı gözleri.

Gözlerinden düşen yaşları engelleyemedim.

Bulut'un masmavi gözlerine yaşları doldu ve bir anda yanaklarına
boşalmaya başladı gözyaşları.

Kendime engel olamadım, ona eşlik ettim. İkimizin de yanakları ısl...
lanırken, "Bitsin istiyorum artık," diye mırıldandım. "Huzur istiyorum."

"Özür dilerim," dedi elinin tersiyle gözlerini silerken. "Çok özür
dilerim." Onun gözyaşları neden bana sıkılan binlerce kurşuna bedeldi?
Neden canımı bu kadar acıtıyordu ağlaması?

Ellerimi ona doğru uzattım ve gözlerinden düşen damlaları engelle...
meye çalıştım. "Dileme ve ağlama. Lütfen..."

Bulut burnunu çekerken parmak uçlarıma gözyaşları dolmaya de...
vam ediyordu. "Affedemiyorum kendimi."

"Sen bana sarıl, affet kendini." Sanki bunu tehdit etmiş gibi dikikar li bir şekilde sarıldı bana. Kollarım boynuna dolarken, "İşte bu " diye fıldırdım. "Tüm serumlardan daha iyileştirici."

Kulağıma doğru, "Ağzın iyi laf yapıyor," diye mırıldandı Kıkırdadım. "Öp o zaman."

Aynı anda hem ağlayıp hem gülmemiz anormalliğimizin göstergesi olmalıydı.

"Hm."

Kendini geri çektiğinde gözleri dudaklarıma kaydı. Parlayan dudagındaki yarayı gördüğü an gözlerindeki mavilik ölüp gri bulutlar hareketlerini ele geçirdi. "Öpersen geçermiş diye duydum "

"Çocuk gibi beni kandırma."

"Tamam, sen öpmezsen başkasından isterim ben de." Işık hızında daha ben ne olduğunu anlamadan eğilerek dudagımın üzerindeki yaradan öptüğünde kocaman gülümsedim. Bana oldukça yabancı olan şımarık bir tavırla, "Burası da acıyor," dedim ve yanağıma işaret ettim. Bulut, sanki her an başkası gelip beni öpebilirmiş gibi korkuyla dudaklarını yanağıma bastırdı. Farkında değildi ama her an kalp krizinden ölebilirdim. Üzerimdeki etkisinin en kısa özeti kalp kriziydi sanırım.

Gözlerimi kısıp parmağımı çeneme yasladım. "Burayı da yere çarpım sanırım."

Sessizce çenemi öptü. Ardından dudaklarımdan kenarlarını, burnumun ucunu, şakaklarımı, yanaklarımı... Dokunuşlarıyla tüm içim ve bedenim alev alev yanıyordu sanki.

Dudaklarının izini yüzümün her karışına bırakırken daha ileri gidecek bir şey yapıp başımı kaldırdım ve boynumu açığa çıkardım. Eli bel boşluğumu yumuşak ama aynı zamanda sıkı bir şekilde kavradı. Sol elimi yavaşça boynuna götürüp onu kendime doğru çektim. "Sınırlarımı mı merak ediyorsun, güzelim?"

Sıcak nefesi tenimde gezintiye çıktığında tüm tüylerim diken diken oldu. "Tek lafımla duracağını biliyorum."

Burnunu boynuma dokundurdu. "Kalbime zararsın sen benim."

"İstemiyorsan..."

Lafımı bitirmeden dudaklarını şah damanımın üzerinde hissettiren Oturduğumuz yatak sanki kaydı, yere çakıldı. Düşme hissi o kadar tuhaftı ki sanki tüm içim kayıyormuş gibiydi. Tüm organlarım yer

değiştirdi, kalbini müdemin içinde atmaya başladı. Damarları... can, tutkısı, aşk sızdı ve vücudumda gezintiye çıktı.

Bulut'un dudakları köprücük kemiklerime doğru kendi y... zerken, "İyi ki buradasın," diye fısıldadım. Kollarım boynuna... başını boynuma daha fazla bastırdım. "Beni anlayan tek kişi sen... Sussam bile ne düşündüğümü biliyorsun. Söylesene, bunu namı... yorsun. Bulut?" Derin nefes aldım. "Neden sana sarıldığımda tır... rım dinliyor? Tüm kötü anılarım siliniyor? Sen ne zaman üzerimde... bir erkiye sahip oldun, kaptan? Ne zaman kapıldım bu kadar sana?"

Gözlerinde ne kadar bakarsam bakayım anlamını asla çözemedim... derin bir ifade belirdi. "Keşke hep yanında olsam, sana iyi gelsem... bugün vazgeçeyim her şeyden. Lütfen... Bunu benden iste."

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığımda gözlerimizi aynı... kapattık. Yavaşça dudaklarımı yapboz parçası gibi onun dudaklar... birleştirdiğimde Bulut kontrolü bana bıraktı. Öpüşüm sakindi. Sana... bir hastanede değil de boş bir sahilde oturuyormuş gibiydik. Deniz... sesi kulaklarıma doldu, ılık bir meltem tenime değdi ve Marmara... kokusu burnuma doldu. Name'yi hayal edeceğimi düşünmezdim ama... şu an o sahilde oturmayı çok isterdim. Huzuru tüm iliklerimde his... derken onu nefessiz kalmayı umursamadan öpmeye devam ediyordum. Beceriksizdim belki de. Ama o kadar derin duygularla öpüyordum ki... onun da içimde bu kadar özlemi, sevgiyi biriktirdiğime şaşırdığını his... sediyordum.

Utanmadan kendimi geri çekerken derin nefes aldım. Başımı ke... gibi omzuna sürttüm gülümseyerek. "Bunu senden istemeyeceğim. Çünkü zaten ben yanına geliyorum."

Avucumu çaktırmadan göğsüne koyduğumda oradaki atışları his... setmek başımı döndürdü. Bulut'un kalbi deli gibi atıyordu! "Kaç gün kalmayı düşünüyorsun?" Bir insanın ses tonu gülebilir miydi? Şu an ses tonu gülüyordu. Varlığım onu mutlu ediyordu. Ve ben saatler onun varlığını yok etmeye çalışmışım.

"Dört yıl, artı yüksek lisans. Sonrasına bakarız."

"Dalga geçme."

Elimle arkadan kafasına vurdum. "Aptal. Boğaziçi'ne transfer oluyorum!"

"Komik kız. Boğaziçi'nde Coğrafya bölümü yok ve sen o bölümde başka bir yerde okumazsın."

Kollarımı çözüp kendimi geri çektim ve sırtımdan geçtikten sonra ayağa kalktım. "Bulut, Coğrafya bölümü açılmayacak" dedi. "Ama bu bir şans. Alan yüksek puanlı öğrencileri transfer ediyor. Puanı yeterince yüksek değilse benim."

Bulut'un gözleri belerdi, dudakları o pıhtı: ağız. "İstanbul'un en iyi üniversitesi. Kendisini bu anın gerçekliğine inandırmak konusunda uzman. İnanılmaz gözlerinden çekmedim. "Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim, aslanım."

"İstanbul'a geliyorsun... Boğaziçi üstelik. Boğaziçi'nin tam ortasında kalıyoruz. Stadyum oraya çok yakın... Rüyadaysın ben kesin ve."

"Geri zekâlı, rüya değil. Kaç kere tetkik edeyim?"

"ALLAH BE!" Bağırarak içeri giren Nail ve Uğur'a karşı çıktığımda Nail odanın içerisinde zıplamaya başladı. "Biliyordunuz! Bu hareketin sonunun geleceğini biliyordum! Uğur, aç oradan bir muzık!" Derinden beri bu ikisi bizi mi dinliyordu yani?

Uğur sanki dünden bu role hazırlanmış gibi arunda şarkı açtı. Bulut la ağzı açık onları izliyorduk.

Nail, komodinin üzerindeki televizyon kumandasını alıp İbrahim Tatlıses'e eşlik etmeye başladı. "Bir gün yolda giderken, böyle konuşurken, bir şarkı duyduğunda aklına geldiğin oluyor mu bış?"

Uğur kumandayı elinden aldı. "Uzanmış düşünürken, derinden uyurken en olmadık bir şeyden gözünün dolduğu oluyor mu bış?"

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Bulut ayağa kalktı. "Üzülme, seni görmek ister miyim? Dayanabilir miyim? Ne sanıyorsun beni?"

Sonra üçü de İbrahim Tatlıses dansı yapıp dönerek "Ah aşkım aman aşkım. Sen ne dersin tamam aşkım. Acılar içinde kaldın. Ne istersen söyle aşkım. Bu senin farkın,"¹⁸ diye bağırıyorlar.

Gördüklerimi hafızamdan kim silecekti?

Üçü kendinden geçmiş bir şekilde resmen karşımda dans demeye binlerce şahidin gerekli olduğu hareketler yapıyorlardı.

En son, "Burası bir hastane!" diyen hemşire odaya daldı.

Nail, "Bize her yer Name, hemşire hanım," dediğinde hemşire bir bana, bir de ona baktı.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Siz onun kusuruna bakmayın. Beni eğlendirmeye çalışıyordu."

¹⁸İbrahim Tatlıses'in 2004 yılında çıkan *Tamam Aşkım* parçası.

"Yo," diye kârı çıktı. "Kutlama yapıyoruz! Boğaziçi'ne kalabalık hemşire hanımı!"

Hemşire hanım elini ağzına götürdü. "Ne?!" Uğur'a döndü. "Ver oradan bu Erik Dalı."

Nail elini yumruk yaparak yerinde zıpladı. "Heyt be! İşte ağzın ruh!"

Ve sonra ben yatakta bağdaş kurup olanları kavramaya çalışırken Bulut, Nail, Uğur ve hemşire Erik Dalı oynamaya başladı. "Ankara olduğumu iliklerime kadar hissettim," diyen Uğur yanımdaki perçemlerden birini alıp sallamaya başladı. "Düğününüzde de böyle oynama, yanı yedi cihan..."

"Yavaş!"

"Yedi cihan sevsin!"

"Size doyum olmaz," diyen hemşire şarkıyı durdurdu. Nefes nefes kalmıştı. "İşimin başına dönmem gerekiyor. Boğaziçi'nde başarılar güzel kız." *Pekâlâ, Ankaralılar biraz tuhaf. Özellikle Ankara havaları çaldığında...*

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek yanımdan ayrıldığında, hâli demin gördüğüm olayın şaşkınlığını üzerimden atamamıştım.

Odaya hemşirenin çıkışının ardından dâhil olan Efe, "Ne oluyor burada?" diye sordu. Kaşları çatık ifadeyle bizi süzdüğünde Nail onun bu mimiğini umursamadan kollarına atladı.

"Haritacı, İstanbul'a geliyor!"

Efe'nin sorgu dolu gözleri beni bulduğunda, "Boğaziçi'nde okuduğum bölüm açılmış. Oraya transfer oluyorum," diye mırıldandım sanki önemsiz bir şeyden bahsediyormuşum gibi.

Ona söylemediğim için kızdığı barizdi. Açık kahverengi gözlerinde dolaşan siniri görebiliyordum. Yüzü kaskatı kesildi, her an dudaklarından ters bir laf çıkabilirdi.

Bir dakika kadar hiçbir şey söylemedi. Yutkundu, "Tebrik ederim." diyerek bozdu sessizliği.

"Teşekkür ederim."

"Bize yakın üniversitesi," dedi Bulut, Efe'ye hitaben. "Aylin'le kalabilir. İstemezse bize yakın ev buluruz."

Efe başını ağır ağır salladı. "Harika. Yapacağım bir şey olursa haber verirsiniz."

Her iki gözümde aynı anda gözyaşlarımı dışarıya
sözü Buna inanmak istiyorum "

Sırtımı sıvazladı. "Hayal kırıklığına uğramayacaksın" Ben de devam ederken, "Bu kadar gözyaşı yeter bence," diyerek sırada onun da ağladığını görmüştüm. "Bu hâlimi hemen ve kimseye anlatmıyorsun." Başparmağıyla gözlerimin altına sildikten sonra elinin tersiyle kendi gözlerini de silmişti ve ayrıldı.

"Bulut kanepede uyuyacak herhâlde." Tek kaşımı kaldırarak fer daha tatlı bir şekilde, "Rahat uyuman için diyorum" uyor. Gece sırtına dokunursa canın acır. Canın acırsa onun tırım. O yüzden kanepede uyusun," diye açıkladı.

"Kanepede uyuyacak," dedim dudaklarımı gülmemek için bastırırken. "İyi geceler, abi."

Bana göz kırptı. "İyi geceler, kardeşim." Kapıyı açıp "Kanepede pezevenk," dedi Bulut'a.

Bulut, "Lan sen canına mı susadın?" diye sordu.

"Racona ters. Ben onun abisiyim. Yumruk atsam bana kardeş veremezsin. O yüzden akıllı ol, kanepede uyu."

"Efe, senin raconlarını..." Sanırım onları duyduğumu anladı ve araksadı. "Seveyim. Şimdi sevdin git buradan." Kapıyı çarparak içeri girdiğinde burnundan soluyordu. "Geri zekâlı ya! Takı o dizilere oldu başımıza!"

"Çok tuhaf değil mi?" Bulut gelip ayakkabılarını çıkararak yanıma uzandı. "Hayatımız nasıl da değişti... Sana güvenmediğin günleri hatırlıyor musun? Tüm öfkemi sana kusuyordum."

"O hâllerin çok seksiydi." Dirseğimi karnına geçirdim. "Ne? Seni kendini sinirliyken gördün mü? O dudaklar... Ateş ediyorsun kızdığında."

"Salak," diyerek sırttım. "Hatırlıyor musun dudaklarıma top bastırдыңın günü?"

"Normalde öpmem gerekirdi seni susturmak için. Okuduğum kitaplarda erkek karakterler öyle yapardı ama Güniz Işık sıradan bir karakteri değil. Seni öpseydim beni o sahaya gömerdin. Diri diri ben de! Resmen romantizm katilisin kızım sen!"

"Kendime ilk romanımı aldım kütüphaneden. İade edip kitapçıda satın alacağım." İç çektim. "Roman okumadan ölseydim çok boş bir hayat geçirirdim."

Elini başıma getirdi ve saçlarımı okşamaya başladı. O sırada başımı omzuna yaslamış, elini tutup kucaklıma koymuştu. "Olanaktan habi-
setmek yok."

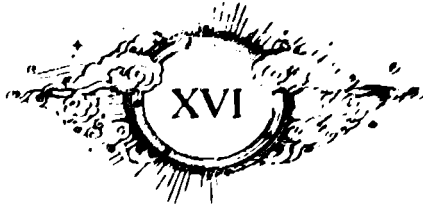
"Özür dilerim."

"Dileme, güzelim. Geçti," diye fısıldadı.

Bir eli saçlarımda, diğeri elimde beni usulsi ederken gözlerime ku-
pattım. "Kanepode..." Esnedim kocaman ve başımı münâkıssının gibi
daha çok omzuna gömdüm. "Uyu."

"Öyle yaparım."

Oysa öyle yapmayacağını ikimiz de biliyorduk.



Şakir - Dünyadan Uzak
AQTAN - Herkesin
Fikriye - Sevgi Prensesim

"Ben bir prensesim! Senin gibi köle değilim." Nail ellerini saçlarından geçirerek havalı bir şekilde bana baktığında gözlerimi kısıdım.

"Ben köleyim, sen bir prensessin. Öyle mi? Hah!" Dizideki Hürrem Sultan karakterini taklit ederek ona bağırduğımda bizi izleyen Efe, Bulut ve Uğur kahkaha atıyordu.

"Evet, öyle."

Nail'e saldırmak için atak yapacağım sırada, "Sevgilim," diyen Bulut beni durdurdu son anda. "Ondan olsa olsa yamuk prenses olur. Uğraşma."

Coşkun, Nail'e doğru havlamaya başladığında, "Parçala onu, oğlum!" dedim. "Isır!"

Nail sandalyenin üzerine çıkarak "İmdat!" diye bağırdı ve tüm çay bahçesindeki insanların bize dönmesine neden oldu. "Öldürecekler beni, yardım edin!"

Garsonlardan biri, "Beyefendi, insanlar rahatsız oluyor," diyerek yanımıza geldiğinde Nail onun boynuna sarıldı.

"Kahramanım, kurtar beni!"

"Beyefendi!"

"Pek de nazıksın ama şu an içindeki Hulk'a ihtiyacım var. Korum beni."

"İçimde Hulk yok!" Garson Nail'in kollarından kurtarmaya çalıştı kendisini ama Nail boynunu ahtapot gibi sarmıştı.

Uğur, Uğur - Garsonların dostu, garsonlara kötü davranır.
 Aramızda politen Uğur Cevher restoranlara nezaket dağıtmaya
 Ayarlar. Bulut'un silihtir eteklerini taklit ederek onların yanına
 Onun kollarını çözüp genç garsonu arkasına aldı. "Selam, kızlar."

Garson, "Bırakır mısınız beni?" diyerek Uğur'un elinden
 Uğur dudak bükte. "Kırdın."

Coşkun, Nail'i korkutmaktan usanarak ayaklarına dolandı,
 onun başını okşayarak yerime geçtim. Bulut da yanıma oturdu
 kahveinden birkaç yudum daha alıp etrafa bakıyordum. "Siz
 manyaksınız. Tek bir arabayla İstanbul'a dönmek fikri delilik."

"Ne yapalım? Uçakla geldik sonuçta."

"Uçakla da dönebilirdiniz."

Nail, "Neden?" diye sordu. "Yoksa Bulut'la arabada başka şeyler
 yapmak istiyordunuz? Biz bozduk mu romantizminizi?"

Efe'nin içtiği çay boğazına takıldı, öksürmeye başladı. Uğur
 sırtına vurduğunda açık kahverengi gözlerini bürüyen öfkeyle bizi
 dü. "Siz öyle şeyler de mi yapıyorsunuz?"

Bulut'la birbirimize baktık. "Nasıl şeyler?"

"Anladınız."

Bulut kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Özel hayatınız
 zın hesabını mı vereceğiz sana?"

"Özel hayatınız da mı var?"

"Senin yok muydu eski sevgilinle?"

Efe bana döndü hayretle. "Sen nereden biliyorsun?"

Nail, "Çünkü Bulut'la balkonunda oturup odanı dikizlediler," diye
 rek bizi ifşa etti. "Artık kız ne gördüyse kıpkırmızı olmuştu."

Efe'nin şaşkınlığı büyürken gözleri belermiş, ağzı açık kalmıştı. Yü
 zümü Bulut'un boynuna gömüp saklanmaya çalıştım. "Koru beni."

Bulut omzumu sıvazlarken, "Nail abartıyor," diye mırıldandı. "Hiç
 bir şey görmedik."

"Dün kanepede uyumadın değil mi lan şerefsiz?"

Efe'nin sorusuyla başımı daha fazla bastırdım Bulut'un boynuna.
 "Sen de kalkan olarak beni kullanmaya iyi alıştın, Gün," diye homur
 dandı kısık sesle. Ardından Efe'ye hitaben, "Koltukta uyumadım. Oldu
 mu?" dedi aksi tavırla. "Karışma bize."

"Karşıyorum!"

Uğur, "Ulan biri karşıma geçip Efe'nin *Günleri*'i kiskanmazlığını *sen*yle ona götümle gülerdim," dedi.

Nail, "Ben hissediyordum," dedi ciddi tonla. "Efe bana *aktı* *niyet* veriyordu hep."

"Konuyu dağıtmayın," dedi Efe. "Uğur ve Nail... Ben *halkın* *meramı*"

Göz ucuyla Uğur ve Nail'e baktım. Kimin tarafında duracağını *sen* çındıkları barizdi. Bu yüzden ellerini havaya kaldırdı *sen* de "Bizim kız kardeşimiz yok. Bilemeyiz."

Efe bu sefer gözlerini Bulut'a dikti. "Sen? Kiskanmaz *sen* *Yaren*'i?"

Yaren'in ismini duyduğu an Bulut'un kolundaki damartarın *sen* kasıldığını hissettim. Boğazını temizleyerek "Kıskansam bile *sen* *karşınmazdın*," diye mırıldandı. "Sonuçta kendi hayatı, kendi seçimleri. *sen* *Mutluluğundan* başka bir beklentim olmazdı."

Efe kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lan *puşt*, garantisi var mı onu asla üzme *sen*ceğinin?"

Bulut'un bunu inkâr edeceğinden emindim ama beni *sen* varıncı. "Hiçbir şeyin garantisi yok. Onu üzebilirim." Gözlerim belerdi. *sen* *İfade* mi onlardan saklamaya çalışarak bakışlarımı masaya *sen* düktüm, dudaklarımı ağzımın içine doğru yuvarladım. "Ama asla bilerek *sen* üzmem. Ve ne olursa olsun *sen* *relafi* ederim."

Nail, "Ya *sen* *relafisi* yoksa?" diye sordu. Duygularımın *sen* *tercümanı* olabilir miydi bu çocuk?

"O kadar büyük bir hata yapmam ben."

Nail'in ciddi ifadesi anında kayboldu. "Emin olma, hayatım. Her an onu benimle *sen* *aldatabilirsin*."

Uğur o sırada telefonunu masaya fırlattı. Kaşlarını çatarak "Ne oldu?" diye sordum.

Sinirle, "Anlık ve konum istedim *sen* diye beni engelledi," dedi. "Merak edemez miyim şu an nasıl görüldüğünü ya da nerede olduğunu?"

Bulut'a baktım merakla. "Sen neden benden anlık fotoğraf ve konum istemiyorsun?"

Dudaklarını alnıma bastırdı. Kalbim dudaklarının temasıyla göğüs kafesime *sen* *tekneler* indirmeye başladığında *sen* *derin* bir soluk çekmişim ciğerlerime. "Çünkü *sen* *canın* istediği zaman *sen* zaten bana anlık *sen* *atıyorsun*. Konuma da gerek yok. Nerede olduğunu sorduğunda *sen* *cevap* veriyorsun."

"Abi nasıl ya!" Uğur sitem etti. "Olduğu noktayı bile ~~öğlenmedi~~, de deliriyorum. Hem canı istediğinde anlık atarsa ayda bir kere ~~sen~~

Bulut gök mavısı gözlerini benden çekerek ona baktı. "Bu ~~gök mavısı~~, onu istemediği şeylere zorluyorsun. Kendini ilişki içerisinde ~~rahat~~ bırakmayacaksa zaten senden soğuyacak. Bir gün sadece ~~senyal medyadan~~ değil, her yerden engelleyecek."

Uğur'un gözlerinin dolduğuna anbean şahitlik ettim. Nail'in ~~sesi~~, nunu alarak "Engellemesin," dedi ağlamaklı sesle. "Ayrılmamın."

Nail'in telefonundan onu aramak için ayaklanıp bizden ~~uzakla~~ tığında, "Kafayı yemiş," diye mırıldandım. "Ne ara böyle kapıda ~~çocuk~~?"

"Kaçırdığın çok şey var, Haritacı ama hepsini telafi edeceğiz."

"Sen daha birine âşık olmadın mı, Nail?"

"Bulut'u sana bırakmayacağım. Boşuna yalvarma."

Sırttım. "Bulut artık benim. Kabullen bunu."

"Boy boy çocuklarınız olana kadar kabul etmeye niyetim yok."

Efe'nin içtiği çay boğazında kaldı. Öksürdü yüksek sesle. Nail onun sırtına vurduğunda, "Nail," dedi öfkeyle. "Kes sesini."

"Niye aşkım? Yoksa hem dayı hem de amca olmayı bünyen kaldır-
maz mı?"

"Lan!"

"Kardeşinin turşusunu kuramazsın ki... Bir gün evlendireceğiz on-
ları. Hatta düğünlerini gelinlikle basıp 'bu nikah kıyslamaz, hamileyim'
diye bağıracağım ben."

Endişeyle Bulut'a döndüm. "Ne diyor bu?" Sadece onun duyacağı
sesle fısıldıyordum.

Başparmağıyla şakağımı okşadı. Kısa bir süre gözlerime baktı. Ar-
dından bakışları yüzümde dolaştı. Dudakları izlediği yüzüme karşılık
kıvrıldığında kalbim tekrar hızlanmaya başladı. "Boş ver, sevgilim. On-
dan gizli nikah kıyarım ben sana."

"İkna oldum şu an."

Tebessümü büyüdü. "O zaman hemen işlemleri başlatıyorum."

"Serseri."

Uğur, "Barıştık," diyerek geldi ve Nail'e sarıldı. "Rahatladım. Nail
ver bir yanak!"

"Tan! Niyeti bozma!"

Uğur omuz silkererek Efe'nin boyluğundan yararlanarak yanına ve yanına solu bu opücük bıraktı. Ardından Bulut'la bana vakti "ne yapacak diye anladığım için kollarımı Bulut'tan kurtarıp ona doğru açtım. "Nail, bakalın buraya."

Uğur bana doğru eğildi ve kollarımın arasına girip vasatopu "ne opücük bıraktı. "Kralın sen."

Benden sonra Bulut'a da sarıldı ve onu da öptü. Bulut omuz eğip göğüs yanığını elinin tersiyle vildi. Uğur bu hareketine karşılık "Kulunu kurdin, kuşum," dedi.

"Benim yanığımda sadece sevgilimin dudak ızı kalır. Kusma balosa."

Ve Bulut'un bu cümlesinden sonra Efe, Nail ve Uğur birbirlerine bakıp güldüler. Onların imalı bakışlarına ve gülmelerine karşılık aşıklarım havalandı. Bulut'un da rahatsızca yerinde kurdandığını görmüştüm. "Bilmediğim bir şey mi var beyler?"

"Geçen akademide bir grup doğruluk cesaret oynuyordu." Nail anı kurduğu cümleyle Bulut'un soluklandığını işittim ama ona dönmedim. "Biri cesaret seçmiş. Arkadaşı da Bulut'u öpmesini istemiş." Kalbim boğazımda atıyor, tüm bedenim ruhaf bir duyguyla kasılıyordu. "Geldi ve pat diye Bulut'u yanığından öptü. Tüm kafeterya şok. Bulut ona ölümcül maviş gözleriyle döndüğü anda kız çözüldü tabii. Oyun oynuyorduk falan diye sayıklamaya başladı. Bulut da karşılığında. Aşık! Sevgilisi olan birini oyun icabı bile öpemezsin," diye azarladı kız. Kızın kırmızı rujunu keseleyerek zor çıkardık yanığından. Ona güldük."

Kuru sesle, "Anladım," dedim.

"Gün..."

Hiçbir şey söylemesine izin vermedim. "Bu zamana kadar anlarmadığın şeyi duymak istemiyorum."

Efe, "Tan sen benim kardeşimi nasıl üzersin?" diye atarlanıp sandalyesini geri attı ve ayaklandı. Sandalyemi Nail'e taraf çekip Bulut'tan uzaklaştığımda Efe onun yakasına yapışmıştı. "Moralini bozdun onun! Racona göre şu an seni pataklamam gerekiyor."

"Patakla. Hak ettim."

Efe'nin yüz ifadesi gevşedi. "Hemen kabullendin. Olmadı bu. Vurasım kaçtı."

Uğur, Efe'yi omuzlarından tutarak yerine oturmasını sağladı. "Abi, bir sakın olun ya! Bırakın kendi aralarında halletsinler. Karışmayın."

Nail: "Bazen o kadar mantıklı konuşuyorsun ki içine cin baskın, mantığımı sorguluyorum," dedi dudak bükerek. "Hiç senden daha mantıklı değil mantıklı konuşmak. Hayret ediyorum."

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Bu sefer ben ayaklandım. "Artık yola koyulalım. Coşkun, gel."

Coşkun uzandığı çimlerden yavaşça ayağa kalkıp peşime takıldı. da restoranın çıkışına doğru yürümeye başladım onunla beraber. teki açık otoparkta bulunan arabamın kapılarını açarak Coşkun bagajdaki yeri açtım. Yeri oldukça rahatı. Bavulların üzerinde oturuyor, başını Nail'in omzuna yaslayarak ön tarafta oturan beni izliyordu. da uyuyordu.

Çocukların da peşimden geldiğini gördüğümde ön koltuğa geçtim. Arabayı dönüşümlü olarak kullanıyorlardı. Ben ise ön koltukta oturuyordum. atıştırıyor ya da istedikleri parçayı Spotify'da açıyordum.

Bulut sürücü koltuğuna geçtiğinde onunla muhatap olmadan arka koltuğu uzattım. Bakışları üzerimdeydi. Konuşmak istiyordu ama davranış şeklim onu engelliyordu. Efe, Nail ve Uğur arka koltuğa geçtiğinde Coşkun yine başını içeriye uzatarak Nail'in omzunu buldu. "Sair akırtma, Coşkun. Bozuşuruz." Coşkun onun yüzünü yaladı. Nail gerekerek başını okşadı. "Akıllı çocuk."

Efe, "Lan biraz kay!" diyerek Nail'i itti. "Sıgıyıyorum!"

"Zaten cam kenarını kaptın diye sinirliyim. Konuşma, Efe!"

"Uğur'a kızsana!"

"O cam kenarı olmazsa ya da tersine giderse kusuyor. Bilmiyor musun huyunu?"

"Doğru... Küçükken ayaklarımıza kusmuştu tersine gittiği için."

"Sonra da parmağıyla yediği makarnaları göstermişti kusmuşunda"

"İğrençsiniz! Kesin sesinizi!" Bulut'un sesiyle hepsi sustuğunda kemerimi takarak Spotify'a girdim ve şarkı listelerine göz attım. O sırada Bulut toprak yoldan anayola çıkmak için arabayı oldukça dikkatli bir şekilde sürüyordu.

Rastgele ama dinlemeyi sevdiğim şarkılardan birini açtığım an Nail ve Uğur şarkıya eşlik etmeye başladı.

"Bir yol var ama her yerde tuzak.

Bir yol daha var, dönmek de yasak."

Telefonu kucağıma koyarak camdan dışarıyı izledim. Anayola çıkmıştık ve bir şehri daha geride bırakıyorduk.

Nakarat kısmında hekimimiz aynı anda, "Yine gecemize yadınlarınızda hayat geçiyor perde perde. Daydum artık bana musade bu yıl bencele dünyadan uzak," diye söylemeye başladık. Oyle bir vatanı ~~abartmış~~ bile bile bu şarkıyı herkes umutla dinlemeye meydu ~~caner~~.

Sonra herkes sustu. Sadece Bulut ve Efe uyladı. "Yapamadığım bir çok şey var. Hem tatminisizim hem gunahkar."

Dikiz aynasından Efe'ye baktığımda bana bakarak şarkıya ~~girdi~~ gini fark ettim. Aynı anda zihnimde onun cümleleri ~~deneyim~~ ~~başladı~~ "O benim kardeşim değil."

"Unutmama izin ver. Unutturmama izin ver."

"Ayrıca seni kanatlarım altına aldığım yok. Oyle bir ~~shesmalım~~ ~~olduğu~~ ~~gun~~ kanatlarımı sökerim."

"Benim annemin seni doğurmuş olmasını çok istedim. ~~Günce~~ ~~uzunlar~~ aynı evde büyümeyi çok diledim. Seni çok düşündüm. Sena ~~abirlik~~ ~~rom~~ yi çok hayal ettim. Ama geceleri yanı başımda annemsen ~~trickler~~ ~~uzunlar~~ duyduğunda bunlardan geriye sadece öfkeim kaldı."

"Senin evin o genelevi! Unuttun mu?"

"Anne, onun gözleri bana çok benziyor. Burnu, kaşları, dudakları. ~~ce~~ ~~nisi~~ aynı ben. Anne, keşke onu sen doğursaydın."

Şarkı bitene kadar Efe'nin hem acımasız hem de pişman cümleleri zihnimde dönüp durdu. Sürekli yankılanan sesi başımın ağrımasına neden olduğunda torpidoya bıraktığım ilaç kutusuna uzandım ve bir ilaç aldım. Hapı yuttuktan sonra birkaç yudum su içtim ve torpidoyu kapattım.

"İyi misin?"

Efe'nin elini omzumda hissettim. Omzumun üzerinden ona bakarak "İyiyim," dedim. Fakat bu cevabım ne onu ne de ~~delici~~ bakışlarla beni süzen Bulut'u tatmin etmemişti. "Başım ağrıyor biraz."

"Uyumak istiyorsan kapat şarkıyı."

"Yok, uyudum yeterince."

Bulut'un elini dizimde hissettiğim an irkildim. Bir an için elimi tutmaya çalıştığını sanmışım ama o telefonumu alıp şarkıyı kapatmıştı. "Uyuyun hepiniz."

Bilerek yapıyordu. Beni kızdırmak, onunla konuşmamı sağlamaya çalışıyordu. Ama ben bu numaralara kanmayacaktım. Yüzümü ona çevirerek ayaklarımı altımda topladım ve alnımı cama yaslayarak göze-rimi kapattım.

"Pinhani grubunun 2020'den çıkan *Dünyadan Uzak* parçası.

"Gün

Sesinin güzel tınısı içimin yağlarını eritse bile ona bakmayacak.

"Sevgilim, baksana yüzüme. Uyumadığını biliyorum."

Hayır, kalbini şiddetli bir şekilde çarpmamalıydı! Benden korktuğu için çünkü başına gelen bu olayı. Neredeyse haftada iki, üç kere görüştük. Konuşurduk. Kalan günlerde de ya telefonda görüşürdük ya da buluştuğumuz yerde buluşurduk ama o bana bunu anlatmamıştı.

"Uzaktaydın, kafanda kurmanı istemedim. Yüz yüze anlatmamı istemedim."

Cevap vermedim.

"Kafanda senaryo yazmak konusunda uzmansın. Nasıl anlatıyorsun? Haksızım ama gerçekten saklama sebebim bu. Üzdüm seni. Özür dilerim."

Efe'nin, "Helal be," dediğini duyar gibi oldum. "Verme cevap. Hata ayrılın."

Bulut, "Efe!" diye uyardı onu.

"Ne var lan? Sus, cevap verme bana. Ben sevgilinin abisiyim!"

"Benden küçük olduğuna hatırlatayım mı?"

"Sadece birkaç gün..."

"Efe, susar mısın artık?" Bulut'un bıkkın ve öfkeli sesine karşılık Efe homurdandı ama sustu. Arabanın içerisine derin bir sessizlik çöreklediğinde gözlerimi açıp Bulut'a doğru döndüm.

Göz ucuyla bana baktı, ardından tekrar yola odaklandı. O kısıca saniyede gözlerindeki pişmanlığı gördüm. "Sorun başına gelen olay değil. Sorun, bunu benden saklama gereği duymam."

"Biliyorum," diyerek beni onayladı. "Canının sıkılmasını istemedim. Kendimi ve durumu açıklayamamaktan korktum."

"Kızı tanıyor muydun?"

"Hayır!" diye savunmaya geçti hemen. "Hiç görmedim. Zaten akademi Nail ve futbol takımıyla takılıyorum. Birkaç futbolcu kız tanıdığım var. O kadar."

Gözlerimi devirdim. "Bulut, onlarca kızla arkadaş olabilirsiniz. Bunu kıskanmam."

"Gerek yok yine de," diyerek omuzlarını silktiler.

"Peki, sence oyunda neden arkadaş kızdan seni öpmesini istedi?"

Kısa bir süre düşündü. "Bilmem. Neden?"

"Belki de luz senden hoşlanıyordu ve arkadaşları *senin benden vazgeçmeni* isteyerek dikkatini çekmeye çalışıyorlar."

Bulut ağır ağır bana döndü. "Bu nead bu *unary*? Ne *sedukano* vadedin?"

"İhtimal sadece."

"Benden hoşlanan biri varsa sosyal medya hesabına *daşınmış*. *orada* hayatımın aşkını görmüştür zaten. Bence bu daha *yakacak* *durumak*. *Ak* nima güneş dövmesi yaptırmadığım kaldı. Ouu da *yapırmam* *akim* değil."

Tek kaşım havalandı. "Kalede kaleci var diye *gol* *amalakozan* *vazgeçer* misin? Belki de bu sloganla sevgilisi olan bir *çocuğu* *unlamamışa* *çalışı* yordur?"

"Yuh Gün! Oha Gün! Çüş yani Gün!"

Bulut'u hayatımda ilk kez bu kadar şaşkın görüyordum *sağarmış*. Aklima gelen ve dilimden dökülen ihtimaller onu *yaptırmamıştı*. Ama bunların hepsi olabiliirdi.

Onu kırmamak adına, "Sana güveniyorum," dedim. Elus boğas olan elini kavradığımda Bulut'un rahar nefes verdiğini *ıştırmış*. Parmaklarımı kenetleyip kucağıma koydum. Mesafeli *ilişkurmez* çok *in* adare emiştik. Birbirimizi yormadan, kırmadan ve incitmeden bu süreçti adattığımız için çok mutluydum. Ne ben onu ne de o beni *sorgula* mamıştı, kısıtlamamıştı hiç bu süreçte. Aksine arkadaş *edimemem* için sürekli bana telkinler veriyordu. Dışarı çıkmadığımda *kızıyordu*. Haratımı kaçırmamamı, insanların içinde rahatlamamı *söylüyordu* sürekli.

Bulut, çoğu kişinin istediği gibi biriydi. Yanında huzuru *buluyor*. kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Beni *akla* *ap* çökmeye çalışmıyordu. Söz konusu benim hayatım olduğunda ön planda benim isteklerimi tutuyordu.

Ankara'ya gittiğim için bana kırıldığını biliyordum ama bunu bir an olsun yüzüme vurmamıştı. Benimle gelme isteğini reddetmemişti. Kızmıştı ama sesini dahi çıkarmamıştı.

Ve bugün...

İstanbul'a gidiyorduk.

El ele.

Yan yana.

Aşkla, sevgiyle, güvenle.

Tüm korulukları arkamızda bırakarak yepyeni yollara girmişiz.

Anlatmadığım için özür dilerim, gün ışığı."

Gülümседim ve kenetli olan ellerimizi dudaklarıma götürüp, elime bir öpücük kondurdum. "Sorun değil."

O da aynıyı yaptı ama benim aksime bir değil, onlarca öpücük rakı elime. "Tatlı tatlı bakma bana. Yoksa..."

Sırıttım. "Isırır mısın kafamı?"

"Kafanı, yanaklarını... Hatta..." Gözleri dudaklarıma kaydı. "Hadi sen." Çapkın tavırla göz kırptı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Serseri!"

Yavaşça elimi bıraktığında viteste değişiklik yapacağını sandım. Ses telefonumu aldım Spotify'a girmiş, arama kısmına bilmediğim bir şarkı yazmıştı. "Dinle bakalım..."

"Yaralarını saracağım onun

Tüm aşkım ve ruhum onun

Hayattaysam nedeni odur

Bulamam onda hiçbir kusur"

Tekrar elimi tuttu ama bu sefer kendi dizinin üzerinde sabitledi ellerimizi. Ona doğru dönerek bacaklarımı kendime çektim ve gözlerimi kapattım.

"Sevgili prensesim

Üşüme al beni yanına, al

Sarılabilem sana, gelsen bana

Başaramam, sensiz yaşayamam..."²⁰



Küçükken sınıftan Sümeyye adlı kızın anlattığı şeyi net hatırlıyordum. Misafirlikten dönerken arabada her seferinde uyuduğunu, babasının onu uyandırmamak için kucagında eve taşıdığını anlatırdı. Sonra Ece isimli başka bir kız, bazen sırf babasının kucagında eve taşınmak için rol yaptığını söylemişti.

²⁰Frazzlie'nin *Sevgili Prensesim* adlı şarkısı.

Bir keresinde bunu denemiştim. Bahama denizinden dimerken ıyıc-
vornuş gibi yapımtım. Ceneleve vardığımızda hem kucaklarında ııevine
taşıvacığını dıştınmek saşmalıkta. Ama inandım. Diğer travmalar gıta
yapıcığını sandım.

Baham adını seslenerek ve koluma hafifçe dokunarak hem uvaras
dışında gözlerimi aştırm, daha büyük karanlışa gırmıldım.

Oysa şimdi parfümünün kokusundan tanıdığım Bulut'ın kıkakın
davdim. Beni sarımadan, büyük bir özenle taşıyordu ve bu güzeliem
aınımı geciktiriyordu.

"Ben senden daha iyi taşırdım." Efe'nin sesini duyduğununda gıulme-
mek için kendimi aıktım.

"Efe, bir sal bizi."

"Nah!"

Nail, "Bizim eve götürelim," diyerek yanımızdan geçti. "Aylin daha
okuldaymış." Anahtar sesi, kapı sesi... Ardından lavanta kokudu her da-
ireye girdik. "Aylin yine bu kokuyu kullanmış. Ulan benim çorapları-
mın kokusunu neden beğenmiyor bu kız?"

Efe, "Bu gerçekten sizin eviniz mi?" diye sordu. "Bu kadar düzenli
olması tuhaf."

Bulut beni muhtemelen odasına götürdüğü için onlardan uzaklaş-
mıştık. Kapıyı tek ayağıyla açıp beni dikkatlice kapıdan geçirdi. ardın-
dan kokusunun sindiğı yatağa yatırdı. Yastığından gelen yoğun kokusu
beni mayıştırdı. Bir elimi yastığın altına geçirirken diğerini de göğüsüm-
de sabiledim.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı. Üzerimdeki ceketı arabada
bıraktuğım için oldukça rahat hissediyordum. Kısa bir süre sonra bar-
taniyenin varlığını hissettim. Bulut yatağa oturdu. Yüzüne düşen saç-
larını kulağının arkasına sıkıştırdığında, "Gerçekten buradasın," diye
fısıldadı. "Odamda, yatağımdasın. Yanımdasın..."

Bu anın hayalini kurmuştu demek ki...

Parmağıyla şakağımı okşadı, ardından yavaşça ayağa kalkıp odadan
çıktı.

Bu sefer derin olmayan ama araba koltuğundan daha rahat uykuya
daldım.



"İfe, bağırarak konuşma!"

İrkilerek uyandığımda aralık olan kapıdan gelen sesleri duyuyordum. Coşkun sanki daha iyi duymam için kapının arasından sızdı ve bu kapının daha çok açılmasına neden oldu. “Komşularımdan o mahkeme olmamış, Güniz sakinleştiricilerle yaşamıyorlarmı ya davranıyoruz? Terapiye ihtiyacı var ve sen onu ikna edeceksin”

Mahkeme...

Zihnimden sildiğim o gün.

Bir hafta önce annemi, o adamı ve Öznur'u görmüştüm. Üçü de cezalarını almış ve cezaevine sevk edilmişti. Mahkemede eski taciz videosu, balkonda intihara kalkıştığım o anın videosu, komşuların kaydettiği çığlıklarım yeniden oynatılmış, o anlar tekrarlanmıştı.

En son bayılmıştım.

Çağan'ın kollarına bayılmış, sonrasında da gözlerimi hastanede açmıştım.

Ve günlerdir doktorun terapiye gitmeyeceğim takdirde tavsiye ettiği sakinleştiricileri kullanıyordum.

“Ben onu istemediği hiçbir şeye ikna etmem! Bu konuları kapatık. Konuşmak, hatırlamak onu yıpratıyor.”

“Üzerinden zıplayıp geçemezsiniz. Hepsini aşması için terapi görmesi lazım. Hiç yaşanmamış gibi davranamaz, sakinleştiricilere mahkûm kalmaz.”

“Bence Efe haklı,” diyen ince sesin sahibi Aylin’di. “Çok ağır şeyler yaşadım ve bir profesyonelle görüşmesi onun için en iyisi. İlaçların yan etkileri var. Bunu doktor da söylemişti, bir tanıdığıma da sordum.”

Ayağa kalkıp parmaklarımın ucunda kapının çşiğine geldim daha iyi dinleyebilmek için. “Bence Bulut haklı,” dedi Nail. “Mahkemedeki kanıtlar ona her şeyi yeniden yaşattı ve korktu. O yüzden bayıldı. Bundan sonra böyle şeyler yaşamayacağı için asla korkmayacak.”

Uğur, "Bundan sonra böyle şeyler yaşamayacağının garantisi var mı? Sen bizim nerede yaşadığımızı unutuyorsun sanırım. Biz bile kıza psikolojik şiddet uyguladık aylarca! Dışarıdaki pisliklerin neler yapacağı belirsiz! Her an tacize uğrayabilir ve bu sefer asla bunu atlatamaz. Tera-pi şart!" dedi sert sesle.

Nail, "Bizim dışımızda etrafında neredeyse kimse yok. Ankara'da bir erkekle iletişimi oldu mu? Hayır. Çok çekingen. Bunu aşması gerekiyor," diyerek derin bir iç çekti.

"Ne yapalım? Boğaziçi'nden erkekler bulup arkadaş olmalarını mı öğlatalım?" Efe sinirleri bozulmuş şekilde güldü. "Terapistin onu ilave et. Bulur. Yeni üniversitesine iyi bir başlangıç yaparın."

"Onu hiç tanımıyorsunuz," dedi sakın sakın Bulur. "Beni bile onun güvenini aylar sonra kazandım. Efe, sana güvendiğini mi varsıyorsun?" Seni çok seviyor. Hatta seni benden bile çok seviyor ama hane güvenemiyor. Ken sana zerre kadar güvenmiyor. Nail ve Uğur'a karşı da çok yumuşak di, onları da çok sevdi. Çagan? Arkadaş olmak üzereyken onu husezu uğrattı. Hakan amcadan bahsetmek bile istemiyorum. Onun en hafiflik travması aslında babası. Terapi ona anılarını hatırlatacak, hatta o anıları yeniden yaşatacak. Ben bunu istemiyorum! Bir süre kullansın ilaçları. Yan etkilerini sizden çok araştırdım, merak etmeyin. Hiçbir yan etki onun hatırlamasından daha kötü değil. O yüzden karışmayın!"

Bulur'un ayaklandığını ve odaya geldiğini hesaba katmamıştım. Koridorda beni fark edip duraksadı. Sanki hiçbir şey duymamışım gibi "Saat kaç?" diye sordum.

"Akşam sekiz."

Başımı onayla sallayarak odanın ışıklarını açım ve etrafa baktım. Duvarda beyaz bir kitaplık vardı. Tek kişilik yataak penceresinin tam yanındaydı. Kocaman bir dolabı ve küçük bir çalışma masası vardı. Mobilyaları beyaz, duvarları krem rengindeydi. Odaandaki tek renk Galatasaray desenli nevresim takımı, kitaplığındaki kitapların rengiydi.

"Ben nerede kalacağım? Aylin'le mi?"

Kitap rafına doğru ilerledim ve gözlerimi daha önce hiç görmediğim romanların üzerinde gezdirdim. O sırada Bulur'un nefesini essemde hissettim. Kollarını karnıma dolayarak bana sarıldı ve kendisine bastırıldı. "Burada benimle kalabilirsin."

Nefesinin sıcaklığı boynuma alevleri dokunduruyordu ama bu yakmaktan çok içimi ısıtıyordu. "Yatağın tek kişilik."

Dudaklarını boynuma bastırıldı. "Daha iyi."

"Rahat uyuyamazız."

Bu sefer dudaklarını omzuma bastırıldı. "Senin kanepende uyumuyuk bir keresinde. Üzerimde uyuyakalmıştın. Gayet rahatı bence."

Nefesim daralıyor, kalbim sıkışıyor. "Her sabah Nail'in baskınlılarıyla uyanmak isteyeceğimi sanmıyorum." Başka bahane üretmiyordu lanet mantığım!

"Sen şuna beni gördüğün an dudaklarıma yapışmamak için kendini zor tuttuğunu söylesele!"

"Benim koluman oldu. Kollarından kurtulup ona ~~demedi~~,
beni tutarak elini belime atıp beni kendisine çekti. "Ya bırak",
dedi beni öpmek için an kollayan."

"Omuz sıkı. "Bunu inkâr etmiyorum."

"Sapıkım, sapık!"

"Sadece sana."

"Dilin çok uzadı, Bulut!"

"Daha görmedin ki."

Yüzümü buruşturdum ve omzuna vurdum. "Terbiyesizsin!"

"Tamam, onu bunu bırak da... Ne yapalım? İstanbul'dayız."

Bu sefer kollarımı uzatarak boynunu sardım, dişlerimi ~~göster~~,
güldüm. "Hımmmm..."

"Şirinlik yapma!"

"Biz neredeyiz şu an? Yani nerelere yakınız? Harita bilgim var ama,
daha önce hiç gelmediğim için biraz cahil olabilirim."

"Biz şu an Boğaziçi'ne beş dakikalık yürüme mesafesindeyiz. Sarıyer'de kalıyoruz. Stadyuma da yakın burası. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne bakan güzel bir manzara var. Dilersen, arabayla gidip izleyebiliriz. Sadece ikimiz."

Gözlerimin ışıldadığına emindim. "Gidelim! Üzerime rahat bir şey verir misin?"

"Spor ayakkabılarını giy hemen. Gizlice tüyelim."

Yatağın kenarındaki spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken Bulut da dolabından oversize siyah sweatshirt çıkarmıştı. Sweatshirt'ü giyip kapüşonu kafama geçirdiğimde Bulut dolaptan çıkardığı spor ayakkabılarını giyip kapıdan etrafı kolaçan etti. Ardından elimden tutarak beni çekti.

Evi incelememe bile fırsat tanımadan koridordan dış kapıya gelmiş ve kapıyı yavaşça açıp evden çıkmıştık. Birinci katta kalıyorlardı. Merdivenleri hemen bitirip kendimizi dışarı attığımızda derin nefes aldım. Hava mis gibiydi!

"Arabam şurada."

Bulut'un eskiden kullandığı gri spor arabasını görüp seri şekilde koştuğumda o da koşuyordu çünkü her an yakalanabilirdik.

Sonuç olarak farların ışığı salona vurduğu için Nail pencereden dışarı bakmış ve tüm sitenin duyacağı sesle bağırmıştı. "Lan bunlar kaçıyor!"

"Bas gaza!"

Bulut arabayı çalıştırma da Nail çoktan kendasını dışarı atarak o yerden bizimden koşmaya başlamıştı. "Bensiz nereye gidiyorsunuz? Bunu nasıl yaparsınız?"

Başımı camdan dışarıya çıkararak kahlkaha attım. "Sizler gitmeye gidiyoruz. Heyo! Gençleştim resmen. Bu kadar mı fark eder?"

Bulut da bana çılık ederek kahlkaha attı. "İnanamıyorum. Her zaman bu kadarın hem de Nail yok."

"Evet! İnanılmaz..." Camı kapatarak ona döndüm nevecanla. "Nereye gidiyoruz?"

"Aç mısın?"

"Hayır ama kahve alabiliriz."

"O zaman kahve alıp seni bir yere götüreceğim." Dürbünümü kullanarak dar yollardan birine girdi. Errafı macrakda izlemeye başladım. Bir tepenin üzerindeydik sanırım ama yavaş yavaş aşağıya mıyorduk. Kısır bir süre sonra sahil yoluna varmıştık.

"Sahil! Mısır da var! Kahveyi unut, mısır alalım." Bulut bu hallerime oldukça şaşırdı ama hoşuna gittiğini yüzünün aldığı pekiyetlerden bile anlayabiliyordum. Arabayı müsait bir yerde durdurdu. "Haşlanmış otların. Tuz da al lütfen."

"Emredersiniz."

Mısır satan amcaya doğru gittiğinde onu izledim. Vücudu estetikten daha iyiydi. Kilo almıştı ama bu kesinlikle sağlıklı kilo değildi. Hatta boyu bile uzamıştı. Her gün 05:30'da kalktığını, 06:00'da antrenmana gittiğini biliyordum. Tüm günü programlıydı. Her şeyi planlıyordu, asla hiçbir şey gecikmiyordu. Yediklerine yine de çok dikkat ediyordu, bu yüzden birçok kez onunla kavga etmiştim.

Bulut Aray... Onun yeri kesinlikle İstanbul'du. Her an keşfedilebilirdi çünkü o gerçekten çok iyi bir futbolcuydu. Ve ben onu kendimle Ankara'ya sürüklediğim için çok mutluydum. Bu, ona büyük bir haksızlık olurdu.

"Ne düşünüyorsun?"

Arabaya bindiğini bile fark etmemiştim. Ona doğru dönüp elindeki haşlanmış mısır aldım ve poşetteki tuzdan da birkaç tutam ekleyip yemeğe başladım. "Hiç... Sadece tuhaf hissediyorum."

Mısırdan ısırtıklar aldığım sırada arabayı çalıştırmış, sahil yolunda çıkmıştı. Tepeye çıkıyordu sanırım. Sağ tarafta kalan köprüye bakınca ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu.

Dakikalar sonra arabayı bir tepenin bitişiinde durdurduğunda "Oha," dedim. "Çok güzel." Kemerimi çözerek arabadan indiğime başım döndü. Çok yüksekteydik ve tüm İstanbul sanki ayaklarımız altındaymış gibiydi.

"Gel bakalım," diyerek belimden tuttu ve beni havaya kaldırarak kaputun üzerine oturmamı sağladı. Kendisi de hiç zorlanmadan yanıma oturduğunda başımı omzuna yasladım. "Rahat mısın?"

"Rahatım..." Huzurluydum bir de.

"Bizi duyduğunu biliyorum, Gün. Konuşmak ister misin?"

Pekâlâ... Sanırım bundan kaçış yoktu. "Sen haklısın," diye fısıldadım. "Terapi anılarımı tazeleyecek. Bunu istemiyorum. Hep savaştım. şimdi arkama yaslanmaya ve boş vermeye ihtiyacım var."

"Uğur'un dediklerinde de haklılık payı var. Burası İstanbul... Birileri seni korkutabilir ve herhangi bir şeyde o anıların tazelenabilir. Daha kötülerini yaşayabilirsin. Sürekli senin yanında olabilirim ama bu süre sonra sana birey olduğunu unutturur. Bu yüzden tedbirli olman gerekiyor. Çantanda her zaman biber gazı taşıman çok iyi olur."

"Tamam."

Omzumu sıvazladı. Ardından kapüşonumu çekştirerek saçlarımı açığa çıkardı. Parmakları saçlarıma dokunduğunda gözlerimi kapattım. "Sarıyer güvenli bir yerdir. Demin mısır aldığımız tarafta bir polisevi var. Her zaman bir polis arabası olur karşısında. Arkamızda Emirgan Korosu var. Onun da yanında Emniyet Müdürlüğü. Olası bir durum karşısında tereddüt etmeden koşarak gideceğin yerler."

"Onlar yeniden peşime mi düşecek?"

"Hayır!" Öfkeyle soludu. "Asla... Ben sadece başka bir durumla karşılaşarsan gideceğin yerleri bil diye anlatıyorum."

Bitirmiş olduğum mısırı tuz poşetinin içine atarak kocaman cebime attım ve ardından ellerimi temizleyerek Bulut'un her zaman sıcak olan elini kavradım. "Sana gelsem? Ne olursa olsun ben sana koşsam?"

Gözlerimi kapatıp pervasızca koştüğümde bile varmak istediğim tek yer onun yanıydı çünkü.

Ve bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Bulut elimi bırakarak avuçlarını yanaklarına girdi ve ona baktı. "Neden ağlıyorsun?"

İçimi çöke çöke, "Mısırın bitti diye," diye yanaklarına bulutun bulutunu göğsüne saklayarak ağlamaya devam ettim. (Ağladığımda bulutun üzerini ıslattı ama Bulut sesini dahi çıkarmadı. Yokan ağladığımda Ya lan söylediğimi anlamıştı ama kurcalamamıştı.)

Ellerinin varlığını sırtımda hissettim. İyileşenim okuyup kitap okuyuşları sırtımdaydı. Gözlerimi yumarak "Korkuyorum," diye ağladım. "Çok korkuyorum. Ben sanırım güçlü değilim, Bulut. Arak benimle, nasıl savaşacağımı kestiremiyorum. Tetikte yaşamak benim için çok, gücümü de alacak benden."

"Tetikte yaşamak yok," diyerek saçlarımı okuydu. "Bundan sonra sadece anı yaşayacağız. Sen, ben ve baş belalarımız... Hayatımızdaki tek aksiyon onlardan kaçıp baş başa kalmak olacak. Sana söz veriyorum."

Burnumu çekerek "Ya Efe beni terapiye zorlasa?" diye sordum. "O mahkeme gününden sonra tekrar hatırlamak istemiyorum."

"Hatırlamayacaksın," dedi baskın tonla. "Bin Efe de gelece kumarcı seni zorlayamaz. Bana inan."

Başımı göğsünden kaldırdığımda yaşlı gözlerim gök mavimsi gözlerini yakaladı. "Sana inanıyorum." Yeniden uykuya teslim olmak içimden sesleniyordu. Bu aldığım ilacın yan etkisiydi. İç çektim. "Uyursan beni kucaklarında taşıy mısın yeniden?"

"Tereddütün olmasın, uyu sevgilim."

"Biliyor musun, babam hep beni kucaklarında taşıyan istediğim. Ama hiç yapmadı."

Saç diplerimde dudaklarının sıcaklığını hissettim. "Çölme, bundan sonra ben varım."



Şifalı Geceyi Kutlar Umutlarda

Daha önce de bahardığını hatırlıyordum. Defalarca bahardığını anımsıyordum hatta. Fakat ilk defa bu kadar farklı, bu kadar olanda hissediyordum sanırım. Sanki her an kampüsün bahçesinde avadların venten kesilecek, göğe yükselecekmişim gibi bir duygu baş kaldırıyordu içimden. Heyecanın ılık şelalesini içimde akarken kahlkaha aramak, bağlamak, zıplamak istiyordum. İçimi gıcıklayan tüm duygular eşliğinde önüne çıkan herkese gülümsememek için dişlerimi sıkıyordum hatta

Hayatımın rotasını bulmuştum.

Evimi bulmuştum.

Olman gereken yeri de bulmuştum.

Rotam aşkı. Beni tüm yaşadığım belirsizliklerden çıkaran ve yolunu gösteren rotam aşkın ta kendisi olan Bulur'ru.

Rotam merhametimdi. İçimdeki karışık nefreti, sevgiyi, öfkeyi ulup Efe'yi her şeye rağmen affetmemdi.

Rotam sevgiydi. Güvensizliklerime rağmen yanında mutlu olduğum arkadaşlarımdı.

Evim İstanbul'du. Kendimi daha önce ne Narn'e ne de Ankara'ya ait hissetmeyen ben, bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Olman gereken yer ise Boğaziçi Üniversitesi'ydi. Daha gırşinde bunu anlamıştım. Ben burada olmalı, burada okumalıydım.

Yoğun geçen bir ders gününden sonra çıkışa doğru ilerlediğim sırada bahçede görmeyi en son beklediğim dört kişi dikkatimi çekti. Öğrencilerin kuşın bile vazgeçmediği yeşilliklerin üzerinde oturan dört kişinin tanıdık kahlkaha sesleri kulağıma ulaştı. Tabanlarını yere çivilendi ve uzakta durup onları incelemek istedim kısa bir süre.

Bu dört çouk her gün daha çok buluşuyordum. Herkes her gün ya da seherini duyduğum her an yüzlerinde bir tebessüm taşıyor-
du, içime tarifsiz benzersiz bir mutluluk doluyordu.

Saniye'ler sonra bir çift gözle mavimsi gözle kenisi hakikatlarını. Ya-
ve müden bu azer kavıldığında bu ağırı da uydurmuş kendine
ettim ilk kez. Bu... Güzel bir ağıydı.

Eliyle yanlarına gelmemi ıyaret ettiğinde diğerlerinin de baba-
bana döndü. Yavaş adımlarla yanlarına gelip küçük çimin üzerine ra-
racakken Bulut bunu engellemek kenara geçmiş, ısıttığı yere nemi
mi sağlamıştı.

"Poposuyla ısıttığı yeri verdi sana. Bu çocuk evlenme teklifi an-
de olur be."

Efe anında atağa geçti. "Evlilik için daha çok erken!"

Nail'e bakarak sırtıttığımda, "Nasıl geçti günün?" diye uundu baba-
merakla bana bakıp.

"İyi..." Kaslarımı çatarak gözlerimi hepsinin üzerinde gezdirdim.
"Siz neden geldiniz?"

"Sana bakmak istedik," diyerek yanağıma sıkı Uğur. "Küçük kızım
ilk defa okula gidiyormuş gibi hissediyorum. Gururlu bir babayım mı
an!"

Gözlerimi devirdim. "Siz şuna kontrol için geldik desenize..." Bu-
lut'a baktım bıkkın ifadeyle. "Haydi bunları anladım diyelim ama sen:
Sen de mi evhamlı davranacaksın? Ben iyiyim, Bulut."

Kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti ve yüzlerimizi aynı
hizaya getirdi. "Güzelim, ne kontrolü? İlk günün olduğu için sürpriz
yapmak istedik."

Gözlerimi kıstım. "İçeri nasıl girdiniz?"

"Nail'in marifetleri hepsi..."

"Kapıdaki abilere buranın hayalim olduğunu ve yıllardır sakladığım
göbek bağıni buraya gömmek istediğimi söyledim. Adamın gözleri dol-
du ve geçmemize izin verdi."

Uğur eliyle alına vurdu. "Meğer adam da yeni doğmuş bebeğinin
göbek bağıni buraya gömmüş. O yüzden izin verdi."

Ağzım açık kalırken, "Ben artık sizden korkuyorum," diye mırıldan-
dım. İnsanları iki dakikada nasıl bu şekilde manipüle ediyorlardı? Özel-
likle Nail, tüm sevimliliğiyle karşısındaki herkese her şeyi yaptırabilirdi.

Efe, "Onu bırak ver," diyerek başını öne eğti. "Bakarsın eden birileri var mı?" diye, kademine hükümleri.

"Şu an tacin kestikten sonra umuşlarını eden kalmıyor. Bu adam senden, Efe. Midemi bulandırma," diyerek onu çabucak döğünce. Nal.

"Aylin nerede?"

Uğur, "Arkadaşlarıyla Kanyon'da kahve içiyorlar," diye cevapladı. "Katılmayacak bize."

Nal dudak hükü. "Kanyon deme hana. Her şeyden önce, Efe ve başım dönüyor."

Bulut sınıttı. "Çeçen sefer beni kaybedip affa affa her şeyden önce, Efe'ye girmiş. Onu bulduğumda gözleri kıpkırmızıydı."

"Çünkü sen en son beklediğim mağazadaydın! Çatıya!"

"Çünkü sevgilim laf arasında dudak parlaklığı vermişti!"

"Yaaa!" Kendime bile yabancı gelen tatlı ses tonuyla konuşup Bulut'a sırtışım, başımı omzuna yasladım. "Çok güzeldi hep. Teşekkür ederim tekrar."

Efe her zamanki gibi boğazını temizlediğinde, "Efe, sen dinleme artık!" diye laf attı ona Uğur. "Yoksa kaydını İstanbul'a mı alacağını? Name dar mı geliyor?"

Omuz silkerek "Olabilir," dedi umursamaz sesle.

Bunu sadece benim için yaptığını düşünsem anında karşı çıkardım ama Name'ye dönmemesinin sebebi açıktı. Efe yalnız kalmıştı. Tüm çocukluk arkadaşları buradaydı. Öznur hapisteydi. Babam ve annemle zaten limoniydi, onlarla yaşayamazdı. Name'de bir tek Çağan kalmıştı.

Çağan... Öznur'un konuşmasından sonra Ankara'ya geleceğini anlayıp hayatımı kurtarmıştı. Ona çok şey borçluydum. Zaten bu yüzden Ankara'da beni son kez ziyaret ettiğinde tüm hatalarına rağmen omzuma konuşmuş, barışmıştım.

"Sana bakacak yüzüm yok, Sneijder," diyerek başını eğdi. Bir süre hiç konuşmadı. Ardından iç çekti. "Pişmanlığımı anlatamam. Aylarca yaşadığın her zorbalığın suçlusu o sitenin kurucusu olan ve Öznur'un yasadıklarına susan benim. Bunun bir telafisi yok, olamaz."

Dudaklarımı ıslatarak "Beni senin sayende kurtardılar," dedim. "Onlar senin ifadenle daha çok ceza alacak. Bunlar telafi sayılabılır."

Çağan başını iki yana salladı. "Ben kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Affet Çagan Kendini affet Hatalarını kabullen, onları tekrar da
rak bilarsın yap ki bir daha aynı hataları tekrarlama "

Başını kaldırdı, gözlerine baktı çekingen sesle "Sen?" "Hudaya
seğiriyordu ve bunu gözlemliyordu "Sen beni affedecek misin?"

Buruk bir tebessümle yüzüne baktım "Pisman olduğuna emisim Ka-
nıysın biri deşisin Ama zayıfsın, Çagan Çok zayıfsın Herkesin hayran
olduğu, rum kolajı, öğretmenleri hasta müdürü bile parmağında oynatar
Çagan Aydemir bir kızın oyuncakı oldu Ona olan aşkımdan besleniydi,
kader barış Aşk bu değil, Çagan, Aşk bu kadar yıkıcı olamaz. Karında
ki insana mefrun da olan onun yıkıştı hayatları görmeyen gelemezsen
Gelmemelisin. Kendi statün ugruna göz yumamazsın zorbalıklara, küle
kapasamazsın çiçeklere."

Çagan'ın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladığında ellerini ömünde ke-
netlemiş şekilde tekrar başını eğdi. Bu sefer omuzları da düştüğü. "Çok
haklısın... Ben berbat bir insanım. Senin dostluğuna ihanet ettim. O kor-
doru her geçtiğinde iştirmene neden oldum. Gözlerinin içine notlar okuma-
sına göz yumdum. Senin sessiz çiçeklerini dıyamadım, düştüğünde yaram
edemedim. Başından istif etseydim..." Hıçkırda "Eğer başından istif ed-
bilseydim..." Daha yüksek sesle hıçkırda "Korkağın tekiyim. Yapamadım."

"Ben seni affedersem hayatına kendini suçlamadan devam ederek so-
sın? Ama asla hatalarını tekrarlama..."

"Asla tekrarlama, asla! Ve senden af dilemeye yüzüm yok."

"Dile."

Çagan mekanik sesle, "Affet beni, Sncijder," dedi.

"Affettim seni."

Gözlerini belirsizce bana baktığında gözyaşları durmadan akıyordu.
"Sen... Hayatımda tanıdığım en muhteşem insansın."

"Kötülerin sayısında."

"Sevgilim?" diyen ses beni anılarımdan alıp çıkardığında bakışlarımı
yanımdaki Bulut'a doğru çevirdim. "Gidelim mi?"

Başımı onayla salladığımda hepsi ayaklandı. Bulut'un uzattığı eli
rutarak ayaktandım ve elini bırakmadan çıkışa doğru yürüdüm. Çıkışın
kapısında duran orta yaşlarındaki bir adam, "Evladım, gömdün mü
göbek bağı?" diye sordu Nail'e.

"Gömdüm, abi. Bundan sonrası Allahu Teâlâ'ya emanet. Haydi ha-
kalım!"

Hepimiz aynı anda gülüp yürümeye başladık. "Arabalar nerede?" Şabâh beni Bulut getirdiği için arabasızdım.

"Aşağı yolda bıraktık. İki araba geldik zaten."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"İstinye diye düşündük ama istemiyorsan?"

"Güdelim," diyerek başımı salladım ve Bulut'un elini sıktım. Tebesüm ederek beni arkasına alıp önden arabaların olduğu aşağı sokakla doğru yürümeye başladı. Bulut'un arabasına ikimiz, Uğur'un arabasına ise diğerleri bindiğinde peş peşe yola koyulduk.

"Bir günlük diyeti bozup birkaç dilim pizza yemek istiyorum. Sen ne diyorsun?"

"Harika olur."

Bulut'un bakışları bana kaydı. "Pizzadan nefret ettiğini söylemişsin zamanında. Ama sebebini sorgulamama izin vermedin."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Doğru. Pizzalardan ve sosuslerden nefret ediyorum." Yutkundum zorlukla. "Sebebi küçükken annemin bana üzerinde sosis olan bir pizzayı yedirmeye çalışması. Tokat aza aza ağzuma tıkmaya çalışıyordu." Derin nefes aldım ve sahilin manzarasına odaklanmaya çalıştım. "Annemin odasından çıkan bir adam bu ana tanıklık edip neden yemediğimi sordu. Sosisleri sevmediğimi söylediğinde ise annemin kızı olduğumu, sosisleri sevmem gerektiği cevabını verdi."

Bulut'tan çıt çıkmadı.

Yavaşça ona bakmaya çalıştığımda direksiyonu tutan parmak boğumlarının beyazladığını fark ettim. Yine de kendini dizginliyor, hiçbir şey söylemiyordu.

Birkaç dakika sonra, "Doğru mu hatırlıyorum?" diye sordu. "Sen benim elimden pizza yemiştin. Kendi ellerimle yedirmiştim o bir dilimi sana."

Boğazımda kocaman bir düğüm peydahlandı. O an kendi kendime ne demiştim?

Onun için.

Ama öyle güzel bakılmaz ki vicdansız.

Böyle bakarsan elinden zehir bile içerdim ben.

"Bana cevap ver." Sert sesiyle irkildiğimde bunu fark edip derin nefes aldı ve eskisi gibi ekledi: "Lütfen."

Sakın sesle elini tuttum. "Senin fedakarlıklarının yanında ben de, sen Bulut. Abartma."

Bulut'un tüm sabrı o an tükendi. Elini elimden çekti ve avucunu rekavyona vurarak yüksek sesle, "Onunla bu aynı şey mi?" diye bağırarak, kulağlarım ses tonuyla beraber delindiğinde umurumadan bağırmanın devam ediyordu. "Sen nasıl buna katlanırsın? Sen nasıl beni dinlemez mazzın? Sen nasıl travmanı yeniden yaşarken seni dahi çıkarmazın?"

"Kendine gel! Bana bu şekilde bağıramazsın sen!"

Arabayı sağa çekti, ardından elini camdan dışarı çıkarıp arkasından gelen Uğur'a girmesini işaret etti. Sahilin kenarında durduğunda asfalttan inip kıyıdaki taşın üzerine oturduğumda kısa bir süre sonra arkamdan geleceğini, bana sarılacağını biliyordum. O kendini çok nadir kaybederdi ve bu da o anlardan biriydi. En son kendini kaybettiğinde mahkemeden çıkıp cezaevine sevk edilen Mehmet'e saldırmıştı.

Bulut'un tüm öfkesi benim maruz kaldığım şeylerdi.

Bulut'un tüm öfkesi bunları engelleyemediği için kendineydi.

Aslında bana değil, kendisine bağırduğundan emindim. Ve bu yüzden bana sarılacağı an ona karşılık verecektim çünkü onu tanıyordum. Kalbini, zihninden geçen en ufak şeyleri tahmin edecek kadar iyi tanıyordum hem de.

Nitekim öyle de oldu.

Sıcak nefesi yanağıma dokundu, kolları karnıma dolandı ve arkamda oturdu. "Özür dilerim. Sana bağırarak istemedim."

Gözlerimi kapatarak tamamen ona yaslandım. "Biliyorum."

İç çekerek "Senin kadar güçlü değilim," diye mırıldandı.

"Saçmalama... Sen çok güçlüsün."

"Ben çok mu körüm, Gün? Çok mu sağırım? Ben nasıl anlamam, nasıl sorgulamam? Nasıl?"

"O zamanlar hiçbir şey yemediğin için endişeliydim. Bu yüzden seni kandırıp restorana götürdüm. Ve orada eskiden çok sevdiğin yemeğin pizza olduğunu öğrendim. Anlatsaydım, bir daha asla yemezdin. Bunu istemiyorum, Bulut. Travmanın yemekle bir ilgisi yok. Travmam o iğrenç insanlarla ilgili. Bu yüzden sevdiğin bir şeyden vazgeçme, beni de söylediğime pişman etme."

Çenesini omzuma yaslayarak kederli gözlerini yumduğunda elini tutarak dudaklarıma götürdüm ve avuçlarını öptüm. "Üzülme, kaptan. Yoksa ağlarım..."

"Aplama," diyerek elini sıktı ve kulağıyla nabızlıyordu. "Biraz daha bu suyu sindirimem için bana biraz sarımsak ver."

Hiçbir şey söylemeden etrafı izledim. Kenarda balık tutan adamdan taze balık almak isteyen bir kadın wiliher ediyordu. Kadın, burunundaki balıklardan birini parmağıyla adama gösterirken başını da oynuyor, adama cilveli cilveli bakıyordu. Adamın da eli, ayakta istemiyor dolanmıştı.

İstemsizce gülümsedim. Birbirlerinden hoşlandıkları o kadar beliydi ki. Belki de kadın sık sık balık almak bahanesiyle adamın yanına geliyordu. Ya da adam her gün onun uğraması ihtimalini düşünüp buraya geliyordu. Kim bilir? İki ihtimal de oldukça romantikti.

Diğer tarafta taze balıkları ızgarada pişirip etmek arasında geçen yaşlı bir adam vardı. Beyaz sakalları bakımsızlıktan ruhaf görünüyordu saçları da uzamıştı. Yüzündeki yorgunluk, gözlerindeki keder metrekiler uzaklıktan fark ediliyordu.

Tam o sırada balığın kokusu burnuma doldu ve ağzım sulandı. "Balık etmek mi yesek?"

"Hi?" Bulut gözlerini açarak baktığım tarafa baktı. "Canın mı çekti?"

"Evet... Kokusu geldi."

Bulut karnıma doladığı elini çekti ve kenetli olan elimizi ayırarak ayaklandı. Izgaranın olduğu tarafa doğru adımladığında amcamın onu gördüğü an gözleri parladı. Bu kadar kolaydı demek onu mutlu etmek...

Dakikalar sonra eli dolu olan Bulut yanıma döndüğünde elindeki poşeti alıp kucığıma aldım. Kızıktan çıkmış gibi balık ekmeğimden kocaman ısırıklar almaya başladığımda, "Yavaş ye, boğazında kalacak lokman," diyerek uyardı beni. "Biraz nar ekşisi ekle. Güzel oluyor."

Dediğini yapıp nar ekşisi de eklediğimde efsane bir tada dönüşmüştü. Bulut kurt iştahıyla yediğimi fark ettiğinde kolamı açmış, hatta açtığı kolaydı dudaklarıma da götürerek içmeme yardım etmişti. "Bir tane daha alayım mı? Him? Tosunumun hoşuna gitti sanırım."

Gözlerim kocaman oldu. "Tosun mu?"

"Tosunum. Şu an ekmeğin arasına beni bile koyup yiyecek potansiyel görüyorum sende."

"İyi ki iki lokma bir şey yedik yanında!" Gözlerimi devirip bitirdiğim kolaydı poşetin içine attım ve Bulut'un elindeki yarım kalan balık ekmeğe baktım. "Aslında ikincisinin hazır olmasını bekleyemem. Senininki istiyorum." Hiçbir şey söylemesine izin vermeden birkaç ısırık aldığı ekmeği ondan aldım ve yine aynı iştahla ısırıldım.

"Oha yani! Oha!"

Onu umursamadan ağızındaki lokmayı seri şekilde çiğnedim. Çalan telefon Bulut'un yüksek hakışlarının üzerinden çekilmesinden olmuştu neyse ki

Nail'in, "Bizi neden ektiniz?" diye sındıldığını duydum. "Kerem yapmazdı!"

Uzaktan Uğur'un sesi geldi. "Sürpriz! Kemal'in yaptı!"

Nail homurdandı. "Doktor Levent şerefsizliği varmış sende Bulut. Bu kadarını beklemezdim."

"Seni düğünde değil, yolda terk ettim, Nail."

"Ha yani beni terk ettiğini kabul ediyorsun?"

"He Nail, he."

Bulut'un elinden telefonu nazikçe alıp kulağıma getirdim ve ağız dolusu şekilde, "Düşsene sen yakamızdan! Ağz tadıyla balık etmek yemeyecek miyiz biz?" diye konuştum.

"Terbiyesiz! Ağzın doluyken konuşma benimle! Kocamı ayarttıysan yetmedi, şimdi de onu benden uzaklaştırıyorsun!"

Lokmamı yuttum. "O benim kocam!"

Sessizlik.

Bulut'un çenesi Boğaz'ın derin sularına düşmek üzereydi. Nail'in ve onu muhtemelen dinleyen Efe ve Uğur'un da sesi çıkmıyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ilk konuşan Efe oldu. "Siz.. Kekeliyordu sanırım. "Evlendiniz mi?"

Uğur, "Bekârlığa veda bile yapmadık lan! Bunu nasıl yaparsınız?" diye isyan etti.

Nail'in sesi ise ağlamaklıydı. "Ne yani? Düğünüzü basma hayallerim suya mı düştü? Düğün pastanızda parmağımı dolaştırıp sonra kremi yalayacaktım. Üstelik o gün için playlist bile hazırlamıştım! Serdar Ortaç şarkılarıyla coşacaktık biz!"

Bulut hâlâ ağız açık bana bakıyordu. "Biz..." Efe gibi o da kekeliyordu. "Evlendik mi?" Yüzünde daha önce görmediğim bir gülümseme doğdu. Ondan kocam diye bahsetmem sanki üzerinde kelebek etkisi yaratmıştı. "Reşitsin yani. Evlenebiliriz."

"Lafın gelişi dedim."

"Yerim senin o ağızını," diyen Bulut bir anda dudaklarımdan öptü.

"LAN YEME KARDEŞİMİN AĞZINI. YOKSA SEVİNE. KİMLERİN
VİRLERİMİ"

"KOCACIĞIM. ÖPME ŞAP DIYE KAL BİM DİYYA". ASK'IN İÇİ
"ÖP LAN! SEVENLER KAVUŞSUN YETER Kİ!"

Onların telefonda yukarıdaki seslerini ummıramıyay. Benim bulutla
larım onlarca öpücük bıraktı. Ardından çırıklaştıran sesleri kalbime yavaş
cahanımül edemediği için telefonu kapatıp tekrar bana baktı. "Eğer
Bu sefer çeneme içimi titreten bir öpücük bırakmazsa. "Bu arada kalbime
desene."

Mutluluktan kollarının arasında titredim. "Bulut. "Çeneme
Yanaklarım ısınmış, bedenimden ılık heyecan dalgaları geçiyor."

"Utandığın anlarda alıp kafanı ısırmak istiyordum. Alınanda diler
min izi... Çok güzel olmaz mı?"

Omzuna vurdum ve başımı eğdim. "Saçmalamaz"

"Ben de ısırarak sevgimi gösteriyorum. Küçükken Efe'ye ısırdım
Hoşlanmazdı, deliye dönerdi. Nail ise gelip bana yalvarırdı anladım
saat yapmam için."

Sesli bir şekilde güldüm. "Delisin ya sen!"

"Bir kere daha desene, Gün. Ne olur? 'O benim kocam' de... Lütfen..."

"Ya Bulut! Sus ve utandırma beni!"

"Yerim kızım seni! Yerim!" Ve bu sefer gerçekten bana doğru uzandı.
yanağımı ısırdı. "Burası daha güzelmiş. Kafanı yerine artık yanaklarımı
ısıtırım, hem canın da acımaz."

Yavaşça yanağına vurdum. "Delirmişsin sen, kaptan." Çok taktı gö-
ründüğünün farkında mıydı acaba? Onun bu hallerine karşılık dıptı-
mi sıkıyordum resmen.

Bana çapkın bir tavırla göz kırptı. "Kocan olayım. aklınız gen ver."

"Bulut!"

Masum bir tavırla gülümsedi. "Nişanlın da olabilirim."

"Bulut!"

"Tamam, sözün olurum. Benim için sorun değil."

Kendimi daha fazla tutamadım. Ona doğru yükselip her iki yana-
ğından öptüm. "Çok tatlısın, kaptan. Kalbime indireceksin ama. Lütfen
sus."

Lam o an biri, "Pardon," diye seslendi. Bulut'la aynı anda sağ tarafa, döndüğümüzde genç bir çocuk fotoğraf makinesiyle bize doğru adan-
lıyordu. "Ben birkaç fotoğrafınızı çektim. İzinsiz çektiğim için özür d-
lerim ama bunlara bakmanız lazım!"

Makineyi ortamıza getirerek deminki anların fotoğraflarını bize
göstermeye başladığında, "Bunlar çok güzel," diye fısıldadım. "Bize
yollayabilir misiniz?"

"Tabii ki! Kızmadığınız için sevindim. Mail adresinizi yazın, akşama
sizde hepsi." Ona kendi mail adresimi verdiğimde gülerек yanımdan
ayrıldı.

Bulut'la telefonlarımız aynı anda ve büyük bir ısrarla çalmaya başla-
dığında çocukları daha fazla bekletmemek için ayaklandık, çöplerimizi
çöp kutusuna attıktan sonra arabaya bindik. Telefonların sesine daha
fazla tahammül edemediğim için Nail'in aramasını cevapladım.

"Efendim?"

"Ha şöyle... Yerini bil, kuma!"

Bulut'la aynı anda, "Nail!" diye uyardık onu.

Bu sefer sesini nazikleştirdi. "Yerini bilir misin kumacığım? Lütfen:"

"Ne istiyorsun?"

"Aylin bile teşrif etti, siz hâlâ yoksunuz. Neredesiniz? Balayına mı
gittiniz, junior Bulutcuklar ve Güneşçikler mi yaptınız... Meraktan
çatladık!"

"Bulutcuk iyi isimmiş. Düşünmek lazım bunu."

Nail ona verdiği yanıt karşılık, "Yok artık," dedi hayretle. "Şimdi
Feriha gibi düşüp bayılacağım buraya."

Uğur alayla, "Bir de bayıl istiyorsan Feriha," dedi. Sonra kulağıma
tırmalayan bir ses duydum. "Feriha, kalk bir gören olacak." Ardından,
"Bayıldı lan harbiden!" diyen sesi geldi Uğur'un.

Telefonu kapattım. "Nail küçükken de mi böyleydi?"

Bulut keyifle güldü. "Tam bir baş belasıydı! Beni bulaştırmadığı bela
kalmadı. Herkese sataşır, sonra ağlaya ağlaya beni çağırırdı onu kurtar-
mam için. En küçüğümüz o. Bir yaş erken başlamış okula. O yüzden
hep koruduk, kolladık onu. Mızıkçının tekiydi, gerçi hâlâ öyle. Sak-
lamağa benimle beraber saklanırdı, heyecandan altına işerdi. Döve
Jöve çıkarırdım onu saklandığımız yerden. Futbolda sürekli yalandan
kendini yerlere atardı. Delirtirdi rakibini. Kazanırdık tabii, o ayrı. Fay-
dası da vardı oyunlarda bize. Rakibin psikolojisini çok iyi bozar."

Yüksek sesle kahkaha attım. "Eğerde bir şansım varsa, bu bir günlük sizinle çocukluk olmak isterdim. Sadece bir gün."

"Şansın yok mu?"

"Aladilin gerçek değilse, şansım yok." Aklına gelince, yola netes aldım. "Küçükken bir lamba bulmuştuym. İçinde Aladilin haritasını duyduğum için yanından ayırmazdım. Bir gün, bu harita hangi bir dileğimi yerine getireceğini düşünürdüm."

Bulut merakla beni dinliyordu. "Diyelim ki, 'Aladil' haritası..."

"Mutlu bir çocuk olmak. Eşeyle oynamak. Mevlâ ile Uğur'la kaydıraktan kaymak..." Yutkundum ve ona baktım. "Sadece şut çekmek. Çocuk gibi bir gün geçirmek! Ve bunları unutmamak."

"Ben unutmadım o günü," dedi Bulut. "O zaman daha önce..." güzelliden ki. Aksi, huysuz, çok bilmişin tekurdun ama çok güzel. "O gün mü ışık oldum sana acaba? Yoksa sümüşün parıltısı mı? Yoksa pergolada oturup soru çözerken mi?"

Sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Pergola?"

"Yoldan geçerken görmüştük seni Uğur'la. Oksa daha tanışmamıştın."

Kaşlarını havalandı, dudaklarını ağzıma doğru yuvarlarken. "Beni tanıdın mı yıllar sonra?"

"Seni tanımak için, önce unutmam gerekirdi."

Gözlerimi kusakarak onu süzdüm. "O yüzden mi bir sürü kızı takıldın?"

"Takıldım, sevgili olmadım. Hem kimsenin saf duygularına ihtiyacım yok. Anı yaşadık ve bitti. Aşk yok, ilişki yok, bağ yok."

"Yani tabii benim de takıldığım birkaç çocuk oldu," diyerek saçlarını savurdum. "Cenk... Yemyeşil gözleri vardı. Tatlı çocukları."

Bulut bir yola bir bana bakıyordu.

"Tabii aşk yok, ilişki yok, bağ yok. Anı yaşadık ve bitti."

"Beni kışkırtırmaya çalışma çünkü hiçbir umurumda değil. İlk bana güvendin. Önemli olan bu. Benim yaşadığım ilkelerin yanından bile geçemez o sünepeler."

Şımarık tavırla, "Bu kuskanmamış hâlin mi?" diye sordum. "Sanki öfkelenmiş gibisin."

"Öfkelenmedim. Sadece herhangi bir sünepenin zamanında seni incitmiş olması ihtimali geldi aklıma. Birisi kalbini kurmadı değil mi? Kırdıysa söyle, kafasını kırayım."

Ciddi tonla, "Kimse kalbimi kırmadı, Bulut," diye cevap verdi ona. "Çünkü ben senden önce kimseye kalbimi emanet etmedim."

Hiçbir şey söylemedi. Ama bıyık altından güldüğünü görür gibiydim.

Bulut... Utanmış mıydı?

Dakikalar sonra İstanbul'un bilmediğim yollarındaydık. Nereye gittiğimizi sormadım. İstinye'den vazgeçmişlerdi sanırım. Büyük ihtimalle yakınlarda bir restorana gidiyorduk. İkimizin de karnı toktu ama her bir tatlıya hayır demezdim.

Fakat dakikalar sonra görüş açığa giren ve Bulut'un otoparkına girdiği yer kesinlikle bir lunaparktı!

"Buraya neden geldik?"

"Aladdin dileğini duydu. Çocukluğunu yaşamamız için bizi buraya ışınılandı." Arabayı açık otoparkta park edip çenesiyle karşıyı işaret etti. "Bunlar da çocukluk arkadaşların." Önüme döndüğümde bizimkileri görmeyi bekliyordum ama kesinlikle böyle değil! Hepsinin kafasında kocaman kulakları olan komik şapkalardan, ellerinde ise büyük pembe renginde pamuk şekerler vardı.

Gözlerim dolu dolu arabadan indiğimde Nail ayaklarını topuklarına çarparak bana doğru geldi. "Size de aldık bu şapkalardan!"

"Sen bayılmamış mıydın?"

"Çok kısa gidip geldim ama sorun değil. Şapka?" Onu onayladığımda cebine tıktığı beyaz kulaklı şapkayı kafama taktı ve aşağıya doğru indirdi. "Pamuk şeker?"

"Seninkinden alırım." Onların bu hâllerine baktım hayrede. "Fotoğraf çektirelim."

Aylin yerinde zıplayarak beni onayladı. "Harika fikir!" Yoldan geçen bir kızı durdurdu ve telefonunu ona uzattı. Uğur, Aylin'e sarılarak onu kendisine çektiğinde Efe diğer yanlarında durdu. Uğur kolunu onun omzuna attı. Sonrasında Nail, ben ve Bulut vardık. Nail'in eli omzumda, Bulut'un eli belimdeydi. Başımı Bulut'a doğru eğdim ve gülümsedim.

Kız fotoğraflarımızı çekerken o da gülümsüyordu. Birkaç defa çekip telefonu Aylin'e uzattı. "Teşekkür ederiz!"

"Pekâlâ gençler," diyen Efe'ye döndü herkes. "Ritüelimizdeki gibi yapalım. Önce..."

"Çarpılan arabalar!" diye bağırdı hepisi aynı anda

Hepimiz utoparktan lunapark alanına doğru ilerlerken, Uğur araba çarpıp arabaların okluğu tarafına döndü. Uğur arabaya baskın yaptı ve arabayı itti. O sırada Nail, "Aylini ve Uğur Efe ve Bulut ve ben. Lütfen! Bulut'u bu defa ver bana!" diyerek bana baktı. Bunu gerçekten istediğini anladığımda başımı salladım.

Uğur kısa bir süre sonra biletlerle geri döndüğünde bir an önce arabayı kapının önünde sıraya girdik. Nail kıpır kıpırdı, yerinde duramazdı. "Uzun zamandır yapmıyorduk. Çok heyecanlıydım. Yine bir kazanacağız!"

Efe gözlerini kısı. "O kadar emin olma. Takımlar değişir."

"Eskiden nasıldı?"

Aylin'in merakla sorduğu soruya Uğur gülererek cevap verdi. "Efe'ye ben, Bulut'la da Nail."

"Peki ya Gizem?"

Sorumla beraber Bulut'un dudaklarını ağzının içine doğru vuvvattığını gördüm. Onun bu hâline benim gibi bakan Efe, "O küçükken pek bizimle takılmazdı. Yanımıza geldiğinde onu çamur yapardı ve üzerinin kirlenmesine tahammül edemezdi. Lunaparklara da sadece pamuk şeker ve oyuncaklar için uğrardı," diye açıkladı. "Futbolu bile sevmezdi eskiden. Sonra artık ne olduysa lise başladığında oynadı."

Görevli demir kapıyı açarak "Sıradakiler!" diyerek bizi çağırdığında konuyu kapatıp içeri geçtik ve arabalara bindik.

Efe'yle sıkışarak arabaya bindiğimizde, "Sıkı tutun," dedi.

"Tamam." Görevli kemerlerimizi taktığımızdan emin olduktan sonra arabaları çalıştırdı.

Nail, "Ez onları bebeğim!" diye bağırdı. Bulut'un omuzlarına masa mı yapıyordu yoksa yanlış mı görüyordum? "Efe'yi ezmezsen asla evlenmenize müsaade etmez. Ez onu!"

"Lan geri zekâlı, Gün'le aynı arabadalar!"

"Ha... Pardon."

Uğur ve Aylin benim olduğum taraftan bize çarptığında Efe'ye çarptım. Çenem onun omzuna sertçe değdiğinde, "Uğur!" diye bağırdı. "Benim olduğum taraftan gelsene şerefsiz!"

Bulut uzaktan, "İntikamını alıyorum, sevgilim!" dedi ve son hız Uğur'un arabasına çarptı.

Çok komik olmasa potty doğıru uşaraktı. Eşleştirmeyi yuttu.

Açtı. "Aç ağzını bakayım," diyerek Efgur'un dişlâklerini arıyan. Çok doğıruında yüksek sesle kalıkabla attım, ıpatet partıtağıyla arıyan. potty çeken Bulut'u ıpatet ettim. Efe anında mıcrap alıp arabayı enle. doğıru sındı ve Efatlı'nı olduğı tarafa çarptı.

İtme oyun bu şekilde devam ederken en son zamanımız dedi. bu q bu şekilde kendimizi dışarı attıyık.

Yorgun bedentim taşınama yardım eden Efe'ye sesimi bile qıba. mıyordum. Efe omuzumdaydı ve sırtımı ona yaslayarak yurttırmeyi sağı. ıyord. Sırtımdaki morlukların çok az acıdığıını hissediyordum. an. bunu onlara söylersem hemen şu an beni hastaneye quturacaklarımdı. adımı gılsı etmişdim. O yüzden sesimi çıkarmadım, bugünü barmaz. mıyım yoktu.

"Sırada ne var?"

"Hız treni!"

Bu sefer biletleri Bulut aldı, herkese poşet dağıttı. Sıramız qeldiğın. de mendivenleri çıktık ve sırayla oturmaya başladık. Yine Efe'nin yana. na oturduğumda yorgun olduğumu fark edip kemerimi taktı, ardında. arkasına yaslanarak derin nefes aldı.

İnanmıyormuş gibi ona baktım. "Sen... Korkuyor musun?"

Gergin bir tavırla, "Yükseğı pek sevmem," dedi.

Nail kulağımanın dibinde, "Ağılıyordu küçükken!" diyerek araya gırdı. "Yavaşlaması için haykırıyordu. Biz de her seferinde herhangi bir oyun. da yenildiğinde ceza olarak onu trene bindiriyorduk."

Ve daha fazla konuşmamıza izin verilmedi, hız treni yavaşça hareket. etmeye başladı.

Efe, "Ananı, avradını lan!" diyerek bağırdı. "Bu daha da mı hızla. nacak?"

"He, Efe he." Bulut alayla konuşurken Efe'nin aksine çok rahattı.

Hız treni sanki Efe'ye inat daha da hızlandı, yükseğı çıktı ve kısa bir süre durdu. Ardından ışık hızında aşağıya doğıru inmeye başladı. "Bu. lut, ne olursun söyle durdursunlar şunu! Küçükken bir defa senin sa. yende durdurdular!" Efe'nin kelimelerini net bir şekilde duymak müm. kün değildi çünkü hız yüzünden doğıru dürüst konuşamıyordu ve biz de duyamıyorduk ama tam olarak bunu demek istediğinden emindim.

Bulut, "Anlamadım. Ne dedin?" diye sordu. Efe, "Ben senin kızı
hızlı girmesini istiyordum" dedi.

"Bulut lan Bulut! Söyle duydun mu?"

"Uçuyoruz, Efe. Tadımlı çıkar." Efe, "Anladım" dedi.

Hız treni düz yolda gitmeye başladığında, "Bari sen" diye sordu Efe.
Nail, "Daha yeni başlıyorsun, bebeğim," diyerek onun yanına oturdu.

"Oha!" dedim tepkime engel olamamış. "Nail, trenin ne işi
var?"

"Yeah, my dear. I am a table. I have a pencil."

Efe hariç hepimiz tüm lunaparkı inleyen kahkahalarla gülmeye başladık.
Fakat bu kahkahamız hız treninin yüküne çıktı. Ona kollar salladı.
Çünkü sonrasında Efe'nin kulak zarını yırtan bağırışları kızıla boyandı.

Hız treni bittiğinde Efe'nin kemerini çözmüşüm çünkü benim bence
beyazdı ve sanırım inmeye niyeti yoktu. Nail gelip onun yanına oturdu.
"Cin çarpmış gibi durmuyor mu?"

Uğur, "Abi haydi," diyerek koltuklarının altından tutarak onu aşağıya
kaldırdı. "Yeni tur başlayacak yoksa!" Son cümlesini duyan Efe son nazla
merdivenlere doğru ilerledi ve yalpayarak aşağıya indi.

Efe'nin rengi gittikçe değişiyordu. Kendini yere atarak sırtını duvara
yasladığı sırada bizden önce biri yanına gitti. Kaşlarını çatarak onlara
doğru adımladığında, "Beyefendi iyi misiniz?" diye sordu.

Efe aksi sesle, "Doktor değilsen sorma," diye tersledi kızı.

"Doktorum." Kızın cevabıyla Efe'nin açık kahverengi gözleri büyüdü.

"Doktor olmayacak kadar küçük duruyorsun."

Nail, "Tıp kazandığı an Instagram isminin önüne dr ekleyen bir kız
vibe'i aldım senden," diyerek Efe'nin yanına çöktü. "Doğru mu tabii
ettim?"

"Evet ama ne fark eder? Sonuçta doktor olacağımı!"

"O zaman beni tedavi et, doktor adayı." Kız sanki bunu bekliyormuş
gibi çantasından çıkardığı küçük bir kutuyu açtı. İçerisinde bir sürü ilaç
olan kutudan beyaz ve yuvarlak olanlardan birini aldı ve ona uzattı.

Efe ilacı alacağı sırada, "Hop" diyerek onu durdurdum. "Ne oldu, bilelim ona doğru ilacı ve daha iyi uyuşturucu tarzı bir şey vermedin mi? Bunlar geri zekâlı mıydı? Yoldan geçen birinden nasıl ilaç alırlardı."

Kızın yeşil gözleri şaşkınlığından büyüdü. "Uyuşturucu mu? Benim gibi mi görünüyorun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Daha önce hiç uyuşturucu satan biriyle karşılaşmadım. O yüzden bilemem. Ama abim o ilacı içmeyecek."

Kız ayağa kalkıp tam karşımda durdu. Kıvrıkcık saç gözünün önüne gelmişti bu sırada bu onu daha da öfkeliendirmişti. Saçını geriye doğru savurup gözlerini gözlerime dikti. "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum!"

"Teşekkürler ama sana güvenmek zorunda değiliz."

"Tedavi olmak istedi!"

"Büyük bok yedi," dedim öfkeyle bağırıp. Gözlerimi ondan alıp Efe'ye çevirdim. "Aptal mısın sen? Sana ne bok verdiğini bilemeyiz!"

Nail, "Kız kavgaları çok çekici lan," diye konuştu. "Saç baş dalacalar şimdi. Ortam şenlenecek."

Aylin, "Günün Işık," diyerek kolumdan tuttu ve beni geri çekti. "Sakin ol."

"Lan, Efe fenalaşıyor!"

Hepimiz aynı anda Efe'ye döndüğümüzde ne yapacağımızı bilemedim. Tüm bedenim kilitlenip kaldığında Nail de benim gibi korkmuş geri çekildi. Kendini öne doğru atıp başını tutan Bulut ve ona doğru eğilen kız bir şeyler yapmaya başladığında gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı.

Kız elini Efe'nin ağzına sokup çıkararak onun başını eğdiğinde Efe bir anda poşetin içine kusmaya başladı. Bulut, Efe'nin sırtını okşuyorken kız ise daha fazla kusması için boynundan baskı yapıyordu.

Uğur elinde su ve peçeteyle geri döndüğünde ne ara bunu akıl ettiğini sorguladım. Gelip elindekileri kıza uzattı. Kız suyu alarak Efe'ye uzattığında Efe ağzını çalkalayıp tükürmüştü, ardından peçeteyle ağzını silmişti.

Kız bana bakarak "Şimdi, iznin olursa abim bu ilacı içebilir mi?" diye sordu.

Kimseden çıt çıkmadığını fark ettiğimde fazla tedbirli davranışımı anladım. "İçsin. Ama eğer iyiye gitmezse..."

"Kariyerim başlamadan biter," diyerek cümlemi tamamladı kendi yorumuyla. Demek ki gerçekten tıp okuyordu.

Efe ilacı içerek ayaklandığında, "Daha iyi misin?" diye sordu kız.

"İsmi öğrenirsem sanki daha iyi olacağım." Efe'nin flörtöz cümlesi ağzının açık kalmasına neden olduğunda bunu benim gibi herkesin fark ettiğinden emindim.

Kız tebessüm ederek "Dicle," diye mırıldandı.

Nail, "Ship damarım kabarıyor, Haritacı," diye fısıldadı.

Bulut diğer taraftan, "Sevgilim," diye seslendi kısık sesle. "Çok gerginsin. Kıza dalmayacaksın değil mi?"

Uğur, "İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş cümlesinin canlı örneğini de yaşadık," diye dalga geçti. Aylin dirseğini onun karnına geçirerek susturdu.

"Ben de Efe. Memnun oldum, Dicle," dedi Efe sıcacık sesle. "Teşekkür ederim her şey için."

"Ne demek."

Dicle bize son kez bakarak "O zaman ben gideyim," diyerek birkaç adım geri gitti. Tam arkasını dönüp gideceği sırada Efe onun karşısına geçerek durdurmuştu.

"Yeniden fenalaşırsam?" Kurduğu cümlesine karşılık kaşlarını çatı. "Yani sana nasıl ulaşacağım?"

Dicle kollarını göğsüne kavuşturup Efe'yi süzdü. "Numaramı mı istiyorsun?"

Efe'nin kaşları havalandı. "Instagram da olur."

"Bir ben sap kaldım lan," diye homurdandı Nail. "Keşke Sude olsaydı."

Ölen çocukluk aşkından ikinci kez bahsediyordu. Ona bakarak kederle gözlerini yumup açtı. "Keşke."

Dicle, "Tamam," diyerek ona kendi Instagram adresini verdi. "Bir şey lazım olursa ulaş bana."

"Kesin olur." Efe ona göz kırptı ve vedalaştılar. Efe yanımıza geldiğinde, "Trenin hayrını gördüm ilk defa," diyerek sırıtıyordu.

"Pişmiş kelle gibi sırıtma," diyen Nail gözlerini devirdi.

Efe bana döndü ağır ağır. "Az önce sen benim için kavga mı ettin?" Arkamı dönüp gitmek istediğimde kolumdan tutarak beni durdurdu. "Korkma, iyiyim."

Kolumu ondan kurtararak “Ne korkacağım be?” diye karşı çıktım
“Ne yaparsan yap.”

Efe’nin gülüşü büyüdü. “Sen beni kıskanıyorsun!”

“Kıskanmıyorum!”

“Olduk biz!” Efe yumruğunu sıkarak sevinçle havaya kaldırdı. “Abi kardeş olduk resmen!”

Hiçbir şey söylemeden arkamda duran Bulut’un elini yakaladım ve tutarak önden yürümeye başladım. Çocukları gözden kaybedeceğimiz başka bir yola girdik ve adımlarımız yavaşladı. “İyi misin?”

Sessizce sorduğu soruya karşılık, “Korktum,” diye itiraf ettim. “Bir şey olacak diye çok korktum.”

“O iyi.”

“Onu kıskandım,” dedim ondan başka kimsenin duyamayacağı bir sesle.

“Bu çok doğal bir duygu.”

“Ya sevgilisi olduğunda beni daha az severse?” Gözlerim dolu dolu Bulut’a döndüğümde boynumdan tutarak başımı kendisine doğru çekti, saç diplerimden öptü.

“Seni daha az sevmeyecek,” diyerek ikna etmeye çalıştı beni. “Bundan sonra bunu yapamaz. Rahat ol.”

Yüzlerimizi aynı hizaya getirerek “Bugün için teşekkür ederim, Bulut,” dedim. “Bu şapkalarınız, bu çocukluklarınız... Siz hepiniz... Bana çok iyi geliyorsunuz. Sizi kaybetmek istemiyorum.”

Elimi bıraktı, diğer eliyle beraber belimde sabitledi ve beni kendisine bastırdı. “Bizi kaybetmeyeceksin.”

“Yine gelelim buraya. İki kez babamla gittim, sevmemiştim ama sizinle çok sevdim.”

“Tamam, gün ışıgım.”

“Aladdin’den bir şey daha isteyebilir miyim?”

Gök mavisi gözleri parlarken, “İste,” diye mırıldandı.

“Beni öp.”

Tereddütsüz bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda tüm sesler kesildi. Sadece kalbimin yüksek sesle göğüs kafesime indirdiği darbelerin sesini duydum. Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu.

Ama... Güzel hissediyordum. Hiçbir zaman hissetmediğimi kadar *his*, mükemmel hissediyordum.

Dudakları dudaklarımla uyumunu sürdürürken *gözlerimizi* kapamış, kendimizi bu anın eşsizliğine kaptırmıştık.

En sonunda çok az geri çekilen Bulut oldu. "Bu *gezegene*, bu *dünyaya* dolup hep döndü durdu. Ama senin yerin benim kalbimde, *kuşimde* zihnimde zerre oynamadı."



♪ Coldplay - Hymn for the weekend
Taylor Swift - Wildest Dream
Carla Morrison - Disfruto ♪

"Akademimize hoş geldin, sultanım." Nail kolunu omzuma atarak beni kendisine çektiğinde ben de kolumu onun sırtına dolayıp başımı omzuna yasladım.

Gözlerim rengârenk akademide gezinirken, "Hoş buldum," diye karşılık verdim ona. "Burası çok cıvı cıvı görünüyor." Neredeyse etrafta gezen tüm öğrenciler eşofmanlaydı. Bulut ve Nail de genelde eşofmanla çıkarlardı evden. Onları eskiden yadırgardım ama buraya baktığımda normal olduğuna kanaat getirmiştım.

"Ah be baba..." Efe'ye doğru döndüğümde onun da gözleri etrafı inceliyordu. "Her şeyime karışmasaydın şimdi burada okuyor olurdum."

Basketbol onun en büyük hayallerinden biriydi ve babam onun tüm bu isteklerini reddetmişti. Belki de bana karşı yaptığı hatalara göz yumsaydım benim de hayatıma karışacaktı ama buna müsaade etmemiştim.

Uğur, "Yeniden denesen?" diye sordu ona. "Bir sene kaybedersin en fazla."

"Bilmiyorum."

Kafeteryaya girdik. Çoğu kişi Bulut ve Nail'e selam veriyordu. Onların buradaki popülerliği sanırım benim için beklenmedik olmuştu. Sonuçta lisede değildik ve ikisi de burada birinci sınıftı.

Eski günlerimizdeki gibi aynı masanın etrafında toplandığımızda, "Vay be," dedi Uğur sırtını sandalyeye yaslayarak. "Nereden nereye geldik..."

Aylin, "Burası hayat dolu," diye mırıldandı. "Çok hoşuma gitti."

Bulut, "Ne içersiniz?" diyerek ayaklandı. Onunla beraber ayağa kalktığımda bana saniyelik bir bakış atıp elimi tutmuş ve sonrasında tekrar çocuklara dönmüştü.

"Sütlü kahvesi güzeldir buranın. Bisküvi de al, aşkım."

"Nail, sana mı sordum lan?"

"Kalbimi kırma, içinde sen varsın..."

Aylin, "Herkes kahve bence de," dediğinde Bulut onu onayladı, ardından benimle beraber kahve makinesine doğru yürümeye başladı. Bulut'un elini bırakmadan tepsi aldım, boş masanın üzerine yerleştirdim. Bulut ise makinede ayarlamaları yapmaya başladı.

"Herkes sizi tanıyor sanırım."

"Eh, Bulut Atay olmak bunu gerektirir."

"Ego? Şaşırdım."

"Şaka yaptım," diyerek beyaz karton bardaktaki kahveyi bana uzattı. Sıcak bardağı aldım ve yavaşça tepsiye yerleştirdim. "Hocalar fazla övmeye başlamış beni. Geleceğin forvet yıldızı diye lakaplar takmış, hatta takımlara bile yollamışlar birkaç maçımı."

Gözlerim belerdi. "Şaka mı?"

Omuz silkti. "Ciddiyim. Ama zaten kabul etmeyeceğim."

"Anlamadım?"

"Türkiye'de Galatasaray'dan başka hiçbir kulüpte oynamam."

Kaşlarım çatıldı. "Küçük kulüplerden başlamazsan nasıl Galatasaray'a yükselirsin? Hem Name kulübündeydin en son?"

"O başka. Name'nin formasını giymedim, onu hiç temsil etmedim. Sadece lisanslı futbolcu olmak için bir sözleşme imzaladık, o kadar."

"Bu kriterlerini sevmedim," diye homurdandım. "Karşına çıkan ilk fırsatı değerlendireceğini sanıyordum."

"Sevgilim," diyerek bana bir kahve daha uzattı. Kahveyi elinden alırken gözlerimi devirdim istemsizce. Bulut bunu fark ederek elimi tuttu yavaşça. "İlk fırsatı değerlendirip pişman olmak yerine, en iyisi için bekleyeceğim. Bana inan, tamam?"

Gözlerimi gözlerine kenetledim. "Sana inanıyorum. Ama endişeliyim. Çok emek harcıyorsun. Uyumuyorsun, yemiyorsun, içmiyorsun. Bunun bir karşılığı olmalı."

“Olacak,” dedi gök mavisi gözleriyle beni inandırmak ister gibi. “Rahat ol ve inan.”

“Sizin cilveleşmeleriniz yüzünden kahveler soğuyacak,” diyen Nail ellerimizi ayırdı. “Yeter be! Yeter!” Gelip içerisinde dört kahve olan tepsiyi aldı ve götürdü.

Bulut başını iki yana sallayarak ikimiz için de kahve alıp bana uzattı. “Sen bunları götür. Ben de bisküvi alıp geliyorum.”

“Tamam.”

“Dikkat et, yakma kendini.”

Gözlerimi alayla süze süze, “Emredersin, kaptan,” dedim.

“Sana sadece rica edebilirim.”

“Ayak üstü cilveleşmeseniz olmaz mı?”

Kahvelerimizi masaya bırakırken ona sert olduğunu umduğum bir bakış attım. “NAIL!”

“Haklı,” dedi Efe memnuniyetsiz sesle. “Eskiden böyle değildiniz. Sürekli bir temas, hep bir cilve.”

Uğur, “Lan onlar sevgili,” diyerek bizi savundu. “Siz sapsınız diye kuskanmayın.”

Efe işaret parmağını göğsüne bastırdı. “Kim sap? Ben mi? Doktor kızla konuşmaya başladık bile.”

“Konuşmak?”

Bakışları bana dokundu. Bu sefer yüzü ciddileşti. “Daha ortada bir şey yok ama hikâyesine yanıt verdim. Konuştuk biraz.” Bana hesap mı veriyordu? Pekâlâ, bu ilginç bir durumdu ama hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim.

“Anladım.”

Konuyu kapatmak yerine, “Ondan hoşlanmadın mı?” diye sordu. “İstemezsen konuşmam.”

Şaşkınlıktan bayılmak üzereydim. “Bana ne senin özel hayatından?”

“Aksine en çok seni ilgilendiriyor benim özel hayatım.”

Ona cevap vereceğim sırada yanımdaki sandalye çekildi, Bulut’un kokusu burnuma doldu. “Çikolatalılardan kalmıştı bir tek.” Nail bisküvi paketini açarak anında ağzına bir tane attığında ben sessizce kahvemden yudumlar alıyordum. Bulut bir bana, bir de Efe’ye baktı. “Bir şey mi oldu?”

Uğur, "Efe ve Dicle konuşmaya başladı," diye yumurtladı.

"Dicle kimdi?"

Sıttım. Nedense ismini hatırlamaması hoşuma gitmişti. "Şu Efe'nin ağzına elini sokup kusmasına yardım eden doktor kız."

"Ha..." Kasları çatıldı. "Yürüdün mü ona?"

Muhatabı Efe'ydi ama soruya Nail atladı. "Yürümek ne kelime. Doktora depar attı! Hikâyesine alev emoji göndermiş. İyice semt çocuklarına döndü hu."

Efe hayretle ona baktı. "Sen nereden biliyorsun lan?"

"Instagram şifreni salladım tuttu. Haritacı'nın doğum günü olacağı ihtimaline inanmazdım ama oldu."

"NE?" Hepimiz aynı anda aynı tepkiyi verdiğimizde Efe kahvesinden kocaman yudumlar alarak gözlerini etrafta dolaştırdı.

Uğur, "Efe?" diyerek onunla dalga geçti. "Bir şey demeyecek misin?"

"Hesabıma bir şey oldu, çalındığını sanıp ilk aklıma gelen şifreyi koydum. Bu kadar." Boşalan bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ben biraz etrafı dolaşacağım."

"Kaç tabii abicik!" Nail onun arkasından seslendiğinde bile dönüp Nail'e cevap vermedi ve seri adımlarla kafeteryadan çıktı.

Efe beni bazen şaşırtıyordu. Bazen değil hatta uzun bir süredir beni dumura uğratan hareketlerde bulunuyordu. Değişmişti. Ya da değişmemişti. Özünde olan kişiliğini ortaya çıkarmaya başlamıştı. Bilmiyordum. Efe'nin artık nerede ne yapacağını, bana nasıl tepkiler vereceğini kestiremiyordum. Eskiden olsa yapacağı her şeyi tahmin ederdim ama şimdi açık, uçsuz bucaksız bir okyanustan farksızdı.

"Hoşuna gittiğini biliyorum," diyen sese doğru çevirdim başımı ağır ağır. Beni benden daha iyi tanımayı nasıl başarıyordu? İçimden seslendirdiğim, dilimden dökülemeyen her cümleyi nasıl ona doğru haykırmışım gibi işitiyordu?

Boğazımı temizleyerek "İnkâr etmeyeceğim," diye fısıldadım. "Ama garip."

"Ama güzel?"

Tebessüm ettim. "Güzel, evet."

Bulut da tebessüm etti. Ardından yanağını sıktı. "Isırayım mı?"

"Yanağımı rahat bırak."

"Evde ısıtırım." Gözlerimi belerterek ona baktım. "Yanağını." Ellerini masum olduğunu belirten tavırla havaya kaldırdı. "Sadece teklifti. Israr yok."

"Pardon?" diyen ince bir ses doğru aynı anda döndüğümüzde karşımda simsiyah uzun saçları olan bizim yaşlarımızda bir kız duruyordu. Doğrudan Bulut'a bakarak "Bulut," dedi. Sesini mi inceltmişti o Bulut derken? "Biz yine bir oyun oynuyoruz da. Lütfen... Bunu yapmazsan çok kötü cezası var."

Uğur, "Kaos," diye fısıldadı.

Nail, "Savaş," diye ekledi.

Aylin ise, "Kesin," dedi sertçe.

Fakat ben onların beklediğinin aksine oldukça sakın sesle, "Görev neydi?" diye sordum.

Kız göz ucu bana baktı. "Bana sarılması."

Bulut bana endişeyle bakarak "Kabul etmiyorum," dedi. "Lütfen, gider misin?"

Kaşlarını havalandı. "Lütfen?" *Ona lütfen mi demişti?*

Bulut anında, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ağzımdan çıktı. Lütfenlerim sana özel, unutmadım."

"Bulut, ne olur bir kere sarılsan? Sadece görev! Lütfen!"

Gözlerimi yumup açtım ve başımızın üzerinde dikilen kıza bakım. "Geçen onu izinsiz öpmen tacizdi. Biliyorsun değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Taciz mi?"

"Aynen, taciz. Birine izni olmadan dokunup onu rahatsız etmek anlamına geliyor."

"Sadece bir oyun!"

"Pekâlâ," diyerek Bulut'a baktım. "Sevgilim, ona sarılmak istiyor musun?"

"Saçmalama," dedi Bulut. "Tabii ki hayır."

Tekrar kıza döndüm. "Aldın mı cevabını?"

Kız öfkeyle arkasını dönüp arkadaşlarının yanına dönmeden önce, "Böyle oyunlar oynama bence. Herhangi bir kadının bu şekilde bir duruma düşmesine dayanamadığım için söylüyorum," dedim. "Ve herhangi bir kadın ya da erkeğin oyun için bile olsa tacize uğraması iğrenç bir durum."

O gözden kaybolduğunda, "Onu parçalayacaksın sandım," dedi Aylin. Tuttuğu nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. "Çok sakindin."

"Şiddet bana yakışmıyor. O hatayı bir kere yaptım zaten." Öznur'u tüm okulun ortasında dövdüğüm gün hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Ona yakışmış olabilirdi ama bana yakışmamıştı. Ne olursa olsun şiddet benim için bir tercih olmamalıydı.

Nail ciddi bir sesle, "Hata değildi," dedi. "Hak etmişti."

"Neyse..."

Bulut, "Kızdın mı?" diye sordu.

"Hayır."

Sandalyemin bacağından tutarak beni kendisine doğru çekince neye uğradığımı şaşırdım. Burunlarımız birbirine değecek kadar yakındı yüzlerimiz. Bulut'un gözleri yüzümün her karışında gezindi. "Doğruyu söyle. Kızdın mı? Ben ne ona ne de başkasına yüz vermedim."

Kokusu tüm sinirimi nasıl yatıştırıyordu?

Sanki yakınlığımızın beni sakinleştirdiğini anlamış gibi burnunu burnuma dokundurdu. "Gün... Susma."

Göğsüm aldığım nefesle inip kalktığında, "Sorun yok," diyebildim zorlukla.

"Emin misin?"

"Eminim."

O sırada Aylin, "Uğur, bizim planımız vardı. Kalkalım mı?" diye sordu. Aylin, Uğur'u üniversiteden arkadaşları ile tanıştıracaktı bugün. Sürekli onlarla buluştuğu için Uğur onları çok merak ediyordu ve bu yüzden Aylin bir buluşma ayarlamıştı.

"Kalkalım, güzelim."

Ve her zamanki gibi Aylin ellerini yanaklarına getirerek tatlı bir şekilde, "Güzelin miyim gerçekten?" diye sordu.

Uğur dünyadaki en mutlu erkekmiş gibi kocaman gülümsedi. Ve gözleri parlarken ona baktı. "Güzelimsin tabii! Haydi, gir koluma bakalım."

Nail, "Benim de dersim var. Kalkayım. Siz?" diyerek bize baktı.

"Eve geçelim mi? Yorgunum."

"Olur," diyen Bulut ayağa kalktı, masayı toplayarak bardakları çöpe attı. "Efe'ye mesaj atıyorum." Onu onayladığım sırada Nail bize el sallamış ve dersi için üst kata çıkmıştı.

Kafeteryanın çıkışına doğru ilerlediğimizde Bulut, "Efe çıkmış," diyerek telefonu cebine attı ve elimi tuttu. "Doktorun yanına gitmiş."

"Âşık mı oldu bu çocuk hemen?"

"Etkilendiği kesin." Beraber koridorda ilerlerken göz ucuyla bana bakıyordu. "Kıskanma. Seni boşlamayacak asla. Ya da seni daha az sevmeyecek."

"Çocuk gibi davranıyorum değil mi?"

"Doğal davranıyorsun," diye karşı çıktı bana. "Biraz rahat ol."

Başımı sallayarak onunla beraber akademiden çıktığımda birçok kişinin gizli saklı bize baktığını fark etmiş ama onlara odaklanmamıştım. Zihnimi bulandıran tek şey Efe'ydi. O kuza bu kadar çabuk tutulmuş muydu yani? Öznur'u da bir zamanlar seviyordu. Ve neler yaşamıştı. Öznur'un bana yaşattıkları bir kenara, Efe'nin neler hissettiğini çok merak ediyordum. Onu gözlerinin içine baka baka suçlamıştım Öznur yüzünden. Başımı gelenlerin suçlusu olduğunu haykurmıştım. Peki o, nasıl hissetmişti?

Efe'nin ne olursa olsun bundan sonra üzülmelerini istemiyordum. Çok ağır şeyler yaşamıştık, birçoğunu hak etmişti ama şimdiki tavırları ve davranışları yüzünden onun mutlu olmasını istiyordum.

"İstanbul'u sevdin mi?"

Bulut'un sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda, "Evet," diye cevap verdim. "Kocaman ve kalabalık ama çok ihtişamlı değil mi? Name küçüktü, herkes beni tanıyordu. Kendimi bir kafeste gibi hissediyordum ama burası öyle değil."

"Name'yi seviyorum her şeye rağmen. Bizim yollarımız orada kesişti sonuçta."

"Belki de şehri değil, insanlarıdır günahkâr."

"Zaten öyle," diyerek elimi kavradı ve dudaklarına götürüp öpücük bıraktı. "Yarın sabah erkenden antrenmana gideceğim. Benim için önemli bir gün olabilir. Bu gece seninle uyusam olur mu?"

"Bir görüşmen mi var?"

"Sürpriz. Kabul ediyor musun?"

"Peki," diyerek esnedim. "Zaten hava kararıyor. Duş alıp hemen uyuruz."



Eve vardığımızda Bulut kendi dairesine ben de kendi daireme girmiş, duş almıştık. Aylin'in tuttuğu daire iki oda, bir salon ve Amerikan mutfağından oluşuyordu. İki yatak odasında da kocaman iki kişilik yatak vardı ve bu detayı gören Bulut benimle burada uyumak için an kovalıyordu. Onun tek kişilik yatağına sığmadığım bahanesiyle sürekli ondan kaçtığım için benim odamı bir fırsat olarak görüyordu.

Sorun yatağa sığamamam değildi. Sorun onunla her yakınlaştığımızda duygularımın içime sığamamasıydı. Bana en ufak dokunuşunda kalbim patlıyor, karnımda binlerce kelebek aynı anda kanat çarpıyor, nefesim göğsümde sıkıştıyordu.

Uzun bir duşun altından üzerinde Harry Potter görseli olan pijamamı ve yumuşak tüylü terliğimi giymiş, ıslak saçlarımı kurulamadan taramıştım. O sırada kapının çaldığını duydum. Coşkun uyuduğu kanepeден kalkıp havlayarak kapıya doğru koştuğunda, "Bekle, oğlum," diye seslendim.

Kimin olduğuna bakmama gerek kalmadan, "Benim," dedi Bulut. Kilidi çevirdim ve ona kapıyı açtım. Üzerinde siyah eşofmanları, elinde de yeşil elması vardı.

"Bu saatte elma mı yiyorsun? Dolapta cips vardı."

Coşkun'u kucağına alıp severken içeri girdi. "Cips kısıtlaması gelsin mi sana?"

Tatlı tatlı ona baktım. "Sen yapmazsın öyle şeyler..."

Kaşları havalandı, dudakları kıvrıldı. "Konu sağlık olduğunda emin ol yaparım."

"Ama Bulut!"

Sesini inceltip beni taklit etti. "Ama Bulut!" Coşkun'u yere bırakarak benimle beraber kanepeye oturdu. "Cips yok bugün. Elma var. Isır haydi!"

Dudak bükerek elindeki elmayı ısırđım. Ekşi tadı yüzümü buruşturmama neden olduğunda, "Bu kadar meyve yeter," diye homurdandım. "Kalanını sen ye."

"Bu seferlik kırmıyorum seni," diyerek ısırđığım yerden ısırđı ve sessiz şekilde elmayı çiğnemeye başladı. Ona baktığım sırada yutkundum. Çenesinin hatları elmayı ağzında öğütürken belirginleşmişti ve her yutkunduğunda âdemelması büyüyordu.

Kalbim göğüs kafesimde sıkışmaya başladı.

Dudakları... Dudakları her zaman bu kadar öpülesi mi görünüyordu? Yoksa ben bunu yeni mi fark ediyordum?

Bakışlarım dudaklarında oyalanırken o elmayı bitirdi, masanın üzerindeki boş tabağa bırakarak bana döndü. "Yüzümde bir şey mi var?" Eliyle dudaklarının etrafını sildi. "Hım?"

Hım...

Kanepede ona daha çok yaklaşarak dizlerimin üzerinde oturdum ve ona doğru eğildim. Kendimi daha fazla durduramadan dudaklarımı dudaklarına bastırduğımda Bulut'un anlık şaşkınlığını fark ettim. Fakat bu şaşkınlığı oldukça kısa sürdü. Elini belime götürerek beni kendisine bastırduğunda saniyeler sonra kucağına tırmanmış, ayaklarımı rahatça iki taraftan kanepeye yaslamıştım.

Dudaklarım dudaklarını sevgiyle, şefkatle öperken oldukça yavaş bir melodide dans ediyormuş gibi davranıyordum. Bulut da bu yavaşlığıma ayak uyduruyordu. Eli belimin kavisinde sanki kendi evini bulmuş gibi sabitti. Diğer eli ise sırtımda dudaklarımızın ritmine uygun şekilde hareket ediyordu.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve bir adım daha ileri giderek parmaklarımı saçlarına daldırdım. Bulut inleyerek dudaklarım dudaklarımdan ayrıldığında nefes almasına müsaade etmeden tekrar dudaklarını kavradım.

Parmaklarım onun uzayan saç tutamlarında dolaştı, bazen birkaç saç tutamını çekti.

Bulut'un tüm bedeni altımda gerilirken beni mümkünmüş gibi daha çok kendisine bastırıp boğuk sesle, "Gün," diye inledi.

"Bulut..." Sesim... Sesim ne kadar da tuhaf çıkıyordu.

Bulut tekrar geri çekildi. "Gün..." Nefes nefese kalmıştık. Aldığım nefeslerle göğüs kafesim inip kalktı. "Dur artık sevgilim."

Hayal kırıklığımı belli edercesine, "Neden?" diye sordum. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diyerek iki elini de yüzüme getirdi ve sıcak avuçlarını yanaklarıma yasladı. "İleri gidiyoruz."

"Gidelim?"

"Sonrasında kendini kötü hissetmeni istemiyorum."

Kaşlarım düz çizgi hâlinde gerildi. "Neden kendimi kötü hissedeyim?" Ve aklıma ne düşündüğü geldi o an. "Sen yaşadığım anları hatırlayacağımı mı düşünüyorsun? Onunla bu bir mi?"

“Bilmiyorum,” diyerek iç çekti. “İyi hissetmeni istiyorum sadece.”

“Sen dokunduğunda kötü hissetmiyorum. Böyle düşünme. Asıl uzaklaştığında üzülüyorum.”

“Beni mahvediyorsun,” diye fısıldadı hayatımda duyduğum en çekiçi sesle. Ve sonrasında dudaklarıma kapandı, ardından beni kucağına alarak ayağa kalktı. Dudaklarımdan dökülen şaşkınlık nidası onun ağzının içinde kayboldu ve aynı anda inledik.

Coşkun havladığında Bulut geri çekilerek “Bir şey yok oğlum,” dedi ve güldü. “Sen uyu.”

“Psikolojisini bozuyoruz çocuğun.”

“Zaten o yüzden odaya gidiyoruz.”

Kapıyı ayağıyla itip açtı ve içeriden kilitleyerek dikkatlice beni yatağa taşıdı. Sırtım yumuşak yatakla buluştuğunda, “Çok güzelsin,” dedi Bulut. “Isırayım mı kafanı?”

“Ya Bulut!” Ona tekme atmaya çalıştığım anda ayağımı havada yakaladı.

“Ne? Seviyorum kafanı.”

“Delisin.”

“Senin hiç sevdiğin bir yerim yok mu? Isırmak istediğin, izini bırakmayı hayal ettiğin?” Yavaş yavaş bana doğru eğildiğinde görüş açımına giren boynu tekrar yutkunmama neden oldu. Çıkık köprücük kemiği aklımı başımdan aldığı anda kollarımı boynuna doladım ve onu kendime bastırarak boynunu ısırdım. Dişlerim tenine saplandığı an Bulut’un üzerimdeki bedeni kaskatı kesildi. Taş gibi hissettiren bedeninin ardından verdiği tepki, “Gün,” dedi darmadağın tonla. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Geri çekildim. “İz...” Dilimden sadece bu kelime döküldü.

“İz?” Gözleri bana inanmıyormuş gibi bakıyordu.

“Hı hı...”

“Demek ileri gidiyorsun,” diyerek dudaklarını kıvrıdı. “Pekâlâ... Öyle olsun.” Ne olduğunu anlayamadığım bir anda ellerini kazağımın içine daldırdı. Parmakları ilk defa karnımda dolaşmaya başladığında midemdeki kelekler neredeyse içimde patlamak üzereydi.

“Bulut... Ne yaptığını sanıyorsun?”

Yüzünü boynuma gömdü. Sıcak nefesi boynumdan aşağıya doğru süzülürken tüm bedenimden bir titreme dalgası geçti. Ama bu titreme asla korkudan değildi.

“Sen beni heyecanlandırmıyorsun.”

"Kandırmaya devam et kendini, güzelim. Hatırlatırım bunu isterken."

Çok eskiden aramızda geçen o konuşmayı hatırladığımda kalbim tüm vücudumda atmaya başladı. Bulut'un ise dudakları boynumda kendine yeni yollar çiziyordu. İlk defa bu kadar yakındık. İlk defa bu kadar ileri gidiyorduk...

"İz bırakmak istiyorum." Bulut artık can çekişir gibi nefes nefeseydi. "İzin ver... Lütfen."

Gözlerimi yumdum ve ona sesli cevap vermek yerine boynundan tutarak onu kendime daha çok bastırdım. Dudakları önce boynuma çarptı. Şah damarımın üzerini özenle öperken sonrasında izini bırakmak için köprücük kemiğimin üzerini seçti.

Canımın acıyacağını sandım. Fakat dişlerinin, dudaklarının hatta dilinin boynumdaki darbeleri sırtıma kocaman kanatlar taktı ve beni gök mavisi gözlerinin semalarında uçurdu.

Bulut geri çekilip yanaklarımı öptü ve bana sarılarak yanıma uzandı. Tek bacağıma üzerine atarak ona sıkıca sarıldığımda beni göğsüne bastırıp, saç diplerime sayısız öpücük bıraktı. "Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor." Bedenimi ona doğru çevirdim ve avucumu sol yanına bastırdım. Kalbi avucumun içerisinde atıyormuş gibiydi.

"Benimki de..." Bulut da aynı şekilde avucunu göğsüme bastırırken da dünyanın en masum çocuğu gibi gülümsedi.

"Bir gün beni sevebilme ihtimalin için yaptım her şeyi Gün." Aylar önce söylediği cümlelerin aynısını kurduğunda bu sefer her ikimizin kalbi birbirimiz için atıyordu ve yüzümüz gülüyordu.

"Başardın, Bulut."

"Başardım," diyerek dudaklarını alnıma bastırıp, "Kazandım seni."

Ağzından laf almak için, "Peki yarın?" diye sordum. "Anlatmayacak mısın bana?"

"Sürpriz."

"O zaman uyuyalım mı? Yarın çabuk gelsin!"

"Uyuyalım..."

Uzanarak yanağını öptüm. "İyi geceler, Bulut."

"İyi geceler, Gün."



"Tosunum, uyan." Tamdık ve oldukça gıcık bir ses duyduğumda uykunun huzurlu kollarından sıyrılarak gözlerimi açtım. Bulut karşımda dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Bu muhabbet bitmeyecek mi?"

"Asla."

Esneyerek yattığım yerden kalktığımda tam kolumun yanında fark ettiğim ayıcıkla kaşlarımı mümkünmüş gibi daha çok çattım. "Bunun burada ne işi var, Bulut?"

Omuz silkti. "Erkenden uyanıp antrenmana gittim, senin yalnız uyumanı istemedim."

"Ayıcığın olmadan gayet rahat uyurdum."

"Sadece bir ayıcık değil," diyerek Tosuncuk'u aldı ve göğsüne bastırdı. "O benim en iyi dostum."

"Nail'i ciddiye almalıydım," diye homurdandım. Zamanında bana, bu ayıcığın aramızda uyuyacağını söylemişti ama ona kulak asmamıştım. İç çekerek doğruldum ve sırtımı yatağın başlığına yaslayarak ona baktım. Islak saçları alnına düşmüştü. Teni duştan yeni çıktığı için pasparlaklıktı. Aramızda belirli mesafe olmasına rağmen şampuanının, duş jelinin ve beğenmediğimi iddia ettiğim parfümünün kokusu burnuma doluyor, beni âdeta mest ediyordu. Üzerinde Galatasaray forması vardı ve bu kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu.

"Bu formayı neden giydin?"

Bulut dudaklarını diliyle ıslatarak gülümsedi. O kadar içten gülümse-di ki sanki tüm kalbim o an erimiş gibi hissettim. "Bugün bir şey oldu."

"Ne oldu?"

Gözlerini gözlerime diktiğinde gök mavisi gözlerindeki parlaklık gözlerimi kamaştırdı. "Ben bir teklif aldım."

"Ne teklifi?"

"Galatasaray'dan teklif aldım."

Kalbim durdu.

Kalbim bir süre atmadı.

Daha ondan nefret ederken bile başarılı olacağından emin olan ben, şu an ne hissedeceğimi kestiremiyordum. Daha önce içimden geçirdiğim cümleler zihnimde yankılandı.

Sanki dünyaya futbol oynamak için gelmiş gibiydi. Hem sahayla hem de topla bütün olmuştu.

Ö... Çok başarılı olacaktı. Bundan emindim

Tepkisizliğimi sürdürürken Bulut'un gök mavisi gözlerindeki parıltıların yavaş yavaş söndüğünü fark ettim. "Sevgilim? Sevinmedin mi?"

Sevinmek? Şu an mutluluktan delirmek üzereydim. Sevinmek hafif kalırdı.

"Sözleşme imzalamak için arenaya gitmem gerekiyor. Araba gönderecekler. Benimle gelir misin?"

Bu cümlesinden hemen sonra gözlerimden yaşlar boşaldı. "Bulut!" Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Biliyordum!" Göz yaşlarım omuzlarına doğru akarken kendimi durdurmak için zorlamadım. "Bir gün başaracağını biliyordum, sevgilim."

"Hep inandın bana," diye fısıldadı. "Peşinden gelmemem için beni bir kenara attın. Hayatımı kazanmam için inat ettin. Defalarca uzaklaştın benden odaklanmam için. Bunlar benim hayalimdi ama hepsi senin için, Gün. Hepsi senin eserin. Sen... Şımarıklık yapmadın, beni yanında istemedin, taleplerde bulunmadın. Üzdün beni ama kaybetmeme müsaade etmedin. Teşekkür ederim. Bu başarıyı, senin eserin."

"Saçmalama," diyerek sırtına vurdum. "Gece gündüz çalıştın. Hepsi hak ettin sen! Sen bu kadar emek vermeseydin, bu yaşta asla sana teldif gelmezdi."

Beni kendisine mümkünmüş gibi daha çok bastırdı. "Çok seviyorum seni." Bu cümle... Her gün duymak yerine en özel anlarda duygu dolu ses tonuyla kulağıma dolan, tüm içimi titreten, kalbimi kurşun gibi delik deşik eden ama o boşluklarda çiçek açtıran cümleydi. Bu cümleyi duymaya, daha doğrusu, bu cümleyi onun sesi eşliğinde duymaya bayılıyordum.

"Ben de seni çok seviyorum," dedim ağlamaklı sesle. "Her zaman yanında olacağım. Söz veriyorum. Seni bırakmayacağım bundan sonra. Senin gibi..."

"Birazdan kapıyı açacağım," diyen o malum ses doldu kulağıma. "Arkamda mafya babası Efe Doğandemir var. Uygunsuz bir durumdaysanız kan çıkar! Lütfen çıplak olmadığınızdan emin olun!"

Bulut, "Kızmayacağım," diye konuştu kendi kendine. "Bugün ona kızmayacağım."

"Kızamıyorsun ki hiç," diyerek başımı omzundan çektim ve kollarımı çözdüm. "Çok seviyorsun onu."

"Yanında bunu sakın söyleme. Tepemize çıkar yoksa."

Bulut cümlesini bitirir bitirmez içeri önce Nail daldı. Arkasından da Efe ve Uğur içeri girmişti. "Tam tahmin ettiğim gibi..."

"Neyi tahmin ettin?"

"Bulut dün gece burada kalmış. Erkenden antrenmana gitmek için eve geldi, üzerini değiştirdi ve çıktı. Saatler sonra döndü, duş aldı ve yine senin yanına geldi."

Kaşları havalandı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Tosuncuk burada çünkü!"

Efe, "Lan şerefsiz," diyerek doğrudan Bulut'a baktı. "Sinsi sinsi utanmıyor musun buraya gelmeye?"

Bulut gözlerini devirdi. "Utanmıyorum."

Uğur, "Bugün Galatasaray'ın maçı mı var?" diye sordu. "Neden forma giydin?"

Bulut'la birbirimize baktık.

O sırada Nail, "Arkasında neden ismin yazıyor?" diye sordu. "Yirmi dört numara? Senin böyle forman yoktu ki! Ne zaman yaptırdın? Bana neden söylemedin?"

Yirmi dört numara...

24 Ağustos. Hem doğum günü hem de sevgili olduğumuz tarihi.

"Bana bir teklif geldi." Üçü de sorgu dolu gözlerle Bulut'a bakıyordu. Bulut yavaşça ayağa kalktı, ardından onlara bakarak yüksek sesle, "Karşınızda birkaç saat sonra Galatasaray'ın yeni forvet yıldızı olacak biri duruyor," dedi.

Sessizlik.

İlk tepki veren Efe olmuştu. "Harbi mi?" Onun mimiklerini izledim ama o kadar çabuk gözleri dolmuştu ki anı bile yakalayamamıştım. "Küçükken hayal ettiğin gibi..." Derin nefes aldı. "Bize VIP biletler verecektin, sana tezahürat yapacaktık. Boğazımız yırtılana kadar bağıracaktık adını."

Nail, "Formanı çıkarıp manken gibi kadınların üzerine atacaktın," dedi. "Sonra ben de o kızlara senin forsunla yavşayacaktım."

Uğur, "Sosyal medyada sana yazan kızların numaralarını bana verecektin," dedi. "Senin adını kullanarak onlarla takılacaktım."

"Lan hepiniz beni kullanmak için mi bunu hayal ettiniz? Puştlar! Defolun!"

Bulut onların üçünü de odadan atıp kapıyı içeriden kilitlediğinde, "Heriflere bak ya," diye homurdandı. Ardından hâlâ yatakta oturan bana baktı. "Haydi, hazırlan da çıkalım."

"Hazırlanayım ama hâlâ odadasın?"

"Ha... Pardon." Bulut kilitlediği kapıyı açtı. Dışarı çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakıp "Boğazlı kazaklarından gey," dedi. Elim anında boynuma gittiğinde ayaklanıp aynanın karşısına geçtim ve morluğa bakarak iç çektim. Haklıydı, boğazlı kazak giymem gerekiyor. Peki, o nasıl kapatmıştı boynunu?

Çocuklar salonda olduğu için gizlice banyoya girdim. Dün gece duş almıştım. Bu yüzden sadece rutin temizliğimi yaptım, ardından oldukça hafif makyajla yüzümü renklendirip banyodan çıktığımda çocuklar salondaydı.

Salona girdiğimde, "Bu kız hâlâ pijamalarıyla!" diye bağırdı Nail. "Bırak onu, ben geleyim seninle, Bulut!"

"Hemen hazırlıyorum!"

Arkamı dönüp odama doğru koştuğum sırada Aylin, "Sana tost yaptım!" diye seslendi. "Onu ye, öyle çıkın."

"Teşekkürler, harikası!"

Üzerime deri siyah tayt, bol beyaz boğazlı kazak geçirdim ve beyaz sneakerlerimi giydim. Arabayla yakın mesafeye gidip geleceğimiz için mont almadan sadece parfüm sıkıp çıktığımda bu sefer salona girmemle Nail'in kahkahasına maruz kalmam bir olmuştu.

"Şunun saçına bak ya! Sanki savaştan çıkmış."

Dudak bükerek odaya dönmek istediğimde Bulut kolumdan tuttu ve beni durdurdu. Koltukta oturmuştu. "Halının üzerine otur." Dediğini yaparak dizlerimi yere koyduğumda tam arkamda ayaklarını iki yana açarak elleriyle saçlarımı kavradı. "Aylin, tarak ve birkaç toka getirir misin?"

"Oha yani... Bunu da mı gözümlün önünde yapacaksınız?"

Nail'e dil çıkarınca gözlerini kısarak ayağını ayağının üzerine attı ve bana yüzünü çevirdi.

Efe, "Sana mı düştü kardeşimin saçını yapmak?" diye sordu. "Ben yaparım!"

"Lan beceriksiz," dedi Bulut kendinden emin tavırla. "Sen daha kendi saçını tarayamıyorsun. Örgü yapacağım ben. Sen beceremezsin!"

İle işaret parmağını göğsüne getirerek Uğur'a döndü hayretle
"Bana mı dedi o?"

Uğur ortalığı daha da alevlendirdi. "Sana dedi kanka... Beceriksiz olduğunu iddia etti resmen."

"Güniz'in saçını ortadan ikiye ayırın. Bir tarafını ben, diğerini Bulut örsün bakalım!"

"Çocuk musunuz siz?" diye çemkirdim. "Aceleimiz var hem!"

"Aceleimiz yok," dedi Bulut meydan okuyan sesle. "Bırak, rezil olsun."

Aylin tarak getirdiğinde Uğur yerinden kalkarak benim saçımı ortadan ikiye ayırdı. Ardından bir tokayı Efe'ye, diğerini Bulut'a vererek geri çekildi. "Rövanş başlasın bakalım beyler."

Her ikisi dikkatlice saç tutamlarımı ayırdı. O kadar nahif hareket ediyorlardı ki kısa bir an onların kocaman elleri olduğunu unutmuş-tum. Saçlarıma karşı çok özenli davranıyorlardı. Sanki tek bir saç telimin bile onlar için dünyalar kadar kıymeti varmış gibiydi.

Bulut'un saçlarımı çekeceğini sandığım anı hatırladım. Onu suçlamam, saçlarımı çekeceğini düşünmem Bulut'u mahvetmişti. Onu parparparça etmiştim. Oysa o benim kılıma dahi zarar vermezdi.

Sonra... Efe'nin o videoyu izledikten sonra saçlarını kazıtmasını, günlerce şapkayla dolaşmasını anımsadım. Boğazım düğümlendi, nefesim kesilir gibi oldu.

Şu an her ikisinin hassas noktası aynıydı. *Ben. Ben ve yaşadıklarım. Ben ve yaşayamadıklarım. Ben ve bana bilerek ya da bilmeyerek yaşattıkları.*

"O nasıl örgü?" Efe'nin sesini duyduğumda gözlerimi açtım. Karşımda onları merakla izleyen Nail, Uğur ve Aylin vardı. Arkamda ise saçlarımla uğraşan iki deli.

"Kılçık örgüsü," diye açıkladı Bulut. Kılçık örgüsü... Ortaokulda Sümeyye'nin saçında görüp beğendiğim örgüydü. Annem beceremezdi, zaten becerse de yapacağını sanmıyordum. Fakat genelevdeki Ceylin isimli bir kadın örgüleri sevdiğimi öğrenmiş, bir keresinde okula gitmeden önce beni yanına çağırıştı.

"Örgü sana çok yakışıyor," demişti.

"Annem öremiyor."

"Boş ver. Bir gün gerçek bir anne gibi seni seven birini bulursun."

"O annemin yerini tutar mı?"

"Annenin yerini tutar tutmasına ama anne boşluğunu dolduramaz."

"Ben bitirdim." Bulut'un sesıyla düştüncelerimden uyandırdığımda Nail bize doğru gelip Bulut'un örgüsünü inceledi.

"Harika olmuş." Ardından Efe'ninkine baktı. "Kanka, seninki olmamış. Sabah uyandığında saçı daha topluydu sanki."

Efe sinirle, "Kes sesini!" diye tısladı. "Olacak! Youtube denilen bir şey var sonuçta!"

Bulut, "Efe, acele etmiyoruz dedim ama sayende geç kalacağız. Bırak diğer tarafı da öreyim. Sonra söz ben sana öğreteceğim," dedi. Sırf Efe'nin yüz ifadesini görmek için başımı çevirdiğimde parmakları saçlarımdan çekildi. Bana değil, doğrudan Bulut'a bakıyordu.

Efe'nin yüzü düşerken, "Söz mü?" diye sordu Bulut'a. "Öğretecek misin?"

Bulut serçe parmağını Efe'ye uzattı. "Söz."

Efe onun serçe parmağını tutup sıkıldığında, "Bunlar da sonunda hep barışıyorlar," diye homurdandı Nail. "Hiç uzun süreli kavga edemediler. Hep barış, hep barış!"

Efe ayağa kalkıp koltuğa geçtiğinde Bulut, "Dön tekrar, güzelim," dedi. Anında dediğini yaptığımda Efe'nin saçına attığı düğümleri canımı yakmadan çözdü, ardından sol tarafı da aynı şekilde ördü. "Biz çıkıyoruz, yemeğe beklemeyin."

"Siz iyice alıştınız bizi ekmeye."

Aylin, "Biz seni hiç ekmiyoruz," dedi. "Hep beraberiz."

"Eyvallah, yenge."

Bulut, "Size doyum olmaz," diyerek elimi tuttu ve beraber ayağa kalktı. "Görüşürüz."

Bulut'la beraber evden dışarı çıktığımızda keyfinin olmadığını sezmiştım sanki. Oysa gideceğimiz yer için ayaklarının yerden kesilmesi, murluluktan havaya uçması gerekirdi.

Kapıda bizi siyah son model bir Audi bekliyordu. Şoför bizi görür görmez arka kapıyı açmış, kapıyı kapatmak için beklemişti.

Kaşlarım havalandı. "Vay canına."

"Bu kadarını ben de beklemiyordum," diye fısıldadı. Sıkıntıyla iç çekti.

Ona doğru döndüm. "Canın mı sıkın?"

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor."

Başımı omzuna yaslayarak elini kavradım ve baş parmağımla parmaklarını okşadım. "Ne oldu, kaptan?"

"Bizimkiler sanki hiç sevinmedi," diye mırıldandı. "Bu tepkiyi beklemiyordum onlardan. Bu kadar coşkusuz, umursamaz olmaları garip geldi."

"Herkes şaşırdı," dedim onu ikna etmeye çalışarak. Oysa haklıydı. Bu kadar umursamaz olmalarına sanırım ben de bozulmuştum. "Jetonları daha düşmedi."

"Neyse," diyerek konuyu dağıttı. "Bana sen yetersin. Başka hiçbir şey umurumda değil."

Kalbim onun çocuklara kırılması ihtimaliyle paramparça olduğunda dudaklarımı bükerek Bulut'un elini sıktım. Kendini yalnız hissetmesine dayanamıyordum. Ona yettiğini söylese de Efe'nin, Nail'in, Uğur'un yerinin bambaşka olduğunun bilincindeydim. Onların eksik verdiği tepkilerini ben yanında olsam bile kafasına takacak, üzülecekti.

Kısa süre sonra ihtişamıyla göz kamaştıran stadyumun karşısındaydık. Kalbim boğazımda atmaya başladığında Bulut'un elini bırakmak istedim ama buna izin vermedi. Aksine elimi tuttu ve arabadan inme yardımcı oldu.

"Bulut Bey, içeride sizi bekliyorlar."

Rüzgârın etkisiyle etrafta dalgalanan sarı kırmızı bayraklara bakarak Bulut'la beraber içeri girdik. Küçüklüğümünden beri buraya gelmek, maç izlerken delirmek, bağırıp çağırmak için yüzlerce hayal kurardım. Fakat şimdi buraya Bulut'la beraber giriyordum. Hem de onun kariyeri için...

Tuhaf duygular içimde gezinmeye başladık, sonra da bembeyaz duvarlarla ve gazetecilerle dolu bir odaya girdik. Oda oldukça sadeydi. Büyük bir masa, birkaç sandalye, arka planda ise Galatasaray arması vardı.

Kameraları gördüğüm an Bulut'un elini bıraktım. Bu sefer üstelemedi.

Galatasaray'ın en önemli isimleri buradaydı. Onları görmek kalbimin daha hızlı atmasına neden olduğunda, "Hanımefendi, buraya geçmek ister misiniz?" diye sordu birisi. Onun dediği yere geçtiğimde Bulut'un bakışları üzerimdeydi. Rahat edip etmediğimden emin olmak istiyormuş gibiydi. Gözlerimi yumup açarak rahat olduğumu ona belirttim. O da bundan emin olduktan sonra karşısındaki çok önemli kişilere döndü.

Biraz sonra Bulut masanın başında oturuyor ve karşısındaki sözleşmeyi imzalıyordu. Telefonumu çıkararak onun bu anını çekmeye başladığımda gözlerimden boşalan yaşları durduramıyordum.

Sözleşmeyi imzaladı ve ben onun hayatının en önemli anına tanıklık ettim.

Mutluluktan ağlayarak hem de.

Bulut ara sıra bana bakıyordu ama her tarafımızda kameralar olduğu için yanıma gelmemek için kendini sıkıyordu. Mutluluktan ağladığımı bilse de buna dayanamadığının farkındaydım.

Biraz sonra içeriye kocaman yirmi dört numara görseli olan bir pasta geldiği an Bulut'la bakışlarımız çakıştı. "Bana pasta yemediğini söylediler ama bir kereden bir şey olmaz," dedi başkan. "Kırmazsın bizi herhâlde."

Bulut içten bir şekilde gülümsedi. "Kırmam."

Kestiği ilk dilim pastayı herkesin gözünün önünde tabağa koydu, ardından bana getirdi. "Teşekkür ederim." Utanarak başımı eğdiğimde çaktırmadan bana göz kırpmış ve yerine geçmişti.

"Anlaşıldı," dedi başkan. "Bu kızımızın her maç seni tribünden izlemesi bize gol attırır." Bu sefer kıpkırmızı olduğumdan emindim. Başkan bunu farkettiğinde, "Kızı çekmeyin ve hiçbir şey yazmayın," diye uyardı gazetecileri. "Şimdiden uğraşmasınlar magazinle."

"Teşekkür ederiz," dedi Bulut ve kendisine ince bir dilim pasta alarak yedi. "Çok düşüncelisiniz."

"Yarın tüm takımla yemek yiyeceğiz. Adresi sana mesaj atarlar."

"Tamamdır."

"Kızımızı da getirebilirsin."

"Yok," dedim anında. "Teşekkür ederim teklifiniz için ama ben ilk maçına gelmeyi tercih ederim."

Başkan anlayışla güldüğünde pastalarımızı yedik. Sonrasında Bulut'u birkaç kanal arenanın içerisinde çekmiş, kısa röportajlar almışlardı. Ben de o sırada tribünde geziniyordum. Bulut en aşağıdaydı, etrafında kameralar, mikrofonlar vardı.

Rastgele bir yere oturarak elimi çeneme yasladım ve onu izledim. Bana şut çekmeyi öğreten bu çocuk şimdi gerçek bir futbolcu mu olmuştu?

"Onu ben keşfettim," dedi hayran olduğum o teknik direktör. Başımı onun olduğu tarafa çevirdiğimde bana değil, Bulut'a bakıyordu. "Akademilerine uğramıştım rektörleri ile çay içmek için. Sonra rektörün penceresinden baktım. Futbol oynuyorlardı. Ama birisi futbolu

yaşıyordu. Topla âdeta bir bütün olmuştu. Öylesine bir maçı o kadar ciddiye alıp oynayan, ruhunu koyan başka birini daha görmedim kariyerim boyunca.”

“Lisede de öyleydi. Her şeyini koyardı maç için.”

Başını onayla salladı. “Çok genç ama tarih yazacak. O kadar eminim ki...”

“Umarım sizi yanıltmaz, hocam.”

“Aşkı biliyor ve futbolu seviyor.” Hocaya baktım çekingen tavırla. O ise aksine gözlerimin içine bakarak beni daha da utandıran o cümleyi kurdu. “Daha doğrusu, sana âşık ve futbola sevdalı. Bir insan, önce başka bir insanı sevmeli. Sevmeli ki işini sevsin. Hayatını sevsin. Renkleri görsün, nefes alabilsin.”

“Hocam...”

“Tamam, seni daha fazla utandırmayacağım. Önümüzdeki maç mutlaka gel ama.”

“Baş üstüne... Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Bunu hayal bile edemezdim sanırım.”

“Hayal edebildiğin her şeyi gerçekleştirebilirsin. Ben mesela her zaman burada olmayı hayal ettim ve bak karşıdayım.”

Başımı ağır ağır salladım. “Haklısınız, hocam. İnsan kendi kaderinin mürekkebidir.”

“Aynen... Sen nerede okuyorsun?”

“Boğaziçi’nde.” Sesim gururluydu.

“Yakınsın buraya,” dedi keyifle. “Sık sık gel.” Uzaktan biri hocayı çağırdığında bana el sallayarak uzaklaşmış, kısa süre sonra da gözden kaybolmuştu. Başımı çevirerek tekrar Bulut’un olduğu kocaman yeşil sahaya baktım. Burada yine muhteşem görünüyordu ama bunun farkında bile olmadığına emindim.

Bulut’la gözlerimiz kesiştiğinde bana yanına gelmemi işaret etti. Önce tereddüt etsem de sonrasında kameraların olmadığını fark edip yavaş adımlarla aşağıya indim. Tam o sırada, “Bulut kaptan oley!” diye bağırarak sesler kulaklarıma doldu. Arkamı döndüğümde esas sahaya giriş yapıp bize doğru adımlayan çocukları görmek yüzümde kocaman gülüşe sebep oldu.

Nail elindeki megafonla, “Bulut koca- pardon kaptan oley!” diye bağırıp yanımıza geldiğinde onun peşinde Efe, Uğur ve Aylin vardı.

"Lan... Buraya nasıl girdiniz?"

Hepsi aynı anda kahkaha attı.

Gözlerimi kistım. "Yine mi göbek bağı yalanı?"

Nail omuz silkti. "Daha iyisini bulana kadar idare edeceğiz."

Efe, "Onu bunu bırakın!" diyerek elini Bulut'un omzuna attı. Uğur, Efe'nin, Aylin Uğur'un, ben Aylin'in, Nail benim.... Hepimiz kenetlenerek daire oluşturup zıplamaya ve aynı anda bağırmaya başladık. "Bulut kaptan oley! Bulut kaptan oleceey!"

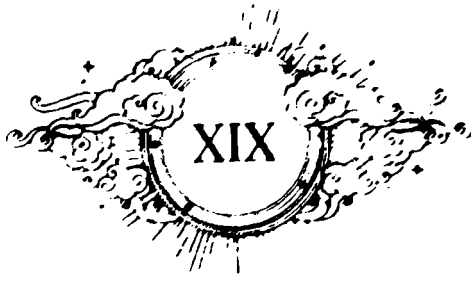
Nefesimiz kesilene kadar bağırıp zıpladığımızda dakikalar sonra kendimizi yeşil taze çimlerin üzerine attık.

"Başardı..." Üzerimden kocaman yük kalkmış gibiydi.

"El kadarken beni kaleye diker, gol atardı." Efe'nin sesi sevinçliydi.

Uğur, "Daha el kadarken çikolata yerine yeşil elma yerdı," dediğinde Bulut kahkaha attı.

"Harbi harbi Galatasaray'a girdi." Nail arenayı inletecek şekilde bağırıyordu. "TÜM KALECİLERİN DİKKATİNE! BULUT ATAY GELİYOR LAN!"



✧ DURS - old wounds ✧

Parmaklarımı ve avucumu ısıtan sıcak karton bardağı masanın üzerine bırakarak etrafa göz gezdirdim. Üniversite liseden oldukça farklı sayılırdı. Belirli bir forma yoktu. Herkes istediği gibi giyiniyordu ve gerçekten çok tuhaf tarzlarda giyinen insanlar vardı. Hocalar lisedeki gibi kimsenin saçına, sakalına, etek boyuna, paçasına karışmıyordu. Derslere girmedüğümüz zaman bizi karalamıyorlardı. Dersi dinleyip dinlememek bile kendi seçimimizdi. Çoğu kişi arka sıraya geçip yanında getirdiği kitabı okur, bazıları telefonunda PUBG oynardı.

Ön sıralarda ise ben ve benim gibiler not tutardı. Vize zamanı gelip çıktığında da bugün gördüğüm gibi arka sırada oturan herkes gelip benden notları istemeye başlamıştı.

Bencil bir insan olamıyordum. Mesela benim gibi not tutan Tuğçe bilerek birkaç kişiye eksik notlar vermişti. Özellikle hocaların çıkacağını söylediği soruları kendisine saklamıştı.

Elbette burada da birinci olmak istiyordum ama birinci olmak için başkalarının üzerinden geçersen zaferin hiçbir anlamı olmazdı.

Her zaman onurumla, gururumla savaşıyıştım ve basit bir vize sınavı kendime olan saygımı, sevgimi bana kaybettiremezdi.

“Işık,” diyen sese dönüp dönmemek arasında gidip geldim. Bana kimse Işık demezdi. Çoğu Güniz diye hitap ederdi. Bazıları Güniz Işık derdi ama asla kimse sadece Işık diye hitap etmezdi. Birkaç saniye sonra omzumun üzerinden geriye baktığımda bizim sınıftan bir çocukla karşılaştım. “İsmin Güniz Işık değil mi?”

Başımı onayla salladım. “Evet ama ilk kez biri Işık diyor.”

Tebessüm ederek “Kardeşimin ismi olduğu için daha yakın geldi bana,” diye mırıldandı. “Müsaaden varsa oturabilir miyim?”

"Tabii," diyerek karşımdaki sandalyeyi ona gösterdiğimde ağır adımlarla gelip karşıma oturdu.

"Hemen konuya giriyorum. Bizim çocukların durumu vahim. Açıkçası önde oturan kızların çoğu notlarını paylaşmayı reddetti. Tuğçe de çoğuna eksik şeyler yollamış. Ben kimseden not istemeyecektim çünkü aklımda sen vardın."

Gözlerimi kıstım. "Belki ben de eksik not vereceğim, ne biliyorsun?"

"İşte onu yapmayacağını biliyorum," dedi emin bir tonla. "Sebebi ni sorma, çünkü daha ben de bulamadım ama sen birilerinin dersten kalmasıyla mutlu olacak biri değilsin bence. Kesin birinci olacaksın. Hakkın."

"Analiz yeteneğini mi geliştiriyorsun üzerimde?"

"Evet," dedi. Dişlerini göstererek gülmeye başladı. "İlk deney sensin."

"Ben zaten notları verecektim size. Hatta pdf hâline getirdim, mailinize yollayabilirim."

"Biliyordum!" Yumruğunu sıkarak elini yukarı kaldırdı zaferle. "Analiz yeteneğime inanmayanlar utansın."

"Hepinize başarılar dilerim."

"Ben de sana dileyeceğim ama başarının öz evladısın."

"O kimsenin öz evladı değil, Mete." Konuşmamızın arasına giren tanımadığım bir kız sesi duyduğumuzda ikimiz de ona doğru kaldırdık başımızı. Bu kıızı daha önce gördüğüme yemin edebilirdim sanırım. Kumral saçları, ela gözleri bana oldukça tanıdık geliyordu. "Name'de ona gayrimeşru derdik. Buralara kadar gelmiş o gayrimeşru kız. Hayret."

Gayrimeşru.

Üzerime yapışan bu etiketten kurtulmamış mıydım?

Boğazım düğümlenmeye başladığında, "Ne saçmalıyorsun sen Yeliz?" diye sordu Mete. "Yine kıskançlık damarın mı kabardı? Bıktım kızım senden. Çık git buradan."

"Doğru söylüyorum!" Yeliz'in sesi gitgide daha çok yükseliyordu. "Aynı kolejde okuduk! Yoksa sana söylemedi mi? Annesinin genelev işlettiğini, babasının yıllarca onun yüzüne dahi bakmadığını, gayrimeşru olduğunu saklıyor mu burada? Kimsenin bilmeyeceğini mi düşünüyor?"

Mete bu sefer sandalyesini ittirerek ayaklanıp Yeliz'in koluna yapıştı. "Elimden bir kaza çıkmadan defol git buradan! Hemen!"

Yeliz topuklu ayakkabılarını sertçe yere vurarak yanımdan uzaklaştığında soğuyan kahvemden kocaman bir yudum aldım. "Işık... Sen

titriyorsun." Mete'nin tek dizini yere atarak karşımda oturduğunu titreyen ellerimi kavradığını fark etmem oldukça uzun sürdü. Transa girmiş gibi fersiz gözlerimi gözlerine dokundurdum. "Çok özür dilerim."

Ruhsuz tonla, "Neden?" diye sordum. Kendini neden suçluyordu?

"Bir süre takıldık onunla ama bana uygun olmadığını anladığımda ayrılmaya karar verdim. Şimdi beni seninle gördüğü için kusura. Tamamen benim hatam." Titreyen ellerimi sıkıca tutarak beni sakinletirmeye çalıştığı sırada heynim o kadar donmuştu ki hareket edemiyordum. "Özür dilerim. Bunu nasıl telafi edebilirim?" Gözlerimi yumarak titrememin geçmesini ve ellerimi ellerinden çekmek için vucuduma güç gelmesini bekledim.

"Elimi bırakır mısın? Ben yabancılarla temas etmekten hoşlanmam."

Gücümü toplayarak konuşmayı başardığımda Mete anında ellerimi bırakarak ayaklanmıştı. "Kusura bakma."

"Sorun değil," diyerek derin nefes aldım. O sırada telefonum çalmaya başladı. Elimden titremesinin geçtiğinden emin olduktan sonra telefonu alıp Uğur'un aramasını cevapladım.

"Günüz? Dersin bitti mi?"

"Evet, neden?"

"Çıkışa gelsene. Seni bekliyorum."

"Tamam." Ayağa kalkıp masanın üzerindeki çantamı ve karton bardağımı aldım. "Gruptan numaramı alıp bana mailini ilet, sana notları atacağım. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." Daha bitirmedığım kahveyi çöpe attıktan sonra seri bir şekilde kampüsten çıkıp soğuk bahçeye adım attım. Montumu giyerek önümü kapattığımda adımlarım biraz yavaşlamış olsa da hâlâ acele ediyordum. Uğur'un sesi tuhaf gelmişti. Morali yok gibiydi ve bu yüzden ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

Uğur, arabasıyla beraber tam çıkışın önünde beni bekliyordu. Arabada başka kimsenin olmadığını fark ettiğimde ön koltuğa geçip oturdum ve kemerimi bağladım. "Bir sorun mu var?"

İç çekerek "Anlatacağım," dedi ve sahil yoluna doğru sürdü. "Senin nasıl geçti günün?"

"İyiymi ama sonra bir anda bok gibi oldu."

"Biri mi canını sıktı?" Kaşlarını çatarak başını bana çevirdi. "Erkek mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Yani, biri canımı sıktı ama erkek değil."

"Anlatmak istersen dinlerim ama önce lütfen sen beni dinle."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladığımda Uğur sahilin kenarında daha önce gördüğüm ama fiyatları yüzünden içeri girmekte tereddüt ettiğini bir mekânın açık otoparkında arabayı park etti. Kemerimi çözerek araçtan indiğimde eliyle önden geçmem için işaret vermişti.

Gözlerim boş yerlerde gezinirken cam kenarında manzaralı yere geçtim. Uğur da hemen karşıma oturup eliyle garsonu çağırdı. "Bana latte."

"Bana da aynısından getir lütfen, kardeşim." Garson siparişleri alıp yanımızdan ayrıldığında, "Sence ben kendi başıma düşünemiyor muyum?" diye sordu Uğur. Fakat bu bir sorudan çok, konuya giriş için kullandığı bir tanımdı sanki. "Kabul ediyorum, iyi biri değildim. Çünkü iyi ya da kötü olacağıma karar vermek gibi bir seçim şansım olmadı. Robottan farksızdım, Güniz. Doğduğum andan bugüne kadar her şey planlandı. Bana hiç sorulmadı. Tüm okullarım, hocalarım, özel derslerim, arkadaşlarım, programım hep babam tarafından yazıldı. Bir senaryo tutuşturdu elime ve benden ezber yapıp yaşamamı istedi sanki."

Derin nefes aldı ve masanın üzerinde kenetledi. "Efe, Bulut ve Nail'le bile babam istiyor diye arkadaş oldum küçükken. Tabii iyi ki arkadaşız ama benim arkadaşlarımı bile seçme imkânım olmadı."

"Sorun ne Uğur?"

"Aylin," dedi konuyu uzatmadan. "Bana kendi fikirlerim olmadığını ve bir karar vermekten aciz olduğumu söyledi."

"Başka?"

"Babam... Aylin'i onaylamıyor. Başarılı olduğu için aldı okula, burs verdi ama bize uygun olmadığını düşünüyor. Güniz, biz kimiz? Zenginiz diye neden kendimizi dünyanın sahibi sanıyoruz? Ya da başkalarını neden kendimizden aşağıda görüyoruz? Layık görmüyor ya! Aylin'i bana layık görmüyor."

"Başka?"

"Ben Aylin'e çok değer veriyorum."

İç çekerek "Ama onu sevmiyorsun," diye tahmin yürüttüm. "Ya da arkadaş gibi seviyorsun ama âşık değilsin."

"Sanırım..."

"Ondan babanın düşünceleri yüzünden ayrıldığını ve yine babanın istediği gibi hayatını şekillendirdiğini düşünmesinden korkuyorsun."

Ağır ağır başını salladı. "Tam olarak bu sanırım. O çok başarılı. Bir ses yarışmasına katılacak. Orada da kazanacağından eminim. Üniversitede

vepveni ortamı yaptı, çok mutlu. Benimle vakit geçirmek onu mutlu etmiyor. Bu yüzden her gittiğimiz yere Nail'i götürüyoruz. Yalnız kalınca konuşamıyoruz. Ortak zevklerimiz, alanlarımız yok. Ama o kadar değerli ki... Onu kırmaktan deli gibi korkuyorum."

"Uğur, gerçekten babanın seni etkilemediğinden emin misin?"

Uğur'un gözlerinin dolduğuna anbean şahitlik ettim. Dudakları seğirirken başını iki yana salladı. "Hayır, bu sefer öyle değil. Sen bile bu şüpheye düştüysen kesin Aylin de bunu düşünür ama değil işte! İlk defa kimsenin etkisinde değilim." Gözlerini yumup açtı. "Aylarca sana şerefîz gibi davrandım. Efe'nin tek bir sözûyle seni o partiye çağırdım, oyuna davet ettim. Sürekli sana sataşması için Pamir'i dürttüm. Sitede yazdıkların için Öznur'a, bunu sakladığı için Çağan'a kızıyoruz ama benim az mı suçum vardı? Ben dolabına ilk not ilâştiren değil miyim? Bulut o not için beni pişman etti ama sana okulda gayrimeşru etiketini ilk ben yapıştırdım o notla."

"Bunları neden bana hatırlatıyorsun?"

Gözlerini gözlerime kenetledi. "O kişi ben değildim. Ama şimdi karşımda oturan kişi benim." Garson konuşmamızı bölmekten rahatsızlık duyarak çekingen tavırla yanımıza geldiğinde kahvelerimizi masaya bırakmış ve sessizce ayrılmıştı. "Kendimi bulmam yıllarımı aldı ama buradayım ve gerçeğim."

"Değişiminin farkındayım, Uğur."

"Bunda senin büyük payın var, Güniz. İsminin anlamı gibisin. Gün ışığı gibi aydınlatıyorsun etrafını. Ama gün ışığının aksine ruhuma ulaştı ışığın. Vicdanıma dokundun, varlığını unuttuğum kalbimi çalıştırdın. Zihnimi daha önce yönetmeyi bilemezdim. Ama vicdanım sayesinde onu kontrol etmeyi öğrendim."

"Faydamın dokunmasına sevindim. Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Aylin taşınıyor. Üniversiteden arkadaşlarıyla kalmaya karar vermiş. Sana da bugün söyleyecektir. Bugün akşam buluşup konuşacağız. Büyük ihtimal ayrılırsınız."

"Üzüldüm."

"En iyisi bu," diyerek tebessüm etti. "Aylin çok haklı. Benim karakterim hâlâ olgunlaşmadı. Kendimi buldum. Ama bazen kayıp gibi hissediyorum, bir şeyleri arıyorum. Birçok durumda başkalarının fikrini sorup ona göre hareket ediyorum. Biliyor musun, babamı aramama ramak kaldı

bugün. Ağlaya ağlaya arayıp ondan bana yardım etmesini isteyecektim. Sence bu doğru mu Güniz? Babam üzerimde saltanat kurmuş, sefasını sürüyor resmen. Bir sözünü mahvolurum. Kredi kartlarımı iptal ettir-se, arabamı alsa sokaklarda yatarım. Ben resmen ona bağılıyım. Onun imkânlarına, onun bir sözüne bağılı tüm yaşamım.”

“Name’den hâlâ burs alıyorum, biliyorsun. Bazen yetmiyor ve bu yüzden çalışmak aklımın ucundan geçiyor. Sen de çalış. Babana bağılı olma.”

Başını yavaşça sağa sola salladı. “Güniz, benim bir günlük harcamam buradaki yarı zamanlı işçilerin maaşı kadar. O kadar lüks bir hayata doğmuşum ki her şeyde standartlarım yüksek.”

“Mesela burası... Normal ve daha ucuz bir yere götürebilirdin beni. Ama buraya getirdin. Bu mekânı ben daha önce gördüm, Uğur. Ama bütçem kısıtlı diye giremedim.”

“Bu haksızlık. Baban her ay sana para yolluyor ama kredi kartına dokunmuyorsun bile. Mirasın yarısı senin.”

“Babamın sevgisi yoksa parası da olmasın, Uğur. Hiç gerek yok.”

“Babama sordum. Eğer gayrimeşru olsaydım beni yanına alır mıydı diye.” Her iki gözünü yumup açtı. “Evli ve çocuklu olsaydı gayrimeşru çocuğunu almazmış. Hatta ona soyadını bile vermezmiş. Çünkü bunu yaparsa tüm itibarı mahvolur, hayal ettiği geleceğe gölge düşer. Aynen bunları dedi.”

Dudaklarını ıslatarak “En azından beni nüfuzuna aldı diye sevineyim mi?” diye sordum. “O eşine ihanet etti. En büyük hatası tam olarak bu. Bırak beni, birkaç senelik yepyeni evliliğine rağmen o çöplüğe gelip annemle beraber oldu. Benim varlığımı bile saklamaya çalıştı ama doğumumdan birkaç ay sonra öğrenmiş Melike Hanım.”

“Melike teyze... Hâlâ psikolojik destek alıyor.”

“Görüyor musun? Tek bir hata, ihanet kaç kişinin hayatını etkiledi. Melike Hanım’ın psikolojisi bozuldu. Belki de iyi bir insandı ama yaşadıkları onu kötülüğe itti. Babaannem ve dedem günahlar işledi, babaannem öldü. Annem hapisanede. Efe bana düşman oldu yıllarca. Her şey bir kenara... Efe’yi annesine düşman eden bu koşullardan nefret ediyorum. Ne olursa olsun bir evlat annesine yüz çevirmemeli.”

“Hak etmedi mi?”

“Herkes hak ettiğini buluyor mu?”

“Bir ihanetten bu kadar çok kişinin etkilenmesi çok tuhaf.”

"İhaneti küçümseme. İhanet, bedelini mutlaka günün birinde mutlaka ödeyeceğin en büyük günahıdır."

Uğur dudak bükerek umutsuzca bana baktı. "Sence ben kötü biri miyim?"

"Kötülüğün çoğu zaman alkışlandığı ve iyiliğin aptallık sayıldığı bu dünyaya göre mi cevap vereyim soruna? Yoksa içimden geldiği gibi mi?"

"İçinden geldiği gibi."

"Bence kötü birisin. Ama bir gün iyi olabilece potansiyeli taşıyorsun."

"Ama tam kötü değilim. Az kötülerdenim, değil mi?"

"Az ve çok kötü kavramlarına inanmıyorum. Bir insanı alının ortasından çekip vurmakla ona iftiralar atmak bana göre aynı derecede kötülük."

"Beni affettin."

"Seni affettim, doğru. Affetmek unutmakla aynı anlama gelmiyor. Seninle arkadaşım ama bu düşüncelerimi değiştirmiyor. Sen Efe'nin, Efe de annesinin tesirindeydi. Bunu anlıyorum. Bunun için size kızgın da değilim artık."

Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. "Kafam karıştı."

"Sana değer veriyorum, Uğur." Bunu dediğim an burnumun ucu sızladı. "Sen ve diğerleri benim kayıp çocukluğumu temsil ediyorsunuz. Size her baktığımda sihirli güçlerimin olmasını ve bir günlüğüne bile olsa geçmişe dönmeyi diliyorum. Sadece bir günlük altı, yedi yaşlarımıza ısınalım. Nefesimiz kesilene kadar saklambaç oynayalım. Koşalım, düşelim, yaralar alıp kirlenelim." Gözümden tek damla yaş düştüğünde kendimi daha fazla sıkmadım. "Bana neden bu kadar geç kaldınız? Size küçükken o kadar ihtiyacım olan an oldu ki. Karanlık dolabımda saatler geçirirken biriniz o kapağı açıp beni oyuna davet etseydiniz tüm hayatımın seyri değişirdi."

Uğur'un zayıf, kemiklerinin belirgin olduğu eli elimi yakaladı. "Özür dilerim her şey için. Keşke seni sadece saçlarını çektiğim için kızdırsaydım. Ya da sırana sakız yapıştırdığım, en sevdiğin süslü kalemini kırdığım için... Hepsine geç kaldım."

Elimi tutan elini sıkarak "Lunaparktaki günümüz çok güzeldi. Kendimi çocuk gibi hissettim," diye mırıldandım.

"Biz hiç büyümedik, Güniz. Sen ise hiç çocuk olamadın. Bu nasıl adalet?"

"Bilmiyorum. Bazen o kadar soru dönüyor ki zihnimde, delirmek için uyuyorum."

"Uyumak susturuyor mu o sesleri?"

"Uyumak uyuşturuyor ruhumu ve en azından daha dingin bir ruh hâliyle düşünebiliyorum."

"Peki," diye sorarak yavaşça elini elimden çekti. "Cevap bulabiliyor musun?"

Onaylamayan bir mırıltı döküldü dilimden. "Cevap başkalarında saklıysa zihninde dönen soruları yanıtlamak sadece kendini kandırmak olur."

"Onu özleyeceğim." Uğur'un gözleri doldu, kısa bir süre sonra sol gözünden bir yaş yuvarlanıp yanağına düştü. Dudağını ağzının içine doğru yuvarlayıp ısırdığında bunu daha şiddetli bir şekilde ağlamamak için yaptığını anlamam uzun sürmedi. "Ama benim gibi kendini bula-mamış ergen birinden daha iyisini hak ettiğini biliyorum. İçim rahat."

"Direnmiyorsun. Fedakârlık yapıyorsun. Aylin'e gerçekten değer verdiğin buradan belli, Uğur. Sen... İlk defa kendi başına doğru bir karar alıyorsun."

"Evet," diyerek onayladı beni. "Umarım pişman olmam."

"Verilen kararlar pişmanlıkla sonuçlanmaz. Sonuçları ya iyi olur ya da kötü. Ve bu sonuçlar tecrübeyi doğurur. Başka hiçbir şey."

"Pekâlâ, şimdi sen anlat. Ne oldu?"

"Cevherler'den bir kız Boğaziçi'nde okuyormuş. Bugün eski sevgili-si benden notları istediği için kızıp yanımıza geldi. Ve bana unuttuğum bir şeyi hatırlattı. Senin dolabıma koyduğun ve ünlü olmamı sağlayan o kelime. Gayrimeşru."

Yüzü kaskatı kesildi. "Kim o?"

"Yeliz diye biri. Gördüğüme eminim ama tanımıyorum."

Yumruğunu sıkmaya başladı. "Ben haddini bildireceğim."

"Buna gerek yok."

"Var. Bunu ben başlattım, ben bitireceğim." Dudaklarını ıslap bana mahcup bir şekilde baktı. "Üzülmene katlanamıyorum."

"Bayılıyorsun değil mi bana?" Alaylı soruma karşılık gülmedi ve ciddiyetini korudu.

"İyi ki varsın, Güniz."

"Bunu söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama sen de iyi ki varsın. Uğur."



Efe.

Bakışlarım onun siyah kıvrıkcık saçlarında dolaşırken en sonunda zehir yeşili gözlerine değdi. Yeşilin en acı tonundaki gözleri gözlerime değdiğinde yüzünde bu acılığa inat bir tebessüm doğdu. "Hastanede buluşabilirdik."

"Hastanın psikolojisi de önemli bence. Restoranda tedavi edilmek istiyorum."

Derin nefes alarak "Senden kurtuluşum yok mu?" diye sordu. Sesinde bıkkınlık tonu duymayı bekliyordum ama bu durumla daha çok dalga geçiyordu.

"Yok."

"Efe..."

Tüm içim ismimi telaffuz eden adı sayesinde anında eridiğinde, "Ne dedin?" diye sordum. Tekrar adımla hitap etmesini deli gibi arzuluyordum.

"Adını söyledim."

"Duyamadım. Tekrar denesene."

Göz bebekleri büyürken, "Saçmalıyorsun," diye homurdandı. "Efe, sen turp gibisin. Buluşmak için başka bahaneler üretmen gerekiyor artık." Haklıydı. Kendimi çok iyi hissediyordum ama buna rağmen tüm gün onu darlıyordum. Günde üç kere tansiyonumu ve ateşimi ölçüp ona yazıyordum. Sonra biraz başım ağrısa ya da kendimi halsiz hissetsem anında mesaj atıp bana ilaç önermesini istiyordum.

"Senden hoşlanıyorum, Dicle."

Gözlerini kısarak beni süzdü. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. "Ve?"

Tüm cesaretimi toplayarak "Bana bir şans ver," dedim. "Konuşalım, görüşelim."

Tek kaşı havalandı. "Kardeşine rağmen?"

"Kardeşimle durumumuz biraz farklı. Açıkçası şu an ölmemi istese tereddüt etmeden istediğini yaparım."

Elini çenesinin altına getirerek “Merak ettim ama özel olduğu için sormayacağım,” dedi anlayışlı tınıyla. “Kardeşin benden hoşlanmadı. Farkında mısın?”

“O anlık bir şeydi,” diye savunmaya geçtim. O an en haklı tepkisini vermişti. İnsanlara güvenmemesi, kimseden ilaç almaması oldukça doğaldı. Ve elbette, benim için korkmasının da o anki davranışlarında büyük payı vardı. “Sana karşı hiçbir tavrı yok. Tanısan seversin. Hayatta görüp görebileceğin en muhteşem insan.”

“Kardeşine hayran bir abi ilk defa görüyorum.”

Kalbim onun bu dediği cümleyle sızladığında ruhuma batan tüm cam kırıklıklarının acısını hissettim. İçim kanıyormuş gibi bir duygu bedenimi ele geçirdiğinde zorlukla yutkundum. Dışarıdan böyle mi görünüyordum? Oysa biz neler yaşamıştık, ona neler demiştik. O bana sevgiyle, hayranlıkla bakarken ben onu ne kadar kırmıştım. Ve üstelik bunun iyi bir şey olduğuna kendimi inandırarak yapmıştım.

Kendi kendime hep bunları derdim:

Annem için.

Onu babam yıktı, ben inşa edeceğim.

Onu sevmem yasak. Onu seversem annem yüzüme bakmaz. Anneme ihanet etmeyeceğim. Anneme ihanet eden ikinci adam olmayacağım.

Anneme kurduğum cümleler zihnimde dönmeye başladı bir anda.

“Anne, keşke onu sen doğursaydın.”

“Onunla yaşamadan önce çok kolaydı. Kardeşim olduğu detayı bile aklıma gelmezdi. Ama o yanımdayken çok zor. Çünkü ona baktığımda kendi gözlerimi, kendi yüzümü görüyorum. İnkâr etsen bile o benim kardeşim. Ve ben bunu son zamanlar çok derinden hissediyorum.”

“O kadından doğan çocuk ben de olabilirdim. Belki de Güniz senin kızın olurdu. Kendimi onun yerine koyuyorum ve mahvoluyorum.”

Gözlerimi yumdum. Unutmak istiyordum. Ona yaptıklarını, yaşattıklarını, yaşatamadıklarını, gözyaşlarını, hıçkırıklarını, yarım kalmış mutluluklarını, yalnız geçirdiği çocukluğunu... Hepsini silmek ve hafızamdan sonsuza kadar atmak istiyordum.

“Kardeşimle en büyük kavgamızı oyuncak bebeğimin kafasını kopardığı zaman ettik.” Sesi beni tüm anılarımdan çekip aldığı anda sudan dakikalar sonra çıkmış gibi derin nefes çektim ciğerlerime. “O yüzden seni anlayamam, Efe. Ama söz konusu kardeş olduğunda empati

ıyabilirim belki. Unutma, her ne olursa olsun her koşulda sığınacağın tek kişi kardeşindir.”

“Defalarca kardeşim olmadığını söyledim. Milyonlarca kez inkâr ettim varlığını. Yok saydım ömrüm boyunca onu. Katlanamadım ona. Yok etmek, paramparça etmek için elimden geleni yaptım.”

“Peki, bunları kendi isteğinle mi yaptın? İçinde ona karşı kendiliğinde büyüyen bir nefret mi vardı? Yoksa başkaları mı teşvik etti?”

“Nefret ettim ama bu başkalarının söyledikleri yüzünden oluşan geçici bir duyguydu.” Fakat ona öfke duyduğum çok an olmuştu. Annem babamın ihanetinden sonra ikinci çocuğu düşünmediğinde ve Güniz’in ısrarla kardeşim olmadığını belirttiğinde ilk kez öfkelen dim ona. Doğum gününde Bulut ve babamla kafeye gittiğimiz gündü. Annem eğer o kızla babam bir daha görüşmezse bir kardeşim olabileceğini söylediği için doğum gününü burnundan getirmişt im. Kafeden kaçmış, babamın da peşimden gelmesini sağlayarak Güniz’i ağlatmış tım.

Fakat asla bir kardeşim olmadı.

Çünkü asıl kardeşimin varlığını hep hiçe saydım.

“Kardeşin seni kaybetmekten korkuyor,” diye konuştu. “O gün bana kızması hep bu yüzden.”

Gözlerimin ışıltısını kendim bile hissettim o an. “Gerçekten mi?”

Hevesli sorum karşısında sırtıttı. “Gerçekten... Bence yakın sürede aranızda hiçbir sorun kalmayacak.”

“Onu kısıtlanıyorum. Korumaya çalışıyorum. Kısıtladığımı düşünüp bana kızs a bile zarar görmesi ihtimali beni delirtiyor. Çok kırıldı, Dicle. Kırılacak bir parçası bile kalmamıştır. Zamanında kıydım ama şimdi onun üzü lmesine dayanamam.”

Dicle, “Efe, gözlerin dolu dolu konuşuyorsun,” dedi şaşkınlıkla. “Sen kardeşine çok düşkü nsün. Bunu anlamaması, görmemesi imkânsız.”

“Görüyor ama...” Nefesim daraldı. “Bana güvenmiyor.”

“Kazanılması en zor duygudan bahsediyoruz. Normaldir. Güven sevgi gibi sebepsiz, tereddütsüz kapımızı çalmaz. Onun zamana ihtiyacı var.”

“Yani sence bir gün bana güvenir mi?” diye sordum sanki hayattan tüm beklentim buymuş gibi. Belki de zaten buydu.

Omuzlarını silkti. “Neden olmasın? Önce sen kendine bir abi olarak güven. Sonrasında onun güvenini zamanla kazanırsın.”

“Sen psikolog mu olacaksın?”

“Hayır,” deyip alayla güldü. “Nörolojiyi seviyorum. İleride beyin cerrahisi alanını tercih edeceğim.”

Bedenimden ürperme geçti. “Ürkütücü.”

“Ürkme. Asla elime düşmezsin.”

“Neden ki?”

“Beynin olmadığı için.” Birkaç saniye ciddi bir şekilde bakışıp hemen ardından aynı anda büyük bir kahkaha patlattık ve tüm mekânı inletecek şekilde güldük.

Dicle gülerken ağlayanlardandı. Gözlerinden akan yaşları silmeye çalışarak “Hep bu espriyi yapmayı bekledim,” diyordu. “Kusura bakma.”

Ona göz kırptım. “Etkilendim.”

“Çapkın mısın biraz?”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Sana karşı evet.”

Bu sefer o bana göz kırptı. “Etkilendim.”

Onun belki de binlerce anlamlar taşıyan derin yeşil gözlerine bakarak “Biz şu an flört ediyoruz sanırım,” dedim.

Dudakları kıvrıldı ve gözlerini benden tatlı bir utançla kaçırdı. “Sanırım.”

Düşünmeden, “Güzelmışsin,” dedim. Utandığında kısılan ve benden kaçan gözleri, sıkılaştıran kirpikleri, göz çevresinde yaranan birkaç kırışıklık, dudaklarının büzülmesi gözüme oldukça güzel görünüyordu.

“Sen de fena sayılmazsın. Bu arada kardeşinle ikiz gibisiniz. Çok benziyorsunuz. Annenizin mi sarışın?” Ona Güniz’le aramızda çok ağır şeyler yaşandığından bahsetmiştim ama asla ayrıntı vermemiştim.

“Hayır,” dedim boğuk sesle. “Babamıza benziyoruz. Aynı anneden doğmadık zaten.”

Gözlerindeki parıltılar söndü. “Çok pardon.”

“Sorun değil.”

“Efe,” diyerek hiç beklemediğim bir şey yaptı ve elimi tuttu. “Kardeşin seni seviyor. O gün bunu sizi daha hiç tanımadan anlamıştım.”

Buz kesmiş elim elinin altında ısınmaya başladığında, “Geri kalan tüm ömrümü onun tebessümü için harcayacağım,” dedim. “Bu on sekiz senenin kefareti olur mu sence?”

“Onun ne derecede kırgın olduğunu bilmiyorum ama senin gözlerindeki pişmanlık çok belirgin.”

Gözlerim yanmaya başladı. “Ben uzun bir süredir pişmanlık haricinde hiçbir duyguyu hissedemiyorum.”

“O seni affetti bence. Yavaş yavaş normal bir ilişkiniz olacaktır.”

“Biz normalin nasıl olduğunu bilmiyoruz, Dicle.” Derin bir iç çektim. “O yüzden duygularımız ve tepkilerimizi çok abartıyoruz. Sevgilisi benim çocukluk arkadaşım. Düşün, bana doğru emeklemiş, ilk adımını bana doğru atmış biri. Güniz’i ondan bile kskanıyorum. Çünkü kalbinde bana yer kalmayacağından endişe ediyorum. Aynı şekilde o da seni kskandı. Onu daha az seveceğimi düşünmüş. Çünkü daha önce ona sevgim yerine öfkemi gösterdim. Abi sevgisinin ne olduğunu bilmiyor.”

“Zaman ver ona. Zor şeyler yaşadığınızı anlayabiliyorum ama şu an buradasınız. Bu nokta geldiğiniz yerden daha iyi değil mi?”

“Çok daha iyi.”

“O zaman demek ki ikiniz de doğru yoldasınız.” Kısa bir süre düşünüp kaşlarını çatı. “Ayrıca onu sevgilisinden kskanmak mı? Saçmalama. Neyi olursan ol buna hakkın yok. O yetişkin bir kadın.”

“Kadın...” Zorlukla yutkundum. “Çocukluğu olmayan bir kadın.”

“Bir kadın isterse ömrünün her deminde çocuk olabilir. Yeter ki ona bu alanı yaratmak isteyenler olsun.”

“Lunaparka gittiğimizde çok sevindi. Bunu tekrarlayabilirim. Hatta onun için hız trenine on kez daha binerim!” Sesimin fazla coşkulu çıktığını fark ettiğimde göz ucu etrafa baktım ama kimse bana dönmemişti.

Dicle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gelecek sefer de başka doktorlar mı çıkacak karşına?”

“Hayır çünkü gelecek sefer doktorumu yanımda götüreceğim.”



Bulut.

“Daha iyi at!” Hocanın bağırmasıyla daha çok hırslanıp gelen topa sert bir şut çektiğimde, “Aferin!” dedi bu sefer. “Yarınki maça hazırsın, aslanım!”

Bunu dediği an kendimi yumuşak çimenlerin üzerine attım ve bedenimden akan terlerin beni gıdıklamasına izin verdim. Bitmiştim. Daha önce hayatımda bu kadar ağır antrenman yaptığımı anımsamıyordum. Her zaman çok çalışmışım ama bu kadar yoğun bir tempoya ilk kez ayak uyduruyordum.

Sabahın kör saatlerinde evden çıkıp gece dönüyordum. Her gece arenada duş alıp saçlarımı bile kurutmadan arabama atlıyor, sonrasında Gün'ün evine gidiyordum. Odasına sızıyor, yatağına girerek ona sıkıca sarılıyordum.

Varlığını hissedip bana sarılsa bile derin uykusundan uyanmıyordu.

Üstelik yine üzerini açmaya başlamıştı. Kalın pijamalarıyla uyusa da üşüdüğü için yatakta cenin pozisyonuna geçiyordu ama yorganı örtüp ona sarıldığında gevşiyordu.

Mesajlaşamıyorduk bile. Her gün nerede olduğumu, ne yaptığımı ve ne yediğimi ona bildirmek haricinde doğru dürüst konuşamıyorduk. Yemeklerime son zamanlarda kafayı takmıştı. Ve bunu hocaya da bildirdiği için her ikisi karnımın doyduğundan emin olmaya çalışıyordu. Hatta birkaç gündür hoca salata yememi bile yasaklamıştı.

Kariyerim istediğim gibiydi ama onu özlüyordum. Yanında uyuyup uyanmama rağmen onu gerçekten özlüyordum.

Yüzüme atılan havluyla düşüncelerim bölündüğünde, “Terli terli çok seksi görünüyorsun, aşkım,” dedi Nail. “Lütfen terini sil.”

Yüzümü ve boynumu silerken, “Sen yine geldin mi?” diye sordum.

“Geldim, kör müsün?”

“Nasıl girdin içeri?”

“Koskoca forvet Bulut Atay forsuyla tabii ki!”

“Benim forsum falan yok.”

“Ufak at lan,” diyerek yere oturdu. “Günlerdir Twitter gündemin-desin. Takipçin fırladı göklere, mavi tik bile alacaksın önümüzdeki hafta. Ünlüsün sen ünlü! Ne kolajlar yapıyorlar sana ama haberin yok. Tabii, sevgilin olduğunu görüp üzülenler çok.”

“Bakamadım hiç sosyal medyaya. Gün’le bile konuşamadım doğru dürüst. Bozuk mu bana?”

“Bozuk olsa neden ayıcığını yatağına alıp her gece geleceğini bile bile uyusun? Üstelik gecedен sana tost, sandviç hazırlayıp dolaba koyuyor. Her defasında ben yiyorum onları.”

Uzandığım yerden kalkıp oturur pozisyona geldim. “Ne?”

Omuz silkerek “Her gece sana yeni yeni tariflerle atıştırma-lıklar hazırlıyor ve sana söylemem için tembihliyor. Ben de dolaptan alıp mide-me indiriyorum,” dedi.

Kafasına vurdu. “Oğlum sen ne biçim bir şerefsizsin! Söylesen iki tane yapardı. Neden bana yaptığını yiyorsun?”

“Çünkü sana yaparken gülüyor!” Dudak büktü her zaman yaptığı gibi. Bu onun kaçma taktiği idi. “Senin sandviçine sevgisini katıyor. Ağzı kulaklarında sırtarak kesiyor ekmekleri, tavuk göğüslerini. Görmen lazım! O daha lezzetli oluyor diye söylemedim sana.”

“Ne biçim bir şerefsizsin sen,” diye homurdandım. Resmen sandviçlerimi yemişti! Son zamanlarda glutensiz beslenmediğim için gayet de yiyebilirdim benim için yaptığı atıştırma malıkları. “Neden bana haber vermedi ki?”

“Utandı. Senin için bir şey yapmak onu utandırıyor.”

“Dalga geçme lan sevgilimle! Ağzını, burnunu dağıttım!” Demek utanıyordu... *Tatlı kız, onu ısıracaktım uyanık olduğu bir zaman.*

O sırada, “Bulut,” diye seslendi arena çalışanlarından biri. “İçeride telefonun çalıyordu.”

Getirip telefonumu uzattığında, “Eyvallah,” dedim.

Ekranada yazan isim kısa bir an duraksamama neden olsa da Yaren’i görmek adına aramayı cevapladım. Görüntülü aramada ilk karşıma annem, sonra yanındaki Yaren ve arkada duran babam çıktı. Nail onları gördüğü an ekrana atladı. “Selam! Nasılsınız?”

“İyiiz, siz nasılsınız?” Annem direkt gözlerimin içine bakıyordu. “Yaren, abisini özledi. Onun odasına giriyor, eşyalarına dokunuyordu.”

Duyduklarım beni bozguna uğrattığında, “Yaren?” diye seslendim. “Özledin mi abiciğim?”

“Yaren özledi. Yaren özledi. Yaren özledi.”

Aynen onun gibi, “Bulut özledi. Bulut özledi. Bulut özledi,” dedim. “Tatilde gel buraya tamam mı, güzelim?”

“Gelmemizi istemezsin diye düşündük.” Anneme baktım tekrar. Onunla sayısız kez kavga etmiştik. Gün’e neler dediğini tahmin bile edemiyordum ama Gün’ün sınav döneminde uzaklaşmasının en büyük etkeni annemdi. “Bulut? Eskisi gibi olalım artık.”

“Eskiden nasıldık?” Her defasında Yaren’le ilgilenmek adına masada beni yalnız bırakmışlardı. Yaren’in odasına girip kapıyı yüzüme kapatmış, beni o koridorda terk etmişlerdi. Ben, kardeşimi kıskanmıyordum. Ya da ailemden şımarıkça bir şeyler beklemiyordum. Sadece bu kadar çok dışlanmamalıydım.

“Seni çok ihmal ettik. Ama biliyorsun...” Babam çaktırmadan Yaren’e baktı. “Onun bize daha çok ihtiyacı vardı.”

“Benim size hiç ihtiyacım olmadı mı? Bir kere normal aile gibi olmanızı istedim ve Gün’ü getirdim ama o gün bile beni yalnız bıraktınız.”

“(O zaman gerçekten sevgili değildiniz!” Gün’ün itiraf ettiği bu gerçeği her fırsatta kullanan anneme karşı başımı iki yana salladım.

“Bu bahane değil. Hem gerçekten sevgili olmasak bile ben her zaman ona âşıktım. Neyse...”

“Özür dilerim,” dedi annem. “Hepsi benim hatam. Melike’ye uydum. Arkadaşım diye onun yaptıklarını doğru buldum. Bitir artık şu aramızdaki soğukluğu, oğlum.”

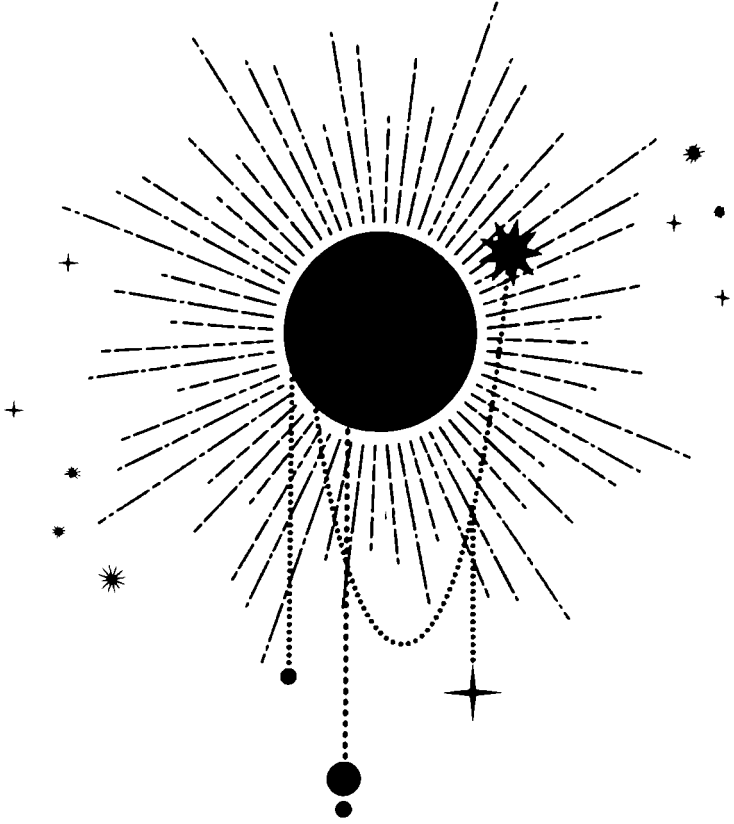
“Ondan da özür diler misin benimle barışmak için?”

Annem dudaklarını ıslatarak “Eğer bu aramızı düzeltecekse dilerim,” dedi. “Yeter ki iyi olalım. Tatilde gelip evinize yakın bir otelde kalırsınız, kardeşinle zaman geçirirsiniz. Ne dersin?”

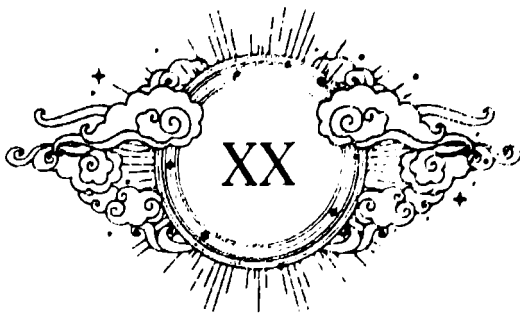
Başımı aşağı yukarı salladım. “Olur.”

“Görüşürüz, oğlum.”

Nail’e baktım. Bana destek veren bir bakış attığında, “Görüşürüz,” diye mırıldandım. Ve ekledim: “Anne.”



Yapacağım çok şey vardı.
Mesela daha çok sevmek, daha fazla gülmek,
daha fazla koşmak, daha fazla sarılmak.
Ertelemeyin. Mutluluk ertelenmez,
mutluluk beklenilmez.
Mutluluk yoktan var edilir.
Tıpkı aşk gibi.



♪ Yüzyüzeyken Konuşuruz - Sen varsın Diye
Mabel Matiz - Öye Kolaysa ♪

Binlerce kelimedenden oluşan bir romanda, iki kelimeye sığdırılan ve aslında hiç anlatılmayan o kızdım ben.

Gayrimeşru kızı.

Bu benim hikâyemin başlangıç noktasıydı, bunu kabul edebilirdim. Fakat asla final bu olmayacaktı.

Buna izin vermeyecektim.

Ayaklarıma daha sıkı sarılarak gökyüzünde belli belirsiz olan yıldızları izledim. Name’de her gece gökyüzü pasparlak yıldızlarla süslenirdi ama burası derin bir karanlığa mahkûm olmuştu.

Odaman kapısı yavaşça tıklatıldığında, “Gel,” dedim ve bedenimi koltukta kapıya doğru çevirdim.

Aylin başını içeriye doğru uzatıp “Beni almaya geliyorlar,” dedi. “Vedalaşmak istedim.”

“Heyecanlı mısın?”

Ağır adımlarla gelip yatağıma oturdu ve hevesle başını salladı. “Babam oldukça geri kafalı biri olduğu için her zaman bir kafesin içinde yaşadım ben. Cevherler’den teklif geldiğinde onu zor ikna ettim. Şarkı söylememe, sahnelere çıkmama izin vermiyordu çünkü. Sonra herkesin bana ucube gibi baktığı o koleje adım attım.”

Buruk bir tebessüm dudaklarıma konuk oldu. “Bu duyguyu iyi bilirim.”

“Uğur’un benim kurtuluşum olduğunu düşündüm. Babamın aksine bana karışmayacaktı, özgürlüğüme gölge düşürmeyecekti, beni anlayacaktı.”

“Onu sevmedin mi?”

“Sevdim,” dedi kederli sesle. “Küçük bir çocuğu sever gibi sevdim. Ve o çocuk büyümediği için gidiyorum şimdi. Güniz Işık... Ben hiçbir zaman sizin bir parçanız olamadım. O dört çocuk ve sen bir bütün gibisiniz. Beni asla dışlamadınız ama sizin aranızdaki bağ bambaşka.”

“Ben onlarla büyümedim ki.”

Başını iki yana salladı. “Seni çocukluk arkadaşları gibi görüyorlar ama. Defalarca aynı sofraya oturduk ama sensiz yemeğe başlamadılar. Markete uğradıklarında ilk aradıkları sensin. Her poşetten senin sevdiğin şeyler çıkar mesela. Çay mı içecekler? Sana sormadan bardağını doldururlar. Kahveni kaç şekerli içtiğini bilirler. Tüm ders programın hepsinin ezberinde. Her akşam sen uyuduktan sonra okuldan seni almak için kavga ediyorlar. O kadar farkında değilsin ki. Hepsinin zaafı olmuşsun aslında.”

“Biz... Seni dışladık mı?”

“Asla!” diye karşı çıktı bana. “Ama ben sizin için Uğur’un sevgi-lisiyim. Sen ise onların hep en yakınları olacaksın. Seni kıskanmıyorum, hiçbirinize de kızmıyorum. Sadece onların seni kadar sevdiğini bil. Gerçekten ben hayatımda böyle bir bağ görmedim. Birbirinizi asla kaybetmeyin.”

“Veda etme. Görüşebiliriz istediğin zaman.”

“Tabii ki görüşürüz. Sen benim ışığım oldun. O sahneye senin sayende çıktım, o şarkıyı bana Bulut seçti. Hayatımın rotasını siz ikiniz değiştirdiniz. Benim için çok özelsiniz.”

“Sen çok başarılı olacaksın,” diye mırıldandım istemsizce. “Ve her zaman seninle gurur duyacağım.”

“Sen de öyle,” diyerek ayağa kalktı. “Çok iyi bir ev arkadaşıydın. Kendine ve çocuklara iyi bak, Güniz Işık. Hepsi sana emanet.” Kollarını açınca tereddüt etmeden Aylin’in kollarının arasına girdim.

“Sen de kendine çok iyi bak.”

“Uğur’la ve diğerleriyle demin vedalaştım. Seni en sona sakladım. Artık gitsem iyi olur,” diyerek son kez omzumu sıvazladı ve geri çekildi.

Peşinden gittim. Tek bir bavulu vardı. Fazla kıyafeti ve eşyası yoktu çünkü. O bavulu da alıp kapıyı açtı ve evden çıktı. Bu evi Aylin tutmuştu ama şimdi o gidiyordu ve ben yalnız kalıyordum.

Yutkunarak ardından baktım. Kısa süre sonra dışarı çıkmış ve apartmanın önünde onu bekleyen arabaya binip kız arkadaşıyla mahalleden çıkmıştı.

Tam kapıyı kapatıp eve gireceğim sırada karşıdaki kapı açıldı. Nail, "Gelsene," diye seslendi. "Makarna yaptık. Bulut'a da yedirirsin hem."

Coşkun salonda uyuduğu için anahtarımı alıp sessizce kapıyı kapattım ve terliklerimle koşar adım onların daairesine geçtim. Mutfaktan gelen çatal, bıçak seslerini takip ettiğimde Uğur'un masada sessizce oturup boş tabağına baktığını gördüm. Bulut masayı hazırlıyordu. Efe ise ocağın karşısında tahta kaşıkla sosu karıştırıyordu.

"Hoş geldin, sevgilim," diyen Bulut elini belimin kavisine getirerek beni kendisine çekti ve saç diplerimden öptü. "Ben de tam yanına geliyordum."

Gözlerimi kısıarak onu süzdüm. "Makarna yememek için mi kaçırıyorsun yoksa?"

"Hayır, uyumak için. Çok yorgunum ve yarın maç var."

"Önce yemek yiyelim. Ben açım." Yalandan dudak bükerek ona baktığımda iç çekip ağır ağır başını salladı. Her zamanki gibi onu ikna etmiştim.

"Büyü bu kesin..."

Gözlerim hâlâ bomboş tabağını inceleyen Uğur'a değdi. Sessizce tabağını inceliyordu. Bir süre sonra yavaşça Efe'ye doğru döndüğümde yüzünde aptal bir gülümseme olduğunu fark ettim. Yüzündeki o saçma gülümseme eşliğinde sosu karıştırmaya devam ediyordu ama asla aklı burada değildi.

"Siz burada mısınız?" Bir anda bağırmaımla hepsi irkilip bana döndü. "Efe ve Uğur? Aklınız başka yerlerde."

"Pardon," dedi Uğur. "Acıkmışım. Yemeği bekliyorum."

Efe, "Hazır gibi," diyerek tezgâhtaki kaşar peynirini aldı ve tavanın içersine doğru rendeledi. "Bu eridiği an servis yapacağım."

Bulut, "Salata benden. Üzerine bol limon sıktım," diyerek bana göz kırptı.

Göz ucu Nail'e baktım. "Hiç bana bakma, Haritacı. Bugün görevim sadece yemek!"

Bulut bunu dediği an ölümcül bakışlarıyla onu süzdü. "O hesap daha kapanmadı seni küçük aç göz fare!"

Konuya yabancı kaldığımı hissederek “Ne oluyor?” diye sordum.

“Bana yaptığın tost ve sandviçlerden bugün haberim oldu. Günlerdir hepsini mideye indiriyormuş.”

Efe, “Sen bu şerefsiz sandviç mi yaptın?” diye sordu hayretle. “Peki ya ben?”

“Tabii, sen ekmekler tarafından terk edilmiş Bulutcuk’a her bakımdan yetersiz gördüğün Güniz’in sandviç hazırlamasına şiddetle karşısın ama...”

Gözlerim belermiş bir şekilde Nail’e doğru döndüm. “Sen benim gecelerce uyumayıp ona hazırladığım şeyleri mi yedin?” Omuzlarına vurmaya başladığımda elleriyle başını benden korumaya ve bağırmaya başladı. “Öldürürüm seni Nail! Güvendim lan ben sana! Utanıyorum diye sana emanet ettim o minik sandviçleri! Simetriyle kesiyordum o ekmekleri, domatesleri... Nasıl kıydın onlara?”

“Vallahi onlar çok mutlular benim midemde oldukları için... Gerçi çoğunu sıttım ama!”

Nail’in sırtına atlayarak ona vurmaya başladım. “Sen benim gözüm-den uyku akarken hazırladığım şeyleri nasıl sıçarsın?”

“Lan ne yapsaydım? İçimden çıkmayın diye yalvarmam mı gerekliyordu?” Sırtında debelenmeye başladığımda, “Kızım, neyle besledik biz seni? Kaç kilo oldun sen? Fıtık oldum!” diyerek beni kanepeye doğru götürdü ve sırtından atmaya çalıştı ama boynuna sarıldığım için başarısız olmuştu.

“Bulut! Al şu sevgilini başımdan!”

Bulut hiç istifini bozmadan yaptığı salatayı karıştırırken, “Geber,” dedi.

“Efe! Sen al kardeşini!”

Efe küskün tavırla omuz silkti. “O bana sandviç yapmadığı için ben küstüm.”

“Lan Uğur! Gözünü seveyim sen gel!”

“Depresyondayım!” diye bağırdı Uğur. “Unutuldum. Aldatıldım. Sevgilimden ayrıldım. Çok yalnızım!”²¹

“Aldatılmadın ki.”

“Şarkı böyle,” dedi kısaca ve iç çekti. Başını yavaşça bize çevirdiğinde gördüğü manzaraya karşı hafif bir şaşkınlık geçirdi. “Ara binmek istiyorsan seni çiftliğe götürürüm, Güniz.”

²¹ Göksel’in 2001 yılında çıkan *Körebe* albümünün *Depresyondayım* parçası.

"Sensin lan at!" diye haykırdı Nail. Ve hemen sonrasında, "Sıkı tutun, kuma!" dedi. Boynuna sıkıca sarıldığım an beni salonun ortasında döndürmeye ve ardından koşturmayı başladı. "Dıgıdık dıgıdık" At sesleri çıkardığını sanan Nail beni salonda, koridorda gezdirmiş ardından hiç beklemediğim bir anda kanepeye fırlatmıştı.

"Ah!" Sırtımı tutarak inlediğimde saniyeler içerisinde Bulut ve Efe yanımdaydı.

Efe, "Morlukları yeni iyileşti," diyerek Nail'e gözlerini devirdi. "Acıdı mı canın?"

"Biraz." Bulut'un eli belimin kavisine yerleştiğinde onun desteği ile yavaşça doğruldum.

"Özür dilerim." Nail dudak bükerek elime doğru uzandığında onun elini tutarak ayaklandım.

"Sorun değil, geri zekâlı."

Uğur'un oturduğu taraftan bir hıçkırık sesi geldiğinde hepimiz aynı anda ona döndük. "Neden ağlıyorsun?"

"Canın acımasın," diyerek gözünden aralıksız akan yaşları temizlemeye çalıştı. "Benim kalbim çok acıyor ama senin canın acımasın, Güniz."

Dudaklarım büzüldüğünde oturduğu yere doğru adımlayıp ona doğru eğildim ve sarıldım. Hiçbir şey söylemeden sadece ona sarıldığım da bu sanki aramızda yüzlerce cümleyi seslendirmiş gibi hissediyordum. Birkaç dakika sonra Uğur'un elini kolumda hissettim ve ardından Bulut, Efe, Nail de geldi. Herkes Uğur'a sarılmaya çalışıyordu ve bu Uğur'u daha çok ağlatıyordu.

Dakikalarca öylece durduk.

Beş kişiydik ama tek bir beden gibi hissettim.

Sanki tek bir kalp gibi...

Dostluk bu muydu? Birinin gözünden akan tek damlada okyanusta boğuluyormuş gibi hissetmek miydi? Ya da onun mutluluğuna ondan çok sevinmek miydi?

Nail, "Lan gözyaşın ağzıma girdi!" diyerek ilk uzaklaşan oldu. Sanırım bunu yapmasının sebebi yüzümüzü güldürmekti. "Tuzlu ve iğrenç radiyor!"

"Bunun üzerine benim salatam çok iyi gider," diyen Bulut ikinci uzaklaşan oldu. "Salya ve sümüklerinizi temizleyin hemen!"

Efe de yavaşça kollarını Uğur'un üzerinden çekti. "Benim sosumun yanından bile geçmese de bakalım tadına..."

Bir tek ben kaldığımda, "Bu efsane şeylerin tadına bakmazsan ölecekmişim," diye fısıldadım Uğur'un kulağına. Bana gözlerini belerterek döndüğünde başparmağımı uzatıp gözlerinin altını temizledim. "Hiç bana öyle bakma!"

En sonunda masaya geçip sessizce yemeklerimizi yediğimizde bir gözüm Bulut'un, diğeri ise Uğur'un üzerindeydi. İkisinin de doyduğundan emin olduğumda rahatça arkama yaslanmış, portakal suyum yudumlamıştım.

Uğur, "Teşekkür ederim," diyerek ayaklandı. "İyi geceler size."

Bulut işaret parmağını salladı. "Bulaşık sırası sendeydi ama bu seferlik yırttın."

"Bulaşık makinesi var?"

"İçindeki temiz bulaşıkları çıkarıp sonra kirlileri yerleştirmek ne kadar zor biliyor musun?"

Uğur başını iki yana salladı. "Nereden bileceğim oğlum ben? Mutfığa mı girdim daha önce? Hem biz neden yardımcı tutmuyoruz?"

Kaşlarımı çattım. "Öğrenci evinde yardımcı tutulduğu nerede görülmüş?"

Nail beni dürttü. "Biz zenginiz, Haritacı. Kendine gel."

"Aylin için tutmuştuk bu daireyi. O da gittiğine göre daha büyük bir yere taşınabiliriz. Denize sıfır evler var bir sürü. Güniz de yanımıza taşınır."

"Benim param yok," diye karşı çıktım hemen.

Efe, "Saçmalama," diyerek bana baktı dik dik. "Babam her ay sana para gönderiyor."

"Ama ben o paraya dokunmuyorum!"

"Dokunma. Bana ver kartı, senin yerine oradan öderim kirayı. Bu inadın çok saçma çünkü o para senin hakkın! Git bir avukata sor, ayısını söyleyecek. Hukuki yola baş vursan servetinin yarısını alırsın. Doğanemir'sin sen, resmi mirasçısın!"

Yardım isteyen bakışlarım Bulut'u bulduğunda dudaklarını ağzının içine doğru yuvarlayarak "Bana bakma, sevgilim," diye mırıldandı. "Bu konuda haklı. İstesen de istemesen de sen mirasçısın."

"Bu konuda da anlaştığımıza göre bu civarda ev arıyorum. Ergenler gibi Bulut'un her gece Efe'den gizli gizli karşı daireye geçmesine yeterince güldük. Bu kadarı yeter."

Efe, "Her gece mi bir de?" diyerek eliyle dudaklarını kapattı. "Bu gece nöbetçiyim lan!"

Bulut, "Bu gece olmaz," dedi sert sesle. "Onunla uyuyacağım Yarın maça çıkamam yoksa."

"Bu nasıl bir bahanedir?"

Nail, "Şerefsizliğin kitabını yazıyor resmen," diyerek Efe'ye destek çıktı.

"Allahım, sen benim keçilerime mukayyet ol!" diyen Efe iç çekti.

Bir anda hepimiz kahkaha patlattık. Nail, "Lan bunun YouTube'na sayfasında Selena²², Sihirli Annem²³ görüp inanmamıştım ama izliyormuş!" dedi eğlenen sesle. "Acemi Cadı²⁴ izlediğimde benimle dalga geçiyordun!"

"Öyle değil!" Efe omuzlarını dikleştirerek "Bir bölümü aklıma takıldı ve açtım ama o kadar."

Uğur destek verircesine elini onun omzuna koydu. "Seni anlıyorum, kardeşim. Sihirli Annem, Selena, Acemi Cadı... Bunlar bağımlılık yapıyor."

Nail, "Hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Küçükken her hafta sonu sabah erkenden Bulut'un evini basardık. Pijamalarıyla aşağıya inerdi ve televizyonu açardı. Kocaman mavi battaniyenin altına girip kanepede yan yana çizgi film izlerdik."

Uğur sırtıttı. "Babam delirirdi."

Efe, "Annem uyanır uyanmaz evi basardı," diye mırıldandı. "Defalarca bisikletimi sakladı onlara gitmeyeyim diye."

Hepsinin gözlerinin dolduğunu fark ettim. O günleri gerçekten öz-lüyor olmamalılardı. Benim aksime çocuklukları muhteşem geçmişti. Efe'nin sürekli kavga eden anne ve babası, Nail'in her zaman onu yeter-siz gören ailesi, Uğur'un baskın babası ve Bulut'un ilgisinden mahrum kaldığı ailesi olsa da bu dördü hep birbirilerine sığınmıştı. Teselliyi çiz-gi filmlerde, çocuk oyunlarda bulmuşlardı.

²²Selena: 10 Eylül 2006 tarihinde atv'de yayınlanmaya başlayan fantastik kurgu ve ko-medi türündeki Türk televizyon dizisidir.

²³Sihirli Annem: 2003-2012 yılları arasında yayımlanan, Gamze Özer tarafından oluş-turulan Türk yapımı çocuk ve fantastik türdeki televizyon dizisidir.

²⁴Acemi Cadı: 7 Temmuz 2006 tarihinde Kanal D'de yayına başlayan fantastik ve ko-medi türündeki Türk televizyon dizisidir.

Belki ben de karanlık dolap yerine o battaniyenin altına girseydim, çocukluğumu sevebilirdim. Kalın pijamalarla uyuyup geceleri yorganı üzerimden atıp birinin üzerimi örtmesini beklemek yerine çıplak ayaklarımı onların küçük ayaklarına sürterek ısınabilirdim.

Annemin öfkesini, babamın sevgisizliğini onlarla unutabilirdim.
“Mavi battaniye odamda.”

Hepimiz aynı anda Bulut’a döndük. “Cidden mi? Ben görmedim.”
“Dolapta duruyor.”

Nail ayaklanarak hızla onun odasına doğru ilerledi ve kısa bir süre sonra geri döndü. “O zaman şimdi her sabah izlediğimiz Arthur’u²⁵ açıyorum! Kanepeye!”

Nail kendisini battaniye ile kanepeye attığında Efe ve Uğur da onun yanına oturdu. Masada bir tek Bulut’la ben kaldığımızda, “Sevgilim?” diye seslendi bana. “Gel.”

“Ben...” Yutkunarak ona baktım.

“Hep eksiktik,” dedi kadife gibi bir sesle. Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. “Tamamla bizi.”

Beni arkasına alarak kanepede Efe’nin yanına doğru götürdü. Birkaç saniye sonra Efe ve onun arasında oturuyordum. Efe anında kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti ve Bulut’a baktı. “Sırnaşma kardeşime.”

Gülümseyerek başımı yavaşça Efe’nin göğsüne bıraktığımda, “Tamamlandık,” diye fısıldadı.

Bulut battaniyenin altından diğer elimi tutup bacağının üzerine getirdiğinde hayretle ona döndüm. Bana susmamı işaret ettiğinde dişlerimi dudaklarıma geçirerek Nail’in televizyonda açtığı Arthur’un daha önce izlemediğim bölümüne odaklandım.

Sağ tarafımda Efe, sol tarafımda Bulut vardı. Efe’nin kolu omzumu sarmıştı ve Bulut’un eli elimdeydi.

Daha önce hayalini kurmadığınız bir anın aslında tüm hayalini kurduğunuz anlardan daha değerli olduğunu hissettiniz mi?

Onlarla çocukluk yaşamak istemiştım ama hiç bu anın hayalini kurmamıştım. Oysa bu an... Tüm yıllarıma bedeldi sanki.

²⁵Arthur: Çocuklar için geliştirilmiş olan bir çizgi dizidir. İlk bölümü 7 Eylül 1996’da yayınlanmaya başlamıştır. Marc Brown tarafından yazılmış bir kitap serisinden sonra ekranlarla buluşmuştur. Seri 25 sezon, 253 bölüm yayında kalarak ABD’de en uzun yayın hayatına sahip çocuk animasyon dizisi olmuştur.

Nail ve Uğur büyük bir hevesle Arthur'u izlerken Efe bu durumu değerlendirerek saç diplerime öpücük bıraktı. Tüm bedenimden rüzme dalgası geçerken kalbim yer değiştirerek boğazımda atmaya başladı. Efe durmadı. Bir kez daha saçımdan öptüğünde gözlerimi kapardım. Kirpiklerime ulaşan gözyaşlarımı akıtmamaya özen göstererek dudaklarımı ısırdım.

Efe'nin dokunuşu, saçlarımdan öpmesinin bu kadar hoşuma gitmesi normal miydi? Küçükken hep diğer abi ve kardeşlere bakıp iç geçirdiğim bu anı yaşamak beni sanki bambaşka evrenlere sürüklüyordu.

Efe bir kez daha saçımdan öptüğünde kesik kesik nefes aldı ve bu benim tüm duvarlarımı yıktı. Başımı yasladığım göğsünden kaldırdım ve aynı renkteki gözlerimi gözlerine dokundurdum. Efe sanki yanlış bir şey yapmış gibi mahcup ifadeye büründü.

Fakat onun tüm ifadesini dağıtan bir şey yaparak uzanıp yanağına öpücük bıraktım.

Efe'nin dudakları şaşkınlıkla aralanırken, "Şey mi yapsak?" diye sordu. "Kaybedilen her gün için öpücük?"

"Abartma lan!" Nail başını bize doğru uzattı. "Kumamı o kadar çok öpemezsin!"

Efe kaşlarını çatarak ona baktı. "O benim kardeşim?"

"O zaman," diyerek Nail bir süre düşündü. "Bir yanak senin, bir yanak benim. Dudakları zaten Bulut'un."

Uğur aksi tavırla, "Bana ne kaldı?" diye sordu.

"Alnından öpersin sen de."

"Ha, olur."

"Lan!" Bulut battaniyenin altındaki kenetli ellerimizi dışarı çıkardı hışımla. "Ben sizin kadar öpme hayali kurmuyorum!"

"Lan!" Efe kenetli ellerimizi tutup ayırdı. "Gizli gizli el ele mi tutuş-tunuz siz? Yemin ederim, biz beraber büyüseydik ben bu Bulut'u kum havuzuna gömerdim! Temas bağımlısı mı oldun sen oğlum? İki dakika dokunmasana kıza!"

Konunun uzayacağını anladığım için sırtarak ayaklanıp "Bulaşıkla-rı size bırakıyorum," dedim ve Bulut'un elini yakalayıp onu kaldırdım. "Bizim uykumuz var!"

Efe arkamızdan, "Sadece uyuyun! Tamam mı?" diye bağırdı.

"Tamam!"

Bulut'la kahkaha atarak karşı daireye geçtiğimizde Coşkun üzeri mize koştu. Önce beni, ardından Bulut'un tüm yüzünü yaladı. Ben dağınık odamı toplamak için yanlarından ayrıldığımda Bulut da eline Coşkun'un toplarından alıp onunla oynamaya başladı. Onların sesleri kulaklarıma dolarken ortalıkta bulduğum her şeyi dolaba tıktım.

Kısa bir süre sonra odamın kapısı tıklandığında, "Gel," dedim.

Bulut başını içeriye uzattı. "Hemen yorulup uyuyor."

"Evet, çok tembel."

"Ben de yoruldum!" diyerek kendisini yatağa attığında gülümsedim ve dizlerimin üzerinde yatağa oturdum.

Elimi saçlarına götürerek parmaklarımı uzayan saçlarının arasına daldırdım. "Çok çalıştın..." Sanki hayatımda gördüğüm en güzel yüz onunmuş gibi bir süre her karışını izledim. En son gözlerim gök mavisi gözlerine değdi. "Yarın için heyecanlı mısın?"

Tüm o kaygısız, umursamaz maskesi bir anda yok oldu. "Çok..." Gözlerini yumup açtı. "Sence bu işin üstesinden gelecek miyim? Bazen çok korkuyorum. Nail söylemese ne artan takipçi sayımdan ne hakkımda yazılanlardan haberim dahi olmayacaktı. Drogba ilan etmişler beni. Çağan'ın lisede dalgasına taktığı lakap tüm taraftarın dilinde. Günlerdir yolda beni durdurup fotoğraf çektiriyorlar. Binlerce tweet atılmış ya binlerce! Antrenmanlardan telefonu elime almadığım için haberim yoktu."

"Bana binlerce istek, mesaj geldi," dedim kısık sesle. "Kızlar şimdiden sana hayran."

Yüzünü buruşturdu. "Sadece sen bana böyle aşkla bak istiyorum."

"Yarın arenada herkes âşık bakacak sana."

"Ama benim bir tek senin bakışınla içim gidecek..." Sanki uzun süredir nefes almıyormuş gibi derin nefes çekti ciğerlerine. "Bu gözlerin beni izlemesine öyle ihtiyacım var ki... Sanki gözlerini yumduğun her an o sahaya çakılacakmış gibi hissediyorum."

Bir elimle saçlarını okşamaya devam ederken pozisyonumu değiştirdim. Ayaklarımı uzattım. Bulut ne yapmak istediğimi anlamış gibi başını kaldırıp kucağıma yerleştirdiğinde boştaki elimle elini tuttum.

"Sen çok başarılısın. Ben sana baksam da bakmasam da bu böyle. Elbette yanında olacağım ama bana ihtiyacın yok, sevgilim."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Sana ihtiyacım var. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

-Pekâlâ... Gözlerimi üzerinden ayırmayacağım."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Bulut'un gözleri yüzüme gezinirken ifadesi değişmiş, sorgu dolu bir hâle dönüşmüştü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Gün?"

Dudaklarımı ıslattım. "Uğur mu anlattı?"

"Bu saklayamayacağı kadar önemli bir konu." Gözlerini gözlerime kenetledi. "Kızın ailesini bulup konuşmuş Uğur. Artık sana buluşamaz. Sonrasında kız da Uğur'u bulup aramış ve seni sevgilisi olan çocukla yakın bir şekilde yakaladığını, bu yüzden sinirlendiğini anlatmış. Uğur da küfür edip telefonu yüzüne kapatmış."

"Eski sevgilisi," diye düzelttim onu. "Mete'yle aynı sınıftayız. Kafeteryada otururken yanıma geldi ve nazik bir dille notlarımı istedi."

Bulut hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. "Elinden tuttu mu?"

Boğazımı temizleyerek "Yeliz gittikten sonra titremeye başladım," diye açıkladım durumu ona. "Mete de sakinleşmem için ellerimi tuttu. Ben de hemen ardından temastan hoşlanmadığımı belirttim. Bu kadar."

"Peki, bunları bana ne zaman anlatmayı düşünüyordun?"

"Canını sıkmaya değmez."

"Bırak da ona ben karar vereyim," dedi sert sesle. "Herhangi biri senin canını sıkıyor, seni titretecek kadar üzüyor ve sen bana haber vermiyorsun."

Parmaklarımla alnına dökülen saç tutamlarını geriye iterek "Kızma bana," dedim üzgün sesle. "Lütfen..."

"Gün..."

Gözlerim dolmaya başladı. "Terapiye başlayacağım." Bulut anında yataкта oturur pozisyona geçti. "Titremelerim normal değil. Her gayrimeşru lafını duyduğumda bu hâle gelemem. İnsanların üzerimde bu kadar etki sahibi olmasına izin veremem."

"Bunu isteyerek mi yapıyorsun?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet..." Bulut elini belime atarak beni kendisine doğru çektiğinde yavaşça onun kucağına yerleştim. Ayaklarımı yatağın kenarına doğru sarkıtıduğumda Bulut'un bir eli belimde, diğeri ise bacaklarımdaydı. Başımı göğsüne yaslayarak gözlerimi yumdum ve onun kokusunu içime çektim. "Yalan söyledim. Asla çöp gibi kokmadın."

"Biliyordum," diye fısıldadı.

“Ses tonun çok güzel...” Kollarımı boynuna doladım sıkıca. Sanki her an yok olabilirmiş içimi ve tüm kalbimi derin bir korku sarıyordu.

“Neden korkuyorsun, gün ışığı?”

“Seni kaybetmekten. Bana kızmandan, kırılmandan. Bir anda çekip girmenden... Sensiz kalmaktan korkuyorum. Annem ve babam beni hiç sevmeydi. Efe düne kadar benden nefret ediyordu. Ama sen... Sen çok özelsin. Kalbin çok güzel, gökyüzü gibi gözlerin... Temasın, sözlerin, sevgin... Herkes gitse de olur. Çünkü herkesin yokluğuna alışkınım. Efe gitse bunu yadırgamam ama sensiz ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bulut’un belimdeki eli sıkılaştı. Beni kendisine doğru çekip dudaklarını saç diplerime bastırdı. Kalbim onun temasıyla vücudumda yer değiştirdiğinde tam olarak midemde atıyordu sanırım.

“Biz her şeyin üstesinden beraber geleceğiz. Belki kızarım, belki kırılırım ama günün sonunda yine seni bu kadar yakınımaya alırım. Çünkü başka türlü nasıl yaşanır, bilmiyorum. Benim gücüm sensin. Sensiz aciz aptalın tekiyim.”

Burnumu omzuna sürterek kokusunu içime hapsetmek istiyormuş gibi derin nefesler aldım. İçimden taşan duygular eşliğinde boynuna bir öpücük bıraktığımda Bulut’un erkeksi boğuk gülüşü kulağıma doldu. “Morluk daha geçmedi.”

“Sadece öpüyordum...”

“Ben şimdiden uyarayım da.”

“Karizman mı çizilir yoksa kaptan?”

“Ben senin gibi boğazlı kazaklarla saklamıyorum boynumu, hanımefendi. Gururla taşıyorum izini.”

Omzuna vurdum. “Salaksın işte, salak!”

“Âşığım, âşık!”

Gözüme o kadar tatlı göründü ki bir anda dişlerimi yanağına geçirdim. Her zaman onun yaptığı hareketi yaptığımda Bulut afalladı. Yanağını sertçe ısırp geri çekildim ve sonrasında içim içime sığmadığı için yanağına sulu bir öpücük bıraktım. “Oy sen futbolcu mu oldun sen?!” Yanaklarını kavrayarak sıktım. “Yerim oğlum seni!” Bulut kocaman olmuş gözleriyle bana baktı. “Tek bir kıza böyle tatlı tatlı bakarsan seni çiğ çiğ yerim, Bulut Atay. Lütfen beni Galatasaray forvet yıldızının katili yapma.”

Bulut bana cevap vermek yerine dudaklarımı uzandığında gulumseyerek dudaklarımı araladım ve onu kabul ettim. Dudakları dudaklarımın tutulduğunda kucagında hareket ederek yükseldim ve boynunu kardım.

Bulut dudaklarımı aceleyle öpmeye başladığında her an sanki kaybolacak değerli bir parçasıymışım gibi beni sıkıca tutuyordu. Sırtımı incitmemeye özen göstererek beni yatağa yatırdığında üzerime çıkması bir ya da iki saniye sürdü. Ellerini iki yanımda sabitleyerek beni kafeslediğinde gözleri gözlerime takıldı ve âdemelmasını belirgin hâle getirerek yutkundu.

“Benim kalbimle derdin ne?” Nefesi yüzüme çarptığında manüvîmın son sesi sustu, zihnim sanki bir anda çürüdü ve kalbim tüm gücü ele geçirdi. Boynunu kucaklayarak onu kendime doğru çektiğimde, “Bir insan bir insana bu kadar tutulmamalı,” diye mırıldandı. “Sen benim kalp krizi sebebim olacaksın.”

“Bir daha söylesene,” dedim bana bile yabancı gelen o şuh tonla.

“Neyi?” Akli karışmış gibiydi.

“Bana tutulduğunu söyle.”

Gözlerindeki alevler tenime düştüğünde kül olmayı bekledim ama olmadım. “Sana tutuldum. Ay bile böyle tutulmamıştır...”

“Sana vuruldum. Öyle bir kurşunla vuruldum ki ölmedim, yeniden doğdum.”

“Senin ağzından ne güzel cümleler dökülüyor öyle,” dedi hayran tınıyla. “Kitap okumaya mı başladın yoksa?”

Tebessüm ettim. “Kitaplığından birkaç kitap çaldım.”

Kaşlarını çatıttı. “Hırsızlık ha?”

“Kızdın mı?”

“Çok kızdım!” Bana doğru eğildi yüzündeki ciddi ifadeyle. “Şimdi senin cezanı vereceğim.” Kısa bir an düşündü ve tebessüm etti özlemle. “Kalbimi yağmaladın, küçük hırsız.”

Bulut bir anda dudaklarını dudaklarımın bastırıldığında ilk defa beni böyle öptüğünü anlamam uzun sürmedi. Sertçe. Dudaklarımı tüketmek, yok etmek gibi talan ederken ona ayak uydurmaya çalışıyordum ama ne yaparsam yapayım karşılık veremiyordum sanırım.

Alt dudağımı ısırıldığı an istemsizce inledim ve bu daha çok tebessüm etmesine sebep oldu. Bu öpüşünün bana ne hissettirdiğini düşündüm. Kendimi kötü hissetmek bir kenara ilk defa bu kadar tutku dolu

hissediyordum. Boynundan tutarak onu kendime daha çok bastırıyordum ama yetmiyordu sanki. Varlığı, teması, dokunuşu yetmiyordu.

Dilimde metalik bir kan tadı hissettiğim sırada Bulut yavaşça geri çekildi ama bunu yapmadan önce alt dudağımdan akan kanı diliyle almış, memnuniyetle gülmüştü. “Cezanı sevdim mi?”

Bayılmak üzereydim. Başım dönüyor, vücudumda dolaşan damarlarım kabarıyor, kanım fokurduyor ve midem kasılıyordu.

“Ben...” Sesim titriyordu. Yutkunarak Bulut’u kendime doğru çektim. Başını boynuma gömerek üzerime ağırlığını vermeden yanıma uzandı. “Sevdim...”

“Bana güveniyorsun.” Sesindeki mutluluğu hissettiğimde gözlerimi kapattım ve elini tuttum. Bulut da kolunu karnıma doladı. Şu an tek bedenmiş gibi uzanıyorduk ama oldukça rahat hissediyordum.

“Dur dedğim an duracağını biliyorum.”

Boynuma minik bir öpücük bıraktı. “Çöp gibi koktuğumu söylemeseydin sana bir şey diyecektim o gün.”

“Ne diyecektin?”

“Annemin arka bahçede ektiği bir sürü güzel kokulu çiçek var. Sen, o çiçeklerin hepsinden daha güzel kokuyorsun. Ve senin nefesin... Bu kadar tatlı bir nefes yeni doğmuş bebeklerde bile yok.”

“Annen... Beni arayıp özür diledi. Yani artık ona mesafe koymana gerek yok, Bulut. Hallettik.”

“Hı hı...”

Bulut’un aldığı nefesler boynuma çarpmaya devam ederken uyuduğunu anladım. Sıcak nefesi tüm bedenime sızarken ayaklarımızın dibindeki yorganı yukarıya doğru çektim. “İyi geceler, sevgilim. Yarın senin günün olsun.” Gözlerimi kapattım ve kendimi anın güzelliğine bırakıp uykuya daldım.



Ertesi sabah uyandıgımda Bulut’un yerinde ayıcığı Tosuncuk vardı. Büyük ihtimalle erkenden çıkıp gitmişti her zamanki gibi. Ayaklanıp Aylin’in odasına bakıp gerçekten gittiğini teyit ettikten sonra duşa girdim, üzerime siyah bir pantolon, Galatasaray forması geçirip kahvaltı ettim. Mutfağı toparladığım sırada çalan kapıyla beraber elimdeki kupa ile kapıya doğru ilerledim.

Ekranda gördüğüm postacıyla beraber kapı kilidini açtığımda, "Günaydın. Güniz Işık Doğandemir?" diye sordu.

"Günaydın, benim."

"Mektubunuz var. Şuraya bir imza alayım."

Kupayı sol elime alarak dediği yere imza attım ve mektubu aldım. "Teşekkürler." Kaşlarımı çatarak kapıyı kapatıp mutfığa geçtiğimde hâlâ mektubun kimden geldiğini anlayamamıştım. Siyah bir zarfı ve üzerinde sadece ismim yazıyordu.

Sandalyeye oturarak zarfı açtığımda içinden çıkan mektup bir süre beni bozguna uğrattı.

Mektup annemdendi.

"Güniz Işık...

Sana neden yazdığımı bilmiyorum. Sanırım sebebi hâlâ sana karşı hissettiğim öfke. Bazen düşünüyorsundur. Seni sevip sevmediğimi, neden tüm bunları yazdığımı...

Seni hiç sevmedim. Çünkü sevginin ne olduğunu asla hissetmedim.

Yetim bir kızdım ben. Amcam ve yengem beni pavyona sattığında on dört yaşındaydım. On dört... Benim yaşadıklarımı sen hayal bile edemezsin. Benim içimde nefret, öfke, kin haricinde hiçbir duygunun kıvrıntısı dahi yok bu yüzden.

Seni doğurdum çünkü baban zengindi. Çünkü paraya ihtiyacım vardı. Zaten sen doğduktan sonra kendi genelevimi açtım.

Biliyor musun, çok tuhaf bir bebektin. Acıktığında, altına yaptığında bile ağlamıyordun. Geceleri bebekler annelerini uyutmazdı ama sen uyansan bile ağlamazdın. Baban engelli olduğunu düşünüp seni doktora bile götürmüş bu yüzden.

Ağlamamı istedim. Beni uyutmamamı, sırf bu yüzden senden nefret etmek istedim. Ama sanki bunu engellemek istiyormuş gibi hiç ağlamıyordun.

Ben senden nefret edemedim.

Ama içimde sana karşı hep kocaman bir öfke vardı.
Çünkü seni sevmekten korktum. En son sevdiğim anne ve babamı kaybettiğimde körelttiğim sevgi duygusunun yeniden doğmasından korktum.

Senin de ölmenden korktum.

Ne yaşarsan yaşa ama sadece yaşa istedim. Sana çok saçma gelecek ama böyle düşündüm.

Doğum gününe geldim çünkü öfke doluydum. O şerefsiz babanla yaşadıktan sonra beni bir kere bile arayıp sormaman kanıma dokunmuştu. Babanın benden farkı olduğunu mu sanıyorsun? Ben seni parası için doğurtmak istedim, o ise içten içe seni istemedi.

Beni değil babanı seviyorsan o zaman nefretini hak etmek istedim ve doğum gününü bastım. O videoyu tüm arkadaşlarının önünde oynatıp seni rezil ettim.

Sonrasında geçirdiğin kaza... O zaman korktum. Dediğim gibi yaşamamı istiyordum. Ne kadar ağır olursa olsun yaşamalıydın.

Yaşadın.

Daha çok öfkelendim.

Burada tüm duvarlar gri. Güniz ılık. Ve o duvarlara baktığımda kendi kendime farklı senaryoları, başka ihtimalleri düşünüyorum.

Annem ve babam ölmeseydi, okusaydım mesela. Üniversitede tatlı bir çocukla karşılaşır evlenseydim... Paramız olmasaydı, kirada, sobalı bir evde yaşasaydık ve sen doğsaydın. Seni severdim. Seni bu hayattaki her şeyden daha çok severdim.

Yemin ederim, başka bir evrende eğer hayal ettiklerim gerçekleşse ben iyi bir anne olurum.

Ben kötü bir insanım. Bunu asla inkâr edemem. Kötü bir insanım. Sana asla bir anne olamadım. Bunun için özür dileyemem. Özrüm neyi değiştirir ki?

Sadece... Hayal ettiğimi bil.

Güniz Işık... Bu gri duvarlara bakarken sıcacık bir mutfak masasında sarma sarmak, senin katışında oturup bana erkek arkadaşından bahsetmeni isterdim. Bu ihtimal bu evrende asla gerçek olmayacak ama. Çünkü ben hâlâ çok kötü bir insanım ve seni bu hâlimle sevemem, benimseyemem.

Yaşamamı istiyordum.

Mutlu olup olmaman umurumda değil ama yaşa. Ölüme tahammülüm yok. Annem ve babam gibi benden erken ölmek.

Yaşa."

Mektubu kalbime bastırarak gözlerim akan yaşları kolumla sildim. İlk defa benimle bu kadar açık konuşuyordu. Daha doğrusu, yazıyordu. Benimle iletişime geçeceğini asla düşünmezdim. Buna neden gerek duymuştu? Gerçekten o gri duvarlarda hayaller mi kuruyordu?

Hayallerinde sarma sarıyordu, ben de ona Bulut'u anlatıyordum.

Gözlerimi kapattım ve bu hayali hiçbir zaman yaşamayacağımı anımsadım. Doğru değildi. Kendimi asla onun birkaç cümlesine kaptıramazdım. Hem zaten beni açıkça sevmediğini de belirtiyordu...

Peki ya babam? O beni sevmiş miydi? Hayatını mahvetsem bile beni sevmiş miydi acaba?

Kapı ısrarla ve ritimle çalmaya başladığında çocukların geldiğini anlayıp mektubu mutfak çekmecesine koydum. Ardından banyoya girip yüzümü yıkadım. Nail ısrarla kapıyı çalmaya devam ederken onun hızının aksine yavaşça kapıya doğru adımladım ve kapıyı açtım.

"Neden geç açtın?" Efe merakla içeriye bakıp ardından ona alan yaratmamla içeri girdi. Nail ve Uğur da onun peşinden içeri girdiğinde hepsinin üzerinde forma olduğunu fark ettim. Demek ki benim gibi erkenden hazırlanmışlardı.

"İşim vardı."

Efe her iki elimi omuzlarıma çıkararak "İyi misin sen?" diye sordu. "Dalgın gibisin."

"Terapiye başlayacağım," dedim dan diye. "Şu doktor kıza sorar mısın? Belki bir tanıdığı vardır."

Efe'nin dudakları aralandı. "Tabii. Hemen sorarım."

"Kıza yazmaya bahane arıyordu zaten. İsabet olur!" Nail, Coşkun'un başını okşadı. Ondan artık korkmuyordu ve sanırım Name'de kalan kedisi Cevher'e duyduğu özlemi bu şekilde gideriyordu. Halide teyzeye İhsan amca, Cevher'e çok bağlandığı için Nail okulda bulduğu ve sonrasında sahiplendiği kediyi onlara bırakmak zorunda kalmıştı.

Uğur, "Haydi, çıkalım!" dedi heyecanla. "Güzel bir yemek yiyelim, sonra da arenaya geçeriz. Birazdan trafik başlar."



"Küçükken sitenin bir futbol sahası vardı. Daha çok bizden büyük çocuklar oynardı, biz de onları izlerdik hayran hayran. Bir keresinde Bulut da onlarla oynamak istedi. Çocuklar, Bulut'la dalga geçtiler ama Bulut'un ayağı topla buluştuğunda yüzlerinin aldığı ifadeyi asla unutamam sanırım. Sonra her maçlarında gelip Bulut'un annesinden izin alıp onu da yanlarında götürmeye başladılar."

Efe sanki kısa bir an geçmişe dönüp gelmiş gibi buruk bir tebessümle bize baktı. "Bir keresinde Galatasaray şampiyon olduğunda sahanın ortasında oturup hıçkıra hıçkıra ağladı."

"Neden?" diye sordum hemen.

"Yaşı küçük olduğu için. Her şampiyonlukta madalya almayı, kupayı kaldırmayı hayal edip ağlıyordu. Çok az dile getirmişti bunu ama en büyük hayali olduğunu anlamamız için gözlerindeki o parıltıyı görmek yetti."

"Resmen bugün ilk maçına çıkıyor lan," dedi Nail. Hâlâ inanamıyordu o da. "Hakkında yazılan her şeyi okudum. Eski turnuva maçlarının kayıtları bile sosyal medyaya düşmüş. Güniz'in attığı goller bile popüler oldu!"

Gözlerim belerdi. "Takipçi sayımın neden sürekli arttığı anlaşıldı. Kapatsam mı hesabımı?"

"Saçmalama," dedi Nail. "Artık her hareketinde ayrılma dedikoduları doğacak. Dikkatli olmanız gerekiyor."

Efe gergince yerinde kıpırdandı. "Bulut, Güniz'le olan fotoğraflarını kaldırsaydı keşke."

Uğur, "Neden?" diye sordu. "Gayet de hoş bir hareket."

"Doyduğunuza göre kalkalım mı?" diye sordum. Heyecanım tüm içimi yiyip bitirmek üzereydi. "Trafığe takılacağız."

Uğur elini kaldırıp "Güzel kardeşim," diye seslendi garsona. "Sana zahmet olacak ama lütfen hesabımızı getirir misin?"

Nail, "Ben böyle bir kibarlık görmedim," diyerek güldü. "Kalk kendin al lan. Zahmet olmasın."

Uğur, "Haklısın," diyerek ayaklandı. "Gidip kasada ödeyeyim."

"Bu çocuk kibarlıktan ölecek..."

Uğur gidip hesabı ödedikten sonra geri döndüğünde çocuklarla mekândan çıktık. Efe'nin arabasıyla gelmiştik. Efe sürücü koltuğuna, ben yanına geçtiğinde her ikimiz kemerlerimizi taktık ve yola koyulduk.

Trafik başlamak üzereydi ve tam zamanında çıktığımız için kısa sürede arenaya vardık. Arenanın karşısında muhteşem bir kalabalık vardı. Bulut'un bize verdiği özel biletlerle görevlilerden birine yaklaştığımızda bizi kalabalıktan ayırıp başka bir kapıya yönlendirdi ve oradan içeriye geçmemize yardımcı oldu. Arenanın daha önce görmediğim kısımlarında ilerlemeye başladık. İleride soyunma odaları mevcuttu ve Bulut muhtemelen oradaydı.

Efe geldiğimizi haber vermek için Bulut'u aradığında kenarda bir kanepe bulup oturdum ve Bulut'u beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra soyunma odasından çıkan Bulut kendinden emin adımlarla bize doğru yürüdü.

"Ağlamak üzereyim," diyen Nail, Bulut'a sıkıca sarıldı. "Başarılar."

Uğur ve Efe de sırayla ona sarıldıktan sonra gözleri beni buldu. Yavaşça ayağa kalkıp ona doğru adımladım ve başımı göğsüne yaslayarak kollarımı sırtında birleştirdim. "Gözümü senden ayırmayacağım."

Bulut'un elleri belimde sabitlenirken çenesini başıma yasladı. "Teşekkür ederim."

Beni bırakmadı ve hareket dahi etmeme müsaade etmedi.

Kulağımı yavaşça kalbine doğru getirdiğimde bir an bozguna uğradım. Bir insanın kalbi bu kadar şiddetli atabilir miydi?

"Kalbin çok şiddetli..."

Sözümü kesti anında. "Bayılmak üzereyim, gün ışığı."

Kollarımı sıkılaştırarak onu kendime bastırdım. "Hayır, hayır. Bayılmak yok! Bak, ben buradayım." Başımı kaldırarak çenesini öptüm. "Başaracaksın, aslanım benim!"

Gülümsedi. “Bizim için başaracağım, dişi aslanım.” Sanki ilk defa görmüş gibi beni süzdü. “Ne güzel olmuşsun sen. İki renk bir insana bu kadar mı yakışır?”

“Sevgilimin forması olduğu içindir,” dedim. Hepimiz Bulut’un yirmi dört numaralı formasından alıp giymiştik. “İmzalar mısın formamı?”

“Utandırma beni!”

Uzaktan, “Bulut, hoca seni çağırıyor!” diye seslendi görevlilerden biri. Yavaşça her ikimiz kollarımızı çözdük ve ayrıldık. Görevli bizi fark ederek yanımıza geldi. “Arkadaşlarına eşlik edebilirim istersen.”

“Harika olur. Çok teşekkür ederim.”

Bulut’a son kez bakarak gülümsedim ve çocuklarla beraber sahaya oldukça yakın olan tribüne çıktık. Hepimiz büyük bir heyecanla bekledik. Tribünler ışık hızında dolmaya başladı. Ardından ısınmak için futbolcular sahaya çıktı. Bulut’u ilk defa sahada gören taraftar tribünlerden ona sesleniyor, videolarını çekiyordu.

Maçın başlamasına çok az kala tribünler iyice coştı ve bu coşku kalbimin delicesine atmasına neden oldu.

Başlama düdüğü çaldı. Taraftarlar kulaklarımızı sağır edecek kadar yüksek sesle marşları söylemeye başladı. Bulut maça sonradan anonsla katılacağı için yedek kulübesinde oturuyordu ve onu göremiyordum.

Dakikalar sonra anons sesi geldi. Forvet oyuncularından biri çıkarken Bulut sahanın kenarına gelmiş ve yerinde zıplayarak ısınmıştı.

Bulut’un adını duyan tüm taraftar *Atay* diye haykırdı.

Bu, tam olarak hayalini kurduğum bir andı ve Bulut’un kariyerine attığı en büyük adımdı.

Kalbimi tutarak onun sahaya doğru koşan sırtını izledim ve kendime engel olmadan ağlamaya başladım.

“Tüylerim diken diken oldu,” dedi Nail. Göz ucu ona baktığımda benim gibi ağladığını fark ettim. Ardından Efe ve Uğur’a baktım. Onlar da ağlıyordu.

Gözlerimi tekrar Bulut’a çevirdiğimde o da sanki bunu fark etmiş gibi bana baktı.

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Ardından hiç zaman kaybetmeden sahadaki yerini aldı.

Taraftar onu gördükten sonra sanki mümkünmüş gibi daha çok coştı ve davulla marşları koro hâlinde söylemeye devam etti.

"Haydi hep beraber!" diye bağırdı tribünden biri. "Sen gözümün nuru! Adanmış hayatların umudu. Şanlı Galatasaray!"

Dördümüz de tribüne bağıra bağıra eşlik etmeye başladık. "Ol, sen şampiyon ol! İnlesin tüm ülke zaferine! Şanlı Galatasaray!"²⁶ Efe ve Uğur iki yandan bana tutunduğunda ben de onlara tutundum. Dördümüz kenetlenip aynı anda ritimle zıplamaya ve haykurmaya devam ettik.

Gözlerimizden düşen yaşlar sesimize eşlik ederken dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Sanki her an yere çöküp hiçkura hiçkura ağlayacağım. Fakat Bulut'a verdiğim söz vardı ve gözümü üzerinden ayıramazdım.

Maç çok iyi gidiyordu. Galatasaray topa hâkimdi ve kendi aralarında müthiş paslaşmalar yapıyordu fakat oyunun seyrinde ciddi değişiklik yapacak bir atak henüz olmamıştı.

Dakikalarca Bulut'tan gözümü almadım. Tam beş kez top onunla buluşmuştu ama atağa geçmek yerine diğer takım oyuncularına pas atıyordu. Tedbirli davranıyordu. Sanırım ilk atağının gol olmasını hedefliyordu.

Drogba gibi.

O da girdiği ilk maçta gol atmıştı ve Bulut'un da maksadı bu olmalıydı.

Tribündeki abi, "İnandık biz sizlere!" diye haykırdı megafonla. "Cimbom yüzümüzü güldür bu sene!"²⁷ Yine çocuklarla kenetlenip ona eşlik etmeye başladık. Bu sefer Bulut bize doğru döndü. Onunla bakışlarımız kesiştiği an ağlamam şiddetlendi ve bunu fark ederek başını iki yana sallayıp beni uyardı.

Ve bir anda ona pas atılan topla gözlerini benden ayırıp oyuna döndü. Kalbim yerinden çıkıp sahada top olarak sekmek ister gibi çarptığında Bulut atağa geçmişti. Karşısına geçen rakibin ayaklarının arasından geçirdiği top ağzımın açılmasına neden oldu. Durmadı. Bir saniye bile durmadan koştu.

Bu sefer karşısına geçen iki rakibi görüp duraksadığında, "Gökkuşağı çalım!" diye haykırdım. "Haydi, aslanım!" Bunu daha önce de yapmıştı ve şimdi de yapabiliirdi.

Sanki beni duymuş gibi gökkuşağı çalımını atıp kaleye doğru koştuğunda herkes heyecanla şutu bekliyordu.

Kaleye bile bakmadan sert bir şut çekti.

²⁶2020'de çıkan Tribün Besteleri'ne ait *Adanmış Hayatların Umudu* adlı marş.

²⁷2017'de çıkan Galatasaray Tribün Korosu'na ait *İnandık Biz Sizlere* adlı marş.

Arena mahşer yerine döndü.

Herkesin, "Gooooool!" sevinçleri kulağıma dolmaya başladığında hıçkırdım.

"Gol attı..." Efe'ye doğru döndüm yaşlı gözlerle. Onun da gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Abi, gol attı!" Yanlış görmüş olma ihtimalim ne kadardı?

Efe başını salladı ve bana sıkıca sarıldı. "Gol attı! Başardı!"

Nail, "Bize doğru koşuyor lan!" diye bağırdı. "Daha doğrusu sana doğru koşuyor Haritacı!"

Efe'den uzaklaşarak sahaya döndüğümde Bulut'un gerçekten de bize doğru koşup zıpladığını gördüm. Takım oyuncuları onun sırtına doğru zıpladığında elimi dudaklarıma götürerek hıçkırıklarımı dizginlemeye çalıştım ama takım oyuncularının yanından sıyrılıp bana doğru gelen Bulut'un varlığı hiç de yardımcı olmuyordu sakinleşmeme.

"Gol atıp manitaya koşmak mı? Nereden baksan kral hareket!"

Bulut tam aşağıda durup "Gel kucağıma!" diye seslendi.

Tüm kameralar bizi çekmeye başladığında tribünler daha fazla yıkıldı. Bulut'un ismini haykıran taraftarlara bakmadan Nail'in yardımıyla ya-vaşça korkuluklardan ayaklarımı sarkıttım ve Bulut'un kucağına atladım.

Beni sıkıca tutarak etrafında döndürdü.

Daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başlarken başımı boynuna göm-düm ve kıpırmızı olmuş yüzümü kameralardan sakladım.

Bulut bana yere bıraktığında eğer tutmasaydı büyük ihtimal düşer-dim çünkü ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyordum.

Kolunu kaldırıp elindeki bize güneş ve bulut bilekliğini, altın renkli sade tokayı gösterdi. "Bunlar ve gözlerin... Bana şans getirdi."

"Sen..." Kekelemiştim. "Benim tokamı mı taktın koluna?"

"Sana ait bir şeye ihtiyacım vardı, sevgilim." Bana doğru uzanıp al-nımı öptü ve bir adım geriledi. "İyi ki varsın, Gün!"

Geri geri sahaya doğru koştuğunda, "Sen de," diye fısıldadım. "Sen de iyi ki varsın, Bulut."

Nail, Uğur ve Efe de aşağıya zıpladıklarında onların arasına girdim. Uğur belimi, Nail omzumu sardı. Efe de Nail'e sarıldığında oyuna de-vam eden Bulut'u izliyorduk.

"Başardı." Hıçkırıklarına engel olmadım. Dudaklarım titremeye, gözyaşlarım hızını artırmaya başladı. "O başardı..."

“Rüyada gibiyim...” Nail şaşkınca etrafa bakıyordu. “Biri beni çim-
jıksesin.” Efe onu çimdiklediğinde Nail inledi. “Gerçek hayatmış.”

Uğur, “Gerçek hayatın böyle güzellikleri varmış,” diye mırıldandı.

Başımı Uğur’un omzuna yasladım. “Beni tutar mısın? Her an yere
çığlabılırım.”

“Tutarım.”

O sırada birinci yarının bittiğine dair düdük çalındı ve maç durdu.
Bulut tekrar bize doğru geldiğinde bu sefer o yanımıza varmadan yarım
daire yarattık ve o gelip yarım daireni tamamlayıp bize sarıldı.

“Başardın,” dedi Efe ona sevinçle. “Helal sana.”

“Başardık,” diye düzeltti onu Bulut. “Hep beraber başardık.”

Nail, “Benim gözyaşlarım çok lezzetli,” diyerek ortamdaki duygusal
havayı bozdu. “Uğur’un gözyaşlarının tadı bok gibiydi.”

Uğur gözlerini devirdi. “Daha önce bokun tadına baktın mı?”

“Onun tadı bile gözyaşından iyidir.”

Uğur öfkeyle yüzündeki ıslaklığı işaret parmağıyla alıp dudaklarına
götürdü. “Gayet güzel tadı!” Ona ağzı açık baktığımızı fark edip diğer
yanağındaki ıslaklığı alıp Efe’ye uzattı. “Sen de baksana tadına! Bence
gayet normal bir tadı var.”

Efe, “Ben neden senin gözyaşının tadına bakayım aptal herif?” diye
çıkaştı.

“Küstüm.”

“Siz...” Bulut bunu diyerek beni kendisine doğru çekiştirdi ve kol-
larının yettiği kadar kucakladı. “Siz hep böyle kalın, tamam mı? Asla
büyümeyin!”

“Yeter ki sen emret kocam,” diyen Nail uzanıp Bulut’un yanağını
öptü. “Evimin direği! Hem kendi hem babası zengin kocam benim!”

O an yanımıza gelen görevli, “Bulut,” dedi. “Telefonunu istemiştin.”

Bulut onun elinden telefonunu alarak teşekkür ederken, “Gün,”
dedi. “Bir dakika gelsene.”

Çocukların yanından kenara geçtiğimizde sorgu dolu gözlerle ona
bakıyordum. Telefonu çıkararak Whatsapp’a girdi ve bir fotoğraf açıp
bana gösterdi. Fotoğrafta sarı renkli bir karavan vardı. Kaşlarım çatıldı.
“Bu ne?”

“Bizim için aldım. Haftaya gidiyoruz.”

“Ne?”

“Kendi paramla bizim için aldım,” diye açıkladı. “Biraz kafa dinlemeye ihtiyacımız var.”

Ne diyeceğimi bilmeden, “Nereye?” diye sordum.

“Önemli mi?”

“Değil.”

“Rotamız olmayacak. Çünkü...”

Aynı anda, “Çünkü bizim *rotamız* aşk,” diye tamamladık yarım kalan cümlesini ve ardından sıkıca sarıldık.

Sonsuz bir son...

TEŞEKKÜRLER

24 Ağustos.

Geçen sene tam bu gün sizlerle bir yola başladım. Kitabımız, Güniz Işık'ın gayrimeşru olması yüzünden lisede uğradığı zorbalıklarla başlıyor. Psikolojik baskı, kadın cinayetleri, hayvanlara şiddet, kıskançlık adı altında empoze edilmeye çalışan sahte aşklar, aile içi problemler... Hepsini işlemeye çalıştım. Kimse anlamaz diye düşünürken her gün DM kutuma, *"Ben bunu yaşadım, Lem,"* diye mesajlar yağmaya başladı. Yazdıklarımı hiç yaşamamanızı, sadece empati kurmanızı istedim ama meğerse ben bilmeden sizi yazmışım.

Sonra başka mesajlar geldi. *"Güniz Işık umudum oldu. Onun sayesinde Coğrafya'yı sevdim, üniversite sınavına daha büyük hevesle çalıştım, ortalamam yükseldi."*

Ve ben iyi ki diye geçirdim içimden. İyi ki yazmışım.

Güniz Işık hep savaştı ve başardı.

Siz de başaracaksınız, gün ışıklarım. ☺

Lisedeki zorbalıklara farkındalık yaratmak adına başladığım bu seride her defasında gücünü hissettiğim Güniz Işık'a, hatalarıyla bile kendini sevdiren Efe'ye, sevgisiyle herkesi kendine hayran bırakan Bulut'a, yüzümüzü her daim güldüren Nail'e, çoğu zaman hareketlerine anlam veremediğimiz Uğur'a ve misafir bile olsa herkesin gözdesi Umman'a çok teşekkür ederim.

Fakat en büyük teşekkürüm en başında, ortasında ya da son anda bana katılan sizlere!

Gün ışıklarım... İyi ki sizinle tanıştım. Yoldaşlığınız için her daim minnettar olacağım. Bu serüvenin bittiğine üzülsem bile daima raflarınızda parlaması, ihtiyacınız olduğunda okuyacağınız bir sürü satırların olması bile büyük bir gurur benim için.

Sonrasında elbette Halef serisine olduğu gibi Rota serisine de inanan Mustafa Güneş'e, her detayıyla ilgilenen çok değerli Emre zcan'a, tasarımlarıyla kitaplarıma hayat veren Zelar Edin ve Beyzanur Şen'e, emeği sonsuz editörüm Ece Uyar'a ve tüm Ephesus Yayınları ailesine sonsuz teşekkürler!

Yeni kitaplarda, yeni hayallerde ve hayatlarda görüşmek üzere...

Sevgilerle,

Sizin Lem'iniz.

24.08.2020 – 24.11.2021